www.Kitapfan.com

ATHENA'NIN İŞARETİ

ANNABETH dehşet içinde. Hera sağ olsun, altı aylık ayrılıktan sonra tam Percy'yle yeniden bir araya geleceklerken Jüpiter Kampı onlarla savaşa hazırlanıyor. *2. Argo*, ateş püskürten gemi başı Festus ile birlikte ne yazık ki hiç de barışçıl bir görünüme sahip değil. Annabeth, JASON'ın güverteden Romalılara barış sinyalleri vermesini umuyor.

Ancak bu, tek sorun değil. Cebinde annesinin, her hatırladığında sinirlerini bozan hediyesini taşıyor: Athena'nın İşareti. Yedi melezi Ölümün Kapıları'na götürecek kehanet zaten ürkütücü. Bunun üstüne Athena ondan neden bu kadar tehlikeli bir görev bekliyor ki?

Ancak Annabeth'in en büyük korkusu, PERCY'nin değişmiş olması. Ya Percy artık bir Romalı olduysa? Ya eski arkadaşlarına artık ihtiyaç duymuyorsa? Savaşın ve bilgeliğin tanrıçasının kızı Annabeth, doğuştan bir lider olduğunu biliyor. Ama yanında Yosun Kafa olmadan hiçbir yere adım atmak istemiyor.

Dört farklı melezin bakış açısıyla yazılmış olan *Athena'nın İşareti*, kadim topraklara, Roma'ya kadar uzanan efsanevi bir macera. Çok önemli buluşlar, insanı dehşete düşürecek fedakârlıklar ve akla hayale gelmeyecek korkular, kehanetteki yedi melezi bekliyor. Buyurun *2. Argo*'nun güvertesine, eğer cesaretiniz varsa…

ISBN 978-605-09-1109-1
₺25
Doğan Egmont
dr.com.tr

1

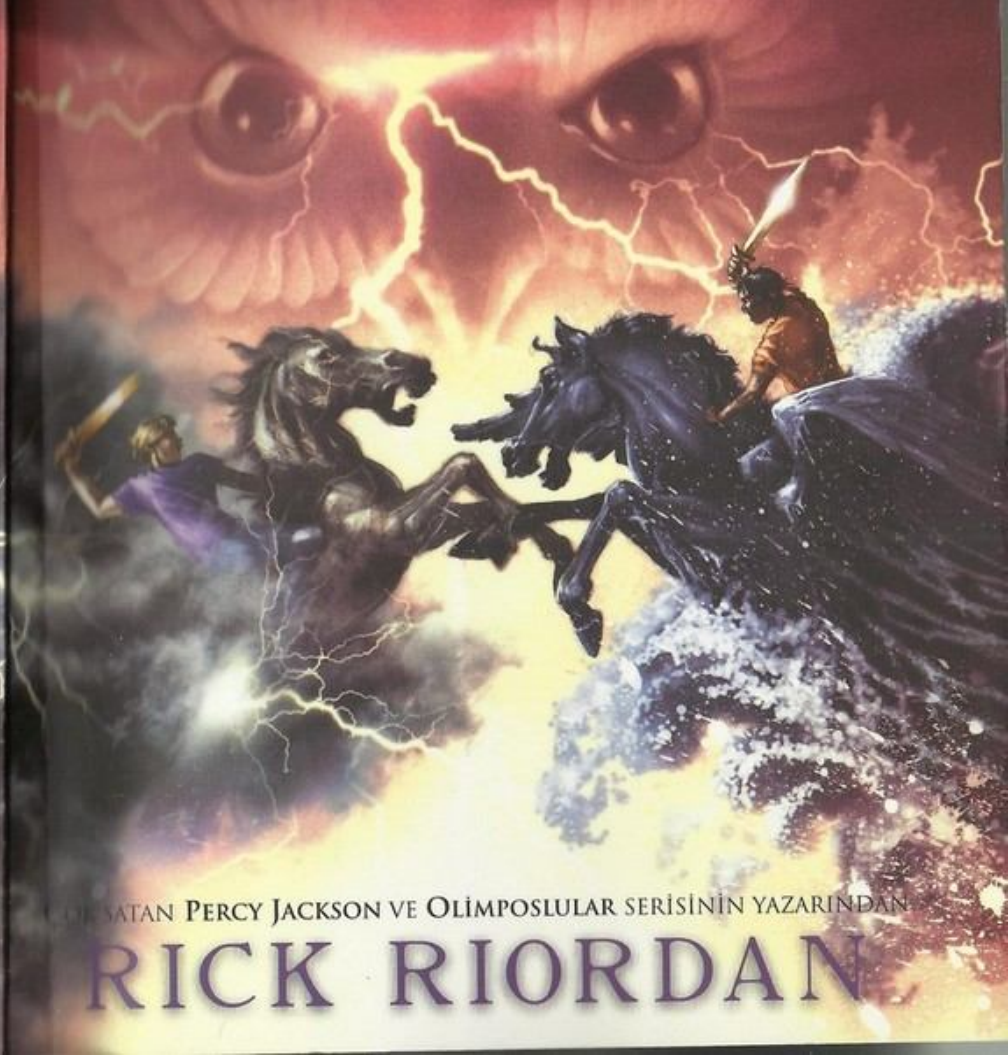
KİTAP ÜÇ

ATHENA'NIN İŞARETİ

Doğan Egmont

OLİMPOS KAHRAMANLARI

ATHENA'NIN İŞARETİ

ÇOK SATAN PERCY JACKSON VE OLİMPOSLULAR SERİSİNİN YAZARINDAN

RICK RIORDAN

www.Kitapfan.com

Speedy'ye

Sokak hayvanları genellikle tanrılar tarafından gönderilmiştir.

Hazırlayan:
Love Legend--

www.Kitapfan.com

I

ANNABETH

Annabeth, her şeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu, patlayan heykeli görene dek.

2. Argo'nun güvertesi boyunca yürüyüp mancınıkları tekrar tekrar kontrol edip kilitli olup olmadıklarına baktı. Gemi direğinde beyaz bayrağın sallandığından emin oldu. Diğer tayfalarla planı yeniden gözden geçirdi. Yedek planı da. Yedek planın yedek planını da.

En önemlisi, kafayı savaşla bozmuş gözetmenleri Gleeson Hedge'i kenara çekti ve ona kamarasında dinlenip dövüş sporları şampiyonaları videolarını seyretmesini tavsiye etti. İhtiyaçları olan son şey, onlara düşman gözüyle bakan Roma kampına bir Yunan gemisiyle inerken üzerinde eşofmanlarıyla orta yaşlı bir satirin elinde sopasını sallayarak "GEBERİN!" diye bağırmasıydı.

Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu, hatta gemi havalandığı andan beri hissettiği o gizemli ürperti bile yok olmuştu, şimdilik.

Savaş gemisi bulutların arasından aşağı süzülmüştü bile ama Annabeth kafasındaki tereddütlerden kurtulamıyordu. Ya bu çok kötü bir fi-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

kirse? Ya Romalılar panikler de onları görür görmez saldırırlarsa?

2. Argo'da kesinlikle dostane bir hava yoktu. Altmış metre uzunluğunda, bronz gövdeli, direkbaşı ağzından alevler çıkan metal bir ejderha kafası olan ve betonu delip geçebilecek kuvvette sayısız arbaletle donatılmış bir savaş gemisiydi bu. Eh, komşularla tanışmaya giderken binilecek en uygun araç değildi yani sonuçta.

Annabeth, Romalıların, gelişlerinden önceden haberleri olmasını istemiş ve Leo'dan o özel icatlarından birini yapmasını rica etmişti: Roma kampındakileri önceden uyaracak, holografik bir el yazması. Leo, geminin alt gövdesine devasa boyutlarda bir "NABER?!" yazıp yanına gülen surat koymak istemişti ama Annabeth bu fikre karşı çıkmıştı. Romalıların espri anlayışlarından emin değildi.

Artık geri dönmek için çok geçti.

Bulutlar gövdenin etrafında yok oluyor, aşağıdaki Oakland Tepeleri'nin sarı-yeşil yüzeyi ortaya çıkıyordu. Kafasında hızlı hızlı hesap yapmaya başlarken Annabeth bronz kalkanlardan birini kaptı.

Üç tayfa arkadaşı yerlerine geçti.

Leo, kıç güvertesinde deliler gibi koşturuyor, göstergeleri kontrol ediyordu. Pek çok dümenci için standart bir gemi dümeni ya da kaptan yelpazesi yeterli olurdu. Leo bunun yerine bir klavye, bir monitör, bir jetin kontrol panelleri, bir elektronik müzik ritim düzenleyici ve harekete duyarlı Nintendo Wii kumandaları yerleştirmişti. Gaza basarak gemiyi hareket ettirebiliyor, şarkı ritimleriyle oynayarak ateş edebiliyor ya da Wii kumandalarını hızla sallayarak yelkenleri açabiliyordu. Leo, bir meleze göre bile aşırı DEHB'den muzdaripti.

Ana direğin ilerisinde, Piper bir aşağı bir yukarı yürüyerek söyleyeceklerini tekrar ediyordu.

"Silahlarınızı indirin," diye mırıldanıyordu. "Sadece konuşmak istiyoruz."

Büyükonuş yeteneği o kadar güçlüydü ki, sözcükleri Annabeth'e tesir ediyor, Annabeth'in hançerini yere atıp oturup onunla muhabbet edesi geliyordu.

Bir Afrodit çocuğu olmasına rağmen Piper güzelliğini olabildiğince saklamaya çalışıyordu. Bugün üzerinde yırtık kot pantolon, yıpranmış spor ayakkabılar ve üzerinde Hello Kitty deseni olan, beyaz bir askılı bluz vardı. Bu belki bir tür şakaydı, Annabeth, Piper'ı bir türlü anlayamıyordu. Piper karışık kesim saçlarını örüp sağ tarafından sarkıtmış, araya bir de kartal tüyü sıkıştırmıştı.

Ve bir de Piper'ın erkek arkadaşı vardı: Jason. Pruvada, bir arbalet platformunun üzerinde, Romalıların onu rahatça görebileceği bir noktada duruyordu. Kılıcını tutan parmaklarının kemikleri beyazlamıştı. Bunun dışında kendini bir hedef haline getirmiş, sakin bir çocuktu. Kot pantolonuyla turuncu Melez Kampı tişörtünün üzerine bir toga ve eski görevi yargıçlığın simgesi olan mor cüppeyi geçirmişti. Rüzgârda savrulan sarı saçları ve buz mavisi gözleriyle dehşet yakışıklı ve kendine hâkim görünüyordu, tıpkı bir Jüpiter çocuğunun olması gerektiği gibi.

Jason, Jüpiter Kampı'nda büyümüştü, bu yüzden onun tanıdık yüzünü gören Romalılar gemiyi havaya uçurmadan önce bir kere daha düşünürler, diye umuyordu Annabeth.

Annabeth bunu saklamaya çalışıyordu ama bu çocuğa pek de güvenmiyordu. Jason'ın tavırları fazla mükemmeldi, her zaman kurallara uyuyor, her zaman en onurlu olan şeyi yapıyordu. Yakışıklılığı bile *fazla* mükemmeldi. Annabeth'in aklının bir köşesinde hep "Ya bu bir oyunsa ve Jason bize ihanet ederse?" sorusu vardı. Ya biz Jüpiter Kampı'na ineriz

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

de bu çocuk da *Hey Romalılar! Şu muhteşem gemiyle birlikte sizlere getirdiğim esirlere bir bakın!* derse?

Annabeth, Jason'ın bunu yapacağına çok da ihtimal vermiyordu ama yine de ona baktığı zaman ağzında beliren kötü tadın sebebini çıkaramıyordu. Jason, Hera'nın, iki kamp arasındaki zorunlu değişim programının bir parçasıydı. Uyuz Haşmetmeap Hazretleri, Olimpos Kraliçesi, diğer tanrıları, dünyayı, toprağından uyanmakta olan kötü tanrıça Gaea ve onun korkunç gigant çocuklarından kurtarmak için iki gruptaki –Yunan ve Roma– çocukların güçlerini birleştirmeleri gerektiğine ikna etmişti.

Hiç uyarmadan, Percy Jackson'ı, Annabeth'in erkek arkadaşını almış, hafızasını silmiş ve bu Roma Kampı'na yollamıştı. Percy'nin yerine Yunanlılara Jason düşmüştü. Bunların hiçbiri Jason'ın suçu değildi ama Annabeth ne zaman ona baksa Percy'yi ne kadar özlediğini hatırlıyordu.

Percy... Şu an aşağıda olma ihtimali olan Percy.

Aman tanrılarım. İçinden bir panik dalgası yükseldi. Paniği bastırmaya çalıştı. Kontrolü kaybetmek gibi bir lüksü yoktu.

Ben bir Athena çocuğuyum, dedi kendi kendine, *Plana sadık kalıp dikkatimi dağıtmamalıyım.*

Sonra yine hissetti o tanıdık ürpertiyi, sanki kötü kalpli bir kardanadam tam arkasında durmuş, ensesine doğru soluk veriyordu. Annabeth arkasını döndü, kimse yoktu.

Sinirleri bozulmuş olmalıydı. Dünyada bu kadar çok tanrı ve yaratık olsa bile bir savaş gemisini hortlakların basacağına inanmıyordu. *2. Argo* iyi korunuyordu. Güverte boyu dizilmiş ilahi bronz kalkanlar, yaratıkları uzak tutmak için büyülenmişti ve güvertedeki satir, Koç Hedge, ayak basmaya cüret eden her şeyi tepelerdi.

Keşke anneme dua edip yardım isteyebilsem diye geçirdi içinden ama

bu artık mümkün değildi. Annesiyle geçen ayki korkunç karşılaşmaları ve hayatı boyunca aldığı en kötü hediyeden sonra asla olmazdı bu.

Ürperti daha da bastırdı. Rüzgârın içinde kahkaha atan bir ses duyar gibi oldu. Vücudundaki her bir kas gerildi. Bir şeyler çok fena ters gidecekti.

Tam Leo'ya geri dön diyecek oldu ki aşağıdaki vadide borazanlar çalmaya başladı. Romalılar onları görmüştü.

Annabeth ne göreceğini bildiğini sanıyordu. Jason ona Jüpiter Kampı'nı en ince detayına kadar tasvir etmişti. Buna rağmen gözlerine inanamadı. Oakland Tepeleri tarafından çevrelenen vadi, Melez Kampı'nın neredeyse iki katı kadardı. Bir yanda küçük bir nehir kıvrılarak ilerliyor ve merkeze doğru dönüp bir G harfi şeklini alıyor ve mavi, pırıl pırıl bir göle kavuşuyordu.

Geminin tam altında, gölün kenarında, Yeni Roma şehri günışığında parıldıyordu. Jason'ın bahsettiği ana binaları seçti –hipodrom, kolezyum, tapınaklar ve parklar, Yedi Tepe mahallesi ve onun kıvrılan sokakları, renkli villaları ve çiçekli bahçeleri.

Romalıların yakınlarda bir yaratık ordusuyla yaptığı savaşın izlerini gördü. Senato Binası olduğunu tahmin ettiği bir binanın kubbesi çatlayıp açılmıştı. Forumun geniş plazası yer çatlaklarıyla doluydu. Bazı çeşmeler ve heykeller harabeye dönmüştü.

Togalı düzinelerce çocuk Senato Binası'ndan çıkıp *2. Argo*'ya daha yakından bakmak için akın ediyordu. Dükkanlardan ve kafelerden daha çok Romalı çıkıyor, parmaklarıyla inmekte olan gemiye işaret edip hayretle bakıyordu.

Batı tarafında, borazanların öttüğü yerde, tepede bir Roma kalesi bulunuyordu. Tıpkı Annabeth'in tarih kitaplarında gördüğü illüstrasyonlardaki gibiydi –mızrakların sıralandığı bir savunma hattı, yüksek

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

duvarlar ve akrep mancınıklarla donatılmış gözetleme kuleleri. İçeride, ana yol –Via Principalis– boyunca beyaz çadırlar mükemmel bir sıra halinde dizilmişlerdi.

Kapılardan sıra sıra melezler çıktı, zırhları ve mızrakları şehre doğru acele ederlerken günışığında parlıyordu. Tam ortalarında gerçek bir savaş fili mevcuttu.

Annabeth *2. Argo*'yu bu askerler oraya varmadan indirmek istiyordu ama hâlâ yüzlerce metre havadaydılar. Kalabalığa baktı, Percy'yi görmeyi umuyordu.

Sonra arkalarında bir şey *GÜM* etti.

Patlama yüzünden neredeyse gemiden düşecekti Annabeth. Arkasını döndü ve çok öfkeli bir heykelle burun buruna geldi.

"Bu kabul edilemez!" diye ciyakladı heykel.

Belli ki heykel patlayarak buraya gelmişti, tam güvertenin ortasına. Kükürtümsü sarı bir duman omuzlarından döküldü. Kıvırcık saçlarının arasında küller vardı. Heykelin belinden aşağısı kaideden ibaretti. Belinden yukarısı ise üzerine oyulmuş bir toga ile kaslı bir beden.

"Pomeria Hattı içerisinde silaha izin vermem!" dedi gıcık bir öğretmen edasıyla. "Hele Yunanlılara, asla!"

Jason, Annabeth'e *ben hallederim* bakışı attı.

"Terminus," dedi. "Benim. Jason Grace."

"Ah, seni hatırlıyorum Jason!" diye homurdandı Terminus. Roma'nın düşmanlarıyla işbirliği yapmayacak kadar akıllı olduğunu sanırdım!"

"Ama onlar düşman değiller..."

"Doğru," diye araya girdi Piper. "Sadece konuşmak istiyoruz. Eğer konu..."

"Ha!" dedi heykel. "Bana büyükonuş yapmaya kalkma genç hanım. Ve ben elinden almadan o hançeri yere bırak!"

Piper bronz hançere baktı, elinde tuttuğunu unutmuş olmalıydı. "Ah... pekâlâ. Ama nasıl alacaksın ki? Kolların bile yok."

"Küstah!" Kısa bir *POP* sesiyle birlikte sarı bir ışık çaktı. Piper ciyaklayıp hançeri yere düşürdü. Hançer artık duman tütüyor ve kıvılcımlar saçıyordu.

"Şanslısın ki daha yeni savaştan çıktım," dedi Terminus. "Bütün gücüm yerinde olsaydı bu uçan rezaleti şimdiye dek çoktan havaya uçurmuştum!"

"Dur bakalım." Leo bir adım öne çıktı, Wii kumandasını sallıyordu. "Sen şimdi benim gemime rezalet mi dedin? Biliyorum ki öyle demek istemedin."

Leo'nun oyun kumandasını heykele her an çarpma ihtimali Annabeth'i şoktan çıkarmaya yetti.

"Sakin olalım." Ellerini kaldırıp üzerinde silah olmadığını gösterdi. "Sanırım sen Terminus'sun, sınırların tanrısı. Jason bana Yeni Roma şehrini koruduğunu söyledi, doğru, değil mi? Ben Annabeth Chase, annem de..."

"Ah, kim olduğunu biliyorum!" Heykel, boş beyaz gözleriyle Annabeth'e dik dik baktı. "Bir *Athena* çocuğu, Minerva'nın Yunan formu. Bu bir skandal! Siz Yunanlılarda hiç terbiye yok. Biz Romalılar *o tanrıçanın* ait olduğu yeri iyi biliriz."

Annabeth'in çenesi kasıldı. Bu heykel diplomasiyi zorlaştırıyordu. "Ne demek istiyorsun 'o tanrıça' diyerek? Hem bunun neresi skandalmış..."

"Tamam!" diye araya girdi Jason. "Her neyse Terminus, biz buraya barış görevi için geldik. İnmek için izin istiyoruz, böylece..."

www.twilight-turk.com

www.Kitapfan.com

"Mümkün değil!" diye ciyakladı tanrı. "Silahlarınızı indirin ve teslim olun! Şehrimi derhal terk edin!"

"Hangisini yapalım?" diye sordu Leo. "Teslim mi terk mi?"

"İkisi de!" dedi Terminus. "Teslim olun, sonra terk edin. Bu kadar aptalca bir soru sorduğun için sana tokat atıyorum şapşal çocuk! Hissediyor musun?"

"Vay be." Leo, Terminus'u profesyonel bir ilgiyle inceledi. "Senin devreler bayağı sıkıymış. Gevşemesi gereken bir vidan falan var mı? İstersen ben bir bakabilirim."

Büyülü alet çantasına Wii kumandasını atıp yerine bir tornavida çıkardı ve heykelin kaidesine hafifçe vurdu.

"Kes şunu!" diye ısrar etti Terminus. Bir diğer küçük patlama yüzünden Leo elindeki tornavidayı düşürdü. "Pomeria Hattı'nın ötesinde, Roma toprakları üzerinde silah yasaktır."

"Pomeria neyi neyi?" diye sordu Piper.

"Şehir sınırları yani," diye tercüme etti Jason.

"Ve bu koca gemi de bir silah!" dedi Terminus. "İnemezsiniz!"

Vadinin aşağısında, lejyon kuvvetleri yolu yarılamıştı. Forumdaki kalabalık yüzden fazla kişiye ulaşmıştı. Annabeth insanların yüzlerine baktı ve... aman tanrılarım. Onu gördü. Kollarını en iyi arkadaşları gibi görünen iki kişinin omuzlarına atmış halde gemiye doğru yürüyordu – siyah kısa saçlı irice bir çocukla kafasında Roma süvari kaskı olan bir kız. Percy çok rahat, çok mutlu görünüyordu. Tıpkı Jason'ınki gibi mor bir cüppe vardı üzerinde –bir yargıç cüppesi.

Annabeth'in kalbi bir takla attı.

"Leo, gemiyi durdur," diye emretti.

"Ne?"

"Beni duydun. Olduğumuz yerde kalalım."

Leo kumandasını eline alıp yukarı doğru hareket ettirdi. Doksan küreğin doksanı birden durdu. Gemi havada kaldı.

"Terminus," dedi Annabeth, "Yeni Roma'nın *üzerinde* durmakla ilgili bir kural yok, değil mi?"

Heykel kaşlarını çattı. "Şey, hayır..."

"Gemiyi havada tutabiliriz," dedi Annabeth. "Foruma ulaşmak için halat merdiven kullanırız. Böylelikle gemi Roma topraklarında olmaz. Teknik olarak yani."

Heykel bu durumu kafasında tartıyor gibiydi. Annabeth, heykelin hayali elleriyle çenesini ovuşturup ovuşturmadığını merak etti.

"Teknik şeyleri severim," diye kabul etti Terminus. "Yine de..."

"Tüm silahlarımız gemide kalacak," diye onu temin etti Annabeth. "Tahmin ediyorum ki Romalılar –hatta şu anda uygun adım bize doğru gelmekte olan destek kuvveti bile– onlara emredersen Pomeria Hattı kurallarına uymak zorundalardır, öyle değil mi?"

"Elbette!" dedi Terminus. "Kuralları ihlal edenlere tolerans gösterir gibi bir halim mi var benim?"

"Aa, Annabeth..." dedi Leo. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

Annabeth, titremelerini durdurabilmek için yumruklarını sıktı. O ürperti hissi hâlâ gitmemişti. Tam arkasında uçuşuyordu. Ve Terminus da artık bağırıp çağırmıyor ve patlamalara sebep olmuyorken arkasındaki varlığın kahkaha attığını duyar gibi oldu, sanki Annabeth'in aldığı kötü kararlardan acayip bir zevk alıyordu.

Ama Percy oradaydı... çok yakındaydı. Annabeth'in ona ulaşması gerekiyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Hiçbir sorun çıkmayacak," dedi. "Kimse silahlı olmayacak. Barış içinde konuşabiliriz. Terminus, her iki tarafın da kurallara uyduğunu temin edecek." Mermer heykele baktı. "Anlaştık mı?"

Terminus burnunu çekti. "Sanırım. Şimdilik. Halat merdiveninizi Yeni Roma'ya indirebilirsiniz Athena kızı. Lütfen şehrimi yerle bir *etmeyin.*"

II

ANNABETH

Annabeth foruma girerken telaşla toplanmış olan melez kalabalığı geçmesi için ona yol açtı. Bazıları gergin, bazıları endişeli görünüyordu. Bazılarının orası burası yakın tarihte gigantlarla yaptıkları savaş yüzünden bandajlıydı ama kimsede silah yoktu. Hiç kimse de saldırıya geçmedi.

Yeni gelenleri görmek için toplanmış olan *aileler* vardı. Annabeth bebekli çiftler, ebeveynlerinin ayaklarına sarılmış küçük çocuklar, hatta Roma cüppeleri ve modern giysiler karışımı kıyafetler giymiş yaşlıca insanlar da gördü. Hepsi melez miydi? Annabeth öyle olduğunu düşünüyordu ama daha önce hiç buna benzer bir yer görmemişti. Melez Kampı'ndaki çoğu melez henüz ergendi. Liseden mezun olabilecek kadar hayatta kalırlarsa ya kampta danışman olurlar ya da hayatlarına ölümlü dünyasında en iyi şekilde başlayabilmek için oradan ayrılırlardı. Ama burası kocaman, çok nesilli bir toplumdu.

Annabeth kalabalığın diğer ucunda Kiklop Tyson'ı ve Percy'nin cehennem tazısı Bayan O'Leary'yi gördü. Onlar Melez Kampı'ndan Jüpiter Kampı'na varan ilk keşif ekibiydi. İkisinin de keyfi gayet iyi görünü-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

yordu. Tyson el sallayıp sırıttı. Üstünde kocaman bir mama önlüğünü andıran bir SPQR bayrağı vardı.

Annabeth'in zihninin bir kısmı şehrin ne kadar güzel olduğunu fark etti: Fırınlardan yayılan kokular, çağlayan çeşmeler, bahçelerde açmış çiçekler... Mimari yapının farkına vardı birden. Aman tanrılarım, o mimari... Yaldızlı mermer sütunlar, göz kamaştırıcı mozaikler, anıtsal kemerler ve teraslı villalar.

Önünde duran melezler tepeden tırnağa Roma zırhına kuşanmış, üzerine mor renkli bir pelerin geçirmiş bir kıza yol açtılar. Kızın koyu renkli saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözleri kömür karasıydı.

Reyna.

Jason onu tarif etmişti. Ama onun tarifi olmadan bile, Annabeth kızın bu kampın lideri olduğunu anlayabilirdi. Zırhının üstü madalyalarla döşenmişti. O kadar kendinden emin bir tavırla yürüyordu ki diğer melezler o yaklaşınca kenara çekiliyor, onunla göz göze gelmekten kaçınıyorlardı.

Annabeth kızın yüzünde bir başka şey daha gördü: Sımsıkı kapadığı ağzı ve kasıtlı olarak hafifçe havaya kaldırdığı çenesiyle karşısına çıkacak her türlü meydan okumaya hazır gibiydi. Reyna bir yandan cesur görünmeye, bir yandan da herkesin önünde belli edemeyeceği umut, endişe ve korku hislerini gizlemeye çalışıyordu.

Annabeth bu ifadeyi iyi bilirdi. Ne vakit aynaya baksa görürdü. İki kız birbirlerine baktılar. Annabeth'in arkadaşları iki yanına dizildi. Romalılar hayretle Jason'a bakarak ismini mırıldandılar.

Derken kalabalığın arasından birisi çıktı ve Annabeth'in gözleri kararardı.

Percy ona gülümsedi. Onu senelerdir gıcık eden o alaycı, yaramaz

ama en nihayetinde sevimli hale gelmiş gülümsemeyi gördü Annabeth. Deniz yeşili gözleri aynen hatırladığı gibi muhteşemdi. Koyu renk saçlarını sanki kumsalda yaptığı bir yürüyüşten yeni dönmüş gibi bir yana atmıştı. Altı ay önceki haline kıyasla çok daha iyi görünüyordu: Bronzlaşmıştı, boyu uzamış, incelmişti ve kasları ortaya çıkmıştı.

Annabeth o kadar şaşkındı ki kıpırdayamıyordu. Ona yaklaştığı takdirde bedenindeki tüm hücrelerin patlayacağını hissediyordu. On iki yaşında oldukları zamandan beri gizliden gizliye ondan hoşlanmıştı. Geçen yaz ise ona sırılsıklam âşık olmuştu. Dört ay boyunca dünyanın en mutlu çiftiydiler –ama sonra Percy ortadan kaybolmuştu.

Ayrı kaldıkları dönemde Annabeth'in hislerine bir şeyler olmuştu. İnanılmaz derecede yoğunlaşmış, adeta hayat kurtaran bir ilacı alması engelleniyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Artık o korkunç yoklukla yaşamanın mı, yoksa ona tekrar kavuşmanın mı daha fazla acı verdiğini anlayamıyordu.

Yargıç Reyna omuzlarını dikleştirdi. Gözle görülür bir tereddütle Jason'a döndü.

"Jason Grace, eski meslektaşım..." *Meslektaş* sözcüğünü tehlikeli bir şeymiş gibi söylemişti. "Evine hoş geldin. Arkadaşlarına da..."

Annabeth elinde olmadan öne atıldı. Percy de aynı anda ona doğru koşmaya başladı. Kalabalık gerildi. Bazıları bellerinde olmayan kılıçlara götürdüler ellerini.

Percy kollarını Annabeth'e doladı. Öpüşmeye başladıklarında bir an için artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. O anda bir asteroit dünyaya çarpsa, her şeyi yok etse bile Annabeth'in umurunda olmazdı.

Percy okyanus gibi kokuyordu. Dudakları tuzluydu.

Annabeth kıkırdayıp *Yosun Kafa*, diye geçirdi içinden.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Percy geri çekilip Annabeth'in yüzüne dikkatle baktı. "Tanrılarım, bir daha..."

Annabeth, Percy'nin bileğini kavradığı gibi omzunun üstünden yere savurdu ve Percy küt diye beton kaldırıma yığıldı. Romalılar bağrıştılar. Bazıları öne atıldı ama Reyna "Durun! Saldırmayın!" diye bağırdı.

Annabeth dizini Percy'nin göğsüne dayadı, kolunun ön tarafını da boğazına yasladı. *Romalılar ne düşünürlerse düşünsünler,* diye geçirdi içinden. Korkunç bir öfkenin göğsünü yaktığını, geçen sonbahardan beri taşıdığı endişe ve umutsuzluk tümörünün içine yayıldığını hissetti.

"*Bir daha* beni bırakırsan," dedi gözleri adeta alevler saçarak, "tüm tanrılar adına yemin ederim ki..."

Percy bir kahkaha patlattı. Birden Annabeth'in içindeki o öfke alevi sönüverdi.

"Uyarınız dikkate alınmıştır," dedi Percy. "Ben de seni özledim."

Annabeth doğrulup yerden kalkmasına yardım etti. Onu tekrar öpmek için *can attığı* halde kendini dizginlemeyi başardı.

Jason hafifçe öksürdü. "Pekâlâ... Geri dönmek güzel."

Reyna'yı, prova ettiği sözcükleri söylemeye fırsat bulamadığı için gıcık olan Piper'la, sonra da sırıtarak parmaklarıyla barış işareti yapan Leo'yla tanıştırdı.

"Bu da Annabeth," dedi. "Şey, genellikle insanların üstünde judo hareketleri denemez."

Reyna'nın gözleri parıldadı. "Bir Romalı olmadığından emin misin Annabeth? Ya da bir Amazon?"

Annabeth bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyordu ama yine de elini uzattı. "Sadece erkek arkadaşıma bu şekilde saldırırım," dedi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum." Reyna elini sıkı sıkı kavrayıp

sıktı. "Konuşacağımız epey konu var. Bölük komutanları!"

Romalı kampçılardan kıdemli asker oldukları belli olan birkaç kişi öne çıktı. Percy'nin yanında da Annabeth'in daha önceden sohbet ettiğini gördüğü iki çocuk belirdi. Uzakdoğulu, saçları kısacık kesilmiş iri kıyım çocuk on beş yaşında gösteriyordu. İri ve sevimli bir panda gibiydi. Kehribar renkli gözleri, çikolata rengi teni ve uzun kıvırcık saçları olan kız daha küçüktü, muhtemelen on üç yaşındaydı.

Annabeth her ikisinin de vücut dilinden Percy'ye yakın olduklarını anlamıştı. İki çocuk Percy'yi korumak istermiş, sanki birlikte birçok maceraya atılmışlar gibi yanında duruyorlardı. Annabeth onları biraz kıskanmadan edemedi. Percy'yle bu kızın... Yok. Üçünün arasındaki etkileşim hiç o yönde değildi. Annabeth hayatını insanları okumayı öğrenerek geçirmişti. Bu bir hayatta kalma becerisiydi. Bir tahmin yürütmesi gerekirse, iri yarı Uzakdoğulu çocuğun, kızın erkek arkadaşı olduğunu düşünürdü ama hallerine bir daha bakınca uzun süredir birlikte olmadıklarından şüphelendi.

Anlamadığı tek bir şey vardı: Kız nereye bakıyordu öyle? Sürekli kaşlarını çatıp Piper'la Leo'ya bakıyor, içlerinden birini hatırlıyormuş da bu durum ona acı veriyormuş gibi davranıyordu.

Bu sırada Reyna askerlerine emirler yağdırmakla meşguldü. "...Lejyona saldırmamasını söyleyin! Dakota, mutfaktaki ruhlara haber ver! Bir hoş geldin ziyafeti hazırlamalarını söyle! Oktavian..."

"İşgalcilerin kampa girmelerine *izin* mi vereceksin?!" İnce telli sarı saçları olan, uzun boylu bir genç kalabalığı yararak öne çıktı. "Reyna, güvenlik riskleri..."

"Onları kampa almıyoruz Oktavian," dedi Reyna ona sert bir bakış fırlatarak. "Burada, forumda yemek yiyeceğiz."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Ha, öylesi *çok* daha iyi," diye homurdandı Oktavian. Cılız ve solgun tenli olmasına, belindeki kemerden de her nedense üç tane oyuncak ayı sarkmasına rağmen Reyna'yla onun altıymış gibi konuşmayan tek kişi oydu. "Savaş gemilerinin gölgesinde rahatlamamızı istiyorsun yani."

"Onlar bizim konuğumuz," dedi Reyna sözcüklerin her birini ayrı ayrı vurgulayarak. "Onları ağırlayacağız ve onlarla konuşacağız. Kâhin olarak Jason'ı bize sağ salim getirdikleri için tanrılara teşekkür etsen iyi olur."

"İyi fikir," dedi Percy. "Git de ayılarını yak, Oktavian."

Reyna gülmemeye çalışıyor gibiydi. "Emirlerimi duydun. Haydi git."

Askerler dört bir yana dağıldılar. Oktavian Percy'ye nefretle baktı. Sonra Annabeth'i şüpheyle tepeden tırnağa süzdü ve gitti.

Percy, Annabeth'in elini tuttu. "Oktavian'a aldırma," dedi. "Romalıların birçoğu iyi insanlar. Örneğin şurada duran Frank'le Hazel ve Reyna. Burada güvendeyiz."

Annabeth bir kez daha birisi ensesine buz gibi bir bez koymuş gibi hissetti. O fısıltılı gülüşü yine duydu; sanki ses onu gemiden oraya kadar takip etmişti.

Başını kaldırıp *2. Argo*'ya baktı. Kocaman bronz gövdesi gün ışığında parlıyordu. İçinden o anda Percy'yi kaçırıp gemiye binmek ve hâlâ fırsat varken oradan gitmek geçiyordu.

Bir şeylerin fena halde ters gideceği hissini üstünden atamamıştı. Ayrıca Percy'yi bir daha kaybetme riskini de göze alamazdı.

"Burada güvendeyiz," dedi söylediği şeye kendi de inanmaya çalışarak.

Reyna "Mükemmel," dedi. Reyna, Jason'a baktığında, Annabeth onun gözlerinde aç bir parıltı olduğunu düşündü. "Biraz konuşalım da doğru dürüst bir kavuşma olsun."

III

ANNABETH

Annabeth *keşke iştahım yerinde olsaydı* diye düşündü çünkü Romalılar yemek işini iyi biliyorlardı.

Koltukların ve alçak masaların taşındığı forum bir mobilya galerisine benzemişti. Romalılar onlu, yirmili gruplar halinde koltuklara yayılmış sohbet eder ve gülüşürken rüzgâr ruhları, yani *auralar* da tepede uçuşuyor, bitmek tükenmek bilmeyen pizzalardan, sandviçlerden, patates kızartmalarından, soğuk içeceklerden ve fırından yeni çıkmış kurabiyelerden oluşan yemekleri getiriyorlardı. Kalabalığın arasında bir de togalar ve lejyon zırhları giymiş, *Lar* denen mor renkli hayaletler dolanıyordu. Ziyafet alanının kenarındaysa, satirler (hayır, *faunlar,* diye düşündü Annabeth) masadan masaya gidiyor, yiyecek ve bozuk para dileniyordu. Yakınlardaki alanlardan birinde savaş fili, Bayan O'Leary'yle sıçrayıp oynuyor, çocuklarsa şehir sınırlarını koruyan Terminus heykelinin etrafında koşturuyordu.

Bu manzara hem çok tanıdık hem de tamamıyla yabancı olduğu için Annabeth başının döndüğünü hissetti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Tek istediği Percy'yle birlikte olmaktı, tercihen de yalnız kalmaktı. Bunun için beklemesi gerektiğini biliyordu. Görevleri başarıya ulaşacaksa bu Romalılara ihtiyaçları olacaktı ve bunu ancak onları tanıyarak ve aralarında iyi niyet oluşturarak yapabilirlerdi.

Reyna ve birkaç diğer askeri (tanrılar için bir oyuncak ayı yakıp geri dönmüş olan Oktavian isimli sarışın çocuk da dâhil) Annabeth ve arkadaşlarıyla oturdular. Percy de onlara Frank ve Hazel isimli yeni iki arkadaşıyla katıldı. Servis tabakları birer kasırga gibi masalara servis edilirken Percy eğilip "Sana Yeni Roma'yı gezdirmek istiyorum," diye fısıldadı. "Baş başa. Burası muhteşem bir yer."

Annabeth'in bunu duyduğuna heyecanlanması gerekirdi. *Baş başa* kısmı aynen içinden geçen şeylerdi. Ama heyecanlanmak yerine içinde biriken öfkenin boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Percy burası hakkında nasıl böyle coşkuyla konuşabilirdi? Melez Kampı, yani *kendi* kampları, *kendi* evleri ne olacaktı?

Percy'nin kolunun ön tarafındaki, Jason'ın SPQR dövmesinin aynısı olan ize bakmamaya çalıştı. Melez Kampı'nda, melezler kaç sene eğitim aldıklarını göstermek için boncuklu kolyeler takarlardı. Buradaysa Romalılar adeta *Bize aitsin. Hem de sonsuza dek*, der gibi insanın derisine dövme yapıyorlardı.

Dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici sözleri yuttu. "Tamam, tabii."

"Düşünüyordum da," dedi Percy tedirgin bir tavırla. "Bir fikrim var..." Reyna dostluğa kadeh kaldırınca Percy lafını tamamlayamadı.

Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra Romalılar ve Annabeth'in ekibi birbirlerine öykülerini anlatmaya başladılar. Jason hafızasını yitirmiş bir halde kendini nasıl Melez Kampı'nda bulduğunu, tanrıça Hera'yı (ya da, Juno'yu, istediğinizi seçin. Bu tanrıça Yunan da olsa, Romalı da olsa

gerekti) kuzey Kaliforniya'da hapsedildiği Kurt Evi'nden Piper ve Leo'yla nasıl kurtardığını anlattı.

"İmkânsız!" diye araya girdi Oktavian. "Orası en kutsal yerimizdir. Gigantlar bir tanrıçayı oraya hapsetmişlerse..."

"Tanrıçayı öldürürlerdi," dedi Piper. "Sonra da bunu Yunanlıların üstüne yıkarlar ve iki kamp arasında bir savaş başlatırlardı. Şimdi, sessiz ol da Jason lafını bitirsin."

Oktavian bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Annabeth, Piper'ın büyükonuş yeteneğine bayılıyordu. Reyna'nın kaşlarını çatmış, sanki ikisinin bir çift olduğunu yeni anlamış gibi bir Jason'a, bir Piper'a baktığını fark etti.

"İşte, toprak tanrıçası Gaia'yı bu şekilde öğrendik. Hâlâ yarı uykudaydı ama canavarları ve gigantları Tartarus'tan kurtaran ve dirilten o. Kurt Evi'nde savaştığımız iri yarı lider herif, yani Porphyrion, eski topraklara çekileceğini söyledi. Yunanistan'dan söz ediyordu. Gaia'yı zayıflatarak tanrıları şey yaparak... Neydi? Hah, *köklerini kurutarak* yok etmeyi planlıyor."

Percy düşünceli düşünceli başını salladı. "Gaia buralarda da epey meşguldü," dedi. "Kraliçe Çamur Surat'la biz de karşılaştık."

Percy kendi öyküsünü anlatmaya koyuldu. Tek bir isimden başka bir şey hatırlamayarak Kurt Evi'nde uyandığını anlattı: *Annabeth.*

Annabeth bunu duyunca ağlamamak için kendini zor tuttu. Percy onlara Frank ve Hazel'la birlikte nasıl Alaska'ya gittiğini, ölüm tanrısı Thanatos'u nasıl kurtardıklarını ve Roma kampının kayıp altın kartal bayrağını bularak gigant ordusunun bir saldırısını püskürtüp geri döndüğünü anlattı.

Percy öyküsünü bitirince Jason yaptıklarını takdir edermiş gibi ıslık

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

çaldı. "Seni yargıç yapmalarına şaşmamalı."

Oktavian alayla güldü. "Yani, artık üç yargıcımız var! Ama kurallar sadece iki yargıç olabileceğini açık açık söylüyor!"

"İyi tarafından bakacak olursan, ben de Jason da senden daha kıdemliyiz Oktavian. Bu yüzden, *ikimiz de* sana sesini kesmeni söyleyebiliriz."

Oktavian bir Roma tişörtü kadar mosmor kesildi. Jason'la Percy'yse yumruklarını tokuşturdular. Reyna bile gözlerindeki öfkeli bakışa rağmen hafifçe gülümsedi.

"Üçüncü yargıç sorununu sonra çözeriz," dedi. "Şu anda karşımızda halledilmesi gereken daha büyük sorunlar var."

"Jason'ın yargıç olması için çekilirim," dedi Percy. "Önemli değil."

"*Önemli değil* mi?" dedi Oktavian hayretle. "Roma imparatorluğu *önemli değil*, öyle mi?"

Percy onu duymazdan geldi ve Jason'a döndü. "Demek sen Thalia Grace'in erkek kardeşisin, ha? Vay canına. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Evet, farkındayım," dedi Jason. "Neyse, ben burada yokken kampıma yardım ettiğin için teşekkür ederim. Harika bir iş çıkarmışsın."

"Sen de öyle," dedi Percy.

Annabeth Percy'nin baldırına tekmeyi indirdi. İkisinin arasındaki bu fazla samimiyete müdahale etmekten hiç hoşlanmasa da Reyna haklıydı: Konuşmaları gereken ciddi meseleler vardı. "Büyük Kehanet'i konuşmalıyız. Sanırım bundan Romalıların da haberi var, değil mi?"

Reyna evet der gibi başını salladı. "Ona Yediler Kehaneti diyoruz. Oktavian, kehaneti ezbere hatırlıyor musun?"

"Tabii ama Reyna..."

"Bize lütfen kehaneti oku. Ama Latince değil, İngilizce."

Oktavian içini çekti. "*Yedi melez çağrıya yanıt verecek. Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak...*"

"*Son nefesleri pahasına bir söz verilecek. Ve düşmanlar Ölümün Kapıları'na dizilecek,*" diye Annabeth kehaneti tamamladı.

Leo haricinde herkes dönüp ona baktı. Leo o sırada takoların alüminyum kâğıtlarından yaptığı fırıldağı, yanından geçen rüzgâr ruhlarına saplıyordu. Annabeth neden kehanetin dizelerini söylediğini bilmiyordu. Söylemek zorunda olduğunu hissetmişti.

Frank isimli iri çocuk öne eğildi ve sanki Annabeth'in alnında üçüncü gözü çıkmış gibi hayretle ona baktı. "Senin Min... Pardon, Athena'nın çocuğu olduğun doğru mu?"

"Evet," dedi Annabeth kendisini savunma ihtiyacı duyarak. "Neden şaşırdın ki?"

"Gerçekten *bilgelik* tanrıçasının çocuğuysan..." dedi Oktavian alayla.

"Yeter," dedi Reyna ona çıkışarak. "Annabeth dediği kişi. Buraya kötü bir niyetle de gelmedi. Hem..." Annabeth'e hem gıptayla hem de saygıyla baktı. "Percy ondan çok iyi söz etti."

Annabeth'in Reyna'nın sesindeki o belli belirsiz imanın ne anlama geldiğini anlaması uzun sürmedi. Percy başını tabağına eğdi, aniden çizburgerler çok ilgisini çekmiş gibi davranmaya başladı.

Annabeth suratının kızardığını hissetti. *Aman tanrılarım...* Reyna, Percy'ye yaklaşmaya çalışmıştı. Sesindeki o tatsızlığın, hatta söylediklerindeki kıskançlığın nedeni de böylece anlaşılmış oluyordu. Percy onu Annabeth için geri çevirmişti.

İşte o anda Annabeth, şapşal erkek arkadaşını yaptığı her hata için bağışladı. Üstüne atılıp ona sarılmak istiyordu ama soğukkanlılığı elden bırakmamak gerekiyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Şey, teşekkürler," dedi Reyna'ya. "Her neyse, kehanetin bir kısmı netleşmeye başladı. *Düşmanlar Ölümün Kapıları'na dizilecek*... Romalılar ve Yunanlılar. O kapıları bulmak için güçlerimizi birleştirmeliyiz."

Hazel denen süvari miğferi takmış, uzun kıvırcık saçlı kız tabağının yanında duran bir şeyi aldı. Elindeki şey kocaman bir yakutu andırıyordu ama Annabeth bundan emin olamadan Hazel taşı kot gömleğinin cebine attı.

"Erkek kardeşim Nico kapıları aramaya gitti," dedi.

"Ne?" dedi Annabeth. "Nico di Angelo mu? Erkek kardeşin mi o senin?"

Hazel sanki söylediği bariz bir şeymiş gibi başını salladı. Annabeth'in aklından düzinelerce soru geçti ama başı tıpkı Leo'nun fırıldağı gibi dönmeye başlamıştı. Konuyu o an için üstelememeye karar verdi. "Peki. Ne diyordun?"

"Nico ortadan kayboldu." Hazel dudaklarını ıslattı. "Sanırım... Yani, emin değilim ama galiba başına bir şey geldi."

"Onu arayacağız," dedi Percy, Hazel'ı teselli etmeye çalışarak. "Zaten Ölümün Kapılarını bulmamız gerekiyor. Thanatos bize yanıtları Roma'da ama *esas* Roma'da bulacağımızı söylemişti. Orası da Yunanistan rotasında, değil mi?"

"Bunu sana Thanatos mu söyledi?" Annabeth bu fikri idrak etmeye çalıştı. "Ölüm tanrısı hani?"

Annabeth birçok tanrıyla karşılaşmıştı. Hatta Yeraltı Dünyası'na bile gitmişti ama Percy'nin ölümün beden bulmuş halini kurtarmakla ilgili öyküsü onu cidden ürkütmüştü.

Percy çizburgerinden bir ısırık aldı. "Artık Ölüm serbest olduğuna göre yaratıklar buharlaşıp eskisi gibi Tartarus'u boylayacaklar. Ama Ölümün Kapıları açık olduğu müddetçe geri gelmeye devam edecekler."

Piper saçındaki tüyü çevirdi. "Bir barajdan sızan su gibi," dedi.

"Evet," dedi Percy gülümseyerek. "Albızlar alasıca bir delik var."

"Ne?" dedi Piper.

"Boş ver. Aramızda bir espri işte. Demek istediğim şu: kapıları bulmak ve Yunanistan'a doğru yola çıkmadan önce kapatmamız gerek. Gigantları yenmenin ve yenik *kalmalarını* temin etmenin tek yolu bu."

Reyna yanından geçen bir meyve tepsisinden bir elma aldı. Elmayı parmaklarının arasında çevirip koyu kırmızı yüzeyini inceledi. "Savaş geminizle Yunanistan'a bir keşif gezisi yapmayı öneriyorsun. Eski toprakların ve tüm Mare Nostrum'un tehlikeli yerler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Mary kim?" diye sordu Leo.

"Mare Nostrum," dedi Jason. "*Bizim Denizimiz.* Romalılar o dönemlerde Akdeniz'e öyle derlerdi."

Reyna başını salladı. "Eskiden Roma İmparatorluğu olan o bölge sadece tanrıların doğduğu yer değil. Aynı zamanda, yaratıkların, titanların ve gigantların... ve daha da kötü şeylerin anavatanı. Melezlerin Amerika'da yolculuk etmesi tehlikeli ama *orada* tehlike on kat daha fazla."

"Alaska'nın da kötü olacağını söylemiştin," dedi Percy. "Ama onu atlattık."

Reyna başını iki yana salladı. Elmayı elinde evirip çevirirken tırnakları elmaya saplandı. "Percy, Akdeniz'de yolculuk yapmak farklı bir tehlike seviyesi. Aklı başında hiçbir melez gitmez oraya."

"O halde sorun yok!" Leo elindeki fırıldaktan kafasını kaldırıp onlara baktı ve sırıttı. "Çünkü hepimiz tırlatmış durumdayız, değil mi? Hem *2. Argo* üstün bir savaş gemisidir. Bizi oraya kadar götürür."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Acele etmemiz gerek," dedi Jason. "Gigantların tam olarak ne planladığını bilmiyorum ama Gaia zaman geçtikçe daha da bilinçleniyor. Rüyaları istila ediyor, tuhaf yerlerde karşımıza çıkıyor, daha da güçlü yaratıklar çağırıyor. Gigantlar onu tamamıyla uyandırmadan önce bu işi durdurmalıyız."

Annabeth ürperdi. Son zamanlarda o da bir hayli kâbus görmüştü.

"*Yedi melez çağrıya kulak verecek,*" dedi. "İki kampın karışımı olmalı. Jason, Piper, Leo ve ben. Dört etti."

"Ben de," dedi Percy. "Hazel'la Frank de var. Yedi işte."

"Ne?" Oktavian ayağa fırladı. "Bunu *kabul* mü edeceğiz yani? Hem de senatoda oylamadan? Doğru dürüst tartışmadan?"

"Percy!" Kiklop Tyson peşinde, Bayan O'Leary'yle birlikte paldır küldür yanlarına doğru koşuyordu. Cehennem tazısının sırtında Annabeth'in o güne dek gördüğü en sıska harpya oturuyordu: Tel tel kırmızı saçlı, cılız, çuvaldan bir elbise giymiş ve kırmızı tüylü kanatları olan bir kızdı.

Annabeth harpyanın nereden geldiğini bilmiyordu ama lime lime olmuş gömleği ve sırtına ters bir şekilde attığı SPQR yazılı bayrakla gelen Tyson'ı görünce içi ısınmıştı. Kikloplarla ilgili pek de iyi anıları yoktu ama Tyson çok tatlıydı. Ayrıca Percy'nin yarı kardeşiydi (uzun hikâye); bu yüzden de hemen hemen bir aile gibiydiler.

Tyson oturdukları koltuğa geldi ve etli ellerini ovuşturdu. Kocaman gözü endişeli endişeli bakıyordu. "Ella korkuyor," dedi.

"Ge-gemi yok," diye mırıldandı harpya tüylerini telaşla didikleyerek. "*Titanik, Lusitania, Pax*... Gemiler harpyalara göre değil."

Leo gözlerini kırpıştırdı. Yanında oturan Hazel'a baktı. "Şu tavuk az önce *benim* gemimi *Titanik*'le mi kıyasladı?"

"O bir tavuk değil." Sanki Leo onu huzursuz ediyormuş gibi Hazel gözlerini ondan kaçırdı. "Ella bir harpya. O sadece biraz... gergin."

"Ella güzel," dedi Tyson. "Korkuyor. Onu buradan götürmemiz gerek ama gemiye binmek istemiyor."

"Gemi yok," dedi Ella yine. Sonra dosdoğru Annabeth'e baktı. "Uğursuz. İşte o. *Bilgeliğin kızı tek başına yürüyecek*..."

"Ella!" Frank aniden ayağa fırladı. "Belki de bunu konuşmanın sırası..."

"*Athena'nın İşareti Roma'yı yakacak,*" diye konuşmaya devam etti Ella. Konuşurken elleriyle kulaklarını tıkayıp sesini yükseltti. "*Sonsuz ölümün anahtarını tutan meleğin, İkizler söndürecek son nefesini, Ağla örülü hapishanenin acısıyla kazanılacak, Gigantların altın rengi soluk felaketi.*"

Ella'nın sözleri masada bir el bombası etkisi yarattı. Herkes harpyaya bakıyordu. Kimse konuşmadı. Annabeth'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. *Athena'nın İşareti*... Cebini yoklamamak için kendini zor tuttu ama gümüş paranın giderek ısındığının farkındaydı – bu, annesinin verdiği lanetli hediyeydi. *Athena'nın İşareti'ni izle. İntikamımı al.*

Etraflarındaki masalarda ziyafet devam ediyor, sesler geliyordu ama sanki alana yerleştirilmiş koltuklar daha sessiz bir boyuta geçmiş gibi, sesler boğuk ve uzaktan geliyordu.

İlk kendine gelen Percy oldu. Ayağa kalkıp Tyson'ın kolunu tuttu. "Buldum!" dedi sahte bir heyecanla. "Neden Ella'yı biraz temiz hava alması için yürüyüşe çıkarmıyorsun? Sen ve Bayan O'Leary..."

"Bir dakika." Oktavian oyuncak ayılarından birini kaptı, titreyen elleriyle oyuncağın boğazını sıktı. Sonra bakışlarını Ella'ya çevirdi. "Ne demişti? Bana..."

"Ella çok kitap okur," dedi Frank. "Onu bir kütüphanede bulmuştuk."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Evet!" diye atıldı Hazel. "Muhtemelen söylediklerini bir kitapta okumuştur."

"Kitaplar," diye mırıldandı Ella mutlulukla. "Ella kitapları sever."

Harpya söylemesi gerekenleri söylediği için rahatlamış gibiydi. Bağdaş kurup Bayan O'Leary'nin sırtına oturdu ve gagasıyla kanatlarındaki tüylerini düzeltmeye koyuldu.

Annabeth merakla Percy'ye baktı. Belli ki o, Frank ve Hazel bir şey gizliyorlardı. Zaten Ella da bir kehaneti, *onunla* ilgili bir kehaneti dile getirmişti.

Percy'nin ifadesi, *İmdat*, der gibiydi.

"Bu bir kehanetti," dedi Oktavian ısrarla. "Bana bir kehanet gibi geldi." Kimse yanıt vermedi.

Annabeth tam olarak neler olup bittiğinden emin değildi ama Percy'nin başının büyük bir belaya girmek üzere olduğunu anlamıştı.

Zoraki bir biçimde güldü. "Öyle mi Oktavian? Belki de buradaki, Roma tarafındaki harpyalar farklıdır. Bizim harpyaların ancak kulübe temizleyecek ve yemek pişirecek kadar aklı var. Sizinkiler genellikle geleceği mi görürler? Kehanetlerinde onlardan mı faydalanırsın?"

Annabeth'in sözleri tam da istediği etkiyi bıraktı. Romalı askerler gergin gergin gülüştüler. Bazıları Ella'yı dikkatle incelediler, sonra da Oktavian'a bakıp güldüler. Tavuk kılıklı bir kadının kehanetler okuması belli ki Yunanlılara olduğu kadar Romalılara da komik gelmişti.

"Ben, şey..." Oktavian oyuncak ayısını yere fırlattı. "Hayır ama..."

"Hazel'ın dediği gibi, sadece bir kitapta gördüğü satırları okuyor," dedi Annabeth. "Ayrıca bizi endişelendiren *gerçek* bir kehanetimiz de var."

Tyson'a döndü. "Percy haklı. Neden Ella'yla Bayan O'Leary'yi alıp bir süreliğine bir yerlerle gölge yolculuğu yapmıyorsun? Ella bundan hoşlanır mı?"

"Büyük köpekler iyidir," dedi Ella. "*İhtiyar Sarı*, 1957, senaryosunu Fred Gipson ve William Tunberg yazdı."

Annabeth buna ne yanıt vereceğini bilemedi ama Percy sanki sorun çözülmüş gibi gülümsedi.

"Harika!" dedi. "İşimiz bitince size bir İris mesajı yollarız ve sonra görüşürüz."

Romalılar Reyna'ya bakıp ne karar vereceğini beklediler. Annabeth nefesini tuttu.

Reyna gerçekten de hiç renk vermiyordu. Ella'ya dikkatle baktı ama Annabeth onun aklından neler geçtiğini tahmin edemedi.

"Tamam," dedi yargıç en sonunda. "Gidin."

"Yupi!" Tyson koltuğun arkasına geçip herkesi öptü, hatta bundan hoşnut kalmayan Oktavian'ı bile öptü. Sonra Ella'yla birlikte Bayan O'Leary'nin sırtına bindi ve cehennem tazısı hızla forumdan uzaklaştı. Dosdoğru Senato binasının duvarının üstündeki bir gölgeye girdiler ve gözden kayboldular.

"Evet." Reyna yemediği elmayı masaya koydu. "Oktavian bir konuda haklı: Lejyonerlerimizi bir göreve yollamadan önce senatonun onayını almalıyız, hele sözünü ettiğin kadar tehlikeli bir göreve gidilecekse."

"Bu iş ihanet kokuyor," diye homurdandı Oktavian. "O savaş gemisi barışla gelen bir gemi değil!"

"Gemiye çık dostum," dedi Leo. "Seni azıcık gezdireyim. Dümeni kullanırsın, bunu becerebilirsen sana kafana takman için kâğıttan kaptan şapkası bile veririm."

Oktavian'ın burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Bu ne cüret..."

"İyi fikir," dedi Reyna. "Oktavian, onunla git. Gemiyi gör. Senatodan bir saate toplanmasını isteriz."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Ama..." Oktavian durdu. Reyna'nın ifadesinden onunla daha fazla tartışmanın sağlığına zararlı olacağını anlamıştı. "Tamam."

Leo ayağa kalktı. Annabeth'e dönünce gülümsemesi değişti. Ama bu o kadar kısa sürede oldu ki Annabeth hayal gördüğünü sandı. Ama bir an için, sanki Leo'nun yerine başkası geçmişti de gaddar bir ifadeyle ona buz gibi gülümsüyordu. Annabeth gözlerini kırpıştırınca Leo her zamanki muzip gülüşüyle yine eski Leo oldu.

"Geç kalmam," dedi. "Gemi turu süper olacak."

Annabeth buz kestiğini hissetti. Leo ve Oktavian halat merdivene doğru giderken onları geri çağırmayı düşündü ama bunu diğerlerine nasıl açıklayacaktı? Çıldırmaya başladığını, hayaller gördüğünü ve üşüdüğünü nasıl anlatacaktı?

Rüzgâr ruhları tabakları toparlamaya başladılar.

"Şey, Reyna, bir sakıncası yoksa senato toplantısından önce Piper'a etrafı gezdirmek istiyorum. Yeni Roma'yı ilk kez görecek," dedi Jason.

Reyna'nın ifadesi katılaştı.

Annabeth Jason'ın nasıl bu kadar odun olduğuna inanamadı. Acaba Reyna'nın ondan ne kadar hoşlandığını gerçekten bilmiyor olması mümkün müydü? Annabeth bunu gayet açık bir biçimde görebiliyordu. Yeni kız arkadaşına Reyna'nın şehrini gezdirmek, yaraya tuz basmak gibiydi.

"Tabii," dedi Reyna soğuk bir tavırla.

Percy, Annabeth'in elini tuttu. "Evet, ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. Ben de Annabeth'e..."

"Hayır," diye tersledi onu Reyna.

Percy kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Annabeth'le biraz konuşmak istiyorum. Yalnız. Sakıncası yoksa yargıç."

Ses tonundan aslında izin istemediği anlaşılıyordu.

www.twilightturk.com

Annabeth başından aşağı bir kova buz gibi su döküldüğünü hissetti. Reyna'nın aklından neler geçtiğini merak etti. Belki de yargıç kendisini reddeden iki gencin kız arkadaşlarına şehri gezdirme fikrinden hoşlanmamıştı. Belki de özel olarak söylemek istediği bir şey vardı. Amacı her neyse, Annabeth, bu Romalı liderle yalnız ve silahsız kalmak konusunda şüpheliydi.

"Gel, Athena kızı." Reyna koltuktan kalktı. "Benimle yürü biraz."

www.Kitapfan.com

IV

ANNABETH

Annabeth Yeni Roma'dan nefret etmek istiyordu. Ama gelecek vaat eden bir mimar olarak, teraslı bahçeleri, çeşmeleri ve tapınakları, kıvrım kıvrım kaldırım taşlı sokakları ve bembeyaz, ışıldayan villaları izlemekten alamıyordu kendini. Geçen yazki Titan Savaşı'ndan sonra Olimpos Dağı'ndaki sarayları yeniden tasarlamak gibi hayallerinin işine kavuşmuştu. O anda, bu minyatür şehirde yürürken *Keşke şöyle bir kubbe yapsaydım. Şu sütunların o bahçeye doğru uzanışı çok hoşuma gitti,* diye düşünüyordu. Yeni Roma'yı her kim tasarladıysa projeye çok zaman ayırdığı ve bunu gönülden yaptığı barizdi.

"Dünyanın en iyi mimarlarına ve işçilerine sahibiz," dedi Reyna aklından geçenleri okumuş gibi. "Roma her zaman en iyilerine sahipti, eski zamanlarda da öyleydi. Birçok melez lejyondaki görevini tamamladıktan sonra burada yaşamaya başlar. Üniversitemize devam ederler. Aile kurarlar. Percy aile kurma fikriyle bayağı ilgileniyor gibiydi?"

Annabeth bunun *ne* anlama geldiğini düşündü. Kaşlarını düşündüğünden de fazla çatmış olmalıydı ki Reyna güldü.

"Sen tam bir savaşçısın," dedi yargıç. "Gözlerin kıvılcım saçıyor."

"Özür dilerim." Annabeth Reyna'nın dik bakışlarını yumuşatmaya çalıştı.

"Özür dileme. Ben Bellona'nın kızıyım."

"Roma savaş tanrıçasının mı?"

Reyna evet manasında başını salladı. Bir taksi çağıracakmış gibi arkasına dönüp ıslık çaldı. Bir iki saniye sonra, biri gümüş, diğeri altın renkli iki otomaton metal köpek onlara doğru koşmaya başladı. Reyna'nın bacaklarına sürtünüp parlak yakut renkli gözlerle Annabeth'i süzdüler.

"Evcil hayvanlarım," dedi Reyna. "Aurum ve Argentum. Bizimle birlikte yürümelerinin bir sakıncası yok, değil mi?"

Annabeth bir kez daha bunun aslında nezaketen sorulan bir soru olmadığı hissine kapıldı. Köpeklerinin dişlerinin çelik ok başları gibi olduğunu fark etti. Şehre silah sokulması yasak olabilirdi ama Reyna'nın köpekleri diledikleri takdirde onu paramparça edebilirlerdi.

Reyna Annabeth'i, garsonun her halinden onu tanıdığı belli olan bir açık hava kafesine götürdü. Garson gülümseyip ona üstü kapalı plastik bir bardak uzattı, bir tane de Annabeth'e verecek oldu.

"İster misin?" diye sordu Reyna. "Burada harika sıcak çikolata yaparlar. Aslında bir Roma içeceği sayılmaz ama..."

"Ama çikolata evrenseldir," dedi Annabeth.

"Aynen öyle."

Ilık bir Haziran günü olmasına rağmen Annabeth teşekkür ederek plastik bardağı aldı. İkisi Reyna'nın altın ve gümüş renkli köpeklerinin eşliğinde yürümeye başladılar.

"Kampımızda Athena, Minerva'dır," dedi Reyna. "Romalı halindeki değişiklikleri biliyor musun?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Annabeth bunu daha önce hiç düşünmemişti. Terminus'un sanki bir skandallar tanrıçasıymış gibi Athena'dan *o tanrıça* diye söz ettiğini hatırladı. Oktavian da Annabeth'in orada oluşuna bir hakaretmiş gibi tepki göstermişti.

"Anladığım kadarıyla, Minerva şey değil... Nasıl desem, burada pek saygı görmüyor galiba."

Reyna üstünden dumanlar yükselen bardağına üfledi. "Minerva'ya saygı duyarız. El sanatları ve bilgelik tanrıçasıdır... ama aslında bir savaş tanrıçası değildir. Romalılar için değildir daha doğrusu. O da sizin Artemis dediğiniz Diana gibi bakire bir tanrıçadır. Burada Minerva'nın çocukları yoktur. Minerva'nın çocuk sahibi *olabileceği* düşüncesi... Açıkçası, bu bizim için şoke edici bir şey."

"Öyle mi?" Annabeth kızardığını hissetti. Athena'nın çocuklarıyla ilgili ayrıntılardan hiç söz etmek istemiyordu. Yani, bu çocukların tıpkı Zeus'un kafasından fırlayan Athena gibi tanrıçanın zihninden peyda olduğunu konuşmak istemiyordu. Bu konu ne zaman açılsa Annabeth kendisini bir ucube gibi huzursuz hissederdi. Büyülü bir şekilde dünyaya geldiği için, insanlar ona sık sık bir göbek deliği olup olmadığını sorarlardı. *Tabii ki* bir göbek deliği vardı. Buna bir açıklama getiremiyordu ama nasıl olduğunu bilmek de istemiyordu doğrusu.

"Siz Yunanlıların bizim gibi düşünmediğini biliyoruz," dedi Reyna. "Ama Romalılar bakirelik yeminini çok ciddiye alılar. Örneğin ocak tanrıçasının emrindeki bakireler... Yeminlerini bozup birisine âşık olurlarsa, diri diri gömülürler. O yüzden, bakire bir tanrıçanın çocuk sahibi olması düşüncesi..."

"Anladım." Annabeth elindeki sıcak çikolatanın tadının aniden toz gibi olduğunu hissetti. Demek Romalılar ona bu yüzden öyle tuhaf tuhaf bakıyorlardı. "Var olmamam gerekiyor. Kampınızda Minerva'nın çocukları *olsaydı* bile..."

"Senin gibi olmazlardı," dedi Reyna. "El sanatlarıyla uğraşırlar, zanaatkâr olurlar, hatta belki danışman bile olabilirlerdi ama kesinlikle savaşçı olamazlardı. Tehlikeli görevlere liderlik eden melezler olamazlardı."

Annabeth ona görevin lideri olmadığını söylemeye girişti. Resmi olarak değildi. Ama acaba *2. Argo*'daki arkadaşları da onun gibi mi düşünüyorlardı? Son birkaç gündür herkes ondan emir almayı bekliyordu... Jüpiter'in oğlu olarak daha kıdemli bir konumda olan Jason ve kimseden emir falan almayan Koç Hedge bile öyleydi.

"Dahası da var." Reyna parmaklarını şaklattı, altın köpeği Aurum tıpış tıpış yanına geldi. Yargıç, köpeğinin kulaklarını okşadı. "Ella denen harpya... Söylediği bir *kehanetti*. Bunu ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?"

Annabeth yutkundu. Aurum'un yakut gözleri nedense onu huzursuz ediyordu. Köpeklerin korkunun kokusunu alabildiklerini, bir insanın nefes alıp verişindeki ve kalp atışlarındaki farkı hissedebildiklerini duymuştu. Bunun büyülü metalik köpekler için de geçerli olup olmadığını bilmiyordu ama gerçeği söylemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Kulağa hakikaten de bir kehanet gibi geliyordu," dedi. "Ama Ella'yla ilk kez bugün tanıştım ve o dizeleri daha önceden hiç duymadım."

"Ben duydum," diye mırıldandı Reyna. "En azından bazılarını..."

Birkaç adım ötede, gümüş renkli köpek havladı. Bir grup çocuk yakınlardaki bir ara sokaktan fırlayıp Argentum'un etrafını sardı ve jilet gibi keskin dişlerine aldırış etmeden güle oynaya köpeği okşamaya koyuldu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Devam etmeliyiz," dedi Reyna.

Ta tepeye kadar çıktılar. Köpekler de çocukları geride bırakıp peşlerinden geldi. Annabeth sürekli Reyna'nın yüzüne bakıyordu. Derken zihninde bir anı canlandı ve aklını kurcaladı. Reyna'nın saçlarını kulaklarının ardına atışı, üstünde meşale ve kılıç resmi olan gümüş bir yüzük takışı...

"Daha önce karşılaşmıştık," deyiverdi Annabeth. "Ama galiba o zamanlar daha küçüktün."

Reyna ona tatsız tatsız gülümsedi. "Harika. Percy beni hatırlamamıştı. Ama sen daha çok şu anda Amazonların kraliçesi olan ablam Hylla'yla konuşmuştun. Siz gelmeden önce sabah erkenden gitti. Her neyse, seninle karşılaştığımızda, Kirke'nin evindeki hizmetçi kızlardan biriydim."

"Kirke..." Annabeth büyücünün adasına yaptığı yolculuğu hatırladı. O zamanlar, henüz on üç yaşındaydı. Percy'yle birlikte Canavarlar Denizi'nde sürüklenip adanın kıyısına varmışlardı. Hylla onları adasına kabul etmişti. Annabeth'in temizlenmesine yardımcı olmuş, hatta ona güzel bir elbise vermiş ve onu baştan aşağı bakıma almıştı. Sonra, Annabeth adada kaldığı takdirde, büyü eğitimi alabileceğini ve büyük bir güç sahibi olabileceğini de söyleyip aklını çelmeye çalışmıştı. Teklif Annabeth'e birazcık da olsa cazip gelmişti ama teklifin cazibesi, bunun bir tuzak olduğunu anlayana ve Percy bir kemirgene dönüşene dek sürmüştü. (Öykünün son kısmı sonradan komik gelmeye başlamıştı ama o anda dehşet vericiydi). Reyna'ya gelince... Annabeth'in saçlarını tarayan hizmetçi kızlardan biriydi.

"Sen..." dedi Annabeth hayretle. "Hylla artık Amazonların kraliçesi mi? Peki, siz ikiniz nasıl..."

"Uzun hikâye," dedi Reyna. "Ama seni iyi hatırlıyorum. Cesur davranmıştın. Kirke'nin konukseverliğini geri çevirmeyi bırak, kimsenin zekâsıyla onu alt ettiğine şahit olmamıştım. Percy'nin sana değer vermesine şaşmamak gerek."

Reyna'nın ses tonu ona gıpta eder gibiydi. Annabeth yanıt vermemenin daha iyi olacağını düşündü.

Tüm vadiyi gören bir terasın bulunduğu tepeye vardılar.

"Burası en sevdiğim yer," dedi Reyna. "Baküs bahçesi." Asma dallarının sarmaladığı bir çardağın altında duruyorlardı. Havayı baş döndürücü bir kokuyla saran yaseminlerin ve hanımelilerinin arasında arılar vızıldıyordu. Terasın tam ortasındaysa, bir bale hareketi yaparken donup kalmış gibi görünen, sadece peştamal giymiş, yanaklarını şişirmiş, dudaklarını büzmüş ve bir çeşmeye su fışkırtan Baküs heykeli duruyordu.

Annabeth içini kurcalayan onca endişeye rağmen neredeyse kendisini tutamayıp gülecekti. Tanrının Yunanlı halini tanıyordu: Bay D. Yaşlı ve huysuz kamp müdürlerinin ölümsüz heykelini, üstünde bir bebek beziyle ağzından su fışkırtır halde görünce Annabeth'in keyfi azıcık yerine geldi.

Reyna terasın kenarında durdu. Manzara ta tepeye kadar tırmanmaya değerdi. Tüm şehir tıpkı üç boyutlu bir mozaik gibi ayaklarının altındaydı. Güneyde, gölün ardında bir tepenin üstünde bir öbek tapınak duruyordu. Kuzeyde, Berkeley Tepeleri'ne doğru uzanan bir su kemeri vardı. İşçiler büyük bir ihtimalle yakın bir tarihte meydana gelen savaşta hasar gören kırık bir bölümü onarıyorlardı.

"Senden duymak istemiştim," dedi Reyna.

"Annabeth ona döndü. "*Neyi* benden duymak istemiştin?"

"Gerçeği. Sana güvenerek bir hata yapmadığıma inandır beni. Bana kendinden söz et. Melez Kampı'ndan söz et. Arkadaşın Piper'ın sözle-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ri büyülü. Büyükonuşun ne olduğunu bilecek kadar Kirke'yle yaşadım. Jason'a gelince... Değiştiğini söyleyebilirim. Bir yabancı gibi, pek Romalı bir hali yok."

Reyna'nın ses tonundaki acı, kırık cam parçaları gibi keskindi. Annabeth, Percy'yi aradığı onca ay boyunca kendi sesinin de öyle çıkıp çıkmadığını merak etti. En azından o erkek arkadaşını bulmuştu. Reyna'nınsa kimsesi yoktu. Koca bir kampı tek başına idare ediyordu. Annabeth onun Jason'ın onu sevmesini istediğini hissedebiliyordu. Ama Jason ortadan kaybolmuş, sonra da yeni bir kız arkadaşla çıkagelmişti. Bu sırada, Percy yargıç olmuştu ama o da Reyna'yı reddetmişti. Şimdi bir de Annabeth, Percy'yi götürmeye gelmişti. Reyna tekrar yalnız kalacak, iki kişilik bir işi tek başına omuzlayacaktı.

Annabeth Jüpiter Kampı'na geldiğinde, Reyna'yla pazarlık yapmaya, hatta gerekirse onunla savaşmaya bile hazırdı. Ama onun için üzülmeye hazırlıklı olduğu söylenemezdi.

Bunu belli etmemeye çalıştı. Reyna birisinin ona acımasını pek takdir edecek bir tipe benzemiyordu.

Annabeth bunun yerine Reyna'ya kendi hayatını anlattı. San Francisco'da yaşayan babasından, üvey annesinden, iki üvey erkek kardeşinden ve kendi ailesinde bile nasıl kendini bir yabancı gibi hissettiğinden söz etti. Yedi yaşındayken nasıl evden kaçtığını, arkadaşları Luke ve Thalia'yla karşılaşıp nasıl Long Island'daki Melez Kampı'na gittiklerini anlattı. Kampı ve orada geçirdiği seneleri anlattı. Percy'yle tanışmasını ve birlikte geçirdikleri maceraları anlattı.

Reyna iyi bir dinleyiciydi.

Annabeth ona yakın tarihte annesiyle girdiği tartışmadan, annesinin ona verdiği gümüş para hediyesinden ve gördüğü kâbuslardan da söz

etmek istiyordu. Eski bir korkusuyla ilgili olan kâbuslar o kadar feciydi, kanını o kadar donduruyordu ki Annabeth bu göreve gidemeyeceğini hissediyordu. Ama Reyna'ya o kadar da açılamadı.

Annabeth her şeyi anlattıktan sonra, Reyna bakışlarını Yeni Roma'ya çevirdi. Metal tazıları bahçeyi kokluyor, hanımelilerin arasında uçuşan arıları ısırmaya çalışıyordu. Nihayet, Reyna uzaktaki tepenin üstündeki tapınakları işaret etti.

"Kuzey tarafındaki şu ufak, kırmızı renkli binayı görüyor musun? Orası annem Bellona'nın tapınağı," dedi Annabeth'e dönerek. "Senin annenin aksine, Bellona'nın Yunanlı bir eşdeğeri yoktur. O tamamıyla, her şeyiyle Romalı'dır. Ana yurdu koruyan tanrıçadır."

Annabeth bir şey demedi. Roma tanrıçası hakkında çok az şey biliyordu. Keşke daha önceden biraz bu konuyu araştırmış olsaydım diye düşündü ama Latince ona Yunanca kadar kolay gelmiyordu. Aşağıdaki forumun üstünde havada duran *2. Argo*'nun gövdesi kocaman, bronz renkli bir parti balonu gibi parıldıyordu.

"Romalılar savaşa gideceklerinde ilk olarak Bellona Tapınağı'nı ziyaret ederler," diye anlatmaya devam etti Reyna. Tapınakta düşman toprağını temsil eden sembolik bir alan vardır. O alana bir mızrak fırlatır, savaşa girdiğimizi gösteririz. Romalılar her zaman saldırının en iyi savunma taktiği olduğunu düşünmüşlerdir. Eski zamanlarda, atalarımız ne vakit komşularının bir tehdit oluşturduğunu düşünseler, kendilerini korumak için onları istila ederlerdi."

"Etraflarında ne kadar yer varsa fethetmişler," dedi Annabeth.

"Kartaca, Galya..."

"Ve Antik Yunan." Reyna buna bir şey demedi. "Annabeth, asıl demek istediğim şu: Roma diğer güçlerle işbirliği yapmaya alışık değildir.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Yunan ve Roma tanrıları ne zaman karşılaşsalar birbirleriyle savaşmıştır. İki taraf arasındaki anlaşmazlıklar insanlık tarihinin en dehşet verici birkaç savaşının, özellikle de iç savaşların başlamasına neden oldu."

"Bundan sonra da öyle olmasına gerek yok," dedi Annabeth. "Birlikte hareket etmeliyiz, yoksa Gaia her iki tarafı da yok edecek."

"Haklısın," dedi Reyna. "Ama işbirliği gerçekten de mümkün mü? Ya Juno'nun planında zayıf bir nokta varsa? Tanrıçalar bile hata yapabilir."

Annabeth, Reyna'ya aniden bir şimşek çarpmasını ya da kızın bir tavuskuşuna dönüşmesini bekledi ama bir şey olmadı.

Ne yazık ki Annabeth de Reyna gibi düşünüyordu. Hera cidden hata *yapabilen* bir tanrıçaydı. Annabeth baskıcı tanrıçadan o güne dek tek bir iyilik bile görmemişti ve iyi bir neden için bile olsa, Percy'yi aldığı için onu asla affetmeyecekti.

"Tanrıçaya güvenmiyorum," dedi Annabeth samimiyetle. "Ama arkadaşlarıma güveniyorum. Bu bir tuzak değil Reyna. İşbirliği yapabiliriz."

Reyna sıcak çikolatasını bitirdi. Bardağı terasın tırabzanına koyup savaş hatlarını hayal ediyormuş gibi vadiye baktı.

"Bunu inanarak söylediğine inanıyorum. Ama eski topraklara, hele hele Roma'ya gideceksen, annenle ilgili bir şeyi bilmen gerek."

Annabeth'in omuzları gerildi. "A-annem mi?"

"Kirke'nin adasında yaşarken birçok ziyaretçimiz olurdu. Bir keresinde, belki de sen ve Percy adaya gelmeden önce, kıyıya genç bir adam vurdu. Susuzluktan ve sıcaktan bilincini kaybetmek üzereydi. Günlerdir açık denizde dalgalarla boğuşmuştu. Söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu ama Athena'nın oğlu olduğunu söyledi."

Reyna bir tepki bekler gibi duraksadı. Annabeth genç adamın kim olduğunu bilmiyordu. Athena'nın Canavarlar Denizi'nde göreve giden bir diğer çocuğu olduğundan bihaberdi ama yine de içini büyük bir korku kapladı. Asma dallarının arasından sızan gün ışığı, zeminde kımıldanan böcekler gibi gölgeler oluşturuyordu.

"O meleze ne oldu?" diye sordu.

Reyna sanki bu çok önemsiz bir soruymuş gibi elini salladı. "Kirke onu bir kobay faresine dönüştürdü tabii, ne olacak? Çılgın, minnacık bir fare olup çıktı. Ama bundan önce, sürekli olarak başarısız olduğu görev hakkında bir şeyler sayıkladı. Athena'nın İşareti'ni izleyip Roma'ya gittiğini söyledi."

Annabeth dengesini kaybetmemek için tırabzanlara asıldı.

"Evet," dedi Reyna onun huzursuz olduğunu fark edip. "Usanmadan, bilgeliğin çocuğundan, Athena'nın İşareti'nden ve gigantların felaketinin solgun ve altın renkli olduğundan söz edip durdu. Ella da bunları söylüyordu. Ama sen şimdi bunları ilk kez duyduğunu söylüyorsun."

"Evet, Ella'nın söylediği şekilde duymadım." Annabeth'in sesi cılız çıkıyordu. Yalan söylemiyordu. O kehaneti daha önce duymamıştı ama annesi ona Athena'nın İşareti'ni izlemesini söylemişti; Annabeth cebindeki parayı düşününce içine büyük bir şüphe yayıldı. Son zamanlarda gördüğü feci kâbusları düşündü.

"Şu melez... Görevinin ne olduğunu da söylemiş miydi?"

Reyna hayır anlamında başını salladı. "O zamanlar onun neden söz ettiğini bilmiyordum. Daha sonra Jüpiter Kampı'nın yargıcı olunca bir şeylerden şüphelenmeye başladım."

"Şüphelenmeye mi başladın? Neden şüphelendin?"

"Jüpiter Kampı yargıçlarının yüzyıllardır yeni nesillere anlattığı bir

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

efsane vardır. Efsane doğruysa, iki melez grubunun neden bugüne dek işbirliği yapamadığı da açıklanmış oluyor. Aramızdaki düşmanlığın sebebi bu olabilir. Efsaneye göre, bu eski dava halledilene kadar Romalılar ve Yunanlılar arasında asla barış olmayacak. Efsanenin odak noktası da bizzat Athena..."

Tam o sırada tiz bir ses havayı adeta böldü. Annabeth gözünün ucuyla bir parıltı gördü. Parıltının ne olduğuna bakmak için dönünce forumda yeni bir çukur açan bir patlamanın meydana geldiğini gördü. Alev almış bir koltuk havaya fırladı. Melezler panik içinde kaçıştı.

"Gigantlar mı?" Annabeth hançerine uzandı ama silahı yanında yoktu tabii. "Hani gigant ordusu yenilmişti?"

"Gigantlar değil," dedi gözleri öfkeyle parıldayan Reyna. "Güvenimizi boşa çıkardınız."

"Ne? Hayır!"

Annabeth bunu der demez, *2. Argo* ikinci yaylım ateşine başladı. İskele tarafındaki mancınık, Yunan Ateşi'yle kaplı kocaman bir mızrak fırlattı ve mızrak dosdoğru Senato Binası'nın kırık kubbesinden geçip içeri düştü ve patladı; binanın tamamı bir kabak feneri gibi ışıldadı. Gemide birileri olsaydı...

"Eyvah aman tanrılarım, hayır..." Annabeth başının döndüğünü, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Reyna, bu mümkün değil. Güveninizi asla sarsmayız!"

Metal köpekler sahiplerinin yanına koştu. Annabeth'e hırladılar ama sanki saldırıp saldırmamaları gerektiğinden emin değillermiş gibi tereddütle bir o yana, bir bu yana yürüdüler.

"Doğruyu söylüyorsun," dedi Reyna. "Bu ihanetin sorumlusu sen olmayabilirsin ama bunun hesabını mutlaka *birisi* vermeli."

Forumda çıkan kargaşa gitgide büyüyordu. Kalabalık birbirini itip kakıyordu. Yumruk kavgaları başlamıştı.

"Katliam!" dedi Reyna. "Bunu durdurmamız gerek!"

Annabeth, sanki Reyna'yla son kez bir konuda hemfikir olacaklarmış gibi kötü bir hisse kapıldı ve birlikte tepeden aşağı koşmaya başladılar.

Şehre silah sokuluyor olsaydı Annabeth'in arkadaşları çoktan ölmüş olurlardı. Forumdaki Romalı melezler öfkeli bir kalabalığa dönüşmüşlerdi. Bazıları *2. Argo*'ya tabaklar, yiyecekler ve taşlar fırlatıyordu ama bunlar nafileydi çünkü fırlattıklarının çoğu gerisin geri kalabalığın üstüne düşüyordu.

Birkaç düzine Romalı, onları boş yere yatıştırmaya çalışan Piper'la Jason'ın etrafını çevirmişti. Piper'ın büyükonuşu da öfkeyle bağırıp çağıran melezlere karşı fayda etmiyordu. Jason'ın alnı kanıyordu. Mor renkli pelerini lime lime olmuştu. Sürekli "Sizin tarafınızdayım!" demesine rağmen, üstündeki turuncu renkli Melez Kampı tişörtü ve havadan Yeni Roma'ya ateşli mızraklar fırlatan savaş gemisi durumu daha kötü yapıyordu. Mızraklardan biri yakınlarda bir yere düştü ve bir toga mağazasını yerle bir etti.

"Pluton'un zırhı aşkına!" dedi Reyna. "Şuraya bak."

Silahlı lejyonerler foruma doğru koşuyordu. İki topçu birliği, Pomeria Hattı'nın hemen dışına mancınıklar yerleştiriyor ve *2. Argo*'ya ateş etmeye hazırlanıyordu.

"Her şeyi daha da berbat edecekler," dedi Annabeth.

"İşimden nefret ediyorum," diye bağırdı Reyna. İki yanındaki köpeklerle birlikte lejyonerlere doğru koşmaya başladı.

Annabeth çaresizlik içinde foruma göz gezdirerek *Percy, nerelerdesin?* diye düşündü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

İki Romalı onu yakalamaya çalıştı. Annabeth aralarından geçip kalabalığa karıştı. Öfkeli Romalılar, alev almış koltuklar ve patlayan binalar yetmiyormuş gibi yüzlerce mor hayalet de foruma dalmış, doğrudan melezlerin bedenlerinin içinden geçiyor, avaz avaz anlamsız bir şeyler söylüyorlardı. Faunlar da karmaşayı fırsat bilmişlerdi. Yemek masalarının arasından geçiyor, yiyecekleri, tabakları ve bardakları kapıyorlardı. Elleri kolları takolarla dolu, dişlerinin arasına da kocaman bir ananas sıkıştırmış bir faun, Annabeth'in yanından geçti.

Terminus'un bir heykeli, Annabeth'in gözleri önünde canlanıverdi. Ona Latince bağırıp çağırdı ve muhtemelen bir yalancı olduğunu söyledi ama Annabeth heykeli itip koşmaya devam etti.

En sonunda Percy'yi gördü. Percy, arkadaşları Hazel ve Frank'le birlikte bir çeşmenin içine girmiş, öfkeli Romalıları kabarttığı çeşme suyuyla engellemeye çalışıyordu. Üstündeki toganın her yanı yırtılmıştı ama yara almamış gibiydi.

Forumu bir başka patlama zangırdatırken Annabeth ona seslendi. Bu sefer, ışık parlaması tam yukarıdaydı. Roma mancınıklarından biri ateş etmişti; *2. Argo* büyük bir gıcırtıyla yana yattı, bronz gövdesinin dört bir yanını fokur fokur alevler kapladı.

Annabeth, hâlâ merdivene çaresizlikle ulaşmaya ve aşağı inmeye çalışan birini fark etti. Cüppesinin üstünden buharlar çıkan ve suratı is içinde kalmış olan Oktavian kaçmaya çalışıyordu.

Çeşmenin orada duran Percy, Romalılara biraz daha su fırlattı. Annabeth ona doğru koştu, bir Romalının yumruğundan ve havada uçan bir sandviç tabağından kıl payı kurtuldu.

"Annabeth!" diye bağırdı Percy. "Neler..."

"Bilmiyorum," diye seslendi Annabeth.

Yukarıdan bir ses, "Neler olduğunu söyleyeyim," dedi. Okvatian merdivenin en sonuna inmeyi başarmıştı. "Yunanlılar bize *ateş açtılar*! Arkadaşınız Leo silahlarını Roma'ya çevirdi!"

Annabeth ciğerlerinin sıvı hidrojenle dolduğunu hissetti. Sanki patlayıp milyon tane donmuş parçaya ayrılacaktı.

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Leo asla..."

"Ama az önce oradaydım!" diye cıyakladı Oktavian. "Gözlerimle gördüm!"

2. Argo ateşe yanıt verdi. Mancınıklarından biri paramparça olurken alandaki lejyonerler oraya buraya kaçıştı.

"Gördünüz mü?" diye bağırdı Oktavian. "Romalılar, öldürün şu düşmanları!"

Annabeth öfkeyle bağırdı. O anda kimsenin gerçekleri öğrenecek vakti yoktu. Melez Kampı'ndan gelen grup yüze bir durumdaydı ve Oktavian bir numara çekiyor olsa bile (ki Annabeth öyle düşünüyordu), yenilmeden ve öldürülmeden Romalılara gerçekleri anlatmaya fırsat bulamazlardı.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Percy'ye. "*Hemen.*"

Percy keyfi kaçmış bir halde başını salladı. "Hazel, Frank, bir seçim yapmalısınız. Geliyor musunuz?"

Hazel dehşete kapılmış gibiydi ama hemen süvari miğferini taktı. "Tabii ki geliyoruz. Ama biraz vakit kazanmazsak gemiye bile çıkamayacağız."

"Nasıl?" dedi Annabeth.

Hazel ıslık çaldı. Bir anda, forumda bej renkli bir şekil belirdi ve hızla koşmaya başladı. Görkemli bir at çeşmenin yanında beliriverdi. Geri geri gidip kişneyerek kalabalığı dağıttı. Hazel sanki doğuştan ata

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Gidelim!" diye bağırdı Percy. "Götür bizi buradan!"

Annabeth şok içinde Percy'nin onunla konuştuğunu fark etti.

Hemen dümene koştu. Ama aşağı bakmak gibi bir hata yapınca, silahlı lejyonerlerin forumda epey ilerlediğini ve gemiye yaklaşıp alevli oklarını fırlatmaya hazırlandığını fark etti. Hazel Arion'u dörtnala sürerek arkalarına takılan kalabalıktan uzaklaşıp şehir sınırlarına doğru hızla ilerledi. Lejyonerler mancınıkları atış menziline yığmaya devam ediyorlardı. Pomeria Hattı'nda Terminus sanki saldırıya geçmek için güç toplu yormuş gibi mor mor parıldıyordu.

Annabeth kontrollere baktı. Keşke Leo bunları bu kadar karmaşık yapmasaydı diye düşündü. Gösterişli bir manevra yapacak vakit yoktu ama en azından tek bir komutu biliyordu: *Yukarı.*

Havalanma kontrolünü sıkıca kavradı ve gerisin geriye çekti.. Gemi zangırdadı. Pruva korkunç bir açıyla yukarı kalktı. Palamar halatları koptu ve *2. Argo* son sürat bulutlara doğru yükseldi.

V

LEO

Leo, *keşke bir zaman makinesi icat etseydim,* diye geçirdi içinden. İki saat geriye gider, olanları geri alırdı. Ya öyle yapardı ya da kendisini cezalandırmak için Leo'nun Suratına Bir Tane Patlat makinesi icat ederdi ama bunun bile canını Annabeth'in öfkeli bakışı kadar yakmayacağını tahmin etti.

"Bir kere daha soruyorum," dedi Annabeth. "Tam olarak *ne* oldu?"

Leo bayrak direğine yaslandı. Güverteye çarptığı başı hâlâ sızlıyordu. Güzelim gemisinin her yanı darmadağındı. Kıç tarafındaki arbaletler kırık bir öbek halinde duruyordu. Pruva yelkeni lime limeydi. Gemiye internet ve televizyon erişimi sağlayan uydu tertibatı da paramparçaydı ki Koç Hedge buna çok öfkelenmişti. Geminin bronz ejderha kafası Festus da bir tüy yumağı yutmuş gibi öksürüyordu; Leo iskele tarafından gelen gıcır gıcır seslerden, hava küreklerinden bazılarının yerinden çıktığını ya da tamamıyla parçalandığını anlamıştı; zaten geminin uçarken neden yana yattığı ve zangırdadığı, motorun da astımlı bir buhar treni düdüğü gibi hırıltılı bir ses çıkardığı da böylece ortaya çıkmış oluyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendisini zor tuttu. "Bilmiyorum. Hayal meyal hatırlıyorum."

Çok fazla kişi ona bakıyordu: Annabeth (Leo onu öfkelendirmekten nefret ederdi; bu kız onu korkutuyordu); tüylü bacakları, turuncu renkli polo tişörtü ve beysbol şapkasıyla Koç Hedge (o sopayı her yere götürmek zorunda mıydı?) ve yeni arkadaşları Frank.

Leo, Frank hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Bebek bir sumo güreşçisi gibi görünüyordu ama Leo bunu yüksek sesle söyleyecek kadar salak değildi. Leo olanları bölük pörçük hatırlıyordu fakat bilinci yarı yarıya yerindeyken gemiye bir ejderhanın konduğunu, o ejderhanın da Frank'e dönüştüğünü gayet net hatırlıyordu.

Annabeth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl yani? Hatırlamıyor musun?"

"Ben..." Leo bir bilye yutmaya çalışıyormuş gibi hissetti. "Hatırlıyorum ama sanki kendimi bir şeyler yaparken izliyor gibiydim. Ne yaptığımı kontrol edemiyordum."

Koç Hedge sopasını güvertenin zeminine vuruyordu. Spor giysileri ve boynuzlarını örten kasketiyle tıpkı Jason'ın, Piper'ın ve Leo'nun beden eğitimi öğretmeni kılığında çalıştığı okuldaki halini andırıyordu. Yaşlı satirin ters bakışlarına bakılırsa her an Leo'ya yüz elli mekik çektirmesi mümkündü.

"Bak evlat," dedi Hedge, "bir çuval inciri berbat ettin. Romalılara saldırdın. Harika! Mükemmel! Ama uydu kanallarını da mı yok etmen gerekiyordu? Tam da kafes dövüşü izliyordum."

"Koç Hedge, neden gemideki alevlerin sönüp sönmediğini kontrol etmiyorsunuz?" dedi Annabeth.

"Kontrol ettim bile."

"Tekrar kontrol ediverin."

Satir bir şeyler homurdanarak yanlarından uzaklaştı. Hedge bile Annabeth'e karşı gelecek kadar çılgın değildi.

Annabeth, Leo'nun yanına çömeldi. Gri gözleri taş gibi kaskatıydı. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü ama Leo bunu hoş bulmuyordu. Kıkırdayıp duran aptal sarışın kalıbının nereden çıktığını bilmiyordu. Önceki kış, Grand Canyon'da Annabeth'le tanıştığında, Annabeth *Bana derhal Percy Jackson'ı ver yoksa seni gebertirim* ifadesiyle üstüne yürüdüğünden beri, Leo sarışınların fazlasıyla zeki ve tehlikeli olduklarını düşünmeye başlamıştı.

"Leo, Oktavian bir şey yapıp seni kandırdı mı?" diye sordu Annabeth sakin bir tavırla. "Seni tuzağa mı düşürdü ya da..."

"Hayır." Leo o aptal Romalıyı suçlayabilirdi ama zaten yeterince kötü olan durumu daha da kötü yapmak istemiyordu. "Herif gerzeğin tekiydi ama kampa o değil, *ben* ateş açtım."

Yeni çocuk Frank kaşlarını çattı. "Kasıtlı olarak mı?"

"Hayır!" Leo gözlerini sımsıkı yumdu. "Şey, evet... Ama bunu yapmayı istemedim. Bir yandan da canım yapmak istiyormuş gibi *hissettim.* Bir şey kampa ateş açmama neden oldu. İçimde böyle buz gibi bir his..."

"Buz gibi bir his mi?" Annabeth'in ses tonu değişmişti. Hani neredeyse korkmuş gibiydi.

"Evet," dedi Leo. "Neden?"

Percy alt güverteden seslendi. "Annabeth, sana burada ihtiyacımız var."

Gemiye bindiklerinde Piper, Jason'ı alt güverteye götürmüştü. Başındaki kesik bayağı kötü görünüyordu. Leo, Jason'ı Melez Kampı'ndakilerden çok daha uzun süredir tanıyordu. Birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar. Jason'a bir şey olursa...

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"İyileşecek." Annabeth'in ifadesi yumuşadı. "Frank, hemen geri döneceğim. Sen bu arada Leo'ya göz kulak ol. Lütfen."

Frank tamam der gibi başını salladı.

Olanlar yüzünden Leo'nun kendini daha kötü hissetmesi belki mümkün olmayabilirdi ama o anda kendisini daha da berbat hissetti. Annabeth topu topu üç saniyedir tanıdığı bir Roma melezine Leo'dan daha fazla güveniyordu.

Annabeth gittikten sonra Frank ve Leo birbirlerine baktılar. İri yarı Frank bir çarşafı andıran togası, gri renkli kapüşonlu hırkası ve geminin cephaneliğinden alıp sırtına astığı ok kılıfı ve yayıyla çok tuhaf görünüyordu. Leo silah olarak ok kullanan, gümüş renkli giysiler giyip kıkırdayıp duran şirin kızlardan oluşan Artemis Avcıları'yla tanıştığı zamanı hatırladı. Frank'in onlardan biri olduğunu hayal etti. Bu düşünce çok saçmaydı ama onu biraz olsun daha iyi hissettirmişti.

"Eee, demek ismin Sammy değil?" dedi Frank.

Leo kaşlarını çattı. "Ne biçim bir soru bu?"

"Boş ver," dedi Frank hemen. "Ben sadece... Neyse. Kampa ateş açmana gelince... Oktavian bir işler çevirmiş olabilir, ne bileyim, bir büyü falan yapmıştır belki de. Romalıların sizinle anlaşmasını istemiyordu."

Leo buna inanmayı istiyordu. Bu çocuk ondan nefret etmediği için ona minnettardı. Ama olanların ardında Oktavian'ın olmadığını biliyordu. Dosdoğru mancınığa *Leo* gitmiş, kampa ateş açmaya *Leo* başlamıştı. O an bir yanı bunun yanlış olduğunu biliyordu. Kendisine, *Ne halt ediyorum ben?* diye de sormuştu ama ateş açmaya devam etmişti.

Belki de kafayı yemeye başlamıştı. Onca ay boyunca *2. Argo*'yu inşa etmeye çalışırken yaşadığı stres, nihayet zihnini etkilemeye başlamıştı belki de.

Ama böyle düşünemezdi. Faydalı bir şeyler yapmalıydı. Ellerini meşgul etmeliydi.

"Bak," dedi, "Festus'la konuşup bir hasar raporu almam gerek. Sakıncası var mı?"

Frank ayağa kalkmasına yardım etti. "Festus kim?"

"Arkadaşım," dedi Leo. "Merak ediyorsan söyleyeyim, onun da ismi Sammy değil. Gel, seni onunla tanıştırayım."

Neyse ki bronz ejderha hasar almamıştı. Önceki kış, başı haricinde her yeri parçalanmıştı tabii ama Leo bunu hasar olarak saymıyordu.

Pruva tarafına vardıklarında gemi başı onlara bakmak için yüz seksen derece döndü. Frank cıyaklayıp geriledi. "Canlı!" diye bağırdı.

Leo kendini o kadar berbat hissetmiyor olsaydı kahkahalarla gülebilirdi. "Evet. Frank, bu Festus. Eskiden gövdesi de olan bronz bir ejderhaydı ama bir kaza geçirdik."

"Başından çok sık kaza geçiyor galiba."

"Eh, bazılarımız bir ejderhaya dönüşemediği için... Biz de kendi ejderhamızı yaptık." Leo kaşlarını Frank'i gösterir gibi kaldırdı. "Her neyse, onu bir gemi başı olarak yeniden canlandırdım. Artık geminin esas arayüzü Festus. Eee, durumlar nasıl Festus?"

Festus burnundan duman üfledi ve peş peşe gıcırtılı ve vızıltılı sesler çıkardı. Leo son birkaç aydır bu makine dilini de öğrenmişti. Diğer melezler Latince ya da Yunanca anlıyordu, Leo'ysa Gıcırtı ve Vızıltı dilini konuşabiliyordu.

"Şey, daha da kötü olabilirdi ama gövdenin birkaç yeri hasar almış," dedi Leo. "Tam gaz gitmeye başlamadan önce iskele tarafındaki hava küreklerinin tamir edilmesi gerek. Biraz tamirat malzemesine ihtiyacımız olacak. İlahi bronz, katran, kireç..."

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

"Kirece neden ihtiyaç var."

"Dostum, kireç *çok* önemli. Kalsiyum karbonat, çimento ve daha birçok şeyde... Aman, neyse. Önemli olan, bunları tamir etmediğimiz sürece geminin çok uzağa gidemeyeceği."

Festus, Leo'nun ne olduğunu bilmediği bir başka gıcırtı sesi çıkardı. Kulağa *Ey-zıl* gibi gelmişti.

"Ha... *Hazel*," dedi Leo. "Kıvırcık saçlı kız, değil mi?"

Frank yutkundu. "İyi mi?"

"Evet, Hazel iyi," dedi Leo. "Festus'un dediğine göre atı aşağıda dörtnala gidiyormuş. Bizi takip ediyor."

"O halde hemen inmemiz gerek," dedi Frank.

Leo dikkatle ona baktı. "Hazel senin kız arkadaşın mı?"

Frank dudağını ısırdı. "Evet."

"Emin değil gibisin."

"Hayır. Evet. Kesinlikle eminim."

Leo ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Ama sadece bir kez yere inebiliriz. Gövdenin ve küreklerin durumuna bakılacak olursa tamirat işi bitene dek bir daha havalanamayız. O yüzden, doğru malzemelerin bulunduğu bir yere inmemiz gerek."

Frank başını kaşıdı. "İlahi bronzu nereden bulacağız? Bir tamirat dükkânına gidip alamayız ya?"

"Festus, bir tarama yapıver."

"İlahi bronz taraması da mı yapabiliyor?" diye sordu Frank hayretle. "*Yapamadığı* bir şey var mı?"

Leo, *Onu bir de gövdesi varken görmeliydin*, diye düşündü ama bir şey demedi. Festus'un eskiden nasıl olduğunu düşünmek bile ona acı veriyordu.

Leo geminin pruva tarafından aşağıya baktı. Kaliforniya vadisinin üstünden geçiyorlardı. Leo ihtiyaçları olan tüm malzemeleri tek bir yerde bulabileceklerini sanmıyordu ama bunu yine de denemeleri gerekiyordu. Bir de Yeni Roma'yla aralarında mümkün mertebe fazla mesafe olsun istiyordu. Büyülü motoru sayesinde *2. Argo* uzun mesafeleri çabucak kat edebilirdi ama Leo Romalıların da kendilerine özgü hızlı yolculuk etme yöntemlerinin olabileceğini düşündü.

Tam arkasındaki merdiven gıcırdadı. Percy ve Annabeth sıkkın bir ifadeyle yukarı çıktılar.

Leo birden korkuya kapıldı. "Jason..."

"Dinleniyor," dedi Annabeth. "Piper ona bakıyor ama yakında iyileşir."

Percy dik dik Leo'ya baktı. "Annabeth mancınığı *senin* ateşlediğini söyledi," dedi.

"Bak dostum, be-ben bunun nasıl olduğunu anlamadım. Çok üzgünüm..."

"*Üzgün* müsün?" diye kükredi Percy.

Annabeth elini erkek arkadaşının göğsüne koydu. "Bunu sonra konuşuruz. Şu anda toplanıp plan yapmamız gerek. Gemi ne durumda?"

Leo'nun bacakları titredi. Percy'nin ona nasıl baktığını görünce Jason'ın şimşek çaktırdığı zaman yaşadıklarını yaşadı adeta; her yerinin karıncalandığını ve bedeninin, *Saklan!* diye bağırdığını hissetti.

Annabeth'e geminin aldığı hasarları ve ihtiyaçları olan malzemeleri söyledi. En azından tamir edilebilecek bir şeyden söz ettiği için kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Tam ilahi bronz yok diye hayıflanırken Festus yine uğuldamaya ve vızıldamaya başladı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Harika." Leo derin bir oh çekti.

"Harika olan ne?" dedi Annabeth. "Şu anda *harika* bir şeyler bana çok iyi gelecek."

Leo zoraki bir biçimde gülümsedi. "Aradığımız her şey tek bir yerde. Frank, bir kuş falan ol da aşağı uçup kız arkadaşına bizimle Utah'taki Great Salt Lake'te buluşmasını söyle."

Oraya vardıklarında inişleri pek de tatlı olmadı. Kürekler hasar gördüğü, pruva yelkeni de yırtıldığı için Leo kontrollü bir iniş yapamamıştı. Diğerleri aşağı güverteye sığındılar, yukarıda bir tek ısrarla ön küpeşteye asılıp, "EVET! Göreyim seni!" diye bağıran Koç Hedge kaldı. Leo kıç tarafında dümende tek başınaydı ve elinden geldiğince iyi bir biçimde gemiyi indirmeye çalıştı.

Festus gıcırtı ve vızıltı sesleri çıkararak kış güvertesine arayüzle aktardığı uyarı sinyallerini verdi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Leo dişlerini sıkarak.

Manzaranın keyfini çıkaracak vakti yoktu. Güneydoğuda, öğleden sonrası güneşinin altında mavili morlu bir renge bürünmüş, bir dağın eteklerine tünemiş bir şehir vardı. Engebesiz bir çöl bölgesi güneye doğru uzanıyordu. Hemen altlarındaysa, kıyıları Leo'ya Mars'ın uzaydan çekilmiş fotoğraflarını hatırlatan, bembeyaz tuz bataklıklarıyla çevrili Great Salt Lake bir alüminyum folyo gibi parıldıyordu.

"Sıkı tutun Koç Hedge!" diye seslendi. "Zorlu bir iniş olacak."

"Zorlu şeyler *benim* işim!"

GÜM! Pruvaya sıçrayan tuzlu su Koç Hedge'i sırılsıklam etti. *2. Argo* bir an için yana yatıp devrilecekmiş gibi oldu, sonra doğruldu ve gölün üstünde sallanmaya başladı. Hâlâ çalışır durumda olan hava kürekleri

deniz küreklerine dönüşürken makineler uğuldamaya başladı.

Üç sıra robot kürek suya girdi ve gemiyi ileri doğru çekmeye başladı.

"Aferin Festus," dedi Leo. "Şimdi bizi güney kıyısına götür."

"Evet!" Koç Hedge yumruklarını havaya kaldırdı. Boynuzlarından toynaklarına kadar ıslanmıştı ama çılgın bir keçi gibi sırıtıyordu. "Tekrar yapalım mı?"

"Şey, belki sonra yaparız," dedi Leo. "Üst güvertede kal, tamam mı? Etrafa göz gezdir de göl bize saldırmaya falan kalkışırsa görürsün."

"Tamamdır," dedi Hedge.

Leo *Her Şey Yolunda* anlamına gelen zili çaldı ve merdivenlere yöneldi. Ama daha oraya varamadan, geminin gövdesi *tak, tak, tak* diye bir ses çıkararak sallandı. Bej rengi bir beygir, sırtında Hazel Levesque'le birlikte güvertede belirdi.

"Nasıl..." Leo soruyu soramadı. "Bir gölün ortasındayız! O şey uçuyor mu yoksa?"

At öfkeyle kişnedi.

"Arion uçamaz," dedi Hazel. "Ama hemen hemen her şeyin üstünde koşabilir. Su, dikey yüzeyler, ufak dağlar... Bunların hiçbiri ona engel değildir."

"İyiymiş."

Hazel sanki onu daha önce görmüş de kim olduğunu hatırlamaya çalışıyormuşçasına, tıpkı forumdaki gibi tuhaf tuhaf bakıyordu. Leo ona daha önce karşılaşıp karşılaşmadıklarını sormak istedi ama karşılaşmadıklarından emindi. Ona böylesine dikkatle bakan güzel bir kızı asla unutmazdı. Zaten böyle bir şey başına sık sık da gelmezdi.

O, Frank'in kız arkadaşı, dedi içinden.

Frank hâlâ alt güvertedeydi ama Leo neredeyse iri yarı çocuğun yu-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

karı çıkmasını isteyecek haldeydi. Hazel'ın onu dikkatle süzüşü Leo'yu huzursuz etmiş, utandırmıştı.

Koç Hedge beysbol sopasını eline alıp öne çıktı ve şüpheyle büyülü ata baktı. "Valdez, bu bir istila sayılır mı?" diye ordu.

"Hayır!" dedi Leo. "Şey, Hazel, benimle gelsen iyi olacak. Alt güvertelerde bir ahır yaptım, eğer Arion isterse..."

"O, daha çok özgür dolaşmayı sever." Hazel eyerden indi. "Ben onu çağırana dek gölün etrafında otlanır. Ama gemiyi görmek isterim. Sen önden geç istersen."

2. Argo eski bir kadırga gibi tasarlanmıştı ama bir kadırgadan iki kat büyüktü. İlk güvertede her iki yanında tayfa kamaraları bulunan merkezi bir koridor vardı. Normal bir kadırgada, alanın çoğunu kürek çeken birkaç yüz terli adama ayrılmış üç sıra oturma yeri kaplardı ama Leo'nun kürekleri otomatik ve içeri çekilebilir türdendi; bu yüzden de gövdenin içinde çok az yer kaplıyorlardı. Geminin gücü, revirin, depoların ve ahırların da bulunduğu en alttaki ve ikinci güvertelerdeki motor odasından geliyordu.

Leo öne geçerek koridorda ilerlemeye koyuldu. Tamı tamına sekiz kamaralı bir gemi inşa etmişti: Bunlardan yedisi kehanetteki melezler, biri de Koç Hedge içindi. (Cidden... Kheiron onu sorumluluk sahibi bir yetişkin mi sanıyordu da başlarına koymuştu?) Kıç tarafındaysa kocaman bir yemek salonu / dinlenme alanı vardı ve Leo o anda oraya doğru gidiyordu.

Gemide ilerlerken Jason'ın odasının önünden de geçtiler. Kapı açıktı. Piper yatağın yanına oturmuş, horlayan ve alnında bir buz torbası olan Jason'ın elini tutuyordu. Piper, Leo'ya baktı. Sessiz olması için parmağını dudaklarına götürdü ama kızgın görünmüyordu. Eh, bu da iyi

bir şey sayılırdı. Leo suçluluk hissini bastırmaya gayret etti ve yürümeye devam ettiler. Yemek salonuna vardıklarında diğerlerini gördüler: Percy, Annabeth ve Frank karamsar bir halde yemek masasının etrafına oturmuşlardı.

Leo orada çok vakit geçireceklerini tahmin ettiğinden, yemek salonunu elinden geldiğince güzel yapmıştı. Dolaplar Melez Kampı'ndan aldığı, bir emir vererek yiyecek içecekle dolan büyülü kupalar ve tabaklarla doluydu. Bir de deniz pikniği için ideal olan ve içi kutu içeceklerle dolu büyülü bir buz kutusu vardı. Sandalyelerse bin parmak masajlı, kulaklıklı ve melezlerin keyif çatacağı zamanlarda kılıçlarını ve içeceklerini koyabilecekleri bölmelerin bulunduğu, geriye yaslanabilen pofuduk sandalyelerdi. Salonun pencereleri yoktu ama duvarlar Melez Kampı'nı, kumsalı, ormanı, çilek tarlalarını gerçek zamanda gösterecek biçimde ayarlanmıştı. Gerçi Leo şimdi bunların arkadaşlarını mutlu mu edeceğinden, yoksa kampı özlemelerine mi neden olacağından emin değildi.

Percy özlemle bir çam ağacının dallarında parıldayan Altın Post'un bulunduğu Melez Kampı'nın günbatımı manzarasına bakıyordu.

"İndik," dedi Percy. "Şimdi ne yapacağız?"

Frank yayını çekti. "Kehanetin ne dediğini anlamaya mı çalışacağız? Yani... Ella'nın söylediği bir kehanetti, değil mi? Sibil kitaplarındandı herhalde."

"Ne kitapları?" dedi Leo.

Frank harpya dostlarının kitapları ezberlemede şaşılacak derecede iyi olduğunu anlattı. Ella birara, Roma'nın çöktüğü dönemde kaybolduğu sanılan bu eski kehanetler koleksiyonunu ezberlemişti.

"Romalılara bu yüzden söylemediniz demek," dedi Leo. "Ella'yı almasınlar diye."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Percy gözlerini Melez Tepesi'nden ayırmıyordu. "Ella çok hassas. Onu bulduğumuzda tutsaktı. Onun..." Yumruğunu sıktı. "Neyse, artık önemi kalmadı. Tyson'a bir İris mesajı yollayıp Ella'yı Melez Kampı'na götürmesini söyledim. Orada güvende olurlar."

Leo hiçbirinin güvende olduğunu sanmıyordu çünkü Gaia ve gigantlarla olan sorunlara bir de Romalıları eklemişti ama sesini çıkarmadı.

Annabeth parmaklarını birbirine geçirdi. "Şu kehaneti biraz düşüneyim... Ama şu anda daha acil sorunlarımız var. Önce gemiyi tamir etmemiz gerek. Leo, nelere ihtiyacımız var?"

"En kolayı katran." Leo konunun değiştiğine memnun olmuştu.

"Şehre girebilir, çatı tamiri malzemeleri satan bir yer bulabiliriz. İlahi bronzla kireç de bulabiliriz. Festus'un dediğine göre gölün batısındaki bir adada hepsi varmış."

"Acele etmemiz gerek," dedi Hazel. "Oktavian'ı iyi tanıyorsam şu anda askerleriyle bizi arıyordur. Romalılar peşimizden silahlı bir tim yollayacaklar. Bunu şeref meselesi yapmışlardır."

Leo herkesin gözünü üstünde hissetti. "Çocuklar... Neler olduğunu bilmiyorum. Gerçekten ben..."

Annabeth elini havaya kaldırdı. "Bu konuyu konuştuk. Kampa ateş açanın *sen* olmadığı konusunda hemfikiriz Leo. Sözünü ettiğin şu buz gibi his var ya? Ben de ayı şeyi hissediyorum. Bir çeşit büyü olmalı, yapan da Oktavian, Gaia ya da onun kölelerinden biridir. Ama neler olup bittiğini anlayana dek..."

"Bunun tekrarlanmayacağını nereden bileceğiz?" diye araya girdi Frank.

Leo'nun parmakları alev alacakmış gibi ısındı. Hephaistos'un oğullarından biri olarak güçlerinden biri de istediği zaman ateş yaratabilmesiydi ama bunu özellikle patlayıcılar ve kolay alev alan malzemelerin

bulunduğu bir gemide kazara yapmamak için dikkatli olmalıydı.

"Artık iyiyim," dedi ısrarla ama keşke bundan emin olabilseydim diye düşündü. "Belki de arkadaş sistemini kullansak iyi olacak. Kimse bir yere yalnız gitmesin. Piper'la Koç Hedge'i Jason'la birlikte gemide bırakabiliriz. Bir ekibi katran almaya, diğeri ekibi de ilahi bronzla kireç almaya yollayabiliriz."

"İki gruba mı ayrılalım?" dedi Percy. "Bence bu çok kötü bir fikir."

"Ama vakit kazanmış oluruz," dedi Hazel. "Hem bir görevi sadece üç melezin yapabilmesinin bir nedeni olmalı, öyle değil mi?"

Annabeth, Hazel'ın bilgisini takdir ediyormuş gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Haklısın. *2. Argo*'ya da bu yüzden ihtiyacımız vardı... Kampın dışında yedi melezin bir arada olması canavarların fazlasıyla dikkatini çekecekti. Bu gemi bizi gizleyecek ve koruyacak biçimde tasarlandı. Gemideyken güvende oluruz ama keşif gezilerine çıkarsak üç kişiden fazla gruplar halinde gitmememiz gerek. Gaia'nın kölelerinin dikkatini gereğinden fazla üstümüze çekmeye gerek yok."

Percy hâlâ ikna olmamış gibiydi ama Annabeth'in elini tuttu. "Benim arkadaşım sen olduğun sürece sorun değil," dedi.

Hazel gülümsedi. "Ha, o kolay canım. Frank bir ejderhaya dönüşmen muhteşemdi: Bunu tekrar yapıp Percy'yle Annabeth'i katran almak için şehre uçurabilir misin?"

Frank itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. "Ben... Tamam. Sen ne yapacaksın?"

"Ben de Arion'a binip Sam- pardon, Leo'yla birlikte giderim." Hazel kılıcının kabzasıyla oynayınca Leo huzursuz oldu. Bu kız ondan da fazla enerji doluydu. "Bronzu ve kireci de biz buluruz. Karanlık basınca da gemide buluşuruz."

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

Frank kaşlarını çattı. Belli ki Leo'nun Hazel'la gidecek olmasından hoşlanmamıştı. Niyeyse, Frank'in bu durumdan hoşnut olmaması, Leo'nun daha çok Hazel'la gitmek istemesine neden oldu. Güvenilir olduğunu *kanıtlamalıydı*. Oraya buraya bir daha mancınık fırlatacak değildi.

"Leo, malzemeleri bulursak gemiyi tamir etmemiz ne kadar sürer?" diye sordu Annabeth.

"Şansımız yaver giderse birkaç saat..."

"Tamam," dedi Annabeth. "Sizinle en kısa sürede burada buluşuruz ama kendinize dikkat edin. Şansa ihtiyacımız var. Ama bu şanslı olacağımız anlamına gelmiyor."

VI

LEO

Arion'a binmek o gün Leo'nun başına gelen en iyi şeydi ama zaten bu pek de önemli sayılmazdı çünkü günü berbat geçmişti. Atın toynakları gölün yüzeyinde tuzlu bir pus tabakası oluşturmuştu. Araba motorlarının beygir gücüyle ölçülmesinin sebebini o gün anladı: Arion, dört ayaklı bir Maserati'ydi.

Tam önlerinde bir ada vardı –öylesine bembeyaz kumlarla kaplı bir sahili vardı ki saf sofra tuzu bile olabilirdi. Bunun ardındaysa yeşillik tepelerle yıpranmış kayalıklar sıralanmıştı. Leo Hazel'ın arkasına oturmuş, bir kolunu beline atmıştı. Ona bu kadar yakın olmak Leo'yu huzursuz etmişti ama *dengede* durabilmek ancak bu şekilde mümkündü (ata binme terminolojisinde buna ne deniyorsa artık).

Yola çıkmadan önce Percy onu bir kenara çekmiş ve Hazel'ın hayat öyküsünü anlatmıştı. Percy bunu Leo'ya bir iyilik yapıyormuş gibi anlatmıştı ama sanki *Arkadaşımı üzersen seni kendi ellerimle büyük bir beyaz köpekbalığına yediririm*, der gibi söylemişti. Percy'nin dediğine göre Hazel, Pluton'un kızıydı. 1940'larda ölmüş ve daha birkaç ay önce hayata geri dönmüştü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Leo buna inanmakta güçlük çekiyordu. Hazel sıcakkanlı ve gayet canlı görünüyordu; yani, daha önce karşılaştığı, yeniden dünyaya gelen diğer ölümlüler ya da hayaletler gibi değildi.

Hazel'ın insanlarla da arası iyi gibiydi -makinelerle daha rahat olan Leo'nun aksine. Atlar ve kızlar gibi canlı şeyler mi? Bunların nasıl işlediğine dair Leo'nun hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca Hazel, Frank'in kız arkadaşıydı; bu yüzden Leo mesafeli davranması gerektiğini de biliyordu. Yine de Hazel'ın saçları mis gibi kokuyordu ve onunla at sırtında olmak Leo'nun kalp atışlarını elinden olmaksızın hızlandırıyordu. Bunun sebebi atın hızı olmalıydı.

Arion büyük bir hızla kumsala çıktı. Toynaklarını yere vurup savaş çığlığı atan Koç Hedge'in yaptığı gibi zafer kazanmışçasına kişnedi.

Hazel ve Leo atın sırtından indiler. Arion kumları eşeledi.

"Yemek yemesi gerek," dedi Hazel. "Altın yemekten hoşlanır ama..."

"Altın mı?"

"Ot da yer. Haydi Arion. Bizi buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Seni daha sonra çağırırım."

Hazel'ın sözlerini duyan at bir anda gözden kayboldu ve geride sadece gölün üstüne bıraktığı duman izi kaldı.

"Hızlı atmış," dedi Leo, "doyurması da sana pahalıya patlıyor olmalı."

"Pek sayılmaz," dedi Hazel. "Altın bulmak benim için sorun değil."

Leo kaşlarını havaya kaldırdı. "Altın bulmak nasıl sorun olmaz ki? Lütfen bana Kral Midas'ın akrabası falan olmadığını söyle. O heriften hiç hoşlanmam."

Hazel sanki bu konuyu açtığına pişman olmuş gibi dudaklarını büzdü. "Boş ver."

Leo daha da meraklandı ama onu sıkıştırmamanın daha iyi olacağını

düşündü. Yere eğilip beyaz kumları avuçladı. "Şey... En azından sorunlardan birini hallettik. Bu, kireç."

Hazel kaşlarını çattı. "Tüm kumsal kireç mi yani?"

"Evet. Görüyor musun? Parçacıklar kusursuz yuvarlaklıkta. Bunlar gerçek kum değil. Kalsiyum karbonat." Leo alet kemerinden ağzı kilitlenebilen yiyecek torbalarından çıkardı ve elini kirece daldırdı.

Birden donakaldı. Toprak Ana Gaia'nın ona hep yerde göründüğü geldi aklına – tanrıçanın uyuyan suratı tozdan, kumdan ya da topraktan olurdu. Üstelik tanrıça onunla dalga geçmeye de bayılırdı. Leo beyaz kalsiyumun üstünde onun kapalı gözlerini ve baygın gülümsemesini hayal etti.

Terk et onları küçük kahraman, dedi Gaia. *Sen olmadan gemi tamir edilemez.*

"Leo? İyi misin?" diye sordu Hazel.

Leo endişeyle içini çekti. Gaia orada değildi. Kendi kendini korkutmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Evet, evet, iyiyim," dedi.

Sonra torbayı doldurmaya koyuldu.

Hazel yanına çömelip torbayı doldurmasına yardım etti. "Kovayla kürek getirseydik keşke."

Leo keyfinin yerine geldiğini hissetti. Hatta gülümsedi. "Kumdan kale yapabilirdik."

"Kireçten kale demek daha doğru olacak."

Gözleri birbirine kenetlendi ve bir süre öylece kaldılar. Hazel bakışlarını başka yöne çevirdi. "Şeye çok benziyorsun..."

"Sammy'ye mi?" diye bir tahminde bulundu Leo.

Hazel geriye düştü. "Biliyor musun?"

"Sammy'nin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama Frank

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

bana ismimin Sammy olup olmadığını sordu."

"İsmin... Sammy değil ama, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki değil."

"Bir ikiz kardeşin falan da yok..." Hazel duraksadı. "Ailen New Orleanslı mı?"

"Yok, Houstonlı. Neden? Sammy eskiden tanıdığın biri miydi?"

"Ben... Boş ver. Sadece ona benziyorsun."

Leo, Hazel'ın daha fazlasını söylemekten utandığını anladı. Ama Hazel geçmişe aitse Sammy de mi 1940'larda yaşamış biriydi? Eğer öyleyse Frank Sammy'yi nereden tanıyordu? Hem Hazel neden onlarca sene sonra Leo'nun Sammy olduğunu düşünmüştü?

Hiç konuşmadan torbayı doldurmaya devam ettiler. Leo alet kemerine sokar sokmaz torba birden gözden kayboldu. Alet kemerinde hiçbir ağırlık, hacim ya da kütle görünmediği halde Leo elini attığı anda torbanın orada olacağını biliyordu. Cebine sığan her şeyi alet kemerine koyabilirdi. Alet kemerine *bayılıyordu.* Ama zaman zaman keşke bir elektrikli testere ya da bir bazukayı da alacak kadar büyük olsaydı diye düşünmeden edemiyordu.

Ayağa kalkıp adaya göz gezdirdi: adeta rengi ağartılmış gibi duran kum tepecikleri, yeşillik örtüler ve tuzla kaplı kayalıklar gördü. "Festus yakınlarda ilahi bronz olduğunu söyledi ama tam olarak nerede olduğundan..."

"Şurada." Hazel kumsalı işaret etti. "Yaklaşık dört yüz elli metre ötede."

"Sen nasıl..."

"Değerli metaller," dedi Hazel. "Pluton'la ilgili bir şey."

Leo, Hazel'ın altın bulmakta zorlanmadığını söylediğini hatırladı.

"Faydalı bir beceri. Önden buyurun Bayan Metal Dedektörü."

Güneş batmaya başladı. Gökyüzü morla sarı karışımı tuhaf bir renge büründü. Bir başka gerçeklikte Leo güzel bir kızla kumsalda yürüyüş yapmaktan keyif alırdı ama yürüdükçe kendini daha da huzursuz hissediyordu. Hazel nihayet adanın iç kesimine doğru döndü.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" dedi Leo.

"Çok yaklaştık," diye yanıt verdi Hazel. "Haydi gel."

Derken kum tepeciklerinin ardında kadını gördüler.

Kadın, yeşillik bir alanın ortasındaki bir kayalığın üstünde oturuyordu. Yakınlara bir yere siyah ve krom renkli bir motosiklet park edilmişti ama tekerlek tellerinden ve jantlardan kocaman bir parça kesildiği için, tekerlekler Pac Man'i andırıyordu. Motosikleti o şekilde sürmek mümkün değildi.

Kadının siyah, kıvırcık saçları ve kemikli bir yüzü vardı. Üstünde siyah, deri bir motorcu pantolonu, uzun deri çizmeler ve kan kırmızı, deri bir ceket vardı -bu haliyle, Cehennem Melekleri'ne katılmış bir Michael Jackson gibiydi. Ayaklarının dibindeki zemin kırık midye kabuklarına benzer bir şeyle kaplıydı. Kadın eğilmişti, çantasından yeni kabuklar çıkarıp onları kırıyordu. İstiridye kabuklarını mı açıyordu? Leo, Great Salt Lake'te istiridye olduğunu düşünmüyordu. *Hiç sanmıyorum.*

Kadının yanına gitmek istemiyordu. Yabancı kadınlarla çok da iyi deneyimleri olmamıştı. Daha sonradan Hera olduğu ortaya çıkan yaşlı bakıcısı Tia Callida'nın onu ateşin ortasında uyutmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Toprak tanrıçası Gaia da Leo sekiz yaşındayken annesini tornacı dükkânında çıkardığı bir yangında öldürmüştü. Kar tanrıçası Khione'yse onu Sonoma'da donmuş bir süt ürününe dönüştürmek istemişti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Ama Hazel kadına doğru yürümeye başlayınca Leo'nun onun peşinden gitmekten başka çaresi kalmadı. Kadına yaklaştıkça Leo tuhaf tuhaf ayrıntılar fark etmeye başladı. Kadının beline kıvrık bir kırbaç iliştirilmişti. Kırmızı deri ceketinin üstünde belli belirsiz bir desen vardı –iskelet kuşların üstüne tünediği bir elma ağacının eğri büğrü dalları gibiydi bu desen. Kabuklarını açtığı, Leo'nun istiridye sandığı şeyler de aslında fal kurabiyeleriydi.

Kadının ta ayak bileklerine kadar uzanan bir öbek fal kurabiyesi vardı yerde. Sürekli çantasından yeni kurabiyeler çıkarıyor, bunları kırıyor ve içinde yazanları okuyordu. Birçoğunu bir kenara fırlatıyordu. Birkaçı sıkkın bir ifadeyle homurdanmasına neden oldu. Önce parmağını sanki yazanları bulanıklaştıracakmış gibi kâğıdın üstünde gezdiriyor, sonra da kurabiyeyi büyüyle kapatıp yakınlardaki bir sepete fırlatıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Leo elinde olmadan.

Kadın başını kaldırdı. Leo'nun ciğerleri o kadar büyük bir hızla doldu ki bir an için göğsünün patlayacağını sandı.

"Rosa Teyze?" dedi.

Teyzesinin orada olması mümkün değildi ama bu kadın *tıpkı* ona benziyordu. Bir kenarında bir ben olan kocaman bir burun, aynı eksimik ağız ve sert bakışlar bu kadında da vardı. Ama Rosa olamazdı. Teyzesi asla bu tür giysiler giymezdi, dahası Leo'nun bildiği kadarıyla hâlâ Houston'da yaşıyordu. Great Salt Lake'in ortasında fal kurabiyeleri açıyor olamazdı.

"Gördüğün bu mu?" dedi kadın. "İlginç. Ya sen Hazel canım?"

"Adımı nereden..." Hazel panik içinde geri çekildi. "Siz tıpkı üçüncü sınıf öğretmenim Bayan Leer'a benziyorsunuz. Ondan nefret ederdim."

Kadın kıs kıs güldü. "Mükemmel. Demek ondan nefret ederdin, ha?

Sana haksızlık mı ederdi?"

"Siz, yani o, yaramazlık yaptığım için ellerimi sırama yapıştırırdı," dedi Hazel. "Annemin bir cadı olduğunu söylerdi. Yapmadığım her şey için beni suçlardı ve... Yok, olamaz. Onun ölmüş olması gerek. Siz kimsiniz?"

"Ben mi? Leo kim olduğumu biliyor," dedi kadın. "Rosa Teyzen hakkında neler düşünüyorsun, *mijo*?"

Mijo. Leo'nun annesi ona hep öyle hitap ederdi. Annesi öldükten sonra Rosa, Leo'yu geri çevirmişti. Ona şeytanın çocuğu olduğunu söylemiş, kız kardeşinin öldüğü yangın için onu suçlamıştı. Rosa, Leo'nun ailesini ona karşı çevirmiş ve sekiz yaşındaki öksüz Leo'yu sosyal hizmetlerin ellerine teslim etmişti. Leo Melez Kampı'nı kendine yuva edinene dek, bir koruyucu aileden diğerine gitmişti. Leo öyle çok kişiden nefret etmezdi ama onca sene sonra Rosa Teyze'nin suratı içinde büyük bir öfke hissinin birikmesine neden oldu.

Ne hissediyordu? Ondan intikam almak istiyordu. Onu cezalandırmak istiyordu.

Bakışları Pac-Man tekerlekli motosiklete kaydı. Buna benzer bir şeyi daha önce nerede görmüştü? Melez Kampı'nda, 16. Kulübede görmüştü: kulübenin kapısının üstündeki sembol, kırık bir tekerlekti.

"Nemesis," dedi. "İntikam tanrıçası."

"Gördün mü?" dedi tanrıça, Hazel'a gülümseyerek. Bir kurabiyeyi daha kırıp kaşlarını çattı. "*Hiç ummadığın anda büyük bir kısmet konacak başına*," diye kurabiyenin falını okudu. "Böyle saçmalıkları hiç sevmem. Birisi bir fal kurabiyesini açar ve zengin olacağı kehanetiyle karşılaşır! Tyche denen o şıllığın işi bunlar. İyi talihi hak etmeyen insanlara dağıtır durur!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Leo yerdeki kurabiye öbeğine baktı. "Şey... bunların gerçek kehanetler olmadığını biliyorsunuz, değil mi? Bir fabrikada kurabiyelerin için koyulan..."

"Mazeret uydurmaya çalışma!" dedi Nemesis ters ters. "Tyche insanlara umut aşılıyor. Hayır, hayır. Onu *durdurmalıyım.*" Nemesis parmağını kâğıt parçasının üstünde şaklatınca harfler kırmızıya dönüştü. "*En umduğum anda huzur içinde öleceksin.* İşte! Çok daha iyi oldu."

"Ama bu korkunç bir şey!" dedi Hazel. "Birisi bunu fal kurabiyesinde okuyunca gerçekten de ölecek mi?"

Nemesis pis pis sırıttı. Rosa Teyze'nin suratında o ifadeyi görmek gerçekten de ürkütücüydü. "Sevgili Hazel, Bayan Leer sana kötü davrandı diye hiç onun başına kötü bir şeyler gelmesini istemedin mi?"

"Evet ama o şeylerin gerçekten gerçekleşmesini istemedim!"

"Palavra." Tanrıça kurabiyeyi kapattı ve sepetine attı. "Sanırım Romalı olduğunuz için Tyche'yi Fortuna olarak biliyorsunuz. Diğerleri gibi, o da berbat bir durumda. Ben mi? Ben bunlardan etkilenmem. Bana hem Yunanlılar hem Romalılar Nemesis der. Ben değişmem. İntikam evrenseldir."

"Neden söz ediyorsun?" dedi Leo. "Burada ne işin var?"

Nemesis bir fal kurabiyesini daha açtı. "Şanslı numaralar. Zırvalık! Buna talih bile denmez." Kurabiyeyi kırdı ve parçalarını ayaklarının etrafına fırlattı.

"Soruna yanıt vermem gerekirse Leo Valdez, tanrılar berbat durumdalar. Siz Romalılarla Yunanlılar arasında ne vakit bir iç savaş çıkacak olsa böyle olur. Olimposlular her iki taraf tarafından temsil edilen özelliklerinin arasında kalıyorlar. Ne yazık ki birer şizofrene dönüşüyorlar. Başları çatlayacakmış gibi ağrıyor. Dengelerini kaybediyorlar."

"Ama şu anda savaşmıyoruz ki," dedi Leo.

"Şey, aslında..." Hazel kaşlarını çattı. "Kısa bir süre önce Yeni Roma'nın büyük bir bölümünü havaya uçurduğunu unutma."

Leo, kimin tarafında olduğunu merak edercesine dik dik Hazel'a baktı. "Kasıtlı olmadığını söylemiştim!"

"Biliyorum..." dedi Hazel, "ama Romalılar bunu bilmiyorlar. Şimdi misilleme yapmak için peşimize düşecekler."

Nemesis tekrar kıs kıs güldü. "Leo, kız haklı. Savaş yaklaşıyor. Gaia senin de yardımlarınla bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapıyor. Sence tanrılar bu çıkmaz için kimi suçlayacaklar?"

Leo ağzında kalsiyum karbonat tadı hissetti. "Beni."

Tanrıça alaycı bir tavırla güldü. "Bakıyorum da kendin hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorsun. Sen satranç tahtasında bir piyondan ibaretsin Leo Valdez. Ben bu aptalca görevi başlatan ve Yunanlılarla Romalıları bir araya getiren oyuncudan söz ediyorum. Tanrılar Hera'yı ya da Juno'yu suçluyorlar! Göklerin kraliçesi ailesinin hışmından kaçmak için Olimpos'u terk etti. Hanımefendiden bir iyilik beklemesen iyi olur!"

Leo'nun başı ağrıdan çatlamak üzereydi. Hera hakkında ne düşünecegini bilemiyordu. Bebekliğinden beri bu tanrıça hayatına karışmış, büyük kehanetin bir parçası olacak biçimde müdahale etmişti ama en azından iyi kötü onun yanında olmuştu. Hera devre dışı kalacak olursa...

"Neden buradasın peki?" diye sordu.

"Neden olacak? *Yardım* teklif etmek için!" Nemesis kötü kötü gülümsedi.

Leo, Hazel'a baktı. Hazel, birisi ona beleş bir yılan vermeyi teklif etmiş gibi görünüyordu.

"Yardım, öyle mi?" dedi Leo.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Tabii ki!" dedi tanrıça. "Gururlu ve güçlü olanları yerle bir etmekten büyük keyif alırım ve Gaia ve gigantları kadar yerle bir edilmeyi hak eden kimse yok. Ama yine de hak edilmemiş bir başarı istemeyeceğim konusunda sizi uyarmak isterim. Şans denen şey bir yalan. Şans tekerleği bir saadet zinciri dalaveresi. Gerçek bir başarı elde etmek için fedakârlık yapmak gerekir."

"Fedakârlık mı?" dedi Hazel sert bir tavırla. "Annemi kaybettim. Öldüm ve dirildim. Şimdi de erkek kardeşim kayıp. Sizce bu kadar fedakârlık yeterli değil mi?"

Leo Hazel'ın ne demek istediğini anlayabiliyordu. Çığlık çığlığa annesini kaybettiğini haykırmak istiyordu. Hayatı peş peşe gelen acılarla doluydu. Ejderhası Festus'u da kaybetmişti. *2. Argo*'yu tamamlamaya çalışırken ölümün kıyısından dönmüştü. Bunların üstüne, bir de Roma kampına ateş açmış, muhtemelen bir savaş başlatmış ve belki de arkadaşlarının güvenini kaybetmişti.

"Şu anda, tek istediğim biraz ilahi bronz," dedi öfkesini kontrol etmeye çalışarak.

"Ha, o kolay," dedi Nemesis. "Şu tepenin hemen ardında bulabilirsin. Âşıklarda olması gerek."

"Bir dakika, âşıklar da ne?" diye sordu Hazel.

Nemesis ağzına bir kurabiye attı ve kâğıdıyla birlikte yuttu. "Göreceksiniz. Belki de sana bir ders verirler Hazel Levesque. Birçok kahraman kaderinden kaçamaz, hatta kendisine hayatta ikinci bir şans tanınmışken bile." Tanrıça gülümsedi. "Erkek kardeşin Nico'ya gelince, fazla vaktin kalmadı. Bir bakayım... Bugün yirmi beş Haziran mı? Evet, bugünden sonra altı günün daha var. Sonra kardeşin ölecek, Roma şehrinin tamamı da yok olacak."

Hazel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl... ne..."

"*Sana* gelince ateşin çocuğu..." Leo'ya döndü. "En büyük zorluklar daha karşına çıkmadı bile. Her zaman dışlanan kişi, yedinci tekerlek olacaksın. Kendi kardeşlerinin arasında bir yer edinemeyeceksin. Çok yakında kendi başına halledemeyeceğin bir sorunla karşılaşacaksın ama sana yardım edebilirim... Tabii, bunun bir bedeli var."

Leo'nun burnuna is kokusu geldi. Sol elinin parmaklarının alev aldığını ve Hazel'ın dehşet içinde ona baktığını fark etti.

Alevleri söndürmek için elini cebine soktu. "Kendi sorunlarımı kendim çözmek isterim."

"Pekâlâ." Nemesis üstündeki kurabiye kırıntılarını silkeledi.

"Ama şey, ne gibi bir bedelden söz ediyoruz acaba?"

Tanrıça omuzlarını silkti. "Geçenlerde çocuklarımdan biri bu dünyada gerçek bir fark yaratabilmek için bir gözünü feda etti."

Leo'nun midesi alt üst oldu. "Sen... Gözümü mü istiyorsun?"

"Aslında, bir başka fedakârlık da olur. Ama bir o kadar acı verici bir şey olacak. Al." Tanrıça ona kırık bir fal kurabiyesi uzattı. "Bir yanıta ihtiyacın olursa bunu kır. Sorununu çözecek."

Fal kurabiyesini alırken Leo'nun eli titredi. "Hangi sorun?"

"Zamanı gelince ne olduğunu anlarsın."

"Kalsın, teşekkürler," dedi Leo kararlı bir biçimde. Ama eli, sanki kendi iradesine sahipmiş gibi kurabiyeyi alet kemerinin içine atıverdi.

Nemesis sepetinden bir kurabiye daha seçip kırdı. "*Yakında seçeneklerini gözden geçirmen gerekecek.* Hah, bak bunu sevdim. Bunda bir değişiklik yapmaya gerek yok."

Kurabiyeyi tekrar kapatıp sepete attı. "Sadece birkaç tanrı size bu görevde yardımcı olabilecek. Birçoğu faydasız durumda ve kafaları gitgide

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

daha da karışacak. Olimpos'a tek bir şey birlik ve beraberlik getirebilir. Eski bir hatanın intikamının alınması gerek. Ah, ne kadar güzel olurdu, terazinin kefeleri nihayet dengelenirdi! Ama yardımımı kabul etmezsen bu intikam asla alınamayacak."

"Galiba bize neden söz ettiğinizi söylemeyeceksiniz," diye mırıldandı Hazel. "Kardeşim Nico'nun neden altı gün sonra öleceğini ya da Roma'nın neden yok olacağını da söylemeyeceksiniz anlaşılan."

Nemesis güldü. Ayağa kalkıp kurabiye çantasını omzuna attı.

"Ha, bunların hepsi birbirine bağlı Hazel Levesque. Leo Valdez, sen de şu teklifimi düşünsen iyi olur. İyi bir çocuksun. Çalışkansın. İşbirliği yapabiliriz. Ama seni çok oyaladım. Hava kararmadan suyu ziyaret etmelisin. Zavallı lanetli çocuğum hava karardığında çok asabi olur."

Leo duyduklarından pek hoşlanmamıştı ama tanrıça motosikletine bindi. Belli ki Pac-Man tekerleklerine rağmen kullanılabilir durumdaydı, çünkü Nemesis motoru çalıştırdı ve ardında mantar biçimli kapkara bulutlar bırakarak gözden kayboldu.

Hazel yere eğildi. Kırık kurabiyelerin ve kağıtların hepsi, tek bir buruşuk kağıt parçası haricinde kaybolmuştu. Kağıdı alıp okudu: "*Kendi aksini göreceksin ve çaresizliğe kapılacaksın.*"

"Harika," diye homurdandı Leo. "Gidip bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışalım."

VII

LEO

"Rosa Teyze kim?" diye sordu Hazel.

Leo ondan söz etmek istemiyordu. Nemesis'in sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Alet kemerine kurabiyeyi koyduğundan beri kemer daha da ağırlaşmış gibiydi ama bu mümkün değildi. Alet kemerinin cepleri fazladan yük oluşturmadan her şeyi taşıyacak nitelikteydi. En narin şeyler bile asla kırılmazdı. Ama Leo yine de kurabiyenin alet kemerinin içinde onu yavaşlattığını ve bir an önce açılmayı beklediğini hissedebiliyordu.

"Uzun hikâye," dedi. "Annem öldükten sonra beni terk etti ve sosyal hizmetlere teslim etti."

"Çok üzüldüm."

"Eh, ne yaparsın...." Leo konuyu değiştirmek istiyordu. "Ya sen? Nemesis, kardeşin hakkında ne dedi?"

Hazel gözlerine tuz kaçmış gibi kirpiklerini kırpıştırdı. "Nico... Beni Yeraltı Dünyası'nda bulan oydu. Beni ölümlüler dünyasına getirdi ve Romalıların Jüpiter Kampı'nın beni kabul etmesini sağladı. Hayattaki

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

ikinci şansımı ona borçluyum. Nemesis haklıysa ve Nico tehlikedeyse... Ona *mutlaka* yardım etmem gerek."

"Tabii," dedi Leo ama bu düşünce bile onu huzursuz ediyordu. İntikam tanrıçasının iyilik olsun diye tavsiye verdiğini hiç sanmıyordu. "Nemesis'in, kardeşinin sadece altı gününün kaldığını ve Roma'nın yok olacağını söylemesi... Ne demek tüm bunlar, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Hazel. "Ama ne yazık ki..."

Hazel'ın aklından her ne geçiyorsa bunu paylaşmamaya niyetliydi. Etrafı daha iyi görebilmek için en büyük kayalıklardan birine tırmandı. Leo da peşinden gitmeye çalıştı ama dengesini kaybetti. Hazel elini kavradı. Onu yukarı çekince kendilerini kayalığın tepesinde, el ele ve yüz yüze dururken buldular.

Hazel'ın gözleri altın gibi parıldıyordu.

Altın bulmak kolay, demişti ama gözlerinin altın rengine bakıldığında Hazel hiç kolay görünmüyordu. Leo, Sammy'nin kim olduğunu merak ediyordu. Nedense bunu bilmesi *gerekiyormuş* gibi tuhaf bir hisse kapılıyordu ama bu ismi bir türlü çıkaramıyordu. Sammy her kimse, Hazel ona değer veriyorsa şanslı bir adamdı.

"Şey, teşekkürler." Leo Hazel'ın elini bıraktı ama birbirlerine hâlâ çok yakın durdukları için nefesinin ılıklığını hissedebiliyordu. Bu kız *kesinlikle* ölü gibi değildi.

"Nemesis'le konuşurken ellerin... Ellerinin alev aldığını gördüm," dedi Hazel huzursuz bir biçimde.

"Evet," dedi Leo. "Bir Hephaistos gücü. Genellikle kontrol altında tutabiliyorum."

"Anladım." Hazel bir elini, Bağlılık Yemini etmek üzereymiş gibi, kendi göğsüne koydu. Leo kızın ondan uzaklaşmak istediği izlenimine

kapıldı ama kayalık bunun için fazla ufaktı.

Harika, dedi içinden. *Korkak bir ucube olduğumu düşünen birisi daha.*

Adaya göz attı. Karşı kıyı sadece birkaç yüz metre ötedeydi. Yer yer kum tepeleri ve kayalıklar vardı ama bir su birikintisine benzer bir şey görmedi.

Her zaman dışlanan kişi, yedinci tekerlek olacaksın. Kendi kardeşlerinin arasında bir yer edinemeyeceksin, demişti Nemesis.

Hani kulaklarından içeri asit dökseydi aynı şeyi hissederdi. Kimsenin ona dışlanan bir tip olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu Leo'nun. Melez Kampı'nda 9. Depo'da tek başına aylarca çalışmış, bu arada arkadaşları birlikte eğitim görmüş, yemeklerini paylaşmış ve eğlence olsun diye ve ödül kazanmak için bayrak yakalamaca oyunu oynamıştı. Piper ve Jason gibi en yakın iki arkadaşı bile genellikle onu dışlarlardı. İkisi çıkmaya başladığından beri, "kaliteli zaman geçirme" kavramlarına Leo'yu dâhil etmemişlerdi. Geriye kalan tek arkadaşı olan ejderha Festus'sa kontrol diski son görevlerinde yok olunca bir gemi başına indirgenmişti ve Leo onu tamir edecek teknik beceriye sahip değildi.

Yedinci tekerlek. Leo faydasız bir malzeme olan, beşinci tekerlek denen yedek parçayı duymuştu. Yedinci tekerlek daha da kötü bir şey olmalıydı.

Bu görevin kendisi için taptaze bir başlangıç olabileceğini düşündü. 2. *Argo*'yla ilgili olarak yaptığı onca işin karşılığını en sonunda alabilecekti. Ona hayranlık duyacak ve takdir edecek altı iyi arkadaşı olacaktı ve gün ışıdığında hep birlikte gigantlarla savaşmaya gideceklerdi. Leo gizliden gizliye bir kız arkadaş bile bulmayı umuyordu.

Saçmalama, diye azarladı kendini.

Nemesis haklıydı. Leo yedi kişilik bir grubun parçası olabilirdi ama

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

yine de diğerlerinden ayrı bir konumdaydı. Romalılara ateş açmış, arkadaşlarının başına dert olmuştu. *Kendi kardeşlerinin arasında bile bir yer edinemeyeceksin.*

"Leo?" dedi Hazel yavaşça. "Nemesis'in söylediklerine hemen inanmamızı gerektiren bir durum yok."

Leo kaşlarını çattı. "Ya dedikleri doğruysa?"

"O, intikam tanrıçası," dedi Hazel. "Bizim tarafımızda olabilir de, olamayabilir de; ama zaten amacı insanlar arasında gerginlik yaratmak."

Leo, *keşke hissettiklerini içimden söküp atabilseydim* diye düşündü. Bunu yapamadı. Yine de olanlar Hazel'ın suçu değildi.

"Yola devam etmeliyiz," dedi Leo. "Nemesis'in neden hava kararmadan önce işi bitirmemiz gerektiğini söylediğini anlamadım."

Hazel ufka dokunan güneşe baktı. "Kim bu şu bahsettiği lanetli çocuk?" diye sordu.

Aşağıdan bir ses, "Şu bahsettiği lanetli çocuk," dedi.

Leo ilk önce kimseyi görmedi. Sonra gözleri ortama alıştı. Genç bir kızın kayalığın dibinden sadece on adım ötede durduğunu fark etti. Kızın üstünde, kayalıklarla aynı renk bir Yunan tüniği vardı. Seyrek saçlarının rengi kahverengi, sarı ve gri arasında gidip geldiği için kuru otların arasına karışıyordu. Aslında tam olarak görünmez de sayılmazdı ama hareket edene dek neredeyse tamamen kamufle olmuş gibiydi. Leo ona odaklanmakta güçlük çekiyordu. Kızın yüzü güzeldi ama akılda kalır bir yanı da yoktu. Hatta Leo gözlerini her kırpıştırdığında onun neye benzediğini unutuyor, kadını tekrar görebilmek için bir kez daha dikkat kesilmesi gerekiyordu.

"Selam," dedi Hazel. "Siz kimsiniz?"

"Siz kimsiniz?" dedi genç kız. Sesi sanki bu soruyu yanıtlamaktan

bitap düşmüş gibi çıkıyordu.

Hazel ve Leo birbirlerine baktılar. Bir melezseniz karşınıza kimin çıkacağını asla bilemezsiniz. Yüzde doksan ihtimalle de karşınıza iyi bir şey çıkmaz. Toprak renklerine bürünmüş bir ninja kız, Leo'ya o anda uğraşmak isteyeceği bir şeymiş gibi gelmedi.

"Nemesis'in bahsettiği lanetli çocuk sen misin?" diye sordu Leo. "Ama sen bir kızsın."

"Ama sen bir kızsın," dedi kız.

"Pardon?" dedi Leo.

"Pardon," diye üzüntüyle tekrarladı kız.

"Sen dediklerimizi tekrarlıyorsun..." Leo duraksadı. "Aa, bir dakika. Hazel, her şeyi tekrarlayan bir kızla ilgili bir efsane yok muydu?"

"Ekho," dedi Hazel.

"Ekho," dedi kız onu doğrular gibi. Kımıldayınca birden elbisesi de bulunduğu yere göre değişti. Gözleri tuzlu su rengiydi. Leo kızın yüzüne odaklanmaya çalıştı ama beceremedi.

"Efsaneyi hatırlamıyorum," dedi Leo. "Ama sanki, son duyduğu şeyi terkrarlıyordu? Şey gibi, bir yankı."

"Bir yankı," dedi Ekho.

"Zavallıcık," dedi Hazel. "Yanlış hatırlamıyorsam, bunu sana bir tanrıça yapmıştı?"

"Bir tanrıça yapmıştı," dedi Ekho onu bir kez daha doğrular gibi.

Leo kafasını kaşıdı. "Ama binlerce sene önce olmamış mıydı bu? Ha, tamam. Sen de Ölümün Kapıları'ndan geri gelenlerden biri olmalısın. Öff her yerde ölü insanlar."

"Ölü insanlar," dedi Ekho onu azarlar gibi. Leo, Hazel'ın başını önüne eğmiş olduğunu fark etti.

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

"Ah... Afedersin, öyle demek istememiştim," dedi Leo. "Peki nereye gideceğiz? Ne biçim bir yer burası."

"Burası." Ekho adanın ta öteki ucunu işaret etti.

"Bize bir şey mi göstermek istiyorsun?" diye sordu Hazel.

Kayadan aşağı indi, Leo da peşinden gitti.

Ekho'yu yakından bile görmek zordu. Hatta Leo ona ne kadar uzun süreli baksa kız sanki daha da görünmez oluyordu.

"Ölü olduğundan emin misin?" diye sordu. "Yani... kanlı canlı?"

"Kanlı canlı." Ekho, Leo'nun yüzüne dokununca Leo irkildi. Kızın parmakları ılıktı.

"Ee, zor oluyordur tekrar etmek her şeyi," dedi Leo.

"Her şeyi."

Leo gülümsemeden edemedi. "Eğlenceli."

"Eğlenceli," dedi Ekho mutsuz bir ifadeyle.

"Mavi filler."

"Mavi filler."

"Öpsene beni aptal."

"Aptal."

"Hey!"

"Hey!"

"Leo, alay etme," dedi Hazel.

"Alay etme," dedi Ekho.

"Tamam, tamam," dedi Leo ama bir şeyler söylememek için kendini zor tuttu. Ne de olsa insan her gün dediklerini bıkmadan usanmadan tekrarlama becerisi olan biriyle karşılaşmıyordu.

"Peki bize az önce neyi gösteriyordun? Bir şeye mi ihtiyacın var? Belki biraz yardım?"

"Yardım," dedi Ekho bunu istiyormuş gibi. Peşlerinden gelmelerini işaret edip aşağı inmeye koyuldu. Leo onu otların hareket edişinden ve kayalara uyum sağlamak için rengi değişen elbisesinin ışıltısından takip edebiliyordu ancak.

"Acele edelim," dedi Hazel. "Yoksa onu gözden kaybedeceğiz."

Nihayet sorunu buldular. Tabii, bir grup güzel kıza sorun diyebilirseniz. Ekho onları bir krater gibi görünen, tam ortasında ufak bir göletin bulunduğu yeşillik bir ovaya götürdü. Göletin kenarında birkaç düzine nimfa vardı. En azından, Leo onların nimfa olduğunu tahmin etti. Bu nimfalar da Melez Kampı'ndakiler gibi incecik elbiseler giymişlerdi. Ayakları çıplaktı. Yüz hatları narindi, tenleriyse belli belirsiz yeşilimsi bir renk yansıtıyordu.

Leo ne yaptıklarını anlamamıştı ama kızlar tek bir yere toplanmış, gölete doğru dönmüş, bir şeyi daha iyi görebilmek için birbirlerini itekliyorlardı. Birkaçının elinde kameralı telefonlar vardı ve diğerlerinin başının üstünden fotoğraf çekmeye çalışıyordu. Leo daha önce hiç telefonlu nimfalar görmemişti. Acaba bir cesede mi bakıyorlar diye merak etti. Eğer öyleyse, neden zıp zıp zıplıyor, heyecanla gülüşüyorlardı?

"Neye bakıyorlar?" diye sordu.

"Bakıyorlar," diye tekrar etti Ekho.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Hazel nimfalara doğru yürümeye başladı ve kalabalığı yararak öne geçti. "Pardon. Afedersiniz."

"Hey!" diye bağırdı nimfalardan biri. "Buraya önce biz geldik!"

"Evet," dedi bir diğeri küstahça. "O, *sizinle* ilgilenmez."

İkinci nimfanın yanaklarına iri iri, kırmızı renkli kalpler çizilmişti. Elbisesinin üstünde de 'Tanrım! N!! ♥' yazıyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Aaa, hanımlar, melezler geldi," dedi Leo resmi bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Kenara lütfen. Teşekkürler."

Nimfalar homurdandılar ama göletin kenarına eğilmiş, pür dikkat suya bakan genç adamı görecek biçimde kenara çekildiler.

Leo genellikle diğer erkeklerin nasıl göründüğüne pek dikkat etmezdi. Bu, uzun boylu, sarışın, yakışıklı ve Leo'nun asla sahip olamayacağı diğer tüm özelliklere sahip olan Jason'la takılmanın getirdiği bir sonuç diye düşünürdü. Leo kızlar tarafından fark edilmemeye alışmıştı. En azından, bir kızı görünüşüyle tavlayamayacağını bilirdi. Kişiliğinin ve mizah anlayışının bir gün işe yarayacağını umuyordu ama bunlar henüz bir işe yaramamıştı.

Her halükarda, Leo göletin başındaki delikanlının aşırı yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedi. Delikanlının yüzü bir heykel gibi özenle yontulmuş gibiydi; dudakları ve gözleri, feminen güzellik ile maskülen yakışıklılık arasında bir yerdeydi. Koyu renk saçları hafifçe kaşlarının üstüne düşmüştü. On yedi de olabilirdi, yirmi de: yaşını söylemek zordu ama bir dansçı gibi uzun ve zarif kolları ve kaslı bacakları, mükemmel bir duruşu ve soylu ve sakin bir havası vardı. Üstünde beyaz renkli sıradan bir tişörtle kot pantolon, omzundaysa bir ok kılıfı ve yay vardı. Bu silahların epeydir kullanılmadığı belliydi. Oklar tozla kaplanmıştı. Yayın üst kısmını da örümcek ağı sarmıştı.

Leo ona doğru yaklaştıkça delikanlının yüzünün inanılmaz derecede altın renkli ışıltılar saçtığını fark etti. Günbatımının ışığı, göletin dibinde yatan kocaman bir ilahi bronz tabakasına yansıyor ve Bay Yakışıklı'nın yüzünü ılık bir ışıltıyla kaplıyordu.

Delikanlı metale yansıyan görüntüsüne hayran hayran bakıyordu.

Hazel'ın nefesi kesildi. "Dehşet yakışıklı."

Etraftaki nimfalar onunla hemfikirlermiş gibi cıyaklayıp el çırptılar.

"Öyleyim," dedi genç adam bir rüyadaymış gibi; bakışlarını hâlâ sudan ayırmamıştı. "*Dehşet* yakışıklıyım."

Nimfalardan biri iPhone ekranını gösterdi. "Son YouTube videosu bir saatte *bir milyon* tık aldı," dedi. "Sanırım, o bir milyonun yarısı bendim."

Diğer nimfalar kıkırdadılar.

"YouTube videosu mu?" dedi Leo. "Videoda ne yapıyor, şarkı falan mı söylüyor?"

"Hayır, şapşal!" dedi nimfalardan biri. "O eskiden bir prensti ve harika bir avcı falandı. Ama artık bunun bir önemi yok. O, sadece... Neyse, sen en iyisi izle!"

Leo'ya videoyu gösterdi. Videoda da gerçek hayatta gördüklerini, yani göletteki aksine bakan genç adamı gördü.

"Çooooook tatlı!" dedi bir başka nimfa. Tişörtünde NARKİSSOS'UN KARISI yazıyordu.

"Narkissos?" dedi Leo.

"Narkissos," dedi Ekho hüzünle onu doğrularcasına.

Leo, Ekho'nun orada olduğunu unutmuştu. Belli ki nimfalar da onu fark etmemişlerdi.

"Off, yine mi sen!" Narkissos'un Karısı, Ekho'yu öteye itmeye çalıştı ama neredeyse görünmez olan kızın yerini tutturamadı ve birkaç diğer nimfayı itekledi.

"Sen şansını kullandın Ekho" dedi iPhone'lu kız. "Seni dört bin sene önce terk etti! O sana fazla."

"Fazla," dedi Ekho hüzünle.

"Bir dakika." Hazel'ın bakışlarını yakışıklı delikanlıdan ayırmakta

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

zorlandığı belliydi ama nihayet bunu becerdi. "Neler oluyor burada? Ekho bizi neden buraya getirdi?"

Nimfalardan biri gözlerini devirdi. Elinde bir tükenmez kalemle Narkissos'un kırışmış bir posteri duruyordu. "Uzun süre önce Ekho da bizim gibi bir nimfaydı ama gevezenin tekiydi! Sürekli dedikodu yapıyordu."

"Bilmez miyim!" diye bağırdı bir başka nimfa. "Kim dayanır o kadar lafa? Daha geçen gün Cleopeia'ya, hani şu yan kayada yaşayan, dedim ki: *Dedikodu yapmayı kes, yoksa sonun Ekho gibi olur.* Cleopeia o kadar boşboğaz ki! Bulut nimfası ve o satirle ilgili ne dediğini duydunuz mu?"

"Aynen!" dedi posterli nimfa. "Neyse, gevezeliği yüzünden Hera, Ekho'yu söylenen her şeyi tekrar etmekle cezalandırdı; biz de sesimizi *çıkarmadık* doğrusu. Ama sonra Ekho, Narkissos'a âşık oldu; Narkissos da dönüp ona bakacaktı sanki!"

Yarım düzine kadar nimfa bir ağızdan "Sanki!" dedi.

"Şimdi de onun kurtarılması gerektiği falan gibi tuhaf bir düşünceye kapılmış," dedi Narkissos'un Karısı. "Bence buradan defol git sen."

"Defol git sen!" dedi Ekho öfkeyle.

"Narkissos'un dirildiğine *o kadar* sevindim ki anlatamam," dedi gri elbiseli bir başka nimfa. Siyah keçeli kalemle yazılmış, kollarını boydan boya kaplayan yazıda NARKİSSOS + LAIEA diyordu. "O *süper* aşmış bir şey yani! Üstelik de *benim* bölgemde."

"Ay yeter Laiea," dedi arkadaşı. "Gölet nimfası *benim.* Sense sadece kaya nimfasısın."

"E ben de ot nimfasıyım," dedi bir diğeri araya girerek.

"Hayır, belli ki buraya vahşi çiçeklerden hoşlandığı için gelmiş!" dedi bir başka nimfa. "Onlar da bana ait!"

Nimfalar hep bir ağızdan tartışmaya başladığı halde Narkissos göle bakıyor, onları duymazdan ve görmezden geliyordu.

"Durun!" diye bağırdı Leo. "Hanımlar, durun! Narkissos'a bir şey sormam gerek."

Nimfalar yavaş yavaş sakinleştiler ve fotoğraf çekmeye devam ettiler.

Leo yakışıklı gencin yanına çömeldi. "N'aber Narkissos? Nasıl gidiyor?"

"Biraz çekilir misin?" dedi Narkissos dalgın dalgın. "Manzarayı mahvediyorsun."

Leo suya baktı. Kendi aksi de Narkissos'unkinin yanında, suyun altındaki bronzun üstünde dalgalanıyordu. Leo, Narkissos'a kıyasla az gelişmiş bir trolü andırıyordu. Ama suyun dibine batmış olan metal parçanın, dövülmüş, hemen hemen bir yuvarlak şeklinde ve bir buçuk metre çapında bir ilahi bronz parçası olduğu belliydi.

Leo bronzun göletin dibinde ne aradığını bilmiyordu. İlahi bronz dünyada tuhaf yerlerde bulunurdu. Birçok parçanın babasının çeşitli atölyelerinden fırlatılanlar olduğunu duymuştu. Hephaistos projeler başarılı olmadığında öfkelenir ve hurdaları ölümlüler dünyasına atardı. Bu parça da bir tanrı için kalkan olarak düşünülmüş ama sonradan işe yaramadığı ortaya çıkmış parçalardan biri gibiydi. Leo parçayı gemiye götürebilirse tamiratlar için yeteri kadar ilahi bronzu olacaktı.

"Haklısın, harika bir manzara," dedi Leo. "Memnuniyetle çekilirim ama eğer kullanmıyorsan şu bronz parçayı alabilir miyim?"

"Hayır," dedi Narkissos. "Bu genci seviyorum. Çok güzel."

Leo nimfaların gülüp gülmediğini görmek için etrafına bakındı. Bu devasa bir *şaka* olmalıydı. Ama nimfalar ayılıp bayılıyor, Narkissos'a hak verircesine kafa sallıyorlardı. Bir tek Hazel ondan etkilenmemiş gibiydi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hazel, Narkissos göründüğü kadar iyi kokmuyormuş gibi burnunu kırıştırmıştı.

"Dostum," dedi Leo Narkissos'a, "suda *kendi* aksine baktığının *farkındasın*, değil mi?"

"Çok harikayım," diye iç çekti Narkissos. Elini özlemle suya uzattı ama sonra geri çekti. "Hayır, suyu dalgalandıramam. Görüntüyü bozuyor. Vay canına... Çok harikayım."

"Evet," diye mırıldandı Leo. "Ama bronz levhayı alırsam, suda yine de aksini görebilirsin. Şurada da görebilirsin..." Alet kemerine uzanıp bir tek gözlük büyüklüğünde, basit bir ayna çıkardı. "Değiş tokuşa var mısın?"

Narkissos tereddütle aynayı aldı ve hayranlıkla kendini inceledi. "*Senin* yanında bile benim bir resmim var ha? Haksız değilsin. Çok harikayım. Teşekkürler." Aynayı yere koyup bakışlarını tekrar gölete çevirdi. "Ama bendeki görüntü daha iyi. Bronz renk bana çok yakışıyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet, tanrılarım, evet!" diye bağırdı bir nimfa. "Evlen benimle Narkissos!"

"Hayır, benimle evlen!" diye bağırdı bir diğer nimfa. "Posterimi imzalar mısın?"

"Hayır, gömleğimi imzala!"

"Hayır, alnımı imzala!"

"Hayır, esas..."

"Yeter!" diye bağırdı Hazel.

"Yeter!" diye tekrarladı Ekho.

Leo, Ekho'nun izini yine kaybetmişti ama sonra Narkissos'un diğer tarafında sanki dikkatini dağıtmak istermiş gibi elini salladığını ve dizlerini çoktuğunu fark etti. Narkissos gözünü bile kırpmadı.

Nimfa fan kulübü Hazel'ı bir kenara itmeye çalıştı ama Hazel süvari kılıcını çekip onları uzaklaştırdı. "Kendinize gelin!" diye bağırdı.

"Hayatta imzalamaz kılıcını!" diye sızlandı posterli nimfa.

"Hayatta evlenmez seninle," dedi iPhone'lu kız. "Bronz aynasını da alamazsın! Onu burada tutan şey o *ayna*!"

"Hepiniz saçmalıyorsunuz," dedi Hazel. "Kendinden başka bir şeyi gözü görmüyor! Ona nasıl âşık olabilirsiniz?"

"Âşık olabilirsiniz," dedi Ekho iç çekerek, hâlâ elini Narkissos'un yüzünün önünde sallıyordu. Diğerleri de onunla birlikte iç çektiler.

"Çok harikayım," dedi Narkissos onlara hak verir gibi.

"Narkissos, beni dinle." Hazel kılıcını çekti. "Ekho bizi buraya sana yardım etmemiz için getirdi. Değil mi Ekho?"

"Ekho," dedi Ekho.

"Kim?" diye sordu Narkissos.

"Belli ki sana gerçekten değer veren tek kız. Öldüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Narkissos suratını ekşitti. "Ben... Hayır. Ölmüş olamam. Ölemeyecek kadar önemliyim."

"Kendine *bakarken* öldün," dedi Hazel. "Efsaneyi şimdi hatırladım. Seni lanetleyen tanrıça Nemesis'ti, çünkü çok kişinin kalbini kırmıştın. Senin cezan, kendi aksine âşık olmaktı."

"Kendimi çok seviyorum," dedi Narkissos.

"Ama sonunda öldün. Hangi kısmının doğru olduğunu bilemiyorum. Ya boğuldun ya da bir çiçeğe, bir nergise dönüştün ya da... Ekho, doğrusu hangisi?"

"Hangisi?" dedi Ekho çaresizlikle.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Leo ayağa kalktı. "Bir önemi yok artık. Asıl önemli olan tekrar hayatta olman dostum. İkinci bir şansın var. Nemesis de bize bunu söylüyordu. Ayağa kalkabilir, hayatına devam edebilirsin. Ekho seni kurtarmaya çalışıyor. Ya da burada kalıp tekrar ölene dek kendine bakabilirsin."

"Gitme!" diye bağrıştı nimfalar.

"Ölmeden önce benimle evlen!" diye cıyakladı biri.

Narkissos hayır der gibi başını salladı. "Tek istediğiniz aksim. Size hak vermiyor değilim ama bunu size veremem. Ben kendime aidim."

Hazel bıkkınlıkla içini çekti. Hızla batmakta olan güneşe baktı, sonra da kılıcıyla çukuru işaret etti. "Leo, bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Pardon," dedi Leo, Narkissos'a. "Ekho, gel haydi."

"Haydi," dedi Ekho.

Nimfalar tekrar Narkissos'un etrafına toplandılar, yeni videolar ve fotoğraflar çektiler.

Hazel nimfaların onları duyamayacağı mesafeye kadar ilerledi. "Nemesis haklıydı," dedi. "Bazı melezler kaderlerini değiştiremezler. Narkissos tekrar ölene dek burada kalacak."

"Hayır," dedi Leo.

"Hayır," diye tekrarladı Ekho.

"O bronza ihtiyacımız var hem," dedi Leo. "Onu alırsak Narkissos'un kendine gelecek bir nedeni olur. Ekho da onu kurtarabilir."

"Kurtarabilir," dedi Ekho minnetle.

Hazel kılıcını kuma sapladı. "Birkaç düzine nimfa da bize fena halde öfkelenebilir," dedi. "Narkissos belki hâlâ nasıl ok atılacağını hatırlıyordur."

Leo bunu düşündü. Güneş batmak üzereydi. Nemesis, Narkissos'un karanlık basınca muhtemelen aksini göremediği için asabileştiğini söyle-

miştı. Leo tanrıçanın *asabi* derken neyi kast ettiğini görecek kadar orada kalmak istemiyordu. Dahası, daha önce de çılgın nimfa çeteleriyle karşılaşmıştı. Bunu bir daha yaşamak istemiyordu.

"Hazel, değerli metallerle ilgili şu yeteneğin var ya?" dedi. "Metalleri bulabiliyor musun, yoksa kendine de çekebiliyor musun?"

Hazel kaşlarını çattı. "Bazen kendime çekebiliyorum. Ama hiç o kadar büyük bir ilahi bronz parçasıyla bunu denememiştim. Toprağın altından kendime çekebilirim belki ama ona çok yakın durmam gerekir. Tüm dikkatimi bu işe vermem gerekir ve bu da vakit alır."

"Vakit alır," diye onları uyardı Ekho.

Leo bir küfür savurdu. Gemiye geri dönebileceklerini, Hazel'ın da güvenli bir mesafeden bronzu alabileceğini düşünmüştü.

"Tamam," dedi. "Şimdi, tehlikeli bir şey deneyeceğiz. Hazel, bronzu buradan kendine çağırmayı denesene. Kuma batmasını ve yeraltında sana gelmesini sağla, sonra da yakaladığın gibi gemiye koşmaya başla."

"Ama Narkissos ona bakıyor sürekli?" dedi Hazel.

"Sürekli," dedi Ekho.

"Bunu ben hallederim," dedi Leo. Ama daha şimdiden yaptığı plandan nefret etmeye başlamıştı bile. "Ekho ve ben onun dikkatini dağıtacağız."

"Dikkatini dağıtacağız?" diye sordu Ekho.

"Sonra açıklarım. Anlaştık?"

"Anlaştık," dedi Ekho.

"Harika. Umarım ölmeyiz."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

VIII

LEO

Leo kendini baştan aşağı yeniden yaratmaya hazırladı. Alet kemerinden naneli şekerlerle bir kaynak gözlüğü çıkardı. Kaynak gözlüğü güneş gözlüğü sayılmazdı tabii ama artık bununla idare edecekti. Gömleğinin kollarını sıyırdı. Saçlarını geriye yapıştırmak için biraz makine yağı kullandı. Arka cebine de bir İngiliz anahtarı koydu (ama bunu neden yaptığından kendi de emin değildi). Bir de Hazel'a keçeli kalemle kol kaslarına bir dövme çizdirdi: ATEŞLİ YARATIK yazısının altında bir kurukafa üzerinde çapraz kemikler.

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" Hazel'ın sesi epey endişeli çıkmıştı.

"Düşünmemeye çalışıyorum," dedi Leo. "Çılgınlık işte. Sen dikkatini ilahi bronza ver. Ekho, haydi."

"Haydi," dedi Ekho.

Leo derin bir nefes aldı. Gölete doğru yürürken muhteşem göründüğünü ve bir ruh hastası gibi davranmadığını umdu. "Leo çok havalı!" diye bağırdı.

"Leo çok havalı!" diye tekrarladı Ekho.

"Tanrım, şuna bak!"

"Şuna bak!"

"Krala yol açın!"

"Yol açın!"

"Narkissos eziğin teki!"

"Eziğin teki!"

Nimfalar şaşkınlıkla dağıldılar. Leo sanki onu rahatsız ediyorlarmış gibi nimfaları kışkışladı. "İmzalı resim yok kızlar. Leo'yla vakit geçirmek istediğinizi biliyorum ama ben size fazlayım. O çirkin, salak Narkissos'un başından ayrılmayın siz. Tipe bak ya, gerzek!"

"Gerzek!" dedi Ekho heyecanla

Nimfalar öfkeyle homurdandılar.

"Ne diyorsun sen?" dedi biri.

"Asıl gerzek *sensin*!" diye bağırdı bir başkası.

Leo kaynak gözlüğünü hafifçe indirip gülümsedi. Pek kası olmasa da kol kaslarını gerdi ve ATEŞLİ YARATIK dövmesini gösterdi. Nimfaların dikkatini onları sadece şoke ederek çekebilmişti ama Narkissos hâlâ kendi aksine bakıyordu.

"Narkissos ne kadar çirkin biliyor musunuz?" dedi kalabalığa Leo. "O kadar çirkin ki, doğduğunda annesi onun arkası dönük bir sentor olduğunu sanmış, suratı at poposuna benziyormuş!"

Nimfalardan bazıları hayretten ne yapacağını şaşırdı. Narkissos ise sadece gözünün önünde bir sinek uçuşuyormuş gibi belli belirsiz kaşlarını çattı.

"Yayı niye örümcek ağlarıyla kaplı biliyor musunuz?" diye devam etti Leo. "Yayını bir piliç avlamak için saklıyor ama bir türlü bulamıyor!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Nimfalardan biri güldü. Diğerleri hemen onu dürtükleyip susturdular. Narkissos dönüp ters ters Leo'ya baktı. "*Kimsin* sen?"

"Ben adamın dibiyim dostum!" dedi Leo. "Adım Leo Valdez, gelmiş geçmiş en muhteşem kötü çocuğum. Kızlar kötü çocuklara *bayılırlar.*"

"Bayılırlar!" dedi Ekho gayet inandırıcı bir cıyaklamayla.

Leo cebinden bir kalem çıkarıp nimfaların birinin kolunu imzaladı. "Narkissos eziğin teki! O kadar kof ki bir kağıt mendille bile baş edemez. O kadar zavallı ki, Wikipedia'da *zavallı* sözcüğünü arattığınızda karşınıza Narkissos'un resmi çıkıyor – ve resim o kadar *çirkin* ki kimse merak edip yazıyı okumuyor."

Narkissos güzel kaşlarını çattı. Yüzü bronzdan somon pembesine dönüşmek üzereydi. O an için, göleti tamamen unutmuştu ve Leo bronz levhanın yavaş yavaş kumlara battığını görebiliyordu.

"Sen ne diyorsun be?" dedi Narkissos. "Ben olağanüstüyüm. Bunu herkes biliyor."

"Resmen *leşsin.* Senin kadar *leş* olsaydım, kendimi suda boğardım. Ay bir dakika, sen bunu yapmıştın zaten."

Bu sefer bir başka nimfa kıkırdadı. Onun ardından da bir başkası kendisini tutamayıp güldü. Narkissos kükrer gibi bir ses çıkarınca yüzü, az önceki kadar yakışıklı değildi artık. Bu arada Leo kaynak gözlüğünün ardında kaşlarını oynatıp, kollarını iki yana açtı ve alkış bekledi.

"İşte bu!" dedi. "Leo Reyiz!"

"Leo Reyiz!" diye bağırdı Ekho. Nimfaların arasına girdi ve görünmesi çok güç olduğundan, nimfalar sesin kendilerinden birinden geldiğini sandılar.

"Aman tanrım, biri beni durdursun! Leo muhteşem ötesi!" diye böğürdü Leo.

"Leo muhteşem ötesi!" diye bağırdı Ekho.

"Aslında komik biri," dedi nimfalardan biri.

"Biraz sıska ama tatlı sayılır," dedi bir diğer nimfa.

"Sıska mı?" dedi Leo. "Sıskalığı ben *icat ettim* bebeğim. Sıskalık artık *ateşli* demek. BEN sıskayım. Narkissos mu? O kadar bebe ki Yeraltı Dünyası bile onu istemedi. Hayalet kızlar bile çıkmadılar onunla."

"İğrenç," dedi bir nimfa.

"İğrenç!" dedi Ekho onunla hemfikirmiş gibi.

"Yeter!" Narkissos ayağa fırladı. "Bunlar doğru değil. Bu kişinin muhteşem olmadığı bal gibi ortada; bu yüzden, şey olmalı..." Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. Muhtemelen çok uzun süredir kendinden başka bir şeyden söz etmemişti. "Bizi oyuna getirmeye çalışıyor olmalı."

Belli ki Narkissos tamamen aptal değildi. Birden yüzünde şaşkın bir ifade uyandı. Gölete döndü. "Bronz aynam gitmiş! Yansımam! Çabuk bana beni geri verin!"

Nimfalardan biri "Leo Reyiz!" diye cıyakladı. Ama diğerleri dikkatlerini bir kez daha Narkissos'a çevirdiler.

"Asıl yakışıklı olan *benim*!" dedi Narkissos ısrarla. "Aynamı çaldı; onu geri alamazsam giderim buralardan!"

Kızlar hayretle ona bakakaldılar. İçlerinden biri "Her yere bakın!" diye bağırdı.

Hazel çukurun tepesine çıkmış, arkasında kocaman bir bronz parçasını sürükleye sürükleye hızla koşuyordu.

"Onu geri getirin!" diye bağırdı bir nimfa.

Ekho da muhtemelen elinde olmaksızın "Geri getirin!" diye bağırdı.

"Evet!" Narkissos yayını kapıp tozlu ok kılıfından bir ok çıkardı. "O bronzu ilk kim ele geçirirse onu neredeyse kendim kadar seveceğim.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hatta kendi aksimi öptükten sonra onu öpebilirim!"

"Aman tanrılarım!" diye bağrıştı nimfalar.

"Şu melezleri de öldürün!" dedi Narkissos, Leo'ya hoş ve öfkeli bir bakış fırlatarak. "Benim kadar havalı *değiller*!"

Leo peşinde onu öldürmek isteyen birisi olduğunda bayağı hızlı koşabilirdi. Ama ne yazık ki epeydir koşu antrenmanı yapmamıştı.

Hazel hâlâ yüz elli kiloluk ilahi bronzla uğraştığı için ona yetişmesi zor olmadı. Metalin bir kenarından tutup arkasına baktı. Narkissos yayına bir ok yerleştiriyordu ama ok o kadar eski ve yıpranmıştı ki paramparça oldu.

"Ahh!" diye bağırdı yine çok hoş bir tavırla. "Manikürüm!"

Normal şartlar altında nimfalar, en azından Melez Kampı'ndakiler, epey hızlı olurlardı ama bu nimfaların elleri kolları posterler, tişörtler ve diğer Narkissos™ ürünleriyle doluydu. Nimfalar bir ekip olarak da harika sayılmazlardı. Birbirlerinin üstüne düşüyor, birbirlerini itip kakıyorlardı. Ekho da nimfalar arasında koşarak, tökezleyerek ve elinden geldiğince çok sayıda nimfayı yere devirerek her şeyi daha da fena hale getiriyordu. Yine de nimfalarla aralarında fazla mesafe kalmamıştı.

Leo nefes nefese kalmıştı. "Arion'u çağır!" diye bağırdı.

"Çağırdım bile!" dedi Hazel.

Kumsala doğru koştular. Suyun kenarına vardıklarında *2. Argo*'yu görebiliyorlardı ama oraya nasıl gideceklerini bilemiyorlardı. Bronz parçayı taşımıyor bile olsalar, gemi, yüzemeyecekleri kadar uzaktaydı.

Leo arkasına baktı. Kum tepeciklerinin üstünden atlayan kalabalığın en önünde, yayını bir orkestra değneği gibi tutan Narkissos vardı.

Nimfalar da ellerine çeşitli silahlar almışlardı. Bazılarında taşlar vardı. Bazılarındaysa çiçeklerle kaplı tahta sopalar. Birkaç su nimfasının da pek o kadar ürkütücü görünmeyen su tabancaları vardı ama bakışları hâlâ ölümcüldü.

Leo serbest elinde ateş oluşturdu. "Off, yüz yüze savaşmak hiç bana göre değil," dedi.

"Sen bronzu tut." Hazel kılıcını çekti. "Arkama geç!"

"Arkama geç!" diye tekrarladı Ekho. Her yanı gizlenmiş kız o sırada kalabalığın en önünde koşuyordu. Leo'nun önünde durdu, arkasını döndü ve onu şahsen korumak istermiş gibi kollarını iki yana açtı.

"Ekho?" Boğazı düğümlenen Leo güçlükle konuşabildi. "Sen nesin biliyor musun? Çok cesur bir nimfa!"

"Çok cesur bir nimfa?" Ekho'nun ses tonu bunu bir soruya dönüştürmüştü.

"Leo Takımı'nda olman benim için gurur verici. Bu olayı sağ salim atlatırsak unutturacağım sana Narkissos'u."

"Narkissos'u?" dedi Ekho tereddütle.

"Sen ona fazlasın."

Nimfalar etraflarını yarım daire şeklinde çevirdiler.

"Sahtekârlar!" dedi Narkissos. "Onlar beni sevmiyorlar kızlar! Ama *hepimiz* beni seviyoruz değil mi?"

"Leo Reyiz!" diye cıyaklayan kafası karışık sarı elbiseli kız haricinde kızların hepsi "Evet!" diye bağırdı.

"Öldürün onları!" diye emir verdi Narkissos.

Nimfalar atıldılar ama bir anda kum patladı. Arion birden ortaya çıktı, etraflarında büyük bir hızla dönüp bir kum fırtınası oluşturdu ve nimfaları kireç yağmuruna tutup kumu gözlerine püskürttü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Hastasıyım bu atın!" dedi Leo.

Nimfalar öksüre böğüre yere yığıldılar. Narkissos hiçbir şey göremediği için tökezleye tökezleye yürümeye çalışıyor, yayını bir hayalete vurmaya çalışıyormuş gibi boşa sallıyordu.

Hazel atın sırtına sıçradı, bronzu kaldırıp Leo'ya elini uzattı.

"Ekho burada mı kalacak!" dedi Leo.

"Kalacak," diye tekrarladı Ekho.

Ekho gülümseyince Leo nimfanın yüzünü ilk kez net bir biçimde gördü. Gerçekten de güzeldi. Gözleri fark ettiğinden de maviydi. Nasıl olmuştu da bunu önceden fark edememişti?

"Neden?" diye sordu Leo. "Hâlâ Narkissos'u kurtarmak..."

"Narkissos'u kurtarmak," dedi nimfa kararlılıkla. Bu sadece bir yankı da olsa Leo, Ekho'nun bu konuda kararlı olduğunu anladı. Nimfaya ikinci bir yaşam şansı verilmişti ve o da bu şansı sevdiği adamı kurtarmak için kullanmak istiyordu –sevdiği adam odunun teki (ama çok yakışıklı bir odun) olsa da.

Leo itiraz etmek istedi ama Ekho eğilip onu yanağından öptü ve hafifçe öteye doğru itti.

"Leo, haydi!" diye seslendi Hazel.

Diğer nimfalar kendilerine gelmeye başlamışlardı. Gözlerindeki kireci sildiklerinde gözleri öfkeden yemyeşil parıldıyordu. Leo tekrar Ekho'ya baktı ama nimfa manzaraya karışmıştı.

"Tamam," dedi çatlak bir sesle. "Tamam."

Hazel'ın arkasına oturdu. Arion hızla suyun üstünde ilerlemeye başladığında nimfalar arkalarından çığlıklar atıyor, Narkissos da "Beni geri getirin! Beni geri getirin!" diye bağırıyordu.

Arion *2. Argo*'ya doğru dörtnala koşarken Leo, Nemesis'in Ekho ve

Narkissos hakkında söylediklerini hatırladı: *Belki de sana bir ders verirler.*

Leo tanrıçanın Narkissos'tan söz ettiğini sanmıştı ama şimdi acaba alması gereken ders Ekho'yla mı ilgiliydi diye merak ediyordu – Ekho da kendi kardeşleri arasında görünmezdi, onu umursamayan birini sevmekle lanetlenmişti. *Yedinci tekerlekti.* Leo bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Bronz levhayı bir kalkan gibi sıkı sıkı tuttu.

Ekho'nun yüzünü unutmayacaktı. Ekho en azından bir kişinin onu görmesini ve ne kadar güzel olduğunu hatırlamasını hak ediyordu. Leo gözlerini yumdu ama Ekho'nun gülümseyen yüzü zihninde çoktan silinmeye başlamıştı bile.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

IX

PIPER

Piper hançeri kullanmak istemiyordu.

Ama Jason'ın kamarasında oturmuş onun uyanmasını beklerken kendini yalnız ve çaresiz hissediyordu.

Jason'ın yüzü o kadar solgundu ki ölü gibiydi. Taşın Jason'ın alnına çarptığı anda çıkan o korkunç sesi hatırladı: Jason'ın yaralanmasının tek sebebi, Piper'ı Romalılardan korumak istemesiydi.

Ona zorla yedirip içirdikleri nektar ve ambrosiaya rağmen, Piper onun uyandığında iyi olup olmayacağından emin değildi. Ya yine hafızasını kaybederse ama bu sefer *onu* da unutursa ne olacaktı?

İşte bu, tanrıların ona oynadığı en gaddar oyun olurdu ki tanrılar o güne dek epey gaddar oyun oynamışlardı.

Koç Hedge'in yan kamarada askeri bir şarkı mırıldandığını duydu: "Stars and Stripes Forever" şarkısını mı söylüyordu? Uydu televizyonu bozulduğundan beri satir yatağına uzanmış, Silahlar ve Cephanelikler dergisinin eski sayılarını okuyordu. Kötü bir koruyucu sayılmazdı ama kesinlikle Piper'ın o güne dek tanıdığı en savaşçıl yaşlı keçiydi.

Elbette ki satire minnettardı. Piper'ın Tristan McLean adlı aktör ba-

basının önceki kış gigantlar tarafından kaçırıldıktan sonra toparlanmasına yardımcı olmuştu. Birkaç hafta önce, Hedge kız arkadaşı Mellie'den de McLean evinin işlerini üstlenmesini istemişti; böylece kendi de görevde katılabilecekti.

Koç Hedge, Melez Kampı'na dönmeyi kendi fikriymiş gibi ortaya atmıştı ama Piper bunun ardında daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Son birkaç haftadır, Piper ne vakit babasını arasa, babası ve Mellie ona neyi olduğunu soruyorlardı. Belki de sesi onları endişelendiriyordu.

Piper gördüğü hayalleri bir türlü aklından atamıyordu. O görüntüler fazlasıyla dehşet vericiydi. Hem babası Piper'ın melezlerle ilgili tüm anılarını hafızasından silen bir iksir içmişti. Ama onun ne zaman üzgün olduğunu hâlâ anlayabiliyordu ve Piper babasının Koç Hedge'i ona göz kulak olması için teşvik ettiğinden emindi.

Hançerini çekmemeliydi. Bunu yaparsa kendini sadece daha kötü hissedecekti. Ama en sonunda dayanamadı. Katoptris'i kınından çıkardı. Hançer pek de bir şeye benzemiyordu; gösterişsiz bir kabzası olan üçgen biçimli bir hançerdi ama bir zamanlar Truvalı Helen'e aitti. Adı da 'ayna' anlamına geliyordu.

Piper bronz hançere baktı. İlk önce sadece kendi yansımasını gördü. Sonra hançerin keskin kısmına vuran ışık dalgalandı. Bir grup Romalı melezin forumda oturduğunu gördü. Oktavian isimli sarışın, bir korkuluğu andıran çocuk yumruklarını sallaya sallaya kalabalığa konuşuyordu. Piper onu duyamıyordu ama ne dediği belliydi: *O Yunanlıları öldürelim!*

Reyna'ysa bir kenarda durmuş, kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Kızgın mıydı? Gücenmiş miydi? Piper emin olamadı. Kızdan nefret etmeye hazırlanmıştı ama bunu yapamamıştı. Forumdaki ziyafette Reyna'nın duygularını belli etmemesini takdir etmişti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Reyna, Piper'la Jason'ın ilişkisini de şıp diye anlamıştı. Afrodit'in kızlarından biri olarak Piper bu tür şeyleri hemen anlardı. Reyna yine de nazik ve kontrollü davranmıştı. Kampın ihtiyaçlarını duygularından daha ön planda tutmuştu. Yunanlılara bir şans tanımıştı... Ta ki *2. Argo* şehrini yok etmeye başlayana dek.

Neredeyse Jason'ın kız arkadaşı olduğu için Piper'ın kendini suçlu hissetmesine neden olmuştu ama bu çok saçmaydı. Jason gerçek anlamda asla Reyna'nın erkek arkadaşı *olmamıştı.*

Belki de Reyna o kadar da kötü bir kız değildi ama o anda bunun da bir önemi kalmamıştı. Romalılarla barış fırsatını kaçırmışlardı. Piper'ın ikna gücü ilk kez işe yaramamıştı.

Ya gizli korkusu? Belki de yeterince denememişti. Piper asla Romalılarla arkadaş olmak istememişti. Jason'ın eski hayatına geri döneceğinden çok korkuyordu. Belki de istemeden de olsa büyükonuşunu elinden gelen en iyi biçimde kullanmamıştı.

Şimdi de Jason yaralanmıştı. Gemi neredeyse yok olmuştu. Hançere göre de o çılgın, oyuncak ayı düşmanı Oktavian, Romalıları savaşa çağırıyordu.

Hançerdeki görüntü değişti. Daha önce de gördüğü bir dizi başka görüntü geldi geçti ama Piper bunların ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu: Jason bir at sırtında savaşa gidiyordu ve gözleri mavi yerine altın renkliydi; eski moda, güneyli tarzı bir elbise giymiş bir kadın, palmiye ağaçlarının bulunduğu, okyanus kenarındaki bir parkta duruyordu; sakallı bir adamın suratına sahip bir boğa bir nehirden çıkıyordu; sarı renkli tıpatıp aynı togalar giymiş iki gigant bir çark sisteminin halatını çekerek bir çukurdan kocaman, bronz bir vazo çıkarıyorlardı.

Sonra en kötü görüntüyü gördü. Jason ve Percy'yle birlikte kocaman bir kuyuyu andıran, karanlık ve daire şeklinde bir odanın dibinde, beline kadar suya batmış vaziyette duruyordu. Su hızla yükselirken hayaletimsi şekiller suda ilerliyordu. Piper kaçmak için duvarlara tutunmaya çalışıyordu ama çıkış yoktu. Percy tökezleyip suda gözden kayboluyordu.

Deniz tanrısının oğlu nasıl boğulabilirdi? Piper bunun yanıtını bilmiyordu ama görüntüde karanlıkta tek başına bekleyişini ve suyun başının üstüne kadar yükselişini sonuna kadar izledi.

Gözlerini yumdu. *Bana aynı şeyi tekrar gösterme lütfen,* diye yalvardı. *Faydalı bir şey göster.*

Kendini tekrar hançere bakmaya zorladı.

Bu sefer, buğday ve ayçiçeği tarlalarını bölen boş bir otoyol gördü. Yol tabelasında TOPEKA 51 yazıyordu. Yolun ilerisinde, haki renkli bir şort ve mor bir tişört giymiş bir adam duruyordu. Yüzü, kenarları yapraklı asma dallarıyla çevrili olan geniş şapkasının altında görünmüyordu. Elindeki gümüş kadehi havaya kaldırıp Piper'a gösterdi. Piper her nasılsa bunun bir hediye gibi bir şey olduğunu biliyordu: Kadeh ya bir şeyi iyileştiriyordu ya da bir panzehirdi.

"Selam," dedi Jason çatlak bir sesle.

Piper o kadar dalmıştı ki birden irkilip hançeri yere düşürdü. "Uyandın!"

"Amma şaşırdın ha." Jason bandajlı alnına dokunup kaşlarını çattı. "Ne... neler oldu? Patlamaları hatırlıyorum ama..."

"Beni hatırlıyor musun?"

Jason gülmeye başladı ama sonra acıyla suratını ekşitti. "Hatırladığım kadarıyla sen harika kız arkadaşım Piper'sın. Ama ben baygınken bir şeyler değiştiyse bilemem tabii."

Piper bunu duyduğuna o kadar rahatlamıştı ki neredeyse hıçkırıklara

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

boğulacaktı. Jason'ın doğrulmasına yardım edip ona biraz nektar içirdi ve olanları anlatmaya koyuldu. Tam Leo'nun gemiyi tamir etme planını anlatırken yukarı güverteden toynak sesleri geldi.

Birkaç saniye sonra Leo ve Hazel kocaman bir bronz levhayla kapıda belirdiler.

"Olimpos tanrıları aşkına!" Piper Leo'ya baktı. "Neler oldu sana?"

Leo'nun yağlı saçları geriye doğru taranmıştı. Başının tepesinde bir kaynak gözlüğü, yanağında bir ruj izi, kollarının her yanında dövmeler vardı ve üstünde ATEŞLİ YARATIK, KÖTÜ ÇOCUK ve LEO REYİZ yazan bir tişört giymişti.

"Uzun hikâye," dedi Leo. "Diğerleri döndü mü?"

"Henüz dönmediler," dedi Piper.

Leo bir şeyler homurdandı. Sonra Jason'ın kendine geldiğini fark etti ve yüzü aydınlandı.

"Selam dostum! İyi olduğuna çok sevindim. Ben motor odasında olacağım."

Bronz levhayı alıp kamaradan çıktı ve Hazel'ı kapı eşiğinde bıraktı.

Piper tek kaşını havaya kaldırıp "Leo Reyiz?" dedi.

"Narkissos'la tanıştık," dedi Hazel pek de mantıklı bir açıklama yapamayarak. "Bir de intikam tanrıçası Nemesis'le."

Jason içini çekti. "Eğlenceyi kaçırmışım desenize."

Yukarıdaki güverteden sanki ağır bir hayvan gemiye iniş yapmış gibi GÜM diye bir ses geldi. Annabeth ve Percy koridorda koşa koşa yanlarına geldiler. Percy'nin elinde leş kokulu, dumanlar saçan, beş galonluk plastik bir varil vardı. Annabeth'in saçında da kapkara, yapış yapış bir şey duruyordu. Percy'nin tişörtü de bu şeyle kaplıydı.

"Katran mı?" dedi Piper bir tahmin yürüterek.

Frank de arkalarından gelince koridor melezlerle doluverdi. Frank'in suratında devasa bir is lekesi vardı.

"Birkaç yaratıkla karşılaştık," dedi Annabeth. "Hey Jason, kendine geldiğine sevindim. Hazel, Leo nerede?"

Hazel aşağıyı işaret etti. "Motor odasında."

Aniden bütün gemi yana yattı. Melezler sendelediler. Percy neredeyse elindeki katranla dolu kovayı yere dökecekti.

"O da neydi öyle?" dedi.

"Şey..." Hazel utanmış gibiydi. "Bu gölette yaşayan nimfaları azıcık kızdırmış olabiliriz."

"Harika." Percy katran dolu kovayı Frank'e ve Annabeth'e verdi. "Siz Leo'ya yardım edin. Ben de elimden geldiğince nimfaları oyalayayım."

"Tamamdır!" dedi Frank.

Üçü birlikte fırlayıp gidince Hazel kamara kapısında kalakaldı. Gemi tekrar yana yattı ve Hazel kusacakmış gibi iki büklüm olup karnını tuttu.

"Ben..." Yutkundu, halsiz bir halde koridoru işaret etti ve koşa koşa gitti.

Gemi bir beşik gibi sallanırken Jason'la Piper kamarada kaldılar. Bir melez olarak Piper kendini çok faydasız hissediyordu. Dalgalar geminin gövdesini döverken yukarı güverteden öfkeli sesler geldi. Percy bağırıyor, Koç Hedge de gölete verip veriştiriyordu. Gemi başı Festus birkaç kez alev püskürttü. Hazel koridorun sonundaki kamarasında inledi. Aşağıdaki motor odasından da sanki Leo ve diğerleri ayak bileklerine bağladıkları örslerle horon tepiyorlarmış gibi sesler geldi. Epey uzun bir süre sonra motor çalışmaya başladı. Kürekler gıcırdayıp inledi ve Piper geminin havaya yükseldiğini hissetti.

Sallantılar ve titremeler sona erdi. Gemi, makinelerin uğultusu hari-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

cinde sessizleşti. Nihayet Leo motor odasından çıktı. Ter, kireç ve katran içinde kalmıştı. Tişörtü sanki bir yürüyen merdivene takılmış gibi lime lime olmuştu. Tişörtündeki ATEŞLİ YARATIK yazısı EŞLİ YARATIK olmuştu. Ama kafayı yemiş gibi sırıtıp artık güvende olduklarını söyledi.

"Bir saat sonra yemek odasında toplanalım," dedi. "Ne manyak bir gündü be!"

Herkes üstünü başını temizledikten sonra, Koç Hedge dümene geçti ve melezler alt güvertede yemek yemek üzere toplandılar. Yedisi birden belki de ilk kez bir araya gelebilmişti. Hepsinin orada olması Piper'ın daha güvende hissetmesini sağlamalıydı ama yedisinin birden orada oluşu ona Yediler Kehaneti'nin nihayet başladığını gösteriyordu. Artık Leo'nun gemiyi tamamlamasını beklemelerine gerek yoktu. Melez Kampı'nda tembel tembel pinekleyip gelecek hâlâ önlerinde sere serpe uzanıyormuş gibi davranmak yoktu. Yola çıkmışlardı, peşlerinde öfkeli bir Roma ordusu vardı, önlerindeyse eski topraklar. Gigantlar onları bekliyordu. Gaia uyanıyordu. Başarılı olamazlarsa her şeyin sonu gelecekti.

Bunu diğerleri de hissetmiş olmalıydı. Yemek odasındaki gerilim, gittikçe yoğunlaşan bir elektrik fırtınası gibiydi ki Percy'yle Jason'ın güçleri düşünülecek olursa bu pekâlâ mümkündü. Bir keresinde ikisi masanın başındaki sandalyeye aynı anda oturmaya kalkışmıştı. Jason'ın ellerinden resmen kıvılcımlar çıkmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra her ikisi de *Amaaan ne yani?* diye düşünmüş, sandalyeyi Annabeth'e verip masaya karşılıklı oturmuşlardı.

Tayfa, Salt Lake City'de neler olup bittiğini birbirlerine anlatmaya koyuldu ama Leo'nun Narkissos'u oyuna getiriş öyküsü bile onları neşelendirmeye yetmedi.

Leo pizzasını çiğnerken "Şimdi nereye?" diye sordu. "Göletten kaçmak için hızlı bir tamirat yaptım ama hâlâ çok hasar var. Bir ara yeniden inmeli ve Atlantik'i geçmeden önce birkaç şeyi daha tamir etmeliyiz."

Percy de ne hikmetse hamuru da kreması da masmavi olan bir dilim kek yiyordu. "Jüpiter Kampı'yla aramıza biraz mesafe koymalıyız," dedi. "Frank, Salt Lake City üstünde birkaç kartal gördü. Romalılar çok da geride olamazlar."

Percy'nin bu sözleri masadaki gergin havayı pek de yumuşatmadı. Piper bir şey söylemek istemiyordu ama hem söylemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu hem de... Kendini biraz suçlu hissediyordu. "Geri dönüp Romalılarla uzlaşamayız, değil mi?" dedi. "Belki de büyükonuşu iyi yapamamışımdır."

Jason elini tuttu. "Olanlar senin suçun değildi Pipes," dedi. Sonra "Leo'nun da suçu değildi," dedi hemen. "Bunlar Gaia'nın başının altından çıktı: bütün amacı iki kampı birbirinden uzaklaştırmak."

Piper onun desteğine minnettardı ama hâlâ biraz huzursuzdu. "Belki olanları onlara açıklayabilirsek..."

"Hiçbir kanıt olmadan mı?" dedi Annabeth. "Hem biz bile tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Ne demek istediğini anlıyorum Piper ve bunu takdir ediyorum. Romalılarla aramızın bozulmasını ben de istemiyorum ama Gaia'nın ne yapmaya çalıştığını anlamadan geri dönmek intihardan farksız olur."

"Haklı," dedi Hazel. Hâlâ sallantıdan midesi bulanıyor gibiydi ama birkaç tuzlu kraker yemeye çalışıyordu. Tabağının kenarı yakutlarla kaplıydı ve Piper, masaya oturduklarında yakutların orada olmadığından emindi. "Reyna bize kulak verebilir ama Oktavian vermez. Romalılar bunu onur meselesi yapacaktır. Saldırıya uğradılar. Önce bize ateş açar-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

lar, sonra neler olduğunu sorarlar."

Piper kendi tabağına baktı. Büyülü tabaklarda bir sürü vejetaryen yemeği belirebiliyordu. Özellikle de avokadolu ve eritilmiş peynirli quesaddillayı seviyordu ama o gece pek iştahı yoktu. Hançerinde gördüğü görüntüleri düşündü: Altın renkli gözleri olan Jason'ı, insan kafalı boğayı, bir çukurdan bronz bir vazo çıkaran sarı togalı iki gigantı. En kötüsü de kapkara sularda boğuluşuyla ilgili olan görüntüydü.

Piper sudan her zaman hoşlanmıştı. Babasıyla sörf yaptıkları günlere dair güzel anıları vardı. Ama Katoptris'te o görüntüleri görmeye başladığından beri, büyükbabasının, kulübesinin yakınlarındaki nehirden uzak durması için anlattığı eski bir Cherokee öyküsünü hatırlamıştı. Büyükbabası ona Cherokeelerin Yunanlıların naiadları gibi iyi huylu su ruhlarına inandıklarını ama aynı zamanda görünmez oklarla ölümlüleri avlayan ve özellikle küçük çocukları boğmaktan hoşlanan kötü su ruhlarına da inandıklarını anlatmıştı.

"Haklısın," dedi. "Yolumuza devam etmemiz gerek. Sırf Romalılar yüzünden de değil. Acele etmemiz gerek."

Hazel evet anlamında başını salladı. "Nemesis, Nico'nun ölmesine ve Roma'nın yok olmasına sadece altı gün kaldığını söyledi."

Jason kaşlarını çattı. "Yeni Roma'yı mı, *esas* Roma'yı mı kastetti?

"Esas Roma'yı sanırım," dedi Hazel. "Eğer öyleyse fazla vaktimiz yok demektir."

"Neden altı gün?" dedi Percy. "Hem Roma'yı nasıl yok edecekler?"

Kimse yanıt vermedi. Piper daha fazla kötü haber vermek istemiyordu ama arkadaşlarına söylemesi gerektiğini hissetti.

"Dahası da var," dedi. "Hançerimde bazı görüntüler görüyorum."

İri yarı Frank ağzına tam bir çatal dolusu spagetti götürürken kaldı. "Ne gibi şeyler?"

"Anlamsız şeyler," dedi Piper. "Birçok karmakarışık görüntüden ibaret ama bir örnek giyinmiş iki gigant gördüm. İkiz olabilirler."

Annabeth duvardaki Melez Kampı'ndan haberleri gösteren büyülü görüntülere baktı. Görüntülerde Büyük Ev'in oturma odası vardı: ocakta kocaman bir ateş yanıyordu ve Seymour isimli içi doldurulmuş leopar kafası mutlu mutlu şöminenin üstünde horulduyordu.

"Ella'nın kehanetindeki ikizler gibi," dedi Annabeth. "O dizelerin ne anlama geldiğini öğrenirsek bir faydası olabilir."

"*Bilgeliğin kızı tek başına yürüyecek*," dedi Percy. "*Athena'nın İşareti Roma'yı yakacak*. Annabeth, bunun senin için bir anlamı olmalı. Juno bana... Şey, bana seni Roma'da zorlu bir görevin beklediğini söyledi. Bunu başarabileceğini sanmadığını da ekledi. Ama onun yanıldığını biliyorum."

Annabeth derin bir nefes aldı. "Gemi üstümüze ateş açmaya başlamadan önce Reyna bana bir şey anlatmak üzereydi. Roma yargıçları arasında eski bir efsanenin anlatılageldiğini söyledi: Bunun Athena'yla bir ilgisi varmış. Yunanlılarla Romalıların ezelden beridir anlaşamamasının nedeninin bu efsane olabileceğini anlattı."

Leo ve Hazel endişeyle birbirlerine baktılar.

"Nemesis de benzer bir şey söyledi," dedi Leo. "Halledilmesi gereken eski bir anlaşmazlık varmış."

"Tanrıların iki tabiatı ancak bu hallolduktan sonra uyumlu hale gelebilirmiş," dedi Hazel. "Eski bir hatanın intikamı alınmalıymış..."

Percy mavi renkli kremaya bakıp suratını ekşitti. "Ben sadece iki satılığına yargıç oldum," dedi. "Jason, sen hiç böyle bir efsane duymuş muydun?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Jason hâlâ Piper'ın elini tutuyordu. Parmakları ter içinde kalmıştı.

"Ben... Şey, emin değilim," dedi. "Biraz düşüneyim."

Percy gözlerini kıstı. "Emin değil misin?"

Jason yanıt vermedi. Piper ona iyi olup olmadığını sormak istedi. Ama onun bu eski efsaneden söz etmek istemediğini fark etti. Göz göze geldiklerinde Jason'ın *Bunu sonra konuşalım* der gibi baktığını gördü.

Sessizliği bozan Hazel oldu. "Ya diğer dizeler?" Bakışlarını yakutlarla süslü tabağına çevirdi. "*Sonsuz ölümün anahtarını tutan meleğin, ikizler öldürecek son nefesini.*"

"*Ağla örülü hapishanenin acısıyla kazanılacak, Gigantların altın rengi soluk felaketi,*" diye devam etti Frank.

"Gigantın felaketi," dedi Leo. "Gigantların herhangi bir felaketi bizim için iyi bir şey demektir, değil mi? Bulmamız gereken şey bu olabilir. Tanrıların şizofrenik davranışlarını sona erdirebilirse işimize yarar."

Percy evet anlamında başını salladı. "Tanrıların yardımı olmadan gigantları öldüremeyiz."

Jason, Frank ve Hazel'a döndü. "Alaska'daki o gigantı tanrıların yardımı olmadan tek başınıza öldürdüğünüzü sanıyordum?" dedi.

"Alcyoneus farklı bir durumdu," dedi Frank. "Sadece yeniden hayata döndüğü yerde, yani Alaska'da ölümsüzdü. Ama Kanada'da öyle değildi. Keşke bütün gigantları Alaska'dan Kanada sınırına çekerek yok edebilseydim ama..." Omuzlarını silkti. "Percy haklı, tanrılara ihtiyacımız var."

Piper duvarlara baktı. Leo keşke duvarları Melez Kampı'nın görüntülerini gösterecek biçimde büyüyle donatmasaymış, diye düşündü. Asla gidemediği bir yuvaya açılan bir kapı gibiydi bunlar. Hestia'nın yeşillik alanın ortasında yanan ocağını, kulübelerin yatma saatinde ışıklarını söndürdüğünü gördü. Romalı melezlerin, yani Frank'le Hazel'ın bu görüntülerle ilgili ne hissettiklerini merak etti. Onlar Melez Kampı'na hiç gitmemişlerdi. Acaba kamp onlara yabancı mı görünüyordu, yoksa Jüpiter Kampı'nın görüntülerinin burada olmaması bir haksızlık mıydı? Kendi kamplarını özlüyorlar mıydı?

Kehanetin diğer dizeleri Piper'ın zihninde dönüp duruyordu. Ağla örülü bir hapishane ne anlama geliyordu? İkizler bir meleğin son nefesini nasıl söndüreceklerdi? Sonsuz ölümün anahtarı da kulağa pek hoş gelmiyordu doğrusu.

"Eee?" Leo sandalyesini geri itti. "Sanırım işleri sırasıyla yapmamız gerek. Bir yerde insek iyi olacak, sabaha tamirat işleri var."

"Bir şehre yakın bir yere inelim," dedi Annabeth. "Malzemeye ihtiyacımız olursa diye. Ama sapa bir yer olsun da Romalılar bizi bulamasın. Fikri olan?"

Kimse bir şey demedi. Piper hançerde gördüğü görüntüleri hatırladı: mor tişörtlü tuhaf bir adam, bir kadeh uzatmış, onu çağırıyordu. Üstünde TOPEKA 51 yazan bir tabelanın önündeydi.

"Şey," dedi. "Kansas'a ne dersiniz?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

X

PIPER

Piper uyumakta zorlanıyordu.

Koç Hedge yatma saatinden sonraki ilk saati koridorda "Işıklar sönsün! Herkes kamarasına! Gizlice çıkarsanız sizi dosdoğru Long Island'a postalarım!" diye bağırarak geçirmişti.

Ne vakit bir ses duysa, beysbol sopasını kamaraların kapısına indiriyor, bağıra bağıra herkese yatmasını söylüyordu ama o böyle bağırdıkça kimsenin gözüne uyku girmiyordu. Piper satirin Wilderness Okulu'nda bir beden öğretmeni kılığına girdiğinden bu yana bu kadar eğlenmediğini tahmin etti.

Tavandaki bronz ışıklara baktı. Kamarası çok rahattı. Leo kamaraları melezlerin tercih ettiği ısıya göre ayarlamıştı, bu yüzden içerisi ne çok soğuk ne de çok sıcaktı. Şilteler ve yastıklar pegasus tüyleriyle doldurulmuştu (Leo bu sırada pegasuslara hiçbir zarar verilmediği konusunda onlara güvence vermişti), bu yüzden de her şey inanılmaz derecede rahattı. Tavandan sarkan bronz bir fener, Piper'ın dilediği kadar ışık veriyordu. Fenerin iki tarafı toplu iğnelerle delinmişti, böylece geceleyin

duvarlarına ışıl ışıl yıldızlar yansıyordu.

Piper'ın aklında o kadar çok şey vardı ki asla uykuya dalamayacağını düşünüyordu. Ama geminin hafif hafif sallanışı ve havayı bölen hava küreklerinin uğultusu ona huzur veriyordu. Nihayet, gözkapakları ağırlaştı ve uykuya daldı.

Sadece birkaç saniye uyumuş gibiydi ama kahvaltı ziliyle uyandı.

"Alo, Piper!" Leo kapısını çaldı. "İnişe geçtik!"

"İnişe mi geçtik?" Piper mahmur mahmur doğruldu.

Leo kamarasının kapısını açtı ve kafasını içeri uzattı. Eliyle gözlerini örtmüştü. Parmaklarının arasından bakıyor olmasaydı bu gayet düşünceli bir davranış olabilirdi.

"Müsait misin?"

"Leo!"

"Pardon." Leo sırıttı. "Power Rangers pijaman güzelmiş!"

"Power Rangers değil onlar! Cherokee kartalları!"

"Peki, tamam. Neyse, önceden konuştuğumuz gibi Topeka'nın birkaç kilometre dışına iniş yapacağız. Bir de, şey..." Koridora bakıp kafasını tekrar içeri uzattı.

"Dün Romalıları havaya uçurdum diye benden nefret etmediğin için teşekkür ederim."

Piper gözlerini ovuşturdu. Yeni Roma'daki ziyafet dün müydü?

"Sorun değil Leo. Kendinde değildin."

"Evet ama yine de... Bana destek olman gerekmezdi."

"Dalga mı geçiyorsun? Sen asla sahip olmadığım gıcık kardeşim gibisin. Tabii ki sana destek olacağım."

"Şey... Teşekkürler."

Koç Hedge yukarıdan seslendi. "İşte orada! Kansas görünüyor!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Yüce Hephaistos," diye homurdandı Leo. "Gemicilik jargonunu geliştirmesi gerek. Yukarı güverteye çıksam iyi olacak."

Piper duş alıp üstünü değiştirene ve yemek odasından bir çörek alana dek geminin iniş takımlarının açıldığını duydu. Güverteye çıktı ve *2. Argo* bir ayçiçeği tarlasının ortasına inerken diğerlerine katıldı. Hava kürekleri içeri çekildi. İskele de kendi kendine alçaldı.

Sabah havası su, ılık bitki ve gübrelenmiş toprak kokuyordu. Kötü bir koku değildi. Piper'a Büyükbaba Tom'un Tahlequah, Oklahoma'daki Kızılderili bölgesinde bulunan arazisini anımsatmıştı.

Onu ilk fark eden Percy oldu. Percy ona gülümseyince Piper nedense şaşırdı. Sanki Yunan tarafından hiç ayrılmamış gibi rengi atmış bir kot pantolon ile turuncu renkli yeni bir Melez Kampı tişörtü giymişti. Yeni giysileri ve kolunu Annabeth'in omzuna atmış vaziyette tırabzanın önünde duruyor olması keyfini yerine getirmiş olmalıydı.

Piper, Annabeth'in gözlerinin yeniden ışıldıyor olmasına sevinmişti çünkü Piper'ın daha önce onun gibi iyi bir arkadaşı olmamıştı. Annabeth aylarca kendine işkence etmiş, vaktinin tamamını Percy'yi arayarak geçirmişti. Şimdiyse atılacakları tehlikeli göreve rağmen en azından erkek arkadaşı yanındaydı.

"Hah geldin!" Annabeth çöreği Piper'ın elinden alıp ısırdı ama Piper bundan rahatsız olmadı. Kamptayken sürekli birbirlerinin kahvaltılarını yürütürlerdi. "Hepimiz buradayız. Plan nedir?"

"Otoyola göz atmak istiyorum," dedi Piper. "TOPEKA 51 yazan tabelayı bulmak istiyorum."

Leo Wii kontrolünü bir daire biçiminde çevirdi ve yelkenler kendiliğinden aşağı indi. "Çok uzakta değiliz sanırım," dedi. "Festus'la birlikte elimizden geldiğince isabetli bir biçimde iniş noktasını hesaplamaya ça-

lıştık. Tabelanın olduğu yerde ne bulmayı umuyorsun?"

Piper hançerde gördüklerini, yani elinde bir kadeh bulunan mor tişörtlü adamı anlattı. Ama Percy, Jason ve kendisinin boğulmasıyla ilgili olan diğer görüntüden söz etmedi. Zaten bunun ne anlama geldiğinden emin değildi; o sabah herkes o kadar keyifliydi ki kimsenin tadını kaçırmaya niyeti yoktu.

"Mor tişörtlü mü?" dedi Jason. "Şapkasında asma dalları var mıydı? Baküs'ten söz ediyor gibisin."

"Dionisos," diye mırıldandı Percy. "Ta Kansas'a Bay D.'yi görmek için geldiysek..."

"Baküs o kadar da kötü değildir," dedi Jason. "Ama müritlerini pek sevmem."

Piper tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Jason, Leo ve o birkaç ay önce maenadlarla karşılaşmışlardı ve paramparça olmaktan kılpayı kurtulmuşlardı.

"Ama kendisi kötü değildir," dedi Jason. "Bir keresinde Kaliforniya'daki şarap üretim bölgesinde ona bir iyilik yapmıştım."

Percy afallamıştı. "Neyse ya. Belki Romalı hali daha iyidir. Ama Kansas gibi bir yerde ne işi olabilir? Zeus tanrıların ölümlülerle tüm iletişimi kesmesini emretmemiş miydi?"

Frank bir şeyler homurdandı. İri kıyım çocuk, o sabah sanki ayçiçeklerinin arasında koşuya çıkacakmış gibi mavi renkli bir eşofman takım giymişti.

"Tanrılar *o emri* pek sallamadılar," dedi. "Hem tanrılar şizofrenik davranıyorlarsa, Hazel'ın dediği gibi..."

"*Leo'nun da* dediği gibi..." dedi Leo.

Frank ona bakıp kaşlarını çattı. "O halde, Olimposluların ne durumda olduğunu kim bilebilir? Kansas'ta işler karışık olabilir."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Kulağa tehlikeli geliyor!" dedi Leo neşeyle. "Şey... Size iyi eğlenceler. Benim gövde tamiratını bitirmem gerek. Koç Hedge de kırık kürekleri onaracak. Şey, Annabeth, senin yardımına ihtiyacım olabilir. Mühendislikten anlayan diğer tek kişi sensin."

Annabeth özür diler gibi Percy'ye baktı. "Leo haklı. Ben de burada kalıp ona yardım edeyim."

"Sana geri döneceğim." Percy onu yanağından öptü. "Söz."

Birlikte o kadar rahatlardı ki Piper içinin acıdığını hissetti. Jason da harikaydı tabii. Ama bazen, mesela önceki gece eski Roma efsanesinden söz etmek istemediği zamanki gibi, çok mesafeli davranıyordu. Sık sık da sanki Jüpiter Kampı'nda geçirdiği zamanı özlüyor gibiydi. Piper günün birinde o duvarı yıkıp yıkamayacağını merak ediyordu.

Jüpiter Kampı'na gitmek ve Reyna'yı yakından görmek de işleri kolaylaştırmamıştı. Jason'ın o gün Romalıların renginde, mor renkte bir tişört giymiş olması da durumu daha iyi hale getirmiyordu.

Frank yayını omzundan indirdi ve tırabzana yasladı. "Bence bir kargaya falan dönüşüp biraz bölgede uçsam iyi olur. Romalı kartalların nerede olduğunu kontrol etmiş olurum."

"Neden bir kargaya dönüşeceksin?" diye sordu Leo. "Dostum, bir ejderhaya dönüşebiliyorsan neden her seferinde bir ejderhaya dönüşmüyorsun ki? En havalısı o."

Frank'in suratı kızılcık rengine büründü. "Ama bu her ağırlık kaldırdığında kaldırabileceğin en fazla ağırlığı neden kaldırmadığını sormak gibi bir şey," dedi. "Çünkü zor bir iş ve kendine zarar verebilirsin. Bir ejderhaya dönüşmek hiç de kolay değil."

"Hmm, anladım." Leo başını salladı. "Ben bilemem tabii. Ağırlık kim ben kim."

"Evet ama belki de bunu yapmalısın Bay..."

Hazel araya girdi.

"Ben sana yardım ederim Frank," dedi Leo'ya öfkeli bir bakış fırlatarak. "Arion'u çağırıp aşağıya da ben göz atarım."

"Tabii," dedi Frank öfkeli bakışlarını Leo'dan ayırmadan. "Tamam, teşekkürler."

Piper bu üçü arasında neler olduğunu merak etti. Leo ve Frank'in Hazel'a kendilerini beğendirmek istemesini anlayabiliyordu. Ama sanki Hazel'la Leo'nun bir geçmişi var gibiydi. Oysa bildiği kadarıyla daha dün tanışmışlardı. Tuz gölüne gittiklerinde kimseye anlatmadıkları bir şey olup olmadığını merak etti.

Hazel, Percy'ye döndü. "Orada kendinize dikkat edin. Bir sürü tarla ve ekin var. Bölgede karpoiler cirit atıyor olabilir."

"Karpoiler mi?" dedi Piper.

"Tahıl ruhları," dedi Hazel. "Tanışmak istemezsin."

Piper bir tahıl ruhunun neresinin kötü olabileceğini anlamadı ama Hazel'ın ifadesini görünce sormak da istemedi.

"O halde yol tabelasını üçümüz arayacağız," dedi Percy. "Ben, Jason ve Piper. Bay D.'yi tekrar görmeye hiç hevesli değilim. Herif cidden can sıkıcı bir tip. Ama sen onunla iyi anlaşıyorsan Jason..."

"Evet," dedi Jason. "Bulursak onunla konuşurum. Piper bununla ilgili görüntüyü sen görmüştün. Öne sen geç."

Piper'ın tüyleri ürperdi. O karanlık kuyuda üçünün boğulduğunu görmüştü. Acaba bunun olacağı yer Kansas mıydı? Kansas olması düşük ihtimaldi ama emin de değildi.

"Tabii," dedi hevesli görünmeye çalışarak. "Gidip otoyolu bulalım."

* * *

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Leo tabelaya yakın bir yerde olduklarını söylemişti. Ama onun 'yakın' diye tabir ettiği yeri bulmak için epey uğraşmaları gerekti. Sıcak tarlaların arasında sivrisineklere ve sivri yapraklı ayçiçeklerine yem olup yarım kilometre kadar ilerledikten sonra nihayet otoyola vardılar. Bubba'nın Benzinliği denen yerdeki eski bir panoya göre, ilk Topeka çıkışından altmış kilometre kadar uzaktaydılar.

"Yanlış hesap yapıyorsam söyleyin ama 10 kilometre daha yürümemiz mi gerekiyor?" dedi Percy.

Jason bomboş otoyolun iki tarafına da göz gezdirdi. Ambrosia ve nektarın büyülü şifa etkisi sayesinde o gün çok daha iyi görünüyordu. Rengi normale dönmüştü ve alnındaki yara da neredeyse tamamıyla iyileşmişti. Hera'nın ona geçen kış verdiği gladius, kemerine asılıydı. Birçok genç kot pantolondan sarkan bir kılıç kınıyla tuhaf görünebilirdi ama Jason o haliyle gayet doğal görünüyordu.

"Hiç araba yok..." dedi. "Otostop çekmek de istemeyiz herhalde..."

"Haklısın," dedi Piper endişeyle otoyola bakarak. "Karada fazlasıyla vakit geçirdik zaten. Toprak Gaia'nın güçlü olduğu bölge."

"Hmm..." Jason parmaklarını şaklattı. "Bizi götürmesi için bir arkadaşımı çağırabilirim."

Percy kaşlarını havaya kaldırdı. "Öyle mi? Bakalım kimin arkadaşı buraya ilk varacak."

Jason ıslık çaldı. Piper onun ne yaptığını biliyordu ama Jason, geçen kış Kurt Evi'nde tanıştıkları Fırtına isimli fırtına ruhunu çağırmayı sadece üç kere başarabilmişti.

Percy'yse gözlerini yummak ve dikkat kesilmekle yetindi.

Piper ona hiç yakından bakmamıştı. Melez Kampı'nda Percy Jackson hakkında onca şey duyduktan sonra Percy'yi görünce, özellikle Jason'a

kıyasla pek de gösterişli bir tip olmadığını düşünmüştü. Percy daha ince yapılıydı, bir iki santim kadar daha kısaydı ve biraz daha uzun, koyu renkli saçları vardı.

Piper'ın tipi değildi. Percy'yi bir alışveriş merkezinde falan görmüş olsaydı onun bir kaykaycı olduğunu düşünebilirdi: Sevimli ama üstü başı dağınık bir tip, biraz asi ve fakat kesinlikle bir baş belası. Bu yüzden de Piper ondan uzak dururdu. Hayatında yeteri kadar bela vardı zaten. Ama Annabeth'in ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordu ve Percy'nin neden Annabeth'e ihtiyaç duyduğunu ise *kesinlikle* anlayabiliyordu. Percy gibi bir genci kontrol altında tutabilecek tek kişi kesinlikle Annabeth'ti.

Berrak gökyüzünde bir şimşek çaktı.

Jason gülümsedi. "Az kaldı."

"Çok geç." Percy doğu yönünde daireler çizerek onlara doğru alçalan siyah renkli ve kanatlı bir şeyi gösterdi. Piper bunun ilk önce kargaya dönüşmüş Frank sandı. Sonra, bunun bir kuş olamayacak kadar iri olduğunu fark etti.

"Siyah bir pegasus mu?" dedi. "Hiç görmemiştim."

Kanatlı beygir inişe geçti. Yere konduktan sonra Percy'nin yanına gitti, yüzünü burnuyla okşadı ve başını merakla Piper'la Jason'a çevirdi.

"Karakorsan, bunlar Piper ve Jason. Onlar dost."

At kişnedi.

"Şey, belki daha sonra," diye yanıt verdi Percy.

Piper atların efendisi Poseidon'un oğlu olan Percy'nin atlarla konuşabildiğini duymuştu ama buna hiç şahit olmamıştı.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Çörek istiyor," dedi Percy. "Çöreği çok sever. Eğer bir şeyler yerse

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

üçümüzü de taşıyabilir."

Tam o sırada, hava birden soğudu. Piper kulaklarının tıkandığını hissetti. Yaklaşık olarak elli metre ötede, üç kat yüksekliğinde minyatür bir hortum, *Oz Büyücüsü*'nden bir sahne gibi ayçiçeklerinin arasına daldı. Sonra otoyola Jason'ın yanına kondu ve bir ata dönüştü. Gövdesinden şimşekler çakan, dumanlar saçan bir savaş atı haline geldi.

"Fırtına," dedi Jason ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle. "Uzun süredir görüşmemiştik dostum." Fırtına ruhu geri çekilip yeri eşeledi. Karakorsan da ürkerek geri çekildi.

"Sakin ol," dedi Percy. "O da bir dost." Fırtına'dan etkilenmiş gibi Jason'a baktı. "Güzel atmış Grace."

Jason omuzlarını silkti. "Kurt Evi'ndeki savaşta onunla arkadaş oldum," dedi. "O aslında özgür bir ruh ama arada bir bana yardım etmeye razı oluyor."

Percy ve Jason kendi atlarının sırtına bindiler. Piper Fırtına'nın sırtında kendini asla rahat hissetmemişti. Her an buhara dönüşebilen o yaratığın üstünde dört nala gitmek onu biraz endişelendiriyordu. Ama yine de Jason'ın uzattığı eli tutup atın sırtına bindi. Fırtına hızla önden giden Karakorsan'ın peşine takıldı. Neyse ki yolda bir arabanın yanından geçmediler, yoksa ortalığı fena halde karıştırabilirlerdi. Kısa sürede tıpkı Piper'ın hayalinde gördüğü 32 yazan tabelaya benzeyen bir tabelaya vardılar.

Karakorsan yere kondu. Her iki at da asfalta çıktı. Tam hızlanmışken bir anda durmak ikisinin de hoşuna gitmemiş gibiydi.

Karakorsan kişnedi.

"Haklısın," dedi Percy. "Bizim şarapçı herif ortada yok."

Tarlaların arasında bir ses "Pardon?" dedi. Fırtına, o kadar büyük bir

hızla sesin geldiği yöne döndü ki Piper neredeyse yere düşecekti. Buğdaylar ikiye ayrıldı ve hayalindeki görüntülerde gördüğü adam dışarı çıktı. Başına asma dallarıyla çevrili geniş kenarlı bir şapka takmış, üstüne mor renkli kısa kollu bir tişört, haki renkli bir şort ve beyaz çoraplarla spor ayakkabılar giymişti. Otuz yaşlarında görünüyordu, hafif göbeği vardı ve üniversite günlerinin sona erdiğinin farkında olmayan yirmili yaşlarının sonunda bir tip gibi görünüyordu.

"Birisi bana *şarapçı herif* mi dedi?" diye sordu hafif peltek bir konuşmayla. "Bana Baküs diye hitap edin lütfen. Ya da Bay Baküs. Lord Baküs de olabilir. Hatta bana Amantanrılarımlütfenbeniöldürmeyin Lord Baküs de deseniz olur."

Percy Karakorsan'ı öne sürdü ama pegasus bundan pek hoşlanmadı.

"Farklı görünüyorsun," dedi Percy tanrıya. "Daha zayıfsın. Saçların da daha uzun. Ayrıca gömleğinin deseni de cafcaflı değil."

Şarap tanrısı gözlerini kısıp dikkatle ona baktı. "Sen neden söz ediyorsun? Kimsin sen, Ceres nerede?"

"Şey... Ser ne?"

"Galiba Ceres demek istiyor," dedi Jason. "Tarım tanrıçası. Siz ona Demeter diyorsunuz." Saygıyla başını eğip tanrıyı selamladı. "Lord Baküs, beni hatırladınız mı? Sonoma'da size şu kayıp leoparı bulmanıza yardım etmiştim."

Baküs kirli sakalını kaşıdı. "Hah... Evet. John Green."

"Jason Grace."

"Neyse," dedi tanrı. "Sizi buraya Ceres mi yolladı?"

"Hayır Lord Baküs," dedi Jason. "Burada onunla mı buluşacaktınız?"

Tanrı alaycı bir tavırla güldü. "Eh, Kansas'a bir partiye gitmek için gelmedim evlat. Ceres bir savaş toplantısı için buraya gelmemi istedi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Gaia uyanıyor, ekinler soluyor, kuraklık artıyor, Karpoiler isyanlar başlatıyor. Üzümlerim bile tehlikede. Ceres bitki savaşında aynı cephede savaşmamızı istiyor."

"Bitki savaşı mı?" dedi Percy. "Minik üzümlere minik tüfekler mi vereceksiniz yoksa?"

Tanrı gözlerini kıstı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Melez Kampı'nda tanışmıştık," dedi Percy. "Sizi Bay D., yani Dionisos olarak biliyorum."

"Ahh!" Baküs suratını ekşitti, ellerini şakaklarına dayadı. Bir an için görüntüsü titrer gibi oldu. Piper daha farklı bir kişi gördü: Daha şişman, tıknaz ve leopar desenli gösterişli bir gömlek giymiş bir adam vardı karşısında. Ama sonra Baküs tekrar eski Baküs oldu.

"Kesin şunu!" dedi. "Beni Yunanlı olarak düşünmeyi kesin hemen!"

Percy gözlerini kırpıştırdı. "Şey ama..."

"Sürekli olarak odaklanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Başım hep çatlayacakmış gibi ağrıyor! Asla ne yaptığımı ya da nereye gittiğimi bilmiyorum!"

"Sizin için normal olsa gerek," dedi Percy.

Tanrının burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. Şapkasındaki asma yapraklarından biri alev aldı.

"Diğer kamptan tanışıyorsak, seni çoktan bir yunusa dönüştürmemiş olmam hayret verici."

"İnanın ki bunu düşünmüştünüz," dedi Percy. "Sanırım üşendiğiniz için yapmamıştınız."

Piper olanları bir trafik kazası izler gibi dehşet içinde izliyordu. Percy'nin işleri karıştırdığını ve Annabeth'in de onu dizginlemek için orada olmadığını fark etti. Piper, Percy'nin bir deniz memelisine dönüştürülmesine izin verirse Annabeth'in onu asla affetmeyeceğini düşündü.

Fırtına'nın sırtından inip "Lord Baküs!" diye araya girdi.

"Piper, dikkatli ol," dedi Jason.

Piper ona *Bu işi halledebilirim* der gibi baktı.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim lordum ama buraya geliş nedenimiz sizden tavsiye istemek. Lütfen bize bilgeliğinizle yardım edin," dedi tanrıya. En tatlı sesiyle büyükonuşuna saygı katarak konuşmaya çalıştı.

Tanrı kaşlarını çattı ama gözlerindeki mor parıltı kayboldu.

"Konuşmanı beğendim kızım," dedi. "Demek tavsiye istiyorsunuz ha? Pekâlâ. Karaokeden uzak durun derim. Artık temalı partiler de demode. Bu zamanlarda insanlar artık daha sade, abartısız şeyleri ve yerel üretim organik yiyecekleri beğeniyorlar..."

"Partilerle ilgili tavsiye istemiyoruz," dedi Piper. "Ama bu da çok faydalı bir tavsiyeydi Lord Baküs, teşekkür ederiz. Bize görevimizde yardım edebileceğinizi umuyorduk." Tanrıya *2. Argo*'dan ve gigantların Gaia'yı uyandırmalarını engellemek üzere çıktıları görevden söz etti. Ona Nemesis'in dediklerini de anlattı: Roma altı gün içinde yok edilecekti. Baküs'ün ona gümüş bir kadeh verdiği görüntüyü de anlattı.

"Gümüş bir kadeh mi?" Tanrı bunu duyunca pek de heyecanlanmadı. Bir yerden bir diyet Pepsi buldu ve kutuyu açtı.

"Pepsi mi? Diyet kolaya ne oldu?" dedi Percy.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Baküs ters ters. "Şu kadehle ilgili hayale gelince, küçük hanım, bir Pepsi dışında içecek hiçbir şey yok yanımda. Jüpiter bana reşit olmayanlara şarap vermemem konusunda sıkı sıkı tembihledi. Can sıkıcı ama yapacak bir şey yok. Gigantlara gelince, onları iyi tanırım. Bildiğiniz gibi, ilk Gigant Savaşı'nda savaşmıştım."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Savaşabiliyor muydunuz siz?" diye sordu Percy.

Piper keşke Percy bunu hayretle sormasaydı diye düşündü.

Tanrı hırladı. Diyet içeceği bir anda sarmaşıklarla kaplı, ucunda bir kozalak bulunan bir buçuk metrelik bir asaya dönüştü.

Tanrı mızrağını Percy'nin kafasına indirmesin diye dikkatini dağıtmak için "Bir Baküs değneği, bir thyrsus!" dedi Piper. Çılgın nimfalarda da bu silahı görmüştü ve bir tane daha gördüğüne hiç memnun olmamıştı ama asadan etkilenmiş gibi numara yaptı. "Ne kadar da muhteşem bir silah!"

"Gerçekten de öyle," dedi Baküs. "Aranızdan birinin zeki olmasına sevindim. Thyrsus, dehşet verici bir yıkım silahıdır! Bildiğiniz gibi, birinci Gigant Savaşı'nda ben de bir melezdim. Zeus'un oğluyum ben!"

Jason irkildi. Muhtemelen 'Şarapçı Herifin' teknik olarak ağabeyi olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Baküs asasını salladı ama göbeği yüzünden neredeyse dengesini kaybedecekti. "Tabii, bu dediğim şarabı icat etmemden ve bir ölümsüz olmamdan uzun süre önceydi. Tanrıların ve bir melezin yanı başında savaştım... Sanırım ismi Harry Cleese'di."

"Herakles olmasın?" dedi Piper nazikçe.

"Her neyse," dedi Baküs. "Savaşta Ephialtes denen gigantı ve erkek kardeşi Otis'i öldürdüm. O ikisi korkunç birer hödüktü. Kozalaklar kovalasın onları!"

Piper birden dikkat kesildi. Aklına bir anda bir sürü fikir birden gelmişti: hançerinde gördüğü görüntüler, bir gece önce konuştukları kehanetin dizeleri... Dalışa gittikleri zamanlarda babasının suyun altında Piper'ın dalış gözlüğünü sildiği zamanki gibi olmuştu: birden her şey netleşmişti.

"Lord Baküs," dedi sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak. "Ephialtes ve Otis denen şu gigantlar... Onlar ikiz miydi acaba?"

"Ha?" Tanrı kozalaklı asasını çevirip durduğu için dikkati dağılmıştı ama evet der gibi başını salladı. "Evet, ikizlerdi."

Piper, Jason'a baktı. Aklından geçenleri Jason'ın da tahmin ettiğini görebiliyordu: İkizlerin meleğin son nefesini söndürmesi. Katoptris'in metal kısmında sarı togalı iki gigantın derin bir çukurdan bir vazo çıkardıklarını görmüştü.

"Bu yüzden buradayız," dedi Piper tanrıya. "Görevimizin bir parçasısınız!"

Baküs kaşlarını çattı. "Kusura bakma kızım. Artık bir melez değilim. Görevlere falan gitmem ben."

"Ama gigantları sadece melezlerle tanırlar işbirliği yaparsa yenebiliyoruz," dedi Piper ısrarla. "Siz artık bir tanrısınız ve savaşmamız gereken iki gigant da Ephialtes ve Otis. Sanırım... Sanırım onlar... Roma'da bizi bekliyorlar. Bir şekilde o şehri yok edecekler. Hayalimde gördüğüm gümüş kadeh de yardımlarınızın bir sembolü olabilir. Gigantları öldürmemize yardımcı olmak zorundasınız!"

Baküs öfkeyle bakınca Piper sözcükleri doğru seçemediğini fark etti.

Buz gibi bir sesle, "Ben, hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim!" dedi. "Hem ben sadece bana adam gibi adaklarda bulunanlara yardım ederim ki yüzyıllardır böyle bir şey olmadı."

Karakorsan huzursuz bir biçimde kişnedi.

Piper ona hak vermeden edemedi. *Adak* lafından hoşlanmamıştı. Baküs'e saygı göstermeyenleri çıplak elleriyle paramparça eden Maenadları, Baküs'ün çılgın müritlerini hatırladı. Üstelik bunu bir de *keyifleri yerinde* olduğunda yapıyorlardı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Percy, Piper'ın sormaya korktuğu şeyi sordu. "Ne tür bir adaktan söz ediyorsunuz?"

Baküs soruyu önemsemiyormuş gibi elini salladı. "Senin becerebileceğin bir şey değil, küstah Yunanlı. Ama bak bu kız edepli diye sana bir tavsiyede bulunacağım. Gaia'nın oğlu Phorkys'i bulun. Annesinden hep nefret etmiştir ama bunun için onu suçlayamam doğrusu. İkiz kardeşlerinden de pek hoşlanmazdı. Onu, ismini bir kahraman olan Atalanta'dan almış şehirde bulabilirsiniz."

"Atlanta'da mı yani?" diye sordu Piper tereddütle.

"Evet, orada."

"Peki Phorkys de mi bir gigant?" dedi Jason. "Yoksa bir Titan mı?"

Baküs güldü. "İkisi de değil. Tuzlu suyu arayın."

"Tuzlu su..." dedi Percy. "Atlanta'da mı?"

"Evet," dedi Baküs. "Sağır mısın? Birisi size Gaia ve ikizleri hakkında bilgi verecekse bu kesinlikle Phorkys'dir. Ama ona dikkat edin."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Jason.

Tanrı neredeyse tepeye yükselmiş olan güneşe baktı. "Ceres pek geç kalmazdı ama bu bölgede tehlikeli bir şey sezinlediyse bilemem tabii. Ya da..." Tanrının suratı birden allak bullak oldu. "Ya da bu bir tuzak olabilir. Neyse, artık gitmem gerek! Sizin yerinizde olsaydım aynı şeyi yapardım!"

"Lord Baküs, bekleyin!" diye bağırdı Jason.

Tanrının görüntüsü titredi ve kapağı açılan bir teneke kutu gibi ses çıkarıp gözden kayboldu.

Rüzgâr ayçiçeklerinin arasında esti. Atlar huysuzlanıp oldukları yerde kıpırdandılar. Havanın kuru ve sıcak olmasına rağmen Piper ürperdi. İçini buz gibi bir his kapladı...

"Baküs haklı," dedi. "Gitmemiz gerek..."

Etraflarını saran tarlalarda uğuldayan uykulu bir ses, *Çok geç*, dedi ve Piper'ın ayaklarının altında yankılandı.

Percy ve Jason kılıçlarını çektiler. Piper korkudan donmuş bir halde aralarındaki yolda kalakaldı. Ansızın her yeri Gaia'nın gücü sardı. Ayçiçekleri dönüp onlara baktı. Buğdaylar milyon tane tırpan gibi onlara döndü.

Partime hoş geldiniz, diye mırıldandı Gaia. Sesi Piper'a büyüyen mırları anımsattı: Oklahoma'daki sessiz gecelerde, Büyükbaba Tom'un evinde duyduğu hışırtılı, hırıltılı, sıcak ve ısrarcı ses gibiydi.

Baküs ne demişti? diye sordu tanrıça alayla. *Yerel üretim, organik yiyecekler demişti, değil mi? Evet. En sevdiğim organik yiyecek: bir dişi ve bir erkek melez. Piper hangi kahramanın seninle birlikte ölmesini istediğini söyle hayatım.*

"Gaia!" diye bağırdı Jason. "Buğdayların arasında gizlenmekten vazgeç. Göster kendini!"

Ne kadar da cesursun, dedi Gaia. *Ama diğer melez Percy Jackson da fena değil. Seç, Piper McLean, yoksa ben seçeceğim.*

Piper'ın kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Gaia onu öldürmek istiyordu. Şaşılacak bir şey değildi bu. Ama çocuklardan birini seçmek de ne demekti? Gaia neden ikisinden birini salıverecekti? Bunun bir tuzak olduğu kesindi.

"Çıldırmışsın sen!" diye bağırdı. "Senin için hiçbir şey seçmem!"

Birden Jason kaskatı kesildi. Eyerin üstünde dimdik durdu.

"Jason!" diye bağırdı Piper. "Neyin var?"

Jason ona bomboş bir ifadeyle baktı. Gözleri artık mavi değildi. Saf altın gibi parıldıyordu.

"Percy, yardım et!" Piper, Fırtına'nın sırtından apar topar indi.

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

Ama Percy atını dörtnala sürerek onlardan uzaklaştı. Yolun otuz adım ötesinde durup pegasusunu onlara doğru çevirdi. Kılıcını kaldırdı ve ucunu Jason'a doğrulttu.

"Biri ölecek," dedi Percy ama ses ona ait değildi. Birisi bir havantopunun içinden fısıldıyormuş gibi derin ve toktu.

"Ben seçeceğim," diye yanıt verdi Jason aynı tok ses tonuyla.

Piper "Hayır!" diye bağırdı.

Etraftaki başaklar hışırdadı ve Percy'yle Jason silahlarını çekip birbirlerine saldırırlarken Gaia'nın kahkahası bürün tarlada yankılandı.

XI

PIPER

Atlar olmasaydı Piper çoktan ölmüştü.

Jason ve Percy birbirlerine saldırdılar ama Fırtına ve Karakorsan Piper'a yoldan çekilecek kadar süre tanıdılar.

Piper yolun kenarına yuvarlandı ve iki genç, altın ve bronz kılıçlarını çarpıştırırken sersemlemiş ve dehşet içinde kalmış bir halde onları izledi. Havada kıvılcımlar uçuştu. Birbirine çarpan ve birbirinden sıyrılan kılıçlar bulanıklaştı ve kaldırım zangırdadı. İlk saldırı sadece bir saniye sürdü ama Piper ikisinin kılıç savaşının hızına inanamadı. Atlar birbirinden uzaklaştı –Fırtına savaşmayı reddederek şimşekler çaktırdı, Karakorsan'sa kanatlarını çırptı.

"Durun!" diye bağırdı Piper.

Jason bir anlığına sesini duyar gibi oldu. Altın renkli gözlerini ona çevirdi, Percy fırsattan istifade ederek kılıcını Jason'a savurdu. Tanrılara şükürler olsun ki Percy ya kazara ya da kasten kılıcını tersine çevirdi; böylece kabası Jason'ın göğsüne isabet etti ama darbe yine de Jason'ı attan düşürecek kadar şiddetliydi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Fırtına şaşkınlıkla geri çekilirken Karakorsan sırtında Percy'yle dörtnala koşmaya hazırlandı. Fırtına ayçiçeklerinin arasına girip buharlaşırken Percy pegasusunu diğer yöne çevirmeye çalıştı.

"Percy!" diye bağırdı Piper. "Jason senin arkadaşın. Bırak silahını!"

Percy'nin kılıçlı eli aşağı indi. Piper onu kontrol altına alabilirdi ama ne yazık ki Jason ayağa kalktı ve kükredi. Bulutsuz gökyüzünden yay biçiminde bir şimşek fırladı. Şimşek, gladiusuna çarpıp Percy'yi atının sırtından devirdi.

Karakorsan kişneyip buğday tarlalarına koşmaya başladı. Jason yerde sırt üstü yatan, şimşek yüzünden giysilerinden dumanlar çıkan Percy'ye saldırdı.

Dehşet verici bir an için Piper konuşamadı. Gaia ona adeta şöyle fısıldıyordu: *Birini seçmelisin. Neden Jason'ın onu öldürmesine izin vermiyorsun?*

"Hayır!" diye bağırdı Piper. "Jason, dur!"

Jason, kılıcı Percy'nin yüzüne birkaç santimetre kala durdu.

Gözlerinde tereddütle parıldayan altın renkli ışıkla Piper'a döndü. "*Duramam. Birinin ölmesi gerek.*"

Sesi bir tuhaftı... Konuşan Gaia değildi. Jason da değildi. Ama her kimse, sanki anadili bu değilmiş gibi duraksayarak konuşuyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Piper.

Jason'ın ağzı gaddar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Bizler eidolonlarız. Tekrar yaşayacağız.*"

"Eidolonlar mı?" Piper bunun ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştı. Melez Kampı'nda çeşit çeşit yaratık hakkında bilgi edinmişti ama bunu ilk kez duyuyordu. "Bir tür hayalet misin?"

"*O, ölmeli.*" Jason dikkatini tekrar Percy'ye çevirdi ama Percy her

ikisinin fark ettiğinden de hızlı bir biçimde toparlanmıştı. Bacağını sarsıtığı gibi Jason'ı yere devirdi.

Jason'ın başı iç gıcıklayıcı bir sesle asfalta çarptı.

Percy ayağa kalktı.

"Dur!" diye bağırdı yine Piper ama bu sefer sesinde büyükonuş yoktu. Çaresizlikle bağırıyordu.

Percy Dalgakıran'ı Jason'ın göğsünün üstünde havaya kaldırdı.

Piper içine büyük bir panik dalgasının yayıldığını hissetti. Hançeriyle Percy'ye saldırmak istiyordu ama bunun bir faydası olmayacağını da biliyordu. Percy'yi kontrol eden şey her neyse, onun tüm gücüne sahipti. Percy'yi bir savaşta yenmesi mümkün değildi. Kendini odaklanmaya zorladı ve tüm öfkesini sesine yansıttı. "Eidolon, dur."

Percy donakaldı.

"Bana dön," diye emretti Piper.

Deniz tanrısının oğlu ona döndü. Gözleri yeşil değil, altın rengiydi, yüzüyse Percy'nin yüzü gibi değil, gaddar ve solgundu.

"*Seçim yapmadın,*" dedi Piper'a. "*O yüzden, o ölecek.*"

"Sen Yeraltı Dünyası'na ait bir ruhsun," diye tahmin yürüttü Piper. "Percy Jackson'ı ele geçirdin. Öyle mi?"

Percy pis pis sırıttı. "*Bu bedende yeniden yaşayacağım. Toprak Ana söz verdi. Nereye istersem oraya gidecek, kimi istersem kontrol edeceğim.*"

Piper her yanının buz kestiğini hissetti. "Leo... Leo'ya da böyle oldu! Bir eidolon tarafından kontrol ediliyordu."

Percy'nin formundaki şey tatsız tatsız güldü. "*Çok geç fark ettin. Kimseye güvenemezsin artık.*"

Jason hâlâ kımıldamamıştı. Piper'a yardım edecek kimse yoktu, Jason'ı koruması da mümkün değildi.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

Percy'nin arkasındaki buğday tarlasında bir şey kıpırdadı. Piper siyah bir kanadın ucunu gördü ve Percy sese doğru dönmeye başladı.

"Boş ver onu!" diye bağırdı Piper. "Bana bak."

Percy itaat etti. "*Beni durduramazsın. Jason Grace'i öldüreceğim.*"

Karakorsan iri cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle buğday tarlasından çıktı.

"Onu öldürmeyeceksin," diye emretti Piper. Ama Percy'ye bakmıyordu. Pegasusla göz göze geldi, tüm gücünü sözlerine aktarıp Karakorsan'ın anlamasını umdu. "Onu yere devireceksin."

Büyükonuş, Percy'nin üstünde etkisini gösterdi. "*Onu yere mi devireceğim?*"

"Ah, pardon." Piper gülümsedi. "Seninle konuşmuyordum."

Karakorsan geri geri gidip bir toynağını Percy'nin kafasına indirdi. Percy, Jason'ın yanına, kaldırıma düştü.

"Aman tanrılarım!" Piper çocukların yanına koştu. "Karakorsan onu *öldürmedin*, değil mi?"

Pegasus kişnedi. Piper at dili bilmiyordu ama sanki Karakorsan şöyle demişti: *Yapma lütfen. Gücümü nasıl kullanacağımı biliyorum herhalde!*

Fırtına ortalıkta yoktu, belli ki o günlerde fırtına ruhlarının yaşadığı yer her neresiyse oraya geri dönmüştü.

Piper, Jason'ın durumunu kontrol etti. Düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu ama iki gün içinde iki kez kafaya darbe almış olmak iyi haber değildi. Sonra Percy'nin başına baktı.

Kan görmemişti ama atın darbesinin isabet ettiği yer fena halde şişmeye başlamıştı.

"İkisini de gemiye götürmeliyiz," dedi Karakorsan'a.

Pegasus evet der gibi başını salladı. Piper'ın Jason'ı ve Percy'yi sırtına itebileceği şekilde yere eğildi. Epey çaba sarf ettikten sonra (baygın çocukların ikisi de epey ağırdı), onları iyi kötü düşmeyecekleri biçimde atın sırtına yerleştirdi ve kendisi de Karakorsan'ın sırtına çıktıktan sonra hep birlikte gemiye doğru uçmaya başladılar.

Piper pegasusun sırtında iki baygın melezle geri dönünce diğerleri haliyle biraz şaşırdılar. Frank'le Hazel Karakorsan'la ilgilenirken Annabeth'le Leo da Piper'ın iki melezi revire götürmesine yardım etti.

"Bu gidişle ambrosiamız tükenecek," diye homurdandı Koç Hedge çocukların yaralarını tedavi ederken. "Neden bu şiddet dolu yolculuklara ben davet edilmiyorum?"

Piper Jason'ın yanına oturdu. Jason biraz nektarla su içtikten sonra kendini daha iyi hissetti ama hâlâ çocuklar için endişeliydi.

"Leo, yelken açmaya hazır mıyız?"

"Evet ama..."

"Gemiyi Atlanta'ya çevir. Neden olduğunu daha sonra anlatırım."

"Ama... Peki." Leo koşar adımlarla odadan çıktı.

Annabeth Piper'a itiraz etmedi. Percy'nin kafasındaki nal biçimindeki şişliği incelemekle meşguldü.

"Ona *ne* vurdu?" diye sordu.

"Karakorsan."

"Ne?"

Koç Hedge ikisinin kafasına iyileştirici macun sürerken Piper da olanları anlatmaya koyuldu. Hedge'in hemşirelik becerileri onu daha önce pek etkilememişti ama Hedge doğru bir şey yapmış olmalıydı. Ya öyleydi ya da çocukları ele geçiren ruhlar onları daha da dayanıklı kılmıştı. İkisi de inleyerek gözlerini açtı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Birkaç dakika içinde Jason'la Percy yataklarında doğrulmuş, tam cümleler kuracak hale gelmişlerdi. İkisi de olanları hayal meyal hatırlıyordu.

Piper otoyoldaki düellolarını anlattığında Jason irkildi.

"İki günde iki kez kafama darbe alıp bayıldım," dedi. "Ne melezmişim be." Pişmanlıkla Percy'ye baktı. "Kusura bakma dostum. Seni ızgara yapmak istememiştim."

Percy'nin gömleğinde yanık delikleri vardı. Saçları da her zamankinden daha karışıktı. Buna rağmen hafifçe gülümseyebildi. "İlk kez olmuyor," dedi. "Ablan da bir keresinde beni kampta fena benzetmişti."

"Evet ama... Seni öldürebilirdim."

"Ya da ben seni öldürebilirdim," dedi Percy.

Jason omuzlarını silkti. "Kansas'ta bir okyanus olsaydı belki..."

"Seni öldürmek için bir okyanusa..."

"Çocuklar!" diye araya girdi Annabeth. "Eminim ki her ikiniz de birbirinizi harika bir biçimde öldürürdünüz ama şimdi biraz dinlenmeniz gerek."

"Önce bir şeyler yiyelim ama," dedi Percy. "N'olur. Hem gerçekten de konuşmamız gerek. Baküs bazı şeylerin..."

"Baküs mü?" Annabeth elini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Cidden konuşmamız gerekiyormuş. Derhal yemek odasına. On dakika içinde. Diğerlerine haber veririm. Ha, bir de lütfen üstünü değiştir Percy. Üstünden elektrikli bir at geçmiş gibi kokuyorsun."

Leo, 'sırf eğlence' olsun diye onları en yakındaki askeri üsse götürmeyeceğine dair söz verdirdikten sonra dümeni tekrar Koç Hedge'e devretti. Yemek masasının etrafına oturduktan sonra Piper onlara TOPEKA 51'de neler olduğunu anlattı: Baküs'le aralarında geçen konuşma, Gaia'nın tu-

tağı, çocukları ele geçiren eidolonlar...

"Tabii ya!" Hazel elini masaya indirince Frank boş bulunup o kadar korktu ki elindeki burritoyu düşürdü. "Demek Leo'ya da aynı şey olmuştu."

"Benim suçum değilmiş," dedi Leo derin bir oh çekerek. "3. Dünya Savaşı'nı ben başlatmamışım. Kötü bir ruh tarafından ele geçirilmişim. Oh be!"

"Ama Romalılar bunu bilmiyorlar," dedi Annabeth. "Neden bize inansınlar ki?"

"Reyna'ya ulaşabiliriz," dedi Jason. "O bize inanır."

Jason'ın Reyna'nın ismini geçmişine attığı bir cankurtaran halatı gibi söylemesi Piper'ı üzdü.

Jason gözleri umutla parıldayarak ona döndü. "Onu sen ikna edebilirsin Piper. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Piper bedenindeki tüm kanın ayaklarına hücum ettiğini hissetti. Annabeth anlayışlı bir tavırla ona baktığında sanki, *Erkekler ne kadar da kalın kafalı oluyorlar, değil mi*, der gibiydi. Hazel bile kaşlarını çattı.

"Denerim," dedi Piper gönülsüzce. "Ama bizi asıl endişelendirmesi gereken, Oktavian. Hançerimde onun bir Romalı kitleyi kontrol altına aldığını gördüm. Reyna'nın onu durdurabileceğinden emin değilim."

"Piper haklı," dedi Frank. "Öğleden sonraki keşif gezimizde yine kartallar gördük. Epey ilerideydiler ama hızla bize yetişiyorlar. Oktavian savaş istiyor."

Hazel dudaklarını birbirine bastırdı. "İşte bu Oktavian'ın hep beklediği fırsat. Gücü ele geçirmeye çalışacak. Reyna ona karşı çıkarsa da onun Yunanlıları tuttuğunu söyleyecek. Kartallara gelince... Roma kartalları melezlerin büyülü kokusunu yaratıklardan bile daha iyi hisseder-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ler. Gemi bizi biraz gizleyebilir ama onlardan tamamen koruyamaz."

Leo parmaklarını masaya vurdu. "İşte bu harika. Gemiye kocaman bir tavuk nugget kokusu verecek bir duman perdesi yapmalıydım. Bir dahaki sefere bunu icat etmem gerektiğini hatırlatıverin."

Hazel tekrar kaşlarını çattı. "Tavuk nugget da neyin nesi?"

"İnanılmaz..." Leo hayretle başını salladı. "Doğru ya! Sen son yetmiş seneyi kaçırdın. Bak çekirge, bir tavuk nugget..."

"Boş verin," dedi Annabeth araya girerek. "Önemli olan, Romalılara gerçekleri anlatmamızın zor olduğu. Bize inansalar bile..."

"Haklısın." Jason öne eğildi. "Yola devam etmemiz gerek. Atlantik'i geçtikten sonra en azından lejyondan uzaklaşmış oluruz."

Jason'ın sesi o kadar moralsizdi ki Piper ona üzülsün mü, kızsın mı bilemedi. "Bundan nasıl emin olabilirsin? Neden bizi izlemeye devam etmesinler ki?"

Jason başını iki yana salladı. "Reyna'nın ataların topraklarından söz ettiğini sen de duydun. Oralar çok tehlikeli. Romalı melezlerin nesillerdir oraya gitmesi yasak. Oktavian bile bu kuralı yıkamaz."

Frank ağzındaki burrito lokmasını sanki tadı kartona dönüşmüş gibi güçlükle yuttu. "Yani oraya gidersek..."

"Hem suçlu olacağız hem de hain," dedi Jason. "Herhangi bir Roma melezi de bizi gördüğü yerde öldürme hakkında sahip olacak. Ama bunun için endişelenmezdim. Atlantik'i geçersek bizi izlemekten vazgeçerler. Akdeniz'de, yani Mare Nostrum'da zaten öleceğimizi düşünürler."

Percy tabağındaki pizza dilimini Jason'a doğru salladı. "Siz bayım, hayat dolusunuz doğrusu, pür neşe!"

Jason bir şey demedi. Pizzasını hapır hupur yiyen Percy haricinde diğer melezler tabaklarına bakmaya devam ettiler. Piper, Percy'nin onca

yemeği nereye sığdırdığını anlayamıyordu. Çocuk bir satir kadar yemek yiyebiliyordu.

"O halde plan yapalım ve bu planı uygularken ölmemeye dikkat edelim," dedi Percy. "Bay D., pardon, Baküs... Öff, ona artık Baküs mü demek zorundayım? Her neyse, Ella'nın kehanetindeki ikizlerden söz etti. İki gigant. Otis ve... İsmi E harfiyle başlayan kimdi?"

"Ephialtes," dedi Jason.

"Piper'ın hayalinde gördüğü gibi ikiz gigantlar..." Annabeth parmağını fincanının çevresinde gezdirdi. "İkiz gigantlarla ilgili bir öykü hatırlıyorum. Birkaç dağı üst üste koyarak Olimpos Dağı'na ulaşmaya çalışmışlardı."

Frank neredeyse boğulacaktı. "İyiymiş. Dağları lego gibi kullanan gigantlar. Baküs bu herifleri kozalaklı bir değnekle mi öldürmüştü demiştiniz?"

"Öyle bir şey," dedi Percy. "Ama bize yardım edeceği beklentisinde olmamalıyız. Bizden bir adak istedi ve bunu hakkıyla beceremeyeceğimizi de açık açık söyledi."

Masaya bir sessizlik çöktü. Piper, Koç Hedge'in yukarı güvertede "Blow the Man Down" isimli şarkıyı söylediği duyabiliyordu ama Hedge şarkının sözlerini bilmediği için birçok yerini "Lay lay lay lom lom lom," diye söylüyordu.

Piper, Baküs'le onlara yardım etmesi için karşılaştıkları hissini içinden atamıyordu. Gigant ikizler Roma'daydı. Melezlerin ihtiyaç duyduğu bir şeyi, o bronz vazodaki bir şeyi saklıyorlardı. Vazodaki şey her neyse, Ölümün Kapıları'nın anahtarıyla, yani sonsuz ölümle ilgili bir yanıt olmalıydı. Ayrıca gigantları Baküs'ün yardımı olmaksızın yenebileceklerini de sanmıyordu. Üstelik bunu beş gün içinde yapamadıkla-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

rı takdirde Roma yok olacaktı ve Hazel'ın erkek kardeşi Nico ölecekti. Öte yandan, Baküs'ün ona gümüş bir kupa verdiği hayali yanlışsa, belki de diğer görüntüler de gerçekleşmeyecekti. Buna özellikle kendisinin, Percy'nin ve Jason'ın boğuluşu da dâhil olabilirdi. Belki de bunun sembolik bir anlamı vardı.

Gaia, *Bir dişi ve bir erkek melezin kanı* demişti. *Piper, hangi kahramanın seninle öleceğini seçeceksin.*

"Aramızdan iki kişi istiyor," diye mırıldandı Piper.

Herkes ona baktı.

Piper dikkatlerin üstüne çevrilmesinden hiç hoşlanmazdı. Afrodit'in bir çocuğu olarak böyle hissetmesi tuhaf sayılabilirdi ama bir film yıldızı olan babasının senelerce şöhretle baş edemeyişini izlemişti.

Afrodit'in onu tüm kampın önünde, kamp ateşinin orada kabullenişini, büyülü bir biçimde baştan yaratışını hatırladı. Hayatının en utanç verici anlarından biriydi. Orada, sadece altı melezle birlikteyken bile Piper kendini savunmasız hissediyordu.

Onlar dostlarım, dedi içinden. *Sorun yok.* Ama içinde tuhaf bir his vardı... Sanki altı çift gözden daha fazlası izliyordu onu.

"Bugün otoyolda, Gaia bana iki melezin, bir dişi ve bir erkek melezin kanına ihtiyacı olduğunu söyledi. Benden kimin ölmesi gerektiğini seçmemi istedi."

Jason elini sıktı. "Ama ikimiz de ölmedik. Bizi kurtardın."

"Biliyorum. Ama... Gaia neden bunu istedi benden?"

Leo hafifçe ıslık çaldı. "Millet, Kurt Evi'ni hatırlıyor musunuz? Ya en sevdiğimiz buz prensesi Khione'yi? Jason'ın kanını dökmekten, bunun orayı nesiller boyunca nasıl lekeleyeceğinden söz ediyordu. Belki de melez kanının bir çeşit gücü vardır."

"Hmm..." Percy üçüncü pizza dilimini yuttu. Sanki atın darbesini daha yeni hissediyormuş gibi geriye yaslanıp boşluğa baktı.

"Percy?" dedi Annabeth kolunu tutup.

"Of, kötü," dedi Percy. "Kötü. Kötü." Frank'e ve Hazel'a baktı. "Çocuklar, Polibot'u hatırlıyor musunuz?"

"Jüpiter Kampı'nı istila eden gigant," dedi Hazel. "Bir Terminus heykelini kafasına indirdiğin anti-Poseidon. Evet, sanırım hatırlıyorum."

"Gördüğüm bir rüyada, Alaska'ya uçuyorduk," dedi Percy. "Polibot gorgonlarla konuşuyordu ve şey dedi... Öldürülmemi değil, *tutsak alınmamı* istediğini söyledi. *Onun ayaklarıma zincirlenmesini istiyorum: böylece vakti gelince onu öldürebilirim,* dedi. *Kanı Olimpos Dağı'nı sulayacak ve Toprak Ana'yı uyandıracak!*"

Piper odanın ısı kontrollerinin bozulup bozulmadığını merak etti, çünkü birden zangır zangır titremeye başlamıştı. Topeka'nın ilerisinde, otoyolda olduğu gibi hissediyordu. "Sizce gigantlar kanımızı mı kullanacaklar? Aramızdan ikisinin kanını mı istiyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Percy. "Ama bunu anlayana dek hiçbirimizin tutsak düşmemesini tavsiye ederim."

Jason inledi. "Katılıyorum."

"Peki her şeyi nasıl açıklığa kavuşturacağız?" diye sordu Hazel. "Athena'nın İşareti, ikizler, Ella'nın kehaneti... Tüm bunlar nasıl bir araya gelecek?"

Annabeth ellerini masanın kenarına yasladı. "Piper, Leo'ya gemiyi Atlanta'ya çevirmesini söylemiştin."

"Evet," dedi Piper. "Baküs bize şeyi bulmamızı söyledi... İsmi neydi?"

"Phorkys," dedi Percy.

Annabeth sanki erkek arkadaşının yanıtları bilmesine alışık değilmiş

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

gibi şaşırdı. "Onu tanıyor musun?"

Percy omuzlarını silkti. "İsim ilk başlarda tanıdık gelmemişti. Sonra Baküs tuzlu sudan da söz edince aklıma geldi. Phorkys babamın zamanından da önce ortaya çıkmış çok eski bir deniz tanrısı. Onunla hiç karşılaşmadım ama Gaia'nın oğullarından birisi olması gerek. Ama hâlâ neden bir deniz tanrısının Atlanta'da olduğunu anlayabilmiş değilim."

Leo alayla güldü. "Bir şarap tanrısının Kansas'ta işi ne peki? Tanrılar çok tuhaf. Her neyse, bir aksilik olmazsa yarın öğlen Atlanta'ya varmış olacağız."

"Sakın öyle deme," dedi Annabeth. "Vakit daralıyor. Hepimizin biraz uyuması gerek."

"Bir dakika," dedi Piper. Bir kez daha herkes ona baktı. Piper hızla cesaretini kaybediyor, içgüdülerinin yanılıp yanılmadığını düşünüyordu ama kendini konuşmaya zorladı.

"Son bir şey daha var," dedi. "Eidolonlar, şu bedenleri ele geçiren ruhlar... Onlar hâlâ burada, bu odadalar."

XII

PIPER

Piper bunu nereden bildiğini açıklayamıyordu.

Hayaletler ve işkence görmüş ruhlarla ilgili öyküler onu oldu olası ürkütürdü. Babası, Büyükbaba Tom'un Kızılderili bölgesinde anlattığı eski Cherokee efsaneleriyle dalga geçerdi ama Pasifik Okyanusu'na bakan Malibu'daki malikanelerinde bile babası ne vakit bu öyküleri anlatsa, Piper bunları aklından atamazdı.

Cherokee ruhları her zaman huzursuzdu. Genellikle yollarını kaybedip Ölüler Diyarı'na giderlerdi ya da sırf inattan canlılarla birlikte kalırlardı.

Piper melez olduğunu öğrendikten sonra Cherokee efsaneleriyle Yunan Mitolojisinin o kadar da farklı olmadığını fark etmişti. Eidolonlar tıpkı babasının öykülerindeki ruhlar gibi davranıyorlardı.

Piper onların sırf kimse onlara gitmelerini söylemediği için hâlâ orada olduklarını hissediyordu.

Arkadaşlarına açıklama yaptıktan sonra diğerleri ona huzursuz birer ifadeyle baktılar. Yukarı güvertede Hedge bu sefer "In the Navy"yi andıran bir şarkı söylerken Karakorsan da onu susturmak istermiş gibi

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

toynaklarını zemine vuruyordu.

Nihayet, Hazel içini çekti. "Piper haklı," dedi.

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Annabeth.

"Eidolonlarla daha önce karşılaşmıştım," dedi Hazel. "Yeraltı Dünyası'nda şeyken... Anlarsınız ya..."

Piper, Hazel'ın hayata tekrar geldiğini unutmuştu. Aslında Hazel da yeniden doğmuş bir hayalet sayılırdı.

"Öyleyse..." Frank sanki birkaç hayalet kafa derisini ele geçirmiş gibi ellerini başının üstünde gezdirdi. "Sence bu şeyler gemide mi? Ya da..."

"Bazılarımızın içine girmiş bile olabilirler," dedi Piper. "Bunu bilmiyoruz."

Jason yumruğunu sıktı. "Eğer dediğin doğruysa..."

"Bunu adım adım yapmalıyız," dedi Piper. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Neyi yapabilirsin?" diye sordu Percy.

"Şimdi beni dinleyin, tamam mı?" dedi Piper derin bir nefes alarak. "Herkes beni dinlesin."

Piper tek tek herkesin gözlerinin içine baktı. Büyükonuşunu kullanarak "Eidolonlar, ellerinizi havaya kaldırın," dedi.

Odada gergin bir hava oluştu.

Leo asabi bir tavırla güldü. "Bunun gerçekten de işe yarayacağını..." Sonra sustu. Yüzünde bomboş bir ifade belirdi. Elini havaya kaldırdı.

Jason'la Percy de aynı şeyi yaptılar. Gözleri donuklaşıp altın rengine dönüşmüştü. Hazel nefesini tuttu. Leo'nun yanında oturan Frank sandalyesini geri sürükleyip sırtını duvara verdi.

"Aman tanrılarım." Annabeth merakla Piper'a baktı. "Onları iyileştirebilir misin?"

Piper inleyip masanın altına gizlenmek istiyordu ama Jason'a yardım etmeliydi. Az önce bir *şeyle* el ele tutuştuğuna inanamıyordu. Yok, buna inanmak istemiyordu. Leo'ya yoğunlaştı çünkü en az korkutucu olan oydu.

"Bu gemide sizden başkaları da var mı?" diye sordu.

"*Hayır,*" dedi Leo boş bir ses tonuyla. "*Toprak Ana üç tane yolladı. En güçlü, en iyi olanlar burada. Bizler yeniden yaşayacağız.*"

"Burada değil!" diye gürledi Piper. "Siz üçünüz, şimdi beni iyi dinleyin bakalım."

Jason'la Percy ona baktılar. Altın renkli gözleri cesaret kırıcı olduğu halde üçünü birden o halde görmek Piper'ın öfkesini körüklüyordu.

"O bedenleri terk edeceksiniz," diye emretti.

"*Hayır,*" dedi Percy.

Leo'dan bir fısıltı yükseldi. "*Yaşamalıyız.*"

Frank yayını aldı. "Yüce Mars adına, bunlar cidden korkunç! Defolun! Arkadaşlarımızı rahat bırakın!"

Leo ona döndü. "*Bize emir veremezsin, savaşın çocuğu. Senin hayatın da pamuk ipliğine bağlı. Ruhun her an yanabilir.*"

Piper bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama Frank sanki böğrüne azılı bir yumruk yemiş gibi sarsılmıştı. Elleri tir tir titreyerek kılıfından bir ok çekti.

"Se-senden çok daha kötü şeylerle karşılaştım," dedi. "Savaşmak istiyorsan..."

"Frank, yapma." Hazel ayağa fırladı.

Onun yanında oturan Jason kılıcını çekti.

Piper "Durun!" diye emretti ama sesi titriyordu. Planına olan inancı hızla tükeniyordu. Eidolonların ortaya çıkmasını sağlamıştı ama şimdi

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

ne yapacaktı? Onları gitmeye ikna edemezse dökülecek kanın hesabını vermek zorunda kalacaktı. Gaia'nın güldüğünü duyabiliyordu.

"Piper'ı dinle," dedi Hazel, Jason'ın kılıcını işaret ederek. Altın kılıç Jason'ın elinde ağırlaşıyor gibiydi. Birden masaya düştü ve Jason da gerisin geriye sandalyesine çöktü.

Percy hiç de kendinden beklenmeyecek bir biçimde inledi. "*Pluton'un kızı, değerli taşları ve metalleri kontrol ediyor olabilirsin. Ama ölüleri kontrol edemezsin,*" dedi.

Annabeth onu teskin etmek istermiş gibi öne uzandı ama Hazel onu geri itti.

"Beni dinleyin eidolonlar," dedi Hazel sert bir ses tonuyla. "Buraya ait değilsiniz. Size emir veremem belki ama Piper verebilir. Ona itaat edin."

Gayet net bir ifadeyle Piper'a döndü: *Tekrar dene. Başarabilirsin.*

Piper tüm cesaretini topladı. Dosdoğru Jason'a, onu kontrol eden şeye baktı. "O bedenleri terk edeceksiniz," dedi daha da sert bir tavırla.

Jason'ın yüzü gerildi. Alnında boncuk boncuk terler birikti. "*Biz... Biz bu bedenleri terk edeceğiz.*"

"Styks Nehri üstüne bir daha bu gemiye dönmeyeceğinize ve bu tayfanın hiçbirini ele geçirmeyeceğinize yemin edin."

Leo'yla Percy itiraz eder gibi tısladılar.

"Styks Nehri üstüne yemin edeceksiniz," dedi Piper ısrarla.

Bir anlık bir gerilim. Piper iradelerinin zayıfladığını hissetti. Sonra üç eidolon bir ağızdan konuştu: "*Styks Nehri üstüne yemin ederiz.*"

"Siz ölüsünüz," dedi Piper.

"*Biz ölüyüz,*" dediler.

"Şimdi, hemen gidin."

Çocukların üçü birden öne atıldı. Percy yüz üstü pizzasının üstüne düştü.

"Percy!" Annabeth onu tuttu.

Piper'la Hazel Jason'ı kollarından tutarak yere düşmesini engellediler. Leo o kadar şanslı değildi. Frank'e doğru devrildi, Frank'se onu tutmak için hiçbir şey yapmadı ve Leo küt diye yere düştü.

"Aaahh!" diye inledi.

"İyi misin?" diye sordu Hazel.

Leo ayağa kalktı. Alnına 3 rakamına benzer şekilde bir parça spagetti yapışmıştı. "İşe yaradı mı?"

"İşe yaradı," dedi Piper kendinden emin bir biçimde. "Geri dönecekleri sanmam."

Jason gözlerini kırpıştırdı. "Artık kafamı bir yerlere çarpmaktan kurtulacak mıyım yani?"

Piper tüm gerilimini üstünden atınca gülmeye başladı. "Gel bakalım Şimşek Çocuk. Biraz temiz hava alalım."

Piper ve Jason güvertede bir ileri bir geri yürüdüler. Jason hâlâ biraz sersem gibiydi, bu yüzden Piper ona destek olmak adına koluna girmek için ısrarcı davranmıştı. Leo dümene geçip Festus'la arayüzden konuşmaya başlamıştı; daha önce yaşadıklarından, Jason'la Piper'ı biraz yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Uydu televizyonu tamir edildiğinden, Koç Hedge kamarasında mutlu mutlu kaçırdığı kafes dövüşlerini izliyordu. Percy'nin pegasusu Karakorsan da bir yerlere uçup gitmişti. Diğer melezlerse yatmaya hazırlanıyorlardı.

2. Argo yerden birkaç yüz metre yukarıda doğuya doğru ilerliyordu. Üstünden geçtikleri ufak kasabalar karanlık bir denizdeki ışıltılı ada-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

lara benziyordu. Piper ejderha Festus'la bir önceki kış Quebec üstünden uçtukları zamanı hatırladı. Ne o kadar güzel bir manzara görmüştü ne de Jason'ın kollarının onu sardığı anki kadar mutlu hissetmişti ama bu daha da güzeldi.

Ilık bir geceydi. Gemi bir ejderhadan daha düzgün bir biçimde ilerliyordu. En iyisi de mümkün olduğunca hızla Jüpiter Kampı'ndan uzaklaşıyorlardı. Atalarının toprakları ne kadar tehlikeli olursa olsun, Piper oraya varmak için can atıyordu. Jason'ın Romalıların Atlantik'te peşlerinden gelmeyeceği düşüncesinin doğru çıkmasını umuyordu.

Jason güvertenin tam ortasında durdu ve tırabzanlara yaslandı. Sarı saçları ayışığında gümüş rengi görünüyordu.

"Teşekkürler Pipes," dedi. "Beni bir kez daha kurtardın."

Elini Piper'ın beline attı. Piper'ın aklına Grand Canyon'a düştükleri, Jason'ın havayı kontrol edebildiğini ilk öğrendiği gün geldi aklına. Jason onu o kadar sıkı tutmuştu ki Piper onun kalp atışlarını hissetmişti. Sonra düşmekten kurtulmuş, havada asılı kalmışlardı. Dünyanın. En. Muhteşem. Erkek arkadaşı.

Piper o an onu öpmek istedi ama bir şey onu durdurdu.

"Percy'nin bundan böyle bana güvenip güvenmeyeceğini bilmiyorum," dedi. "Atının onu yere sermesine izin verdim ya?"

Jason güldü. "Endişelenme. Percy iyi biri ama sanırım arada bir kafasına bir çifte yemesi gerekiyor."

"Onu öldürebilirdin."

Jason'ın gülümsemesi silindi. "O ben değildim."

"Ama neredeyse bunu yapmana izin verecektim. Gaia bir seçim yapmam gerektiğini söylediğinde ne yapacağımı bilemedim..." Piper ağlamaya başladığı için kendine kızıp gözlerini kırpıştırdı.

"Kendini bu kadar suçlama," dedi Jason. "İkimizi de kurtardın."

"Ama ya aramızdan biri kız diğeri erkek iki kişinin gerçekten de ölmesi gerekiyorsa?"

"Bunu kabul edemem. Gaia'yı durduracağız. Hepimiz sağ salim geri döneceğiz. Söz veriyorum sana."

Piper keşke söz vermeseydi diye düşündü. Bu söz ona Yediler Kehaneti'ni hatırlatmıştı: *Son nefesleri pahasına bir söz verilecek.* Aşk tanrıçası annesinin onu duyup duymadığını merak ederek *Lütfen,* dedi içinden. *Kehanette sözü geçen nefes, Jason'ın son nefesi olmasın. Eğer aşkın bir anlamı varsa, onu benden almasınlar.*

Ama bunu diler dilemez içini pişmanlık hissi kapladı. Percy ölecek olursa kim bilir Annabeth ne kadar acı çekerdi. Yedi melezden herhangi birisi ölürse Piper buna nasıl dayanabilirdi? Daha şimdiden, her biri çok fazla acı çekmişti. Henüz çok iyi tanımadığı yeni iki Romalı melez, Hazel ve Frank bile kardeşleri gibi olmuştu. Percy Jüpiter Kampı'nda Alaska'ya yaptıkları yolculuğu anlattığında, Piper bunun yaşadığı en zor şeyden bin kat daha zor olduğunu düşünmüştü. Hazel'la Frank'in ruh çıkarma seansındaki gayretleri de onların son derece cesur ve iyi insanlar olduklarını gösteriyordu.

"Annabeth'in bahsettiği şu Athena'nın İşareti efsanesinden neden söz etmek istemiyorsun?" diye sordu Piper.

Jason'ın ona yanıt vermeyeceğinden korkuyordu ama Jason bu soruyu beklermiş gibi başını önüne eğdi. "Pipes, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Efsane... Tek bildiğim bunun gerçekten de tehlikeli olabileceği."

"Kimin için?"

"Hepimiz için," dedi Jason kasvetle. "Efsaneye göre Romalılar, Yu-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

nanlıların şehirlerini istila edip onlara ait çok önemli bir şeyi çalmışlar."

Piper devam etmesini bekledi ama Jason düşüncelere dalmıştı.

"Ne çalmışlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Lejyondaki kimsenin bildiğini de sanmam. Ama efsaneye göre, çalınan şey Roma'ya götürülüp gizlenmiş. Athena'nın çocukları olan melezler, hatta tüm Yunan melezleri, o günden beri bizden nefret etmişler. Her zaman Romalılara karşı tutum almışlar. Dediğim gibi, bunun ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum..."

"Peki bunu neden Annabeth'e anlatmıyorsun?" diye sordu Piper. "Senden nefret edecek değil ya?"

Jason ona odaklanmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Umarım nefret etmez. Ama efsane, çalınan şey her ne ise Athena'nın çocuklarının bu şeyi binlerce senedir aradığını söyler. Her nesilden birkaç tanesi tanrıça tarafından bunu bulması için seçilirmiş. Söylenen o ki Roma'ya bir işaretin peşinden giderlermiş... Athena'nın İşareti."

"Annabeth bu melezlerden biriyse... Ona yardım etmeliyiz."

Jason tereddütlüydü. "Olabilir. Roma'ya yaklaştığımızda ona bildiğim her şeyi anlatırım. Ama bildiğim kadarıyla efsane, Yunanlı melez çalınan şeyin ne olduğunu öğrenirse bizi asla bağışlamayacağını da söylüyor. Lejyonu ve Roma'yı tamamıyla yok edeceklerini söylüyor. Nemesis'in Leo'ya dediği gibi Roma beş gün içinde yok olacaksa..."

Piper dikkatle Jason'a baktı. Hiç şüphesiz tanıdığı en cesur kişiydi ama o anda korkuyor gibiydi. Bu efsane, yani gruplarının parçalanmasına, koca bir şehrin yok olmasına neden olacak olaylar, ödünü patlatıyordu. Piper Yunanlılardan çalınan hangi şeyin bu kadar önemli olabileceğini merak etti. Annabeth'in bir anda intikam almasına yol açabilecek hiçbir şey gelmedi aklına.

Ama zaten Piper bir melezin hayatını diğerine tercih etmeyi bile düşünemiyordu ama o gün, o terk edilmiş otoyolda, Gaia onu bir an için bile olsa, neredeyse bir seçim yapacak duruma itmişti...

"Bu arada, özür dilerim," dedi Jason.

Piper son gözyaşını da yüzünden sildi. "Ne için özür diliyorsun? O eidolonlar..."

"Onu demiyorum." Jason'ın üst dudağındaki yara izi, ayışığında beyaz bir renge bürünmüştü. Piper bu yara izine bayılırdı. Bu minik kusur Jason'ın yüzünü çok daha ilginç kılıyordu.

"Senden Reyna'yla konuşmanı istemem aptallıktı. Düşünemedim."

"Ha, o mu?" Piper bulutlara bakıp annesi Afrodit'in Jason'ın aklını başına getirip getirmediğini merak etti. Özrü kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. *Durma*, diye geçirdi içinden. "Sorun değil."

"Sorun şu aslında... Ben Reyna'ya karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim," dedi Jason. "Sanırım, bu yüzden de rahatsız olacağını düşünemedim. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir durum yok Pipes."

"Ondan nefret etmeyi istedim," dedi Piper itirafta bulunarak. "Jüpiter Kampı'na geri döneceğinden çok korktum."

Jason şaşırmış gibiydi. "Asla... Tabii sen de benimle gelirsen başka. Sana söz veririm ki oraya sensiz dönmeyeceğim."

Piper Jason'ın elini tuttu. Hafifçe gülümsedi ama bu sefer de aklına başka bir söz gelmişti. *Son nefesleri pahasına bir söz verilecek.* Bunları düşünmemeye gayret etti. Jason'la geçirdiği o anın keyfini sürmesi gerektiğini biliyordu. Ama geminin yan tarafından aşağıya bakınca, ovanın karanlıkta ne kadar karanlık suyu andırdığını, hançerinde gördüğü boğulma odasına ne kadar benzediğini fark etti.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

XIII

PERCY

Tavuk nugget duman perdesini ne yapayım, diye düşündü Percy. Leo'nun bir rüya *görmeme* şapkası icat etmesini istiyordu.

O gece korkunç kâbuslar gördü. İlk olarak lejyon kartalını geri almak için Alaska'ya göreve gittiğini gördü. Bir dağ patikasında ilerliyordu ama bir köşeyi döner dönmez Hazel'ın bataklık yosunu dediği şey tarafından yutuluyordu. Birden kendini bataklıkta boğulurken hareket edemez, hiçbir şey göremez ve nefes alamaz durumda buluyordu. Percy hayatında ilk kez boğulmanın nasıl bir şey olduğunu anladı. *Ama bu bir rüya,* dedi kendi kendine. *Uyanacağım.*

Yine de rüyanın daha az korkutucu olmasını sağlayamadı.

Percy o güne dek sudan hiç korkmamıştı. Su, babasının elementiydi. Ama bataklık deneyiminden sonra boğulma fobisi yaşamaya başlamıştı. Bunu kimseye söyleyememişti ama suya girmek bile artık onu endişelendiriyordu. Bunun çok saçma olduğunu biliyordu. O boğulamazdı. Ama bu korkuyu kontrol edemediği takdirde korkunun onu kontrol etmeye başlayacağını hissediyordu.

Gök tanrısının kızı olduğu halde yüksekten korkan Thalia'yı düşündü. Thalia'nın kardeşi Jason rüzgârlara hükmederek uçabiliyordu. Thalia uçamıyordu ama belki de bunun nedeni uçmayı denemekten korkmasıydı. Percy boğulabileceğine inanmaya başlarsa...

Bataklık yosununu göğsünde hissetti. Ciğerleri patlayacak gibiydi.

Panikleme, dedi içinden. *Gördüğün şey gerçek değil.*

Tam nefesini daha fazla tutamayacağını düşünürken rüya değişti. Bir yeraltı otoparkı gibi kocaman, karanlık bir yerdeydi. Her yöne doğru uzanan, yaklaşık 6 metre yukarıdaki tavanı destekleyen taş sütunlar vardı. Havada asılı mangallar zemine solgun ve kırmızı renkli bir ışık saçıyordu.

Percy gölgelerin ötesini göremiyordu ama tavandan makara düzenekleri, kum torbaları ve sıralarca sönük tiyatro ışıkları sarktığını seçebiliyordu. Odanın her yanında üstünde SAHNE DONANIMI, SİLAHLAR ve KOSTÜMLER yazan ahşap sandıklar öbeklenmişti. Bir tanesinin üstünde de ÇEŞİTLİ ROKETATARLAR yazıyordu.

Percy karanlıkta makinelerin gıcırdadığını, kocaman çarklıların döndüğünü ve borulardan sular aktığını duyabiliyordu.

Sonra gigantı... ya da gigant olduğunu tahmin ettiği şeyi gördü.

Üç buçuk metre uzunluğundaydı, bir kiklop kadar belki; Percy'nin daha önce karşılaştığı gigantlara kıyasla onların yarısı kadardı. Ayrıca kendinden daha iri olan türünün aksine, ejderha bacakları olmadığı için bir insanı andırıyordu. Ancak uzun mor saçları altın ve gümüş paralarla ince ince örülmüş ve bir at kuyruğu biçiminde ensesinde toplanmıştı ve bu saç modeli de Percy'nin gigant modeli dediği saç modeliydi. Üç metrelik mızrağı sırtına asılıydı ki bu da gigantlara özgü bir silahtı.

Üstünde Percy'nin hayatında gördüğü en büyük siyah dik yakalı ka-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

zak, siyah renk bir pantolon ve uçları o kadar uzun ve kıvrık siyah renk bir çift ayakkabı vardı ki Percy bunları soytarı terliklerine benzetti. Yük seltilmiş bir platformun üstünde volta atıyor, Percy'nin büyüklüğünde bronz bir vazoyu inceliyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyordu gigant. "Fiyakası nerede Süsü nerede? Otis!" diye karanlığa seslendi.

Percy uzaktan gelen ayak sesleri duydu. Karanlığın içinden bir başka gigant çıkıverdi. O da kıvrık uçlu ayakkabılara kadar tıpatıp aynı giysileri giymişti. Aralarındaki tek fark, ikinci gigantın saçlarının mor değil yeşil oluşuydu.

İlk gigant bir küfür savurdu. "Otis, neden her gün bana aynı şeyi yapıyorsun? Sana bugün siyah renkli dik yakalımı giyeceğimi söylemiştim. Bunun dışında herhangi bir şey giyebilirdin!"

Otis yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bugün sarı renkli togamı giyeceğini sanıyordum."

"O dündü! Senin sarı togayı giydiğin gün yani!"

"Ha, doğru. Pardon Ephie."

Erkek kardeşi hırladı. İkiz olmalıydılar çünkü suratlarının çirkinliği bir diğerini aratmıyordu.

"Bana Ephie deme," dedi Ephie. "Bana Ephialtes de. Adım bu. Ya da KOCA EF! Sahne adımı kullanabilirsin!"

Otis suratını ekşitti. "O sahne adından pek emin değilim."

"Saçmalama! Mükemmel bir ad. Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"İyi." Otis hazırlıklar konusunda pek de heyecanlı değil gibiydi. "İnsan yiyen kaplanlar, döner bıçaklar... Ama ben hâlâ birkaç balerinin iyi olabileceğini düşünüyorum."

"Balerin malerin yok!" dedi Ephialtes ters ters. "Şuna gelince..." Tik-

tuyle bronz vazoyu gösterdi. "Bu ne işe yarıyor? Hiç heyecan verici bir şey değil."

"Ama o şovun odak noktası. Diğerleri onu kurtaramaz, o ölecek. Vaktinde yetişirlerse..."

"Vaktinde gelseler iyi olur!" dedi Ephialtes. "Bir Temmuz, Roma Takvimi'nin ilk günü, Juno için kutsaldır. Anne aptal melezleri o zaman yok etmek ister ve Juno'ya ağzının payını verir. Hem şu gladyatör hayalerine fazla mesai ücreti falan ödeyemem!"

"O zaman hepsi ölür," dedi Otis. "Biz de Roma'yı yok etmeye gidebiliriz. Tıpkı Annenin istediği gibi. Harika olacak. Kalabalık buna bayılacak. Roma hayaletleri bayılır bu tür şeylere."

Ephialtes pek ikna olmamış gibiydi. "Ama vazo burada kalacak. Bunu bir ateşin üstüne asamayız, bir asit havuzunda da yok edemeyiz, değil mi?"

"Ona birkaç gün daha ihtiyacımız var," dedi Otis kardeşine. "Yoksa yediler yemi yutmaz ve onu kurtarmak için buraya koşturmaz."

"Haklısın. Ama biraz daha çığlık olsa güzel olurdu. Bu yavaş ölüm olayı biraz sıkıcı. Neyse, yetenekli dostumuzdan ne haber? Hanımefendi ziyaretçisini kabul etmeye hazır mı?"

Otis suratını ekşitti. "O hatunla konuşmaktan hoşlanmıyorum. Beni korkutuyor."

"Ama hazır mı dedim?"

"Evet," dedi Otis tereddütle. "Yüzyıllardır hazır zaten. O heykeli kimsenin kaldırması mümkün değil."

"Mükemmel." Ephialtes heyecanla ellerini ovuşturdu. "Bizim için büyük bir fırsat bu, kardeşim."

"Son gösteride de öyle demiştin," diye homurdandı Otis. "Altı ay

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

boyunca Lethe Nehri'nin üstünde asılı kaldım ama medya bizimle ilgilenmedi bile."

"Bu farklı!" dedi inatla Ephialtes. "Eğlenceye yeni bir boyut kazandıracağız! Anne memnun olursa meşhur olur, bir servet yaparız!"

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Otis içini çekerek. "Ama hâlâ *Kuğu Gölü* balesinde kullanılan o balerin kostümlerinin çok hoş..."

"Bale male yok!"

"Pardon."

"Gel," dedi Ephialtes. "Kaplanlara bakalım. Aç olduklarından emin olmak istiyorum!"

Gigantlar karanlıkta gözden kayboldu ve Percy vazoya baktı. İçindeki şeyi görmeliyim, diye düşündü. Rüyasının vazonun yüzeyine doğru ilerlemesini diledi. Sonra vazonun içinden geçti.

Vazonun içindeki hava ekşimik nefes ve kararmış metal gibi kokuyordu. İçindeki tek ışık kaynağı, Styks demirinden olan kısmı vazonun bir kenarına yaslanmış olan kapkara bir kılıçtan yayılan mor parıltıydı. Kılıcın yanındaysa, lime lime olmuş bir kot pantolon, siyah bir tişört ve eski bir pilot ceketi giymiş kederli bir çocuk oturuyordu. Sağ elindeki gümüş kurukafa yüzüğü parıldıyordu.

"Nico," diye seslendi Percy. Ama Hades'in oğlu onu duymadı. Vazo tamamen mühürlenmişti. İçindeki havada gitgide zehirli hale geliyordu. Nico'nun gözleri kapalıydı, nefes alıp verişi de ağırdı. Meditasyon yapıyor gibiydi. Yüzü de Percy'nin hatırladığından çok daha solgun ve ince görünüyordu.

Nico vazonun iç duvarına kılıcıyla üç çentik atmıştı; belki de vazoya gireli üç gün olmuştu. Ama boğulmadan üç gün boyunca orada kalmış olması mümkün değildi. Percy bir rüyada bile paniklemeye, içine oksijen çekmek için debelenmeye başlamıştı.

Sonra Nico'nun ayaklarının arasında bir şeyin durduğunu fark etti: Bebek dişleri büyüklüğünde, parıltı bir şeyler. Tohumlar, diye düşündü Percy. Nar tohumları. Üç tanesi yenmiş ve tükürülmüştü. Beş tanesiyse hâlâ koyu kırmızı bir küspenin içinde duruyordu.

"Nico, burası neresi?" diye sordu Percy. "Seni kurtaracağız..."

Görüntü silindi ve bir kız "Percy," diye fısıldadı.

Percy ilk önce hâlâ rüyada olduğunu sandı. Hafızasını kaybettiğinde, haftalarca rüyasında Annabeth'i, eski hayatından hatırladığı tek kişiyi görmüştü. Gözlerini açıp da etrafını görmeye başlayınca Annabeth'in gerçekten orada olduğunu fark etti.

Annabeth yatağının başında durmuş, ona gülümsüyordu.

Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Fırtına grisi gözleri de keyifle parıldıyordu. Percy beş sene önce Melez Kampı'ndaki ilk gününü hatırladı: Kendine geldiğinde Annabeth yanı başında duruyordu. Ona uyurken salyalarının aktığını söylemişti.

İşte bu kadar duygusal bir kızdı.

"Ne-neler oluyor?" dedi. "Geldik mi?"

"Hayır," dedi Annabeth alçak sesle. "Hâlâ gecenin bir yarısı."

"Yani..." Percy'nin kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Üstünde pijamalarının olduğunu ve yatağında olduğunu fark etti. Muhtemelen ya salyaları akıyordu ya da rüya görürken tuhaf sesler çıkarıyordu. Yastığı saçla kaplanmış olmalıydı, nefesinin de harika koktuğunu sanmıyordu. "Odama gizlice mi girdin?"

Annabeth gözlerini devirdi. "Percy, bir-iki ay içinde on yedi yaşında olacaksın. Koç Hedge sana kızacak diye endişeleniyor olamazsın."

"Şey, adamın beysbol sopasını gördün mü?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Biraz yürüyüş yaparız diye düşündüm Yosun Kafa. Yalnız vakit geçirme fırsatımız olmadı hiç. Sana bir şey göstermek istiyorum; orası gemide en sevdiğim yer."

Percy'nin nabzı hâlâ çılgınlar gibi atıyordu ama bunun sebebi başının derde gireceğinden korkması değildi. "Önce dişlerimi fırçalayabilir miyim?" diye sordu.

"Fırçalasan iyi olur," dedi Annabeth. "Yoksa seni öpmem. Hazır banyoya girmişken saçlarını da tarayıver."

Gemi bir kadırga olarak epey büyüktü ama Percy'ye hâlâ Yancy Akademisi'ndeki yatakhane odası ya da atıldığı diğer yatılı okullardaki odası gibi rahat ve ufak geliyordu. Annabeth'le birlikte sessizce revir haricinde görmeye fırsat bulamadığı ikinci güverteye indi.

Annabeth onu çok tehlikeli, merkezi bronz küresinden sarkan boruları, itenekleri ve makineleştirilmiş bir spor salonunu andıran haliyle motor odasının yanından geçirdi. Zeminde ve duvarlarda kıvrım kıvrım kocaman metal makarnaları andıran kablolar vardı.

"Bu şey nasıl çalışıyor yahu?" dedi Percy.

"Hiçbir fikrim yok. Bir de Leo haricinde gemiyi çalıştırabilen tek kişi ben olacağım," dedi Annabeth.

"İçim rahatladı doğrusu."

"Merak etme, her şey yolunda. Gemi sadece bir kez patlama tehlikesi geçirdi."

"Umarım şaka yapıyorsundur."

Annabeth gülümsedi. "Haydi, gel."

Malzeme odalarının ve cephaneliğin yanından geçtiler. Geminin kıç tarafına doğru, büyük bir ahıra açılan kocaman ahşap kapılardan geçti-

ler. Oda taze saman ve yün battaniye gibi kokuyordu. Sol duvarın önünde kamptaki pegasusların kaldıklarına benzer üç tane boş at ahırı vardı. Duvarın önündeyse hayvanat bahçesi hayvanlarına yetecek büyüklükte iki boş kafes duruyordu. Zeminin tam ortasında altı metrekarelik, şeffaf bir panel vardı. Aşağıda kilometrelerce devam eden karanlık kır manzarası, bir örümcek ağının tellerini andıran ışıklı otoyollarla kesilmişti.

"Cam zeminli bir gemi!" dedi Percy.

Annabeth en yakındaki ahırdan bir battaniye alıp cam zeminin bir kısmını örttü. "Gel, yanıma otur."

Pikniğe gitmişler gibi battaniyenin üstüne oturup gevşediler ve üstünden geçtikleri dünyayı izlemeye koyuldular.

"Leo ahırları pegasusların rahatça gelip gidebilmesi için inşa etti," dedi Annabeth. "Ama pegasusların özgür olmaktan hoşlandıklarını düşünemediği için ahırlar hep boş."

Percy Karakorsan'ın nerede olduğunu merak etti; gökyüzünde dilediğince uçtuğunu ve onları izlediğini umdu. Percy'nin başı hâlâ Karakorsan'ın çiftesini yediği için ağrıyordu ama atı suçlayamazdı.

"Rahatlıkla gelip gitsinler derken ne demek istedin? Bir pegasusun buraya gelebilmek için iki güverte aşağı inmesi gerekmez mi?"

Annabeth parmaklarıyla cam zemine vurdu. "Bunlar bir bombardıman uçağındaki gibi açılan kapılar."

Percy yutkundu. "Yani, şu anda *kapıların* üstünde mi oturuyoruz? Ya açılırsa?"

"O zaman düşüp ölürüz herhalde. Ama kapılar açılmaz. Muhtemelen."

"Harika."

Annabeth güldü. "Burayı neden sevdiğimi biliyor musun? Sırf man-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

zarası yüzünden değil. Burası sana nereyi hatırlatıyor?"

Percy etrafına bakındı: kafesler, ahırlar, kirişten sarkan bronz lamba, saman kokusu ve tabii yüzü, solgun kehribar renkli ışıkta başka bir dünyaya aitmiş gibi son derece güzel görünen Annabeth...

"Hayvanat bahçesi kamyoneti!" dedi Percy. "Hani şu Las Vegas'a giderken bindiğimiz."

Annabeth'in gülümsemesi, doğru cevabı bulduğuna işaretti.

"Çok uzun süre önceydi," dedi Percy. "Berbat durumdaydık ve o salak şimşeği aramak üzere bir sürü eziyet çekmiş hayvanla birlikte ülkenin diğer ucuna gidiyorduk. Bunun neresini özledin?"

"Özledim Yosun Kafa, çünkü sen ve ben ilk kez o zaman gerçekten konuşmuştuk. Sana ailemden söz etmiştim ve..." Annabeth babasının üniversite mezuniyet yüzüğünün ve Melez Kampı'nda geçirdiği her seneyi temsil eden boncukların asılı olduğu kolyeyi çıkardı. Kolyenin deri kordonunda başka bir şey daha vardı artık: ilk çıkmaya başladıklarında Percy'nin ona hediye ettiği kırmızı renkli mercan kolye ucu. Percy bunu babasının denizin dibindeki sarayından almıştı.

"...Bu bana birbirimizi ne kadar süredir tanıdığımızı hatırlatıyor. O zamanlar *on iki* yaşındaydık Percy, buna inanabiliyor musun?"

"Hayır," dedi Percy. "Demek... O zamandan beri benden hoşlandığının farkındaydın ha?"

Annabeth muzip bir ifadeyle güldü. "İlk başlarda senden nefret etmiştim. Beni gıcık ediyordun. Sonra birkaç sene sana tahammül etmeyi başardım. Ondan sonra da..."

"Tamam, anladım."

Annabeth eğilip onu öptü: Kimse yokken, doğru dürüst, güzel bir öpücük. Etrafta ne Romalılar ne de çığlık atan satir koruyucular vardı.

Geri çekildi. "Seni çok özledim Percy."

Percy de ona aynı şeyi söylemek istedi ama bu Percy'nin hissettiklerinin yanında hafif kaçacaktı. Roma tarafındayken hayatta kalmayı nereyse sadece Annabeth'i düşünerek başarmıştı. *Seni çok özledim*, yaşadığı şeyi asla ifade edemezdi.

O gece Piper'ın eidolonu zihninden çıkarışını hatırladı. Piper büyükonuşunu kullanana dek Percy eidolonun varlığını hissetmemişti. Eidolon gittikten sonraysa adeta alnından sivri bir mızrak çıkarılmış gibi olmuştu. Ruh gidene dek ne kadar acı çektiğini de fark etmemişti. Sonra zihni berraklaşmıştı. Kendi ruhu bedenine yeniden yerleşince rahatlamıştı.

Orada Annabeth'le birlikte otururken de öyle hissediyordu. Son birkaç aylık tuhaf rüyalarından biri de olabilirdi. Jüpiter Kampı'ndaki olaylar eidolonlar tarafından ele geçirildiklerinde Jason'la savaştığı anki gibi bulanık ve akıl almazdı. Ama yine de Jüpiter Kampı'nda geçirdiği zamandan pişman değildi. Birçok açıdan gözleri açılmıştı.

"Annabeth," dedi tereddütle. "Yeni Roma'da melezler hayatlarının sonuna dek huzur içinde yaşayabiliyorlar."

Annabeth'in yüzüne temkinli bir ifade yerleşti. "Reyna bana bunu anlattı. Ama Percy sen Melez Kampı'na aitsin. Diğer hayatın..."

"Biliyorum," dedi Percy. "Ama oradayken o kadar çok melezin korkmadan yaşadığını gördüm ki: üniversiteye giden gençler, evlenip çoluk çocuğa karışan çiftler... Melez Kampı'nda böyle bir şey söz konusu değil. Sürekli ikimizi düşündüm... Belki gigantlarla olan savaşımız bittiğinde, günün birinde..."

Altın renkli ışığın altında zor seçiliyordu ama sanki Annabeth'in yüzü kızarmıştı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Anladım," dedi Annabeth.

Percy çok fazla şey söylemiş olmaktan korktu. Belki de onu geleceğe dair büyük planlarıyla ürkütmüştü. Genellikle plan yapan Annabeth'ti. Percy içinden kendine küfretti.

Annabeth'i tanıdığından bu yana hâlâ onu çok az anlayabildiğini düşünüyordu. Çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra bile ilişkileri tıpkı cam bir biblo gibi hâlâ yeni ve narinmiş gibi geliyordu ona. Yanlış bir şey yapıp bu cam bibloyu kırmaktan ödü kopuyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ben sadece... Hayatıma devam edebilmek için böyle düşünmek zorundaydım. Umudumu kaybetmediysem bu sayededir. Sana bunları söylediğimi..."

"Hayır!" dedi Annabeth. "Hayır Percy. Tanrılarım, o kadar tatlısın ki. Sadece... Sanırım o köprüyü yakmış olabiliriz. Romalılarla aramızı düzeltemezsek... İki tarafın melezleri bugüne kadar anlaşamadılar. Tanrılar bizi bu yüzden ayrı tuttular. Günün birinde oraya ait olabilir miyiz, bunu bilemiyorum."

Percy bunu tartışmak istemiyordu ama umudunu da kaybetmek istemiyordu. Bu konu ona hâlâ önemli geliyordu; sırf kendisi ve Annabeth için değil, tüm melezler için. Aynı anda iki farklı dünyaya ait olmak mümkün olmalıydı. Ne de olsa bir melez olmak, ne ölümlü dünyasına ne de Olimpos'a ait olmak ve iki tarafın tabiatıyla da barışık olmaya çalışmak demekti.

Ne yazık ki bu konu, Percy'nin, tanrıları, girmek üzere oldukları savaşı ve Ephialtes ve Otis isimli ikizlerle ilgili gördüğü rüyayı düşünmesine neden oldu.

"Beni uyandırdığında bir kâbus görüyordum," dedi Annabeth'e.

Sonra kâbusu anlattı.

En dehşet verici kısımları bile Annabeth'i şaşırtmadı. Percy Nico'nun bronz vazonun içinde tutsak olduğunu söyleyince hüzünle başını salladı. Gigantların melezlerin ölümünü açılış olarak kullanacakları bir Roma'yı yok etme gösterisi planladıklarını söyleyince de gözleri öfkeyle parıldadı.

"Nico yem," dedi. "Gaia'nın güçleri bir şekilde onu ele geçirmiş olmalı. Ama onu tam olarak nerede tuttuklarını bilmiyoruz."

"Roma'da bir yerde," dedi Percy. "Yeraltında. Nico birkaç gün daha hayatta kalabilirmiş gibi konuşuyorlardı ama oksijensiz nasıl o kadar süre dayanabileceğini bilmiyorum."

"Nemesis'e göre beş günü daha var," dedi Annabeth. "Temmuz Kalend'i. En azından bu son tarih artık anlam kazandı."

"Kalend de ne?"

Annabeth eski hallerine döndükleri için sırıttı: Percy bilgisiz olandı, kendisi de onun bilmediği şeyleri açıklayan akıllı kız. "Bir ayın ilk günü. Temmuz Kalend'i, Roma Takvimi'nde Temmuz ayının ilk günü demektir. Takvim anlamındaki 'Calender' sözcüğü, Kalend'den gelir. Ama Nico o kadar süre nasıl hayatta kalabilir? Hazel'la konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?"

Annabeth tereddüt etti. "Hayır. Sanırım onunla sabah da konuşabiliriz. Gecenin bir yarısı ona bu haberi vermek istemiyorum."

"Gigantlar bir de heykelden söz ediyorlardı," dedi Percy. "Bir de heykeli gözeten yetenekli bir dosttan, bir kadından bahsettiler. Bu dost her kimse Otis'i ürkütmüş. Bir gigantı ürküten birisi..."

Annabeth karanlık tepelerin arasında kıvrılarak ilerleyen bir otoyola baktı. "Percy, son zamanlarda Poseidon'u gördün mü? Ya da ondan herhangi bir işaret aldın mı?"

Percy başını iki yana salladı. "Şeyden beri haber almadım... Vay ca-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

nına. Sanırım bunu şu ana dek fark etmemişim. Titan Savaşı'nın sona erişinden bu yana haberleşmedik. Onu Melez Kampı'nda gördüm ama bu geçen Ağustos'taydı." Percy'nin içine kötü bir his yerleşti. "Neden sordun? Sen Athena'yı gördün mü?"

Annabeth gözlerini kaçırdı.

"Birkaç hafta önce gördüm," dedi. "Pek... Pek hoş bir görüşme değildi. Athena her zamanki gibi değildi. Belki de bunun nedeni Nemesis'in bahsettiği şu Yunan/Roma şizofrenisi olabilir. Emin değilim. Beni üzen birkaç şey söyledi. Mesela onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi."

"Hayal kırıklığına uğrattığını mı?" Percy yanlış duyduğunu sandı. Annabeth kusursuz bir melezdi. Athena'nın bir kızı olarak tam da olması gerektiği gibiydi. "Nasıl olur?"

"Bilmiyorum," dedi Annabeth sıkkın bir tavırla. "Bir de sürekli kâbus görüyorum. Seninkiler kadar anlamlı da değiller."

Percy onun kâbuslarını anlatmasını bekledi ama Annabeth hiçbir ayrıntı vermedi. Onu teselli etmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Her şeyi yoluna koymak ve mutlu bir sona kavuşmak istiyordu. Bunca sene sonra, en gaddar tanrı bile bunu hak ettiklerini itiraf etmek zorundaydı. Ama içinden bir ses bu sefer yanında olmaktan başka bir şekilde Annabeth'e yardım edemeyeceğini söylüyordu. *Bilgeliğin kızı tek başına yürüyecekti.* Bataklığa battığı zamanki kadar çaresiz ve tuzağa düşmüş hissediyordu kendisini.

Annabeth gönülsüzce gülümsedi. "Amma da romantik bir gece değil mi? Artık sabaha kadar kötü şeylerden söz etmeyelim." Onu tekrar öptü. "Her şeyi hallederiz. Nasıl olsa bundan sonra yanımdasın. Şu an benim için önemli olan tek şey bu."

"Evet," dedi Percy. "Gaia'nın uyanmasından, Nico'nun tutsak olma-

ından, dünyanın sonunun gelmesinden ve gigantların..."

"Kes sesini Yosun Kafa. Sarıl bana biraz."

Bir süre sarılıp birbirlerinin sıcaklığının keyfini çıkardılar. Percy farkına varmadan, makinelerin uğultusu, loş ışık ve Annabeth'le huzur içinde orada oturmak göz kapaklarını ağırlaştırdı ve uyuyakaldı.

Uyandığında cam zeminden içeri günışığı sızıyordu ve bir erkek sesi duydu: "Arkadaşlar... Başınız *büyük* dertte."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XIV

PERCY

Percy Frank'in yamyam ogreler tarafından kuşatılmasına, öldürülmesi mümkün olmayan bir gigantla karşılaşmasına ve hatta ölüm tanrısı Thanatos'u serbest bırakışına şahit olmuştu. Ama Frank'in ikisini ahırda baygın vaziyette gördüğü anki kadar korktuğunu hiç görmemişti.

"Ne..." Percy gözlerini ovuşturdu. "Ah, uyuyakalmışız."

Frank yutkundu. Spor ayakkabılar, koyu renkli bir koşu pantolonu ve boynunda Roma bölük komutanı nişanı bulunan Vancouver Kış Olimpiyatları tişörtü giymişti (artık kaçak oldukları için bu nişan Percy'ye hem acınası hem de umut verici görünüyordu).

Frank sanki bu manzara gözlerini acıtıyormuş gibi başka yöne baktı.

"Herkes kaçırıldığınızı düşündü," dedi. "Gemiyi talan ettik. Koç Hedge bunu bir öğrenirse... Tanrılarım, siz bütün geceyi burada mı geçirdiniz yoksa?"

"Frank!" Annabeth'in kulakları çilek rengine dönmüştü. "Buraya sadece konuşmak için geldik. Sonra da uyuyakalmışız. Kazara. O kadar."

"Birkaç kez de öpüştük," dedi Percy.

Annabeth öfkeyle ona baktı. "Çok yardımcı oldun, sağ ol!"

"Şey yapsak iyi olacak..." Frank ahırın kapısını işaret etti. "Şey, kahvaltıda toplantı yapacaktık. Ne yaptığınızı, daha doğrusu *yapmadığınızı* kendiniz anlatır mısınız? O faunun, pardon satirin beni öldürmesini istemiyorum da."

Frank resmen kaçtı.

Herkes nihayet yemek salonunda toplandığında, durumun Frank'in korktuğu kadar kötü olmadığı ortaya çıktı. Jason'la Piper'ın içi rahatlamıştı. Leo'ysa sürekli sırıtıyor ve "Klasik... Klasik..." diye mırıldanıyordu. Sadece Hazel hayretler içindeydi ama belki de 1940'lardan kalmış olduğu için böyleydi. Sürekli sıcak basmış gibi eliyle yüzünü yelpazeliyor ve Percy'ye bakmaktan kaçınıyordu.

Doğal olarak Koç Hedge çıldırdı ama Percy, boyu bir buçuk metre bile olmayan bu satiri ciddiye almakta zorlanıyordu.

"Görülmüş şey değil!" diye böğürdü beysbol kasketini sallayıp elma tabağını deviren Hedge. "Kurallara aykırı! Ne büyük bir sorumsuzluk!"

"Koç Hedge, istemeden oldu," dedi Annabeth. "Konuşurken uyuyakalmışız işte."

"Üstelik," dedi Percy, "Terminus gibi konuşmaya başladın Hedge."

Hedge gözlerini kıstı. "Bu bir hakaret mi Jackson? Çünkü o halde Terminus gibi ağzının payını veririm şimdi!"

Percy gülmemeye çalıştı. "Bir daha olmayacak Koç. Söz. Şu anda tartışacak başka konumuz yok mu?"

Hedge öfkeden köpürdü. "Tamam! Ama gözüm üstünde Jackson. Annabeth Chase, senin daha aklı başında olduğunu..."

Jason hafifçe öksürdü. "Haydi millet, yiyecek bir şeyler kapın. Toplantıya başlayalım artık."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

* * *

Toplantı çörekli bir savaş konseyi gibiydi. Ama Melez Kampı'nda en ciddi toplantılar bile kraker ve krem peynir eşliğinde pinpon masasında yapıldığı için Percy kendini kamptaymış gibi hissetti.

Onlara rüyasından bahsetti: İkiz gigantların bir yeraltı otoparkında onlar için bir resepsiyon düzenlemeyi planladıklarını; Nico di Angelo'nun bronz bir vazoda tutsak edildiğini ve ayaklarının dibindeki nar taneleriyle birlikte havasızlıktan ölmek üzere oluşunu herkese anlattı.

Hazel'dan bir hıçkırık yükseldi. "Nico... Tanrılarım. Nar taneleri."

"Onların ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Annabeth.

Hazel evet anlamında başını salladı. "Bir keresinde onları bana da göstermişti. Onlar üvey annemizin bahçesinden."

"Üvey..." dedi Percy. "Ha, Persephone'yi diyorsun."

Percy, Hades'in karısıyla bir kere karşılaşmıştı. Tanrıça pek de samimi ve neşeli biri sayılmazdı. Percy ayrıca onun Yeraltı Dünyası'ndaki bahçesine de gitmişti. Kan kırmızısı ve hortlak beyazı renginde açan tomurcuklarla kaplı kristal ağaçları olan ürkütücü bir yerdi.

"O nar taneleri son çare yiyecekleridir," dedi Hazel. Percy onun endişeli olduğunu anlamıştı çünkü masadaki gümüş takımlar ona doğru hareket etmeye başlamıştı.

"Sadece Hades'in çocukları o nar taneleriden yiyebilir. Nico bir yerlerde mahsur kalma ihtimaline karşılık hep cebinde birkaç tane taşırdı. Ama gerçekten de bir yerde tutsak edildiyse..."

"Gigantlar bizi oraya çekmeye çalışıyorlar," dedi Annabeth. "Onu kurtarmayı deneyeceğimizi düşünüyorlar."

"Öyle düşünmekte haklılar!" dedi Hazel cesaretinin kırıldığını belli ederek. "Değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı Koç Hedge ağzındaki kâğıt peçetelere aldırış etmeden. "Dövüş de olacak, değil mi?"

"Hazel, tabii ki ona yardım edeceğiz," dedi Frank. "Ama şeyden önce ne kadar vaktimiz var? Şey, yani, Nico daha ne kadar dayanabilir?"

"Günde sadece bir nar tanesi yiyebilir," dedi Hazel karamsar bir ifadeyle. "Tabii kendini bir ölüm transına sokarsa."

"Ölüm transı mı?" dedi Annabeth kaşlarını çatarak. "Kulağa pek de eğlenceli bir şey gibi gelmiyor."

"İçerideki havayı tamamen tüketmesini engelleyen bir tür derin uyku," dedi Hazel. "Kış uykusu ya da koma gibi bir şey. Tek bir nar tanesi ona ancak bir gün yeter."

"Önünde beş nar tanesi vardı," dedi Percy. "Bugün de dâhil beş günü var demektir. Gigantlar 1 Temmuz'da oraya varacağımız şekilde her şeyi ayarlamış olmalılar. Tabii Nico'nun *Roma'da bir yerde* tutsak olduğu varsayımımız doğruysa."

"Fazla vaktimiz yok o zaman," dedi Piper. Elini Hazel'ın omzuna koydu. "Onu bulacağız. En azından, kehanetin bununla ilgili dizelerinin ne anlama geldiğini anladık. *Sonsuz ölümün anahtarını tutan meleğin, İkizler söndürecek son nefesini.* Nico'nun soyadı 'di Angelo'. Angelo da İtalyancada 'melek' anlamına gelir."

"Aman tanrılarım," diye mırıldandı Hazel. "Nico..."

Percy boş boş reçelli çöreğine baktı. Nico di Angelo'yla sallantılı bir ilişkisi olmuştu. Nico bir keresinde onu Hades'in sarayına gitmesi için kandırmış, Percy de kendini bir hücrede bulmuştu. Ama çoğu zaman Nico onların tarafında yer alırdı. Kesinlikle bronz bir vazonun içinde boğularak ölmeyi hak etmiyordu ve Percy, Hazel'ın acı çektiğini görmeye dayanamıyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Onu kurtaracağız," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Onu *kurtarmalıyız*. Kehanet onun sonsuz ölümün anahtarına sahip olduğunu söylüyor."

"Haklısın," dedi Piper cesaret vermek ister gibi. "Hazel, kardeşin Yeraltı Dünyası'nda Ölümün Kapıları'nı aramaya gitmemiş miydi? Kapıları bulmuş olmalı."

"Bize nerede olduğunu ve nasıl kapanacağını söyleyebilir," dedi Percy.

Hazel derin bir nefes aldı. "Evet. İyi."

"Şey..." Leo oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Bir şey daha var: Gigantlar bizim bunu yapacağımızı umut ediyorlar, değil mi? Yani, bir *tuzak* söz konusu."

Hazel, Leo'ya terbiyesiz bir hareket yapmış gibi baktı. "Başka seçeneğimiz yok!"

"Sakın yanlış anlama Hazel. Nico... Her iki kamptan da haberdardı, değil mi?"

"Evet," dedi Hazel.

"Bir kamptan diğerine gidip geliyordu ama iki tarafa da bundan söz etmedi?"

Jason karamsar bir ifadeyle yerinde doğruldu. "Ona güvenip güvenemeyeceğimizi merak ediyorsun galiba," dedi Leo'ya. "Hemfikirim."

Hazel ayağa fırladı. "Buna inanamıyorum. O benim kardeşim. Beni Yeraltı'ndan geri getirdi ve siz ona yardım etmek istemiyorsunuz, öyle mi?"

Frank elini Hazel'ın omzuna koydu. "Kimse öyle bir şey demedi," dedi ve öfkeyle Leo'ya baktı. "Kimse öyle demese *iyi olur*."

Leo gözlerini kırpıştırdı. "Bakın millet, ben sadece..."

"Hazel," dedi Jason. "Leo aslında gayet mantıklı bir şey söylemeye

çalışıyor. Nico'yu Jüpiter Kampı'ndan hatırlıyorum. Şimdi bir de Melez Kampı'na da gittiğini duyuyorum. Bu, nasıl desem, bana biraz şüpheli bir davranış gibi geliyor. Onun hangi tarafta olduğunu nasıl anlayacağız? Sadece temkinli olmamız gerek, o kadar."

Hazel'ın kolları titremeye başladı. Gümüş bir tabak hızla ona doğru ilerledi ve solundaki duvara çarpıp üstündeki omleti odanın dört bir yanına saçtı. "Sen yüce Jason Grace... Bir zamanlar saygı duyduğum yargıç... Adil ve iyi bir lider olman gerekirdi ama..." Hazel ayağını yere vurup yemek odasından dışarı fırladı.

"Hazel!" diye arkasından seslendi Leo. "Öff ya! Ama ben..."

"Yaptığını beğendin mi!" diye kükredi Frank. Hazel'ın peşinden gitmeye yeltendi ama Piper ona beklemesini işaret etti.

"Onu biraz yalnız bırak," dedi. Sonra Leo'yla Jason'a bakıp kaşlarını çattı. "Siz var ya, çok acımasızsınız."

Jason şoke olmuş gibiydi. "Acımasız mı? Ben sadece temkinli davranıyorum!"

"Erkek kardeşi ölmek üzere," dedi Piper.

"Ben gidip onunla konuşayım," dedi Frank ısrarla.

"Hayır," dedi Piper. "Bırak da sakinleşsin. Bu konuda bana güven. Birkaç dakika sonra gidip ne durumda olduğuna ben bakarım."

"Ama..." Frank asabi bir ayı gibi ofladı. "Tamam, beklerim o zaman."

Yukarı güverteden kocaman bir matkap çalıştırılmış gibi bir uğultu sesi geldi.

"Bu Festus," dedi Leo. "Onu otomatik pilota almıştım ama Atlanta'ya yaklaşmış olmalıyız. Yukarı çıkmam gerek... Şey, tabii nereye inmemiz gerektiğini biliyorsak."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Herkes Percy'ye döndü.

Jason tek kaşını havaya kaldırdı. "Kaptan Tuzlu Su," dedi. "Uzman tavsiyen var mı bize?"

Percy, Jason'ın ses tonunun biraz dargın olup olmadığını merak etti. Jason için için Kansas'taki düelloya bozuk mu atıyordu acaba? Jason olanlarla sonradan dalga geçmişti ama Percy her ikisinin de aslında duruma bozulduğunu biliyordu. İki melezi birbirine düşürdükten sonra kimin aslında daha güçlü olduğunu merak etmelerine engel olamazdınız.

"Emin değilim," dedi. "Merkezi bir yerde olabilir; yükseklerde bir yere inersek şehrin tamamını görebiliriz. Ormanlık bir alandaki bir park olur mu? Şehir merkezine bir savaş gemisiyle inmesek daha iyi olur. Sis bile bu kadar büyük bir şeyi örtemez bence."

Leo evet anlamında başını salladı. "Tamamdır." Hızla merdivenlere yöneldi.

Frank sıkkın bir tavırla sandalyesine yerleşti. Percy onun için üzülmüştü. Alaska'ya yaptıkları yolculukta Hazel'la Frank'in yakınlaşmasına tanık olmuştu. Frank'in Leo'ya pis pis baktığının da farkındaydı. Bir süre Frank'in gemiden uzaklaşmasının iyi olacağını düşündü.

"İndiğimizde Atlanta'da biraz keşif yapacağım," dedi. "Frank, senin yardımına ihtiyacım olabilir."

"Tekrar bir ejderhaya mı dönüşeyim yani? Percy, cidden bu görevi herkesin uçan taksisi olarak geçirmek istemiyorum."

"Hayır, seni yanımda istememin nedeni Poseidon kanı taşıman. Belki tuzlu suyu bulmama yardımcı olursun. Hem iyi de savaşıyorsun."

Percy'nin sözleri Frank'i biraz rahatlatmıştı. "Tabii, olur," dedi.

"Harika. Bir kişi daha lazım. Annabeth?"

"Hayır!" diye bağırdı Koç Hedge. "Küçük hanım, siz cezalısınız."

Annabeth ona yabancı bir dilde konuşmuş gibi baktı.

"Sen ve Jackson hiçbir yere birlikte gitmiyorsunuz!" dedi Hedge ısrarla. Sonra öfkeli bakışlarını Percy'ye dikerek yanıt vermesini engelledi. "Frank ve Bay Gizli İş Jackson'la ben gideceğim. Geride kalanlar da gemiye göz kulak olsun ve Annabeth'in başka kuralları çiğnememesine dikkat etsin!"

Harika, dedi Percy içinden. Frank ve kana susamış bir satirle erkek muhabbeti yapacak ve üstelik deniz kıyısı olmayan bir şehirde tuzlu su arayacaktı.

"Çok eğlenceli olacak," dedi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XV

PERCY

Percy güverteye çıktı ve "Vay canına," dedi.

Ağaçlık bir tepenin zirvesine inmişlerdi. Bir müzeye ya da bir üniversiteye benzer beyaz bir binalar zinciri sol taraftaki çam ağaçlarının arasına gizlenmişti. Önlerinde Atlanta şehri sere serpe uzanıyordu: Şehir merkezinde kahverengi ve gümüş rengi gökdelen öbekleri üç kilometre boyunca devam ediyor, sonsuz bir otoyol ağından fırlamış gibi görünüyordu; demiryolu rayları, evler ve yemyeşil ormanlar da cabasıydı.

"Ah, ne güzel bir yer seçmişiz." Koç Hedge temiz sabah havasını içine çekti. "Harika bir seçim Valdez."

Leo omuzlarını silkti. "Sadece yüksek bir tepe seçtim. Şuradaki, resmi kütüphane gibi bir yer olmalı. Daha doğrusu Festus öyle olduğunu söylüyor."

"Onu bilemem!" diye bağırdı Hedge. "Ama bu tepede neler olduğunu biliyor musunuz? Frank Zhang, senin bilmen gerek!"

Frank irkildi. "Öyle mi?"

"Ares'in oğullarından biri buradaydı!" diye bağırdı Hedge öfkeyle.

"Ama ben Romalıyım... Mars demek istedin herhalde."

"Her neyse! Amerikan İç Savaşı'ndaki önemli yerlerden biri burası!"

"Ama ben Kanadalıyım."

"Her neyse! General Sherman, Kuzey'in lideri. Bu tepede durup Atlanta şehrinin yanışını izledi. Buradan denize kadar bir yıkım yolu çizdi. Yaktı, yağmaladı, talan etti... O bir melezdi!"

Frank satirden uzaklaştı. "Şey, tamam, anlaşıldı."

Percy tarihle pek ilgilenmiyordu ama bu tepeye inmenin iyi olup olmadığını da düşünmüyor değildi. Birçok ölümlü iç savaşının Yunanlı ve Romalı melezler arasında başladığını duymuştu. Şimdi bu tepelerden birinin üstünde duruyorlardı. Aşağıdaki şehrin tamamı Ares'in çocuklarından birinin emriyle yerle bir edilmişti. Percy Melez Kampı'ndaki bazı melezlerin böyle bir şeyi emredebileceğine ihtimal verebiliyordu. Örneğin Clarisse La Rue bu emri verirken hayatta tereddüt etmezdi. Ama Frank'in o kadar gaddar olabileceğini hiç sanmıyordu.

"Her neyse, bu sefer şehri yakmamaya çalışalım," dedi Percy.

Koç Hedge hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tamam. Peki, nereye gideceğiz?"

Percy şehir merkezini işaret etti. "Emin değilsen merkezden başla."

Oraya gidecek bir vasıta bulmaları düşündüklerinden de kolay oldu. Üçü önce resmi kütüphane sandıkları ama sonradan Carter Center olduğu anlaşılan yere gitti ve personele bir taksi çağırıp çağıramayacaklarını ya da en yakın otobüs durağını tarif edip edemeyeceklerini sordular. Percy Karakorsan'ı çağırabilirdi ama yaşadıkları son felaketten sonra ondan bu kadar kısa sürede yardım istemek de istemiyordu. Frank de herhangi bir yaratığa dönüşmeye gönüllü değildi. Ayrıca Percy değişiklik olsun diye,

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

sıradan ölümlüler gibi yolculuk etmek istiyordu.

Esther isimli bir kütüphane görevlisi onları şahsen şehre kadar götürmekte diretti. Kadın o kadar nazikti ki Percy onun kılık değiştirmiş bir yaratık olduğunu sandı ama Hedge onu bir kenara çekip Esther'in normal bir insan gibi koktuğunu söyledi. "Biraz da potpuri kokuyor," dedi. "Karanfil. Gül yaprakları. Leziz!"

Esther'in siyah renkli kocaman Cadillac'ına doluştular ve şehir merkezine doğru ilerlemeye başladılar. Esther o kadar ufak tefekti ki onu direksiyonun başında ancak görebiliyorlardı ama o bundan rahatsız değil gibiydi. Atlanta'da yaşayan çılgın ailelerin maceralarını anlatırken şehir trafiğiyle gayet iyi başa çıkıyordu. Eski çiftlik sahipleri, Coca-Cola'nın kurucuları, pembe dizi aktörleri ve CNN muhabirlerinden söz etti. O kadar bilgili gibiydi ki Percy şansını denemeye karar verdi.

"Şey, Esther, sana zor bir soru soracağım," dedi. "Atlanta'da tuzlu su deyince aklına ilk gelen şey ne olur?"

Yaşlı kadın kıkır kıkır güldü. "Ah, tatlım. Çok basit. Balina köpekbalıkları!"

Frank'le Percy göz göze geldiler.

"Balina köpekbalıkları mı?" diye sordu Frank endişeyle. "Atlanta'da onlardan var mı?"

"Akvaryumda var şekerim," dedi Esther. "Çok meşhur bir yerdir! Şehir merkezinin göbeğinde. Oraya mı gitmek istiyordunuz?"

Bir akvaryum, diye düşündü Percy. Eski bir Yunan tanrısının Georgia eyaletinde bir akvaryumda ne işi olduğunu bilmiyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Evet," dedi. "Oraya gitmek istiyorduk."

Esther onları bir kuyruğun oluşmaya başladığı giriş kapısının önünde

indirdi. Acil bir durum olursa diye cep telefonunu, Carter Center'a geri dönmeleri gerekirse diye taksi parası ve nedense arabasının bagajında tuttuğu bir kavanoz ev yapımı şeftali reçelini onlara vermekte ısrar etti. Frank reçel kavanozunu sırt çantasına attı ve ona hayatım diye değil de oğlum diye hitap etmeye başlayan Esther'e teşekkür etti.

Esther uzaklaşırken Frank, "Atlanta'daki herkes bu kadar iyi mi?" diye sordu.

Hedge homurdandı. "Umarım öyle değillerdir. İyilerse onlarla savaşamam. Haydi gidip birkaç balina köpekbalığı dövelim. Çok tehlikeli olmalılar!"

Percy'nin aklına içeri giriş ücreti ödeyecekleri ya da bir sürü aile ve yaz kampından gelen çocuklarla sıraya girecekleri gelmemişti.

Çeşitli yaz kamplarına ait renkli tişörtler giymiş öğrencilere bakarken Percy hüzünlendiğini hissetti. O sırada Melez Kampı'nda olmalı, yazı geçirmek üzere kulübesine yerleşmeli, arenada kılıç savaşı dersleri vermeli ve diğer danışmanlara ne tür eşek şakaları yapacağını planlamalıydı. Bu çocuklar bir yaz kampının ne kadar çılgın olabileceğini kesinlikle bilmiyorlardı.

İçini çekti. "Şey, sanırım kuyrukta beklemeliyiz. Parası olan var mı?"

Frank ceplerine baktı. "Jüpiter Kampı'ndan kalan üç Denari var. Ve beş Kanada Doları."

Hedge eşofmanını yoklayıp bulduklarını çıkardı. "Üç çeyreklik, iki onluk, bir lastik ve bingo! Biraz yeşillik!"

Yeşilliği çiğnemeye başladıktan sonra lastikle bozuk paraları da çiğnesem mi acaba dercesine bunları inceledi.

"Harika," dedi Percy. Kendi cepleri kalem şeklinde duran Dalgakıran haricinde boştu. Nasıl girsek acaba diye düşünürken mavili yeşilli

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

bir Georgia Akvaryumu tişörtü giymiş bir kadın neşeyle gülümseyerek yanlarına geldi.

"Ah, *VIP* ziyaretçiler!" dedi. Gamzeli yanakları, kalın çerçeveli bir gözlüğü, diş telleri ve iki yandan örülmüş gür ve kıvırcık saçları vardı; bu yüzden, yirmili yaşlarının sonlarında olduğu halde inek bir liseli gibi görünüyordu. Aslında hem biraz şirindi hem de biraz tuhaf. Georgia Akvaryumu tişörtü haricinde, koyu renk bir pantolon ve siyah spor ayakkabıları giymişti ve enerjisini zapt edemiyormuş gibi zıplaya zıplaya yürüyordu. İsim etiketinde KATE yazıyordu.

"Ah, işte giriş ücretiniz," dedi. "Harika!"

"Ne?" dedi Percy.

Kate, Frank'in elindeki üç Dinariyi aldı. "Evet, bu işimizi görür. Bu taraftan gelin!"

Arkasını döndüğü gibi ana girişe yöneldi.

Percy, Koç Hedge'e ve Frank'e baktı. "Bir tuzak mı?"

"Muhtemelen," dedi Frank.

"O, bir ölümlü değil," dedi Hedge havayı koklayarak. "Büyük bir ihtimalle Tartarus'tan kaçmış, keçi yiyen, melezleri katleden bir yaratık."

"Hiç şüphesiz," dedi Percy.

"Harika." Hedge sırıttı. "Haydi, gidelim."

Kate onları bilet kuyruğundan geçirdi ve hiçbir sorun yaşamadan akvaryuma soktu.

"Bu taraftan," dedi Kate, Percy'ye gülümseyerek. "Harika bir sergi. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız. VIP konuklarımız o kadar nadir oluyor ki."

"Şey, melezleri mi diyorsunuz?" diye sordu Frank.

Kate pişkin pişkin ona göz kırptı ve parmağını dudaklarına götürdü.

"Burada penguenler, beluga balinaları ve diğer canlılarla soğuk su deneyimi yer alıyor. Şurada da... Bunlar da gördüğünüz gibi bazı balıklar."

Bir akvaryum görevlisi olmasına rağmen küçük balıklar hakkında pek bir bilgisi yoktu. İçinde tropik balıklar bulunan kocaman bir akvaryumun yanından geçtiler ve Frank bir balığı gösterip bunun ne olduğunu sorunca, Kate sadece "Ha, onlar sarı balıklar," dedi.

Hediyelik eşya dükkânının yanından geçtiler. Frank giysiler ve oyuncaklarla dolu bir ucuzluk tezgâhının yanından geçerken yavaşladı.

"İstediğini al," dedi Kate.

Frank gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Tabii! Sen bir VIP'sin!"

Frank tereddüt etti. Sonra eline geçirdiği birkaç tişörtü sırt çantasına tıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun oğlum?" dedi Percy.

"Ama alabileceğimi söyledi?" diye fısıldadı Frank. "Hem yeni giysilere de ihtiyacım var. Uzun bir yolculuk için yeterince giysi almamışım yanıma!"

Aldığı şeylere giysiye hiç benzemeyen bir kar küresi de eklendi. Frank daha sonra bir çubuk şeker uzunluğunda, örgülü bir silindiri eline aldı.

Gözlerini kırpıştırıp elindeki şeye baktı. "Bu da..."

"Çin kelepçeleri," dedi Percy.

Aslen Çinli bir Kanadalı olan Frank gücenmiş gibi, "Bu nasıl bir Çin eşyası olabilir ki?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Percy. "Adı öyle. Esprili bir hediye işte."

"Gelin çocuklar!" diye seslendi Kate koridorun ucundan.

"Sana sonra gösteririm," dedi Percy Frank'e.

Frank minik parmak kelepçelerini de sırt çantasına attıktan sonra yü-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

rümeye devam ettiler. Akrilik bir tünelden geçtiler. Başlarının üstünde balıklar yüzüyordu; Percy panik hissinin içini kapladığını ve ta boğazına kadar yükseldiğini hissetti.

Ne salaksın, dedi içinden. *Milyon kere suyun dibine daldın. Üstelik şu anda suyun altında da değilsin.*

Asıl tehlike Kate, diye hatırlattı kendine. Hedge onun insan olmadığını şıp diye anlamıştı. Kate'in dehşet verici bir yaratığa dönüşmesi ve onlara saldırması an meselesiydi. Ne yazık ki bir tuzağa yakalanacak olsalar bile deniz tanrısı Phorkys'i bulmak için, Percy'nin onun VIP turu oyununa uymaktan başka çaresi yoktu.

Mavi ışıklı bir gözlem odasına girdiler. Cam bir duvarın diğer tarafında Percy'nin gördüğü en büyük akvaryum duruyordu. Akvaryumun içinde aralarında her biri Percy'nin iki misli olan iki benekli köpekbalığının da bulunduğu, daireler çizen düzinelerce iri balık da vardı. Ağızları açık duran ve dişsiz olan balıklar şişkoydu ve ağır hareket ediyorlardı.

"Balina köpekbalıkları," diye homurdandı Hedge. "Şimdi öldürene dek onlarla savaşacağız!"

Kate kıkırdadı. "Şapşal satir. Balina köpekbalıkları barışçıldır. Sadece plankton yerler."

Percy kaşlarını çattı. Kate'in Hedge'in bir satir olduğunu nasıl bildiğini merak etti. Hedge'in üstünde, satirlerin ölümlülerin arasına karışmak istediklerinde giydiği gibi bir pantolon ve özel yapım ayakkabılar vardı. Beysbol kasketi boynuzlarını örtüyordu. Kate ne kadar kıkırdasa ve dostane davransa Percy ondan bir o kadar hoşlanmıyordu ama Koç Hedge ondan olumsuz bir şekilde etkilenmemiş gibiydi.

"Barışçıl köpekbalıkları mı?" dedi Hedge tiksintiyle. "Barışçıl olacaksan köpekbalığı olmanın ne anlamı var?"

Frank su tankının yanındaki yazıyı okudu. "Dünyada tutsak olan tek balina köpekbalıkları," dedi dalgın dalgın. "İnanılmaz."

"Evet ve bunlar ufak bile sayılır," dedi Kate. "Vahşi doğadaki diğer bebeklerimi gör bir de."

"Bebeklerin mi?" diye sordu Frank.

Percy, Kate'in gözlerindeki hain pırıltıyı görünce onun bebekleriyle tanışmak istemediğinden emin oldu.

Akvaryumda gerekenden daha fazla ilerlemek istemiyordu.

"Kate, biz birini arıyoruz..." dedi. "Aslında aradığımız kişi Phorkys isimli bir tanrı. Onu tanıyor musun?"

Kate alaycı bir tavırla güldü. "Tanımak mı? Phorkys benim erkek kardeşim. Zaten sizi oraya götürüyorum şapşallar. Asıl teşhir bölümü ileride."

Kate karşıdaki duvarı işaret etti. Duvarın siyah renkli sert yüzeyi kıpırdandı ve parlak mor renkli bir su tankına giden bir başka tünel açıldı.

Kate tünelden içeri girdi. Percy'nin yapmak istediği son şey onun peşinden gitmekti ama Phorkys gerçekten de diğer taraftaysa ve görevlerine yardımcı olacak bilgiye sahipse... Percy derin bir nefes alıp arkadaşlarının peşinden tünele girdi.

Tünele girer girmez Koç Hedge bir ıslık çaldı. "İşte bu ilginçmiş."

Yukarıda birer çöp bidonu büyüklüğünde, incecik dikenli telleri andıran dokunaçları olan rengarenk deniz anaları vardı. Denizanalarından biri, paralize ettiği üç metrelik bir kılıçbalığı taşıyordu. Denizanası dokunaçlarını avının etrafına yavaş yavaş daha da sıkı bir biçimde sardı.

Kate heyecanla Koç Hedge'e baktı. "Gördün mü? Balina köpekbalıklarını unut! Daha göreceğin bir sürü şey var."

Onları duvarlarında daha birçok akvaryum bulunan daha da büyük

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

bir bölmeye götürdü. Duvarların birinde, kırmızı renkli, parıldayan bir levhada DAHA DERİN SULARDA ÖLÜM! *Canavar Çörekleri Sponsorluğunda*, yazıyordu. Percy disleksik olduğundan, yazıyı anlayabilmek için iki kere okumak zorunda kaldı. "Canavar Çörekleri mi?"

"Evet," dedi Kate. "Birlikte çalıştığımız sponsorlardan biri."

Percy yutkundu. Canavar Çörekleri'yle son karşılaşması hoş olmamıştı. Asit fırlatan yılan kafalarının, çığlıkların ve askeri bir topun söz konusu olduğu bir gün geçirmişti.

Akvaryumlardan birinde balık kuyruklu atlar, yani bir düzine kadar hippocampi boş boş süzülüyordu. Percy vahşi doğada bunlardan çok sayıda görmüştü. Hatta birkaçına binmişti bile ama bu türü bir akvaryumda ilk kez görüyordu. Onlarla konuşmaya çalıştı ama yaratıklar süzülmeye, arada sırada da cama çarpmaya devam etti. Kafaları karışmış gibiydi.

"Bunda bir terslik var," dedi Percy.

Başını çevirince daha da kötü bir şey gördü. Daha ufak bir tankın zemininde iki nereid, yani dişi deniz ruhları, bacak bacak üstüne atmış ,birbirlerine dönük vaziyette oturuyor, Go Fish isimli bir oyun oynuyordu. Her ikisi de çok sıkılmış gibiydi. Uzun yeşil renkli saçları cansız bir biçimde yüzlerinin etrafında dalgalanıyordu. Gözleri yarı kapalıydı.

Percy o kadar kızdı ki nefes alamayacak hale geldi. Öfkeyle Kate'e baktı. "Onları nasıl burada tutarsın?"

"Biliyorum," dedi Kate içini çekerek. "Hiç ilginç değiller. Onlara birkaç numara öğretmeye çalıştık ama öğrenemediler. Buradaki tank bence daha çok hoşuna gidecek."

Percy sorunun bu olmadığını söyleyecekti ama Kate çoktan ilerlemişti bile.

"Keçilerin kutsal anası aşkına!" diye bağırdı Koç Hedge. "Şu güzellikle bakın!" Onar metre uzunluğunda, parlak mavi pulları ve bir balina köpekbalığını ikiye ayırabilecek kadar sivri dişleri olan iki deniz yılanına bakıyordu. Bir başka tankta bir taş mağaradan kafasını uzatmış, bir tır büyüklüğünde ve kocaman bir cıvata keskisini andıran bir ağza sahip bir mürekkep balığı duruyordu.

Üçüncü bir tankta incecik fok bedenli, köpeğimsi suratları ve insanımsı elleri olan bir düzine kadar insanımsı yaratık vardı. Tankın dibindeki kumların üstüne oturmuş, Lego'larla bir şeyler inşa ediyorlardı ama yaratıklar da nereidler kadar kafası karışık görünüyorlardı.

"Bunlar şey mi?" Percy soruyu sormak için kendisini zorladı.

"Telekineler mi?" dedi Kate. "Evet! Türün tutsak olan tek örnekleri."

"Ama geçen savaşta Kronos için savaştılar!" dedi Percy. "Onlar çok tehlikeli!"

Kate gözlerini devirdi. "E, tabii. Bu tanklardaki yaratıklar tehlikeli olmasaydı, buraya 'Derin Sularda Ölüm' ismini vermezdik. Merak etme. Onlara sakinleştirici veriyoruz."

"Sakinleştirici mi?" diye soru Frank. "Bu yasal mı?"

Kate bunu duymazdan geldi. Diğer tankları göstererek yürümeye devam etti. Percy telekinelere baktı. Bir tanesi diğerlerinden daha gençti. Legolardan bir kılıç yapmaya çalışıyordu ama parçaları birleştiremeyecek kadar sersemlemişti. Percy deniz canavarlarından hiç hoşlanmazdı ama onları o halde görünce üzülmüştü.

Kate ileride tanklardaki yaratıkları anlatmaya devam ediyordu. "Bu deniz canavarları da okyanusun derin bölgelerinde yüz elli metreye kadar büyürler. Yüzden fazla dişleri vardır. Şunlar mı? En sevdikleri yiyecek melezlerdir..."

"Melezler mi?" diye bağırdı Frank.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Ama balinaları ya da ufak tekneleri de yerler." Kate Percy'ye döndü ve yanakları kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim... Canavarlar konusu açılınca çenem düşer! Ama Poseidon'un oğlu olduğun için bunları sen de biliyorsundur eminim."

Percy'nin kulaklarında alarm zilleri çalıyordu. Kate'in onun hakkında bu kadar çok şey bilmesi iyiye işaret değildi. Kadının sakinleştirici verilmiş tutsak yaratıkları ya da bebeklerinden hangilerinin melez yemeyi sevdiğini kayıtsız bir biçimde anlatması hoşuna gitmemişti.

"Kimsin sen?" dedi. "Kate isminin bir anlamı var mı?"

"Kate mi?" Şaşırmıştı. Sonra üstündeki isim etiketine baktı.

"Ha..." Güldü. "Hayır, bu..."

Derken akvaryumun diğer tarafından gür bir ses "Merhaba!" dedi.

Karanlığın arasından ufak tefek bir adam çıktı. Bir yengeç gibi çapraz bacaklarının üstünde yan yan yürüyordu, sırtı kamburdu ve kollarını görünmez tabaklar tutuyormuş gibi iki yana açmıştı. Üstünde yeşilin birkaç farklı ve ürkütücü tonundan oluşan bir dalış giysisi vardı. Giysisinin yan tarafında parıltılı gümüş harflerle PORKY'NİN GÖSTERİSİ yazıyordu. Yağlı, tel tel saçlarının üstüne kulaklıklı bir mikrofon seti yerleştirilmişti. Süt mavisi gözlerinden biri diğerinden daha yukarıdaydı ve gülümsediği halde dostane bir tavrı varmış gibi görünmüyordu. Suratı sanki bir rüzgâr tünelinde geriye doğru soyuluyormuş gibiydi.

"Ziyaretçiler!" dedi adam sesi mikrofondan yankılanarak. Bir DJ'e has derin ve titreşimli sesi görüntüsüne hiç uymuyordu. "Phorkys'in Gösterisine hoş geldiniz!" dedi. Bir patlamayı işaret ediyormuş gibi kollarını bir yöne çevirdi. Ama hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin," dedi adam. "Telekineler, devreye siz girecektiniz! Ellerimi sallayınca enerjik bir biçimde tankta sıçrayacak ve senkronize bir

şekilde takla atıp piramit gibi dizilecektiniz. Bunu defalarca prova etmiştik!"

Deniz canavarları onu dikkate almadı.

Koç Hedge yengeç adama eğildi ve parlak ve ıslak giysilerini kokladı. "Güzel kıyafet."

Sesi şaka yapıyormuş gibi değildi. Ama tabii satir eğlence için eşofman giyerdi.

"Teşekkürler!" dedi adam neşeyle. "Ben Phorkys."

Frank olduğu yerde kıpırdanmaya başladı. "Giysinin üstünde neden Porky yazıyor?"

Phorkys hırladı. "Aptal üniforma şirketi! Hiçbir şeyi doğru yapamıyorlar."

Kate isim etiketini gösterdi. "Onlara ismimin Keto olduğunu söyledim, Kate diye yanlış yazmışlar. Kardeşimse... Artık ismi Porky."

"Hayır, değil!" diye bağırdı adam. "Porky aptl bir isim. Hem gösterinin adıyla bile uyumlu durmuyor. Porky'nin Gösterisi de ne demek? Ama sizin önünüzde daha fazla şikayet etmeyelim. İşte karşınızda, dev ölümcül mürekkepbalığı hazretleri!"

Abartılı bir hareketle mürekkepbalığı tankını gösterdi. Bu sefer cam tankın ön kısmında havai fişekler patladı ve etrafa altın renkli kıvılcımlar saçan su fıskiyeleri sıçradı. Hoparlörlerden müzik yayını başladı. Işıklar parlaklaştı ve boş bir tankın içinde mürekkepbalığı hazretlerinin krallığı gözler önüne serildi. Görünen o ki mürekkepbalığı mağaranın içine gizlenmişti.

"Kahretsin!" diye bağırdı Phorkys. Yan yan kız kardeşinin yanına gitti. "Keto, mürekkepbalığını eğitmek senin görevindi. Ona jonglörlük öğretmeni söylemiştim. Final için de belki biraz et parçalama gibi bir numara yapabilirdi. Çok mu şey istedim yani?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Çok utangaç," dedi Kate savunmaya geçerek. "Hem her bir dokunacının üstünde altmış iki tane jilet gibi keskin tel var ve bunların her birinin her gün bilenmesi gerekiyor." Frank'e döndü. "Bu canavar mürekkepbalığının melezleri zırhlarıyla birlikte yiyebilen tek yaratık olduğunu ve hazımsızlık çekmediğini biliyor muydun? Düşünsene!"

Frank tek parça olduğundan emin olmak istermiş gibi böğrünü tutarak ondan uzaklaştı.

"Keto!" diye bağırdı Porky. Bağırırken parmaklarını yengeç kıskaçları gibi şaklatmıştı. "Konuklarımızı gereksiz bilgilerle sıkacaksın. Daha az bilgi, daha çok eğlence! Bunu konuşmuştuk."

"Ama..."

"Aması yok! 'Derin Sularda Ölüm' isimli gösteriyi sunmak için buradayız. Sponsorumuz da Canavar Çörekleri!"

Son sözleri odada daha fazla yankılandı. Işıklar yandı. Zeminden dumanlar çıktı ve gerçek çörek kokusu yayan çörek gibi yuvarlak şekiller oluşturdu.

"Ödül tezgâhında bulabilirsiniz," dedi Phorkys. "Ama elinizdeki tüm Denarileri VIP turu için harcadınız ve turu bitirmek zorundasınız! Benimle gelin!"

"Şey, bir dakika," dedi Percy.

Phorkys'in gülümsemesi gayet çirkin bir biçimde suratından silindi. "Evet?"

"Siz bir deniz tanrısısınız, değil mi? Gaia'nın oğlusunuz."

Yengeç adam içimi çekti. "Aradan beş bin sene geçti ama hâlâ Gaia'nın küçük oğlu olarak tanınıyorum. Var olan en eski deniz tanrısı olmam da fayda etmiyor. Senin sonradan ortaya çıkan babandan da yaşlıyım bu arada. Gizli derinliklerin tanrısıyım! Sudaki dehşetlerin

kuyum! Bin canavarın babasıyım! Ama yok... Kimse beni tanımıyor. Titan savaşında onlara destek vermek gibi ufacık bir hata yapıyorum ve okyanustan Atlanta gibi bir yere sürgüne yollanıyorum."

"Olimposluların Atlantis dediklerini sanmıştık," dedi Keto. "Sanırım bizi buraya yollamaları da bir tür şakaydı."

Percy gözlerini kıstı. "Sen de bir tanrıça mısın?"

"Evet!" Keto mutlu mutlu gülümsedi. "Doğal olarak, deniz canavarları tanrıçasıyım! Balinaların, köpekbalıklarının, mürekkepbalıklarının ve diğer dev boyutlu deniz yaratıklarının tanrıçasıyım ama gönlüm hep canavarlardan yana. Genç deniz yılanlarının kurbanlarının etini geri tükürdüklerini, aynı yiyecekle altı seneye kadar kendilerini besleyebildiklerini biliyor muydun? Gerçekten!"

Frank kusacakmış gibi hâlâ midesini tutuyordu.

Koç Hedge ıslık çaldı. "Altı sene mi? Harika bir şey."

"Aynen!" dedi Keto heyecanla.

"Bir katil mürekkepbalığı kurbanlarının etini nasıl parçalıyor?" diye sordu Hedge. "Doğaya bayılırım."

"Şey, aslında..."

"Durun!" diye bağırdı Phorkys. "Gösteriyi mahvediyorsunuz! Şimdi nereid gladyatörlerimizin ölümüne savaşlarını izleyeceksiniz!"

Aynalı bir disko topu nereid tankına inerek suyu rengarenk ışıklarla donattı. İki kılıçbalığı en dibe çöküp kuma battı. Nereidler onları görmezden gelip Go Fish oyununu oynamaya devam ettiler.

"Kahretsin!" Phorkys ayaklarını yan yan yere vurdu.

Keto, Koç Hedge'e "Ona aldırış etmeyin," dedi. "Boşboğazın tekidir. Gel benimle tatlı satir. Sana canavarların av teknikleriyle ilgili tamamen renkli şemalar göstereyim."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Mükemmel!"

Percy araya giremeden Keto Hedge'i labirentimsi akvaryumların arasından geçirerek gezdirmeye başladı ve Frank'le onu yengecimsi deniz tanrısıyla baş başa bıraktı.

Percy ensesinden aşağı ter boşaldığını hissetti. Endişeyle Frank'le birbirlerine baktılar. Bu bir *böl ve yok et* stratejisi gibiydi. Bu karşılaşmanın hiçbir şekilde iyi bir biçimde sonlanacağına ihtimal vermiyordu. Bir yani o an Phorkys'e saldırmak istiyordu –en azından onu gafil avlayabilirlerdi ama henüz faydalı bir bilgi edinememişlerdi. Percy, Koç Hedge'i bir daha bulabileceğinden emin değildi. Hatta çıkışı bile bulabileceğini sanmıyordu. Phorkys yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı.

"Sakın merak etme!" dedi. "Keto biraz sıkıcı olabilir ama arkadaşına göz kulak olacaktır. Açıkçası turun en iyi kısmını hâlâ görmediniz!"

Percy bir şeyler düşünmeye çalıştı ama başı ağrımaya başlamıştı. Bir gün önce yediği çifte yüzünden mi, Phorkys'in özel efektleri yüzünden mi, yoksa Keto'nun deniz canavarlarıyla ilgili anlattığı mide bulandırıcı bilgiler yüzünden mi olduğunu bilmiyordu. "Şey... Bize buraya Dionisos yolladı," dedi nihayet.

"Baküs," dedi Frank hemen.

"Evet." Percy sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. Tanrıların bir ismini bile hatırlamakta zorlanıyordu zaten, iki ismi birden hatırlamak olacak iş değildi. "Şarap tanrısı. Her neyse işte." Phorkys'e baktı. "Baküs annen Gaia'nın ve ikiz gigant kardeşlerin Ephialtes'le Otis'in neler planladığını biliyor olabileceğini söyledi," dedi. "Bir de Athena'nın İşareti'yle ilgili bir şeyler biliyorsan..."

"Baküs size yardım edeceğimi mi söyledi?" dedi Phorkys.

"Evet, öyle dedi. Yani, sen Phorkys'sin. Herkes senden söz ediyor."

Phorkys birbiriyle aynı hizada olmayan gözleri neredeyse eşit bir çizgide görünecek biçimde başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Tabii ki! Öyle değil mi Frank?"

"Şey... Tabii, tabii!" dedi Frank. "İnsanların dilinden düşmüyorsun."

"Hakkımda neler diyorlar?" diye sordu deniz tanrısı.

Frank ne diyeceğini bilemedi. "Harika pirotekniğin olduğunu söylüyorlar. Ayrıca sesini de beğeniyorlarmış. Şey, bir disko topu..."

"Doğru!" Phorkys parmaklarını ve başparmaklarını heyecanla şaklattı. "Bende bir de dünyanın en büyük tutsak deniz canavarları koleksiyonu var!"

"Üstelik bir sürü şey biliyorsun," dedi Percy. "Örneğin ikizleri ve onların ne yapmayı planladığını da biliyorsundur."

"İkizler!" Phorkys sesinin yankılanmasını sağladı. Deniz yılanı tankının önünde kıvılcımlar yanıp söndü. "Evet, Ephialtes'le Otis hakkında her şeyi biliyorum. Özentiler! Diğer gigantlara uyum sağlayamıyorlar. Çok çelimsizler... Ay, bir de ayak yerine yılanları var ya!"

"Ayak yerine yılanlar mı?" Percy rüyasında gördüğü kıvrık uçlu uzun gigant ayakkabılarını hatırladı.

"Evet, evet," dedi Phorkys sabırsızlıkla. "Sahip oldukları ezik güçle bir şey başaramayacaklarını anlayınca illüzyonlar, sahne aldatmacaları gibi gösterilere başvurdular. Gaia gigant çocuklarını bazı düşmanlarını göz önünde bulundurarak yarattı. Her gigant belli bir tanrıyı öldürecek biçimde dünyaya geldi. Ephialtes ve Otis... Şey, ikisi birlikte anti-Dionisos gibi bir şeyler."

Percy duyduklarını idrak etmeye çalıştı. "Ne yani... Dünyadaki tüm şarabı kızılcık suyuyla falan mı değiştircekler?"

Deniz tanrısı alaycı bir ifadeyle güldü. "Yok canım! Ephialtes ve Otis

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

hep daha iyisini, daha gösterişlisini ve daha şaşaalısını yapmak istediler. Ha, tabii bir de Dionisos'u öldürmeyi. Ama önce, onun şenliklerini kötü göstererek onu rezil etmek istediler!"

Frank kıvılcım saçarlara baktı. "Havai fişekler ve disko topları kullanarak mı mesela?"

Phorkys'in ağzı rüzgâr tüneli gülümsemesiyle gerildi. "Aynen! İkizlere bildikleri her şeyi ben öğrettim, daha doğrusu öğretmeye çalıştım. Ama beni asla dinlemediler. İlk büyük numaraları neydi biliyor musunuz? Dağları üst üste koyarak Olimpos Dağı'na ulaşmaya çalıştılar. Tabii, bu da bir illüzyondan ibaretti. Onlara bunun çok saçma olduğunu söyledim. 'Ufaktan başlamalısınız' dedim. 'Birbirinizi ikiye ayırmayı, bir şapkadan gorgon çıkarmayı falan denemelisiniz. Bu tür şeyler yapın. Bir de bir örnek parıltılı giysiler giyin. İkizlerin bir örnek giyinmesi gerekir!'"

"İyi tavsiyeymiş," dedi Percy. "Şimdi ikizler..."

"Şimdi Roma'daki kıyamet gösterilerine hazırlanıyorlar," dedi Phorkys kıs kıs gülerek. "Annenin aptal fikirlerinden biri daha. Kocaman, bronz bir vazoda birisini tutsak etmişler."

Frank'e döndü. "Sen Ares'in çocuklarındansın, değil mi? Öyle kokuyorsun. İkizler bir keresinde babanı da aynı şekilde tutsak almışlardı."

"Mars'ın çocuğuyum," dedi Frank. "Bir dakika... gigantlar babamı da bronz bir vazoya mı hapsetmişlerdi?"

"Evet. Aptalca gösterilerinden bir diğeri işte," dedi deniz tanrısı. "Tutsağını bronz bir vazoya hapsedip nasıl sergilersin? Hiç eğlenceli değil. Benim güzel örneklerim gibi asla olamaz!" Kafalarını kayıtsızca cama vuran hippokampilere baktı.

Percy düşünmeye çalıştı. Sakinleştirici verilmiş deniz canavarlarının tembelliğinin onu da etkilemeye başladığını hissetti. "Bu... Bu kıyamet

gösterisinin Gaia'nın fikri olduğunu söylediniz, değil mi?"

"Evet... Annenin planları her zaman çok katmanlıdır." Güldü. "Dünya da katman katmandır! Sanırım bunu şimdi anladım!"

"Hı-hı," dedi Percy. "Planına gelince..."

"Planı mı? Bir grup melezin başına ödül koydu," dedi Phorkys. "Onları kimin öldürdüğü önemli değil. Şey... Lafımı geri alıyorum. İki tanesinin hayatta kalması gerektiğini üstüne basarak söyledi. Bir erkekle bir kız melezin ölmemesi gerekiyormuş. Bunun nedenini de sadece Tartarus biliyormuş. Her halükarda, ikizler ufak gösterilerini yapacak ve melezleri Roma'ya çekmeye çalışacaklar. Sanırım vazodaki tutsak, onların bir arkadaşı. Ya da bu melezlerin Athena'nın İşareti'ni aramak gibi bir aptallık yapıp bölgelerine gireceğini umuyorlar." Phorkys Frank'e bir dirsek attı. "Hah! İyi şanslar dilemek gerek, değil mi?"

Frank asabi asabi güldü. "Evet. Ha ha. Bu gerçekten de büyük aptallık olurdu çünkü..."

Phorkys gözlerini kıstı.

Percy elini cebine soktu. Parmaklarıyla Dalgakıran'ı sımsıkı kavradı. Bu yaşlı deniz tanrısı bile onların başlarına ödül koyulmuş melezler olduklarını anlayacak kadar zekiydi.

Ama Phorkys sırıtıp Frank'i tekrar bir dirsek attı. "Hah! Aferin, Mars'ın oğlu. Sanırım haklısın. Bunu konuşmaya bile gerek yok. Melezler Charleston'daki haritayı bulsalar bile asla sağ salim Roma'ya varamazlar!"

"Evet, CHARLESTON'DAKİ HARİTA," dedi Frank yüksek sesle ve gözlerini iri iri açarak Percy'nin bu bilgiyi kaçırmamasını sağlamaya çalıştı. Elinde İPUCU!!! yazan bir pankart tutuyor olsaydı ne demek istediğini ancak o kadar belli edebilirdi herhalde.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Aman neyse, bu kadar sıkıcı bilgi yeter!" dedi Phorkys. "VIP tur nun ücretini ödediniz. İzin verin de turu bitirelim. Üç Denarilik giş ücreti iade edilmez biliyorsunuz."

Percy daha fazla havai fişek, çörek kokulu duman ya da moralsiz tutsak edilmiş deniz yaratığı görmek istemiyordu. Ama Frank'e bakt ve ikisi yengecimsi yaşlı deniz tanrısına saygı göstermeye karar verdiler. En azından Koç Hedge'i zarar görmeden çıkışa kadar götürecek bir süre daha bunu yapmalıydılar. Hem bu arada Phorkys'ten başka bilgi de alabilirlerdi belki.

"Daha sonra başka sorular da sorabilir miyiz?" diye sordu Percy.

"Tabii ki! Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatırım!" Phorkys ellerini iki kez çırptı. Parıldayan kırmızı renkli ışığın bulunduğu duvarda, başka bir tanka açılan yeni bir tünel belirdi.

"Şöyle devam edelim." Phorkys yan yan tünele girdi.

Frank başını kaşıdı. "Mecbur muyuz?" Yana döndü.

"Canım, lafın gelişi diyor işte," dedi Percy. "Haydi, gel."

XVI

PERCY

Tünel bir spor salonu büyüklüğünde bir tankın zemininde devam ediyordu. Su ve birkaç ucuz dekorasyon haricinde bomboştu. Percy başlarının üstünde yaklaşık elli bin galonluk su olduğunu tahmin etti. Bir şey olur da tünel çökerse...

Sorun olmaz, diye düşündü Percy. *Binlerce kez suyuna altında kaldım. Su benim yuvam.*

Ama kalbi yine de gümbür gümbür atıyordu. Buz gibi Alaska bataklığına battığı anı, kapkara çamurun gözlerini, ağzını ve burnunu kapladığı zamanı hatırladı.

Phorkys tünelin ortasında durdu ve gururla kollarını iki yana açtı. "Güzel tank, değil mi?"

Percy ayrıntılara yoğunlaşarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Tankın bir köşesinde, sahte yosunlardan oluşan bir ormanın arasında, bacasından su baloncukları çıkan, plastik bir zencefilli çörek kulübesi duruyordu. Karşı köşedeyse, eski moda bir dalış giysisi giymiş, bir hazine sandığının başına eğilmiş bir adam heykeli vardı. Hazine sandığı birkaç saniyede bir

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

açılıyor, baloncuklar saçıyor, sonra tekrar kapanıyordu. Beyaz kumlara üstündeyse birer bowling topu büyüklüğünde cam bilyeler ve üç dişli mızraklar ve zıpkın tüfekleri gibi çeşitli silahlar duruyordu. Tankın öte tarafındaki duvarındaysa birkaç yüz kişilik bir amfitiyatro vardı.

"Burada ne var?" diye sordu Frank. "Bu tank akvaryum balıkları için değil."

Phorkys kaşlarını havaya kaldırdı. "Ah, ne güzel olurdu! Ama hayır, Poseidon'un soyundan gelen Frank Zhang. Bu tank, akvaryum balıkları için değil."

Frank bunu duyunca irkildi. Geriledi, sırt çantasını savuracağı bir gürz gibi kavradı. Percy'nin sırtından soğuk terler boşaldı, dehşet hissinin boğazından aşağı öksürük şurubu gibi süzüldüğünü hissetti. Ne yazık ki alışık olduğu bir hisli bu.

"Frank'in soyadını nereden biliyorsun?" diye sordu. "Poseidon soyundan geldiğini nereden biliyorsun?"

"Şey..." Phorkys omuzlarını silkip kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştı. "Sanırım Gaia'nın verdiği tanım listesinde vardı. Anlarsın ya, şu ödül meselesi için Percy Jackson."

Percy tükenmez kaleminin kapağını açtı. Dalgakıran bir anda elinde belirdi. "Sakın bana oyun oynamaya çalışma Phorkys. Bana bilgi vereceğine söz vermiştin."

"VIP turundan sonra bilgi vereceğim," dedi Phorkys. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağıma söz verdim. Ama aslında hiçbir şey bilmen gerekmiyor." Tanrının tuhaf gülümsemesi suratına giderek daha da yayıldı. "Roma'ya varsanız bile, ki bana hiç bunu başaracaksınız gibi gelmiyor, gigant kardeşlerimi sizinle birlikte savaşan bir tanrı olmadan yenemezsiniz. Hangi tanrı size yardım eder? Bakın, daha iyi bir planım var. Buradan

gitmiyorsunuz. Sizler VIP'siniz, yani çok önemli tutsaklar!"

Percy öne atıldı. Frank sırt çantasını deniz tanrısının kafasına fırlattı. Phorkys bir anda gözden kayboldu.

Tanrının sesi akvaryumun ses sisteminde duyuldu ve tünelde yankılandı. "Evet, güzel! Savaşmak iyidir! Toprak Ana bana önemli görevlerde asla güvenmedi ama yakaladığım her şeyi kendime saklamama izin verdi. Siz ikiniz harika bir gösteri oluşturursunuz –Poseidon'un neslinden gelen tek melez gösterisi siz olacaksınız. Gösterinin ismini 'Melez Dehşeti' koyabilirim –evet, hoşuma gitti bu isim! Ucuzluk Pazarı'yla anlaşma yaptık bile. Her gün saat 11:00 ile 13:00 arasında birbirinizle savaşabilirsiniz, gece gösteriniz de 19:00'da olabilir."

"Sen delinin tekisin!" diye bağırdı Frank.

"Kendinizi ucuza satmayın!" dedi Phorkys. "En büyük gösteri siz olacaksınız!"

Frank hemen çıkışa doğru koştu ama cam duvara çarptı. Percy diğer çıkışa doğru koşunca çıkışın kilitli olduğunu fark etti. Tünel bir anda bir baloncuğa dönüşmüştü. Elini cama dayayınca camın buz gibi yumuşadığını ve eridiğini hissetti. Çok geçmeden her yer suyla dolacaktı.

"Seninle işbirliği yapmayacağız, Phorkys!" diye bağırdı.

"Ama ben çok umutluyum!" diye gürledi deniz tanrısının sesi. "İlk başlarda birbirinizle savaşmasanız bile olur. Buradaki yiyeceklere alıştıktan sonra düzenli olarak sakinleştirici alacak ve talimatlara uyacaksınız. İnanın ki yeni yuvanızı çok seveceksiniz."

Percy'nin tepesindeki cam kubbe çatladı ve su sızdırmaya başladı.

"Ben Poseidon'un oğluyum!" Percy sesinin korkusunu ele vermemesi için gayret ediyordu. "Beni suda tutsak edemezsin. Ben en çok suda güçlüyüm."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Phorkys'in kahkahası her yönde yankılandı. "Ne tesadüf! Ben de en çok orada güçlüyümdür. Bu tank özellikle melezleri barındırmak için tasarlandı. Şimdi, siz ikiniz biraz eğlenin. Yemek vaktinde görüşürüz!"

Cam kubbe çatladı ve su büyük bir hızla içeri dolmaya başladı.

Percy dayanamayacak hale gelene dek nefesini tuttu. Nihayet ciğerlerini suyla doldurduğunda, normal bir biçimde nefes alıyormuş gibi hissetti. Suyun basıncı da onu rahatsız etmiyordu. Giysileri bile ıslanmamıştı. Sualtı becerileri her zamanki gibi süperdi.

Benimki sadece aptalca bir fobi, dedi içinden. *Boğulmayacağım.* Sonra aklına Frank geldi ve bir anda paniğe ve suçluluk hissine kapıldı. Percy kendisi için o kadar endişelenmişti ki arkadaşının Poseidon'un sadece uzak bir akrabası olduğunu unutmuştu. Frank suyun altında nefes alamazdı.

Peki ama Frank neredeydi?

Percy kendi etrafında döndü. Frank yoktu. Sonra yukarı baktı. Yukarıda, kocaman bir akvaryum balığı yüzüyordu. Frank dönüşüm geçirmişti; giysileri, sırt çantası ve üstündeki diğer her şeyiyle birlikte, genç irisi bir süs balığına dönüşmüştü.

Dostum. Percy düşüncelerini diğer deniz yaratıklarıyla konuştuğu gibi suda arkadaşına yolladı. *Ola ola süs balığı mı oldun yani?*

Frank'in sesini duydu: *Korktum. Tam süs balıklarından söz ediyorduk, bu yüzden aklımda bu vardı. İstersen bana dava aç.*

Kocaman bir süs balığıyla telepatik bir konuşma yapıyorum, dedi Percy. *Harika. Daha faydalı bir şeye dönüşemez miydin?*

Sessizlik. Belki de Frank düşünüyordu ama ne yaptığını söylemek çok güçtü çünkü süs balıklarının yüz ifadeleri olmazdı.

Pardon. Frank utanmış gibiydi. *Böyle kaldım. Paniklediğimde bazen başka bir şeye dönüşemiyorum.*

Sorun değil. Percy dişlerini sıktı. *Nasıl kaçacağımızı düşünelim.*

Frank tankı boydan boya yüzdü ve hiçbir çıkış olmadığını söyledi. Tankın üst kısmı alışveriş merkezindeki kapalı mağazalarda vitrinleri örten perdeler gibi, ilahi bronzdan bir ağla kaplıydı. Percy Dalgakıran'ın kabzasıyla camı delmeye çalışmıştı ama becerememişti. Sonra bunu tankın dibinde yatan silahlarla denemişti ama üç tane üçlü yaba, bir kılıç ve bir zıpkın tüfeği kırmakla kalmıştı.

Nihayet suyu kontrol etmeye çalıştı. Suyun genişlemesini ve tankı kırmasını ya da üst kısımda patlamasını umuyordu. Su ona itaat etmedi. Ya büyülüydü ya da Phorkys'in gücünün etkisi altındaydı. Percy kulakları neredeyse patlayana dek denedi ama en fazla plastik hazine sandığının kapağını açmayı başardı.

Buraya kadarmış, diye düşündü çaresizlik içinde. Hayatımın sonuna dek plastik bir evde yaşayıp devasa süs balığı arkadaşımla savaşacağım ve beslenme vakitlerini bekleyeceğim.

Phorkys zamanla buna bayılacaklarını vaat etmişti. Percy sakinleştirici verilmiş telekineleri, nereidleri ve hippokampileri, tembel tembel daireler çizerek yüzüşlerini düşündü. Onlar gibi olacağını düşününce de endişesi daha da arttı.

Phorkys'in haklı olup olmadığını düşündü. Kaçabilseler bile etkisiz durumda olan tanrılarla nasıl gigantları yeneceklerdi? Baküs onlara yardım edebilirdi. Daha önce de ikiz gigantları öldürmüştü ama savaşa ancak veremeyecekleri bir adak karşılığında katılacaktı ve Baküs'e herhangi bir adak adama fikri aklına geldikçe Percy'nin içinden kendini bir Canavar Çöreği'yle boğmak geliyordu.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

Bak! dedi Frank.

Camın dışında Keto, Koç Hedge'i amfitiyatroda gezdiriyor, ona bir şeyler anlatırken Hedge başını sallayıp hayran hayran oturma yerlerine bakıyordu.

Hedge! diye bağırdı Percy. Sonra bunun fayda etmeyeceğini fark etti. Hedge telepatik konuşmaları duyamazdı.

Frank kafasını cama çarptı. Hedge onu fark etmedi. Keto onu hızla amfitiyatronun diğer tarafına götürdü. Keto cama bakmadı bile, çünkü muhtemelen tankın hâlâ boş olduğunu sanıyordu. Haydi gel, der gibi odanın diğer ucunu işaret etti. Burada daha çok korkunç deniz canavarı var.

Percy, Koç gitmeden sadece birkaç saniyesi olduğunu fark etti. Onların ardından yüzdü ama su her zamanki gibi hızlı yüzmesini engelliyordu. Hatta onu geriye itiyor gibiydi. Dalgakıran'ı bırakıp her iki elini de kullanmaya başladı.

Koç Hedge ve Keto çıkıştan beş adım uzaktaydılar. Percy çaresizlikle kocaman bir bilyeyi aldı ve bir bowling topu gibi alttan cama doğru savurdu. Bilye cama küt diye çarptı ama dikkat çekecek kadar yüksek bir ses çıkarmadı. Percy hayal kırıklığına uğradı.

Ama Koç Hedge'in satir kulakları vardı. Arkasına baktı. Percy'yi gördüğünde saniyeler içinde suratında sayısız ifade belirdi: inanmazlık, şaşkınlık, öfke ve sonra da sükunet.

Keto fark etmeden, Hedge ona amfitiyatronun tepesini işaret etti. Sanki 'Aman tanrılarım, bu da kim?' diye bağırıyor gibiydi. Keto yukarı bakınca Hedge hemen sahte ayaklarını çıkardı ve keçi toynağıyla Keto'nun kafasına bir ninja tekmesi savurdu.

Percy irkildi. Kısa süre önce kafasına çifte yediği yer sızladı ama bu

güne dek kafes dövüşlerini seven bir koruyucuları olduğu için hiç o kadar sevinmemişti.

Hedge hemen cama koştu. 'Orada ne işin var, Jackson?' der gibi elleriyle cama dayadı. 'Camı kır!' Hedge bir de şuna benzer bir soru soruyor gibiydi: 'Frank nerede?'

Percy dev süs balığını gösterdi. Frank sol sırt yüzgecini havaya kaldırdı. *N'aber?*

Deniz tanrıçası Hedge'in arkasında hareket etmeye başladı. Percy çılgınlar gibi onu işaret etti.

Hedge tekme attığı toynağını esnetmek istermiş gibi ayağını salladı ama Percy kollarını sallayıp 'Hayır,' dedi. Sonsuza dek Keto'nun kafasına tekme indiremezlerdi. Tanrıça ölümsüz olduğu için baygın kalmazdı ve bu yüzden bu tanktan çıkmaları da hayal olurdu. Phorkys'in onları kontrol etmeye gelmedi de an meselesiydi.

Percy dudaklarını sessizce oynatarak üç parmağını havaya kaldırdı ve camı işaret edip, 'Üç deyince,' dedi. 'Hepimiz aynı anda cama çarpacağız.'

Percy sessiz sinema oyununda hiç becerikli değildi ama Hedge ne dediğini anlamış gibi başını salladı. Yaşlı satir bir şeylere çarpmaktan iyi anlardı. Percy kocaman bir bilyeyi daha aldı. *Frank, sana da ihtiyacımız olacak. Tekrar şekil değiştirebilir misin?*

Belki insan olabilirim.

Tamamdır! Nefesini tut yeter. Eğer bu işe yararsa...

Keto dizlerinin üstünde doğruldu. Kaybedecek vaktimiz yok.

Percy parmaklarını yavaşça havaya kaldırdı: 'Bir, iki, üç!'

Frank insana dönüştü ve omzuyla cama vurdu. Koç da kendi etrafında dönüp toynağıyla bir Chuck Norris tekmesi savurdu. Percy tüm gü-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

cünü kullanıp bilyeyi duvara fırlattı ama bundan da fazlasını yaptı. Suya itaat etmesini emretti ve bu sefer hayır yanıtını kabul etmedi. Tankın içinde büyük bir basıncın biriktiğini hissetti ve bunu kullandı. Su öfkeli gür olmak isterdi. Zaman tanındığında, su her engeli aşabilirdi ve tıpkı Percy gibi tutsak olmaktan nefret ederdi. Percy, Annabeth'e geri dönmeyi düşündü. Deniz yaratıklarını tutsak eden bu korkunç hapishaneyi yerle bir etmeyi hayal etti. Phorkys'in mikrofonunu çirkin gırtlağından aşağı sokmayı düşündü. Elli bin galonluk su da öfkesine yanıt verdi.

Cam duvar çatladı. Darbe noktasından camın her yanına çatlaklar yayıldı ve tank bir anda patladı. Percy bir su akımı tarafından emildi. Frank, kocaman bilyeler ve bir öbek plastik yosunla birlikte amfitiyatronun zeminine fırladı. Dalgıç heykeli kucaklamak istermiş gibi ona çarptığında Keto daha yeni yeni ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Koç Hedge tuzlu su tükürdü. "Pan'ın kavalı aşkına Jackson! İçeride ne işin vardı?"

"Phorkys!" dedi Percy su tükürüp. "Tuzak! Kaçın!"

Hep birlikte çıkışlara doğru koşarken alarm zilleri çalmaya başladı. Önce nereidlerin, sonra da telekinelerin tanklarının yanından geçtiler. Percy onları serbest bırakmak istiyordu ama bunu nasıl yapacaktı? Hepsine sakinleştirici verilmiş ve sersemletilmişti, dahası onlar deniz yaratıklarıydı. Okyanusa gidecek bir yol bulamazlarsa hayatta kalamazlardı. Ayrıca Phorkys onları yakalarsa Percy deniz tanrısının gücünün onunkini aşacağından emindi. Keto da peşlerine düşecekti; zaten onları deniz canavarlarına yem etmeye hazırdı.

Geri döneceğim, dedi Percy ama tanklardaki yaratıklar onu duydularsa bile belli etmediler.

Ses sisteminde Phorkys'in sesi yankılandı: "Percy Jackson!"

şimşek ve kıvılcım saçarlar patladı. Çörek kokusu koridorları kaplı. Beş ya da altı ayrı şarkıdan oluşan dramatik bir müzik aynı anda hoparlörlerden yayıldı. Işıklar yandı ve binadaki tüm özel efektler aynı anda devreye girince ortalık alev aldı.

Percy, Koç Hedge ve Frank cam tünelden dışarı fırladılar ve kendilerini yeniden balina köpekbalığı odasında buldular. Akvaryumun ölümlüler kısmı çığlık çığlığa kaçan bir kalabalıkla doluydu: aileler ve yaz kamplarından gelen öğrenci grupları her yöne kaçışırken personel de bunun yanlış bir alarm uyarısı olduğuna dair çılgınlar gibi herkesi teskin etmeye çalışıyordu.

Percy artık bu kargaşadan kaçmaları gerektiğini iyi biliyordu. Frank ve Koç Hedge ile birlikte ölümlülerin arasına karışıp çıkışa doğru koştu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XVII

ANNABETH

Annabeth Percy'nin en muhteşem Yosun Kafa anlarını anlatarak Hazel'i keyiflendirmeye çalışıyordu ki Frank paldır küldür koridora girip kamaraya daldı.

"Leo nerede?" dedi nefes nefese. "Kalkalım! Kalkalım!"

İki kız derhal ayağa fırladı.

"*Percy* nerede?" dedi Annabeth. "Ya keçi?"

Frank dizlerini tutarak soluklanmaya çalıştı. Giysileri saf kolayla yıkanmış gibi hâlâ kaskatı ve nemliydi. "Güvertede," dedi. "İkisi de iyiler. Ama peşimizde birileri var!"

Hazel'ın hemen arkasından gittiği, hâlâ nefes nefese olan Frank'in de peşine takıldığı Annabeth basamakları ikişer üçer çıktı. Percy ve Hedge bitkin bir halde güvertede yatıyorlardı. Hedge'in ayakkabıları yoktu. Gökyüzüne bakıp sırıttı ve "Muhteşem. Muhteşem," diye mırıldandı. Percy'nin her yanı bir pencereyi kırıp dışarı atlamış gibi yara bere içindeydi. Bir şey demedi ama Annabeth'in elini dermansız bir biçimde yakalayıp *Başımın dönmesi geçince seninle ilgileneceğim*, der gibi ona baktı.

Yemek salonunda bir şeyler atıştırmakta olan Leo, Piper ve Jason koşa koşa yukarı çıktılar.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye bağırdı Leo elinde yarısı yenmiş ızgara peynirli bir sandviç tutarak. "İnsan öğle yemeği molası bile veremeyecek mi yahu? Neler oluyor?"

"Peşimizdeler!" diye bağırdı Frank yine.

"Ne peşimizde?" diye sordu Jason.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Frank nefes nefese. "Balinalar? Deniz canavarları? Belki de Kate ve Porky!"

Annabeth onu gırtlaklamak istiyordu ama ellerinin iri yarı arkadaşının kalın boynunu sarabileceğinden emin değildi.

"Dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Leo, iyisi mi sen bizi buradan uzaklaştır."

Leo sandviçini korsanlar gibi dişlerinin arasına aldı ve dümene koşturdu.

Çok geçmeden *2. Argo* göğe yükseliyordu. Annabeth kıçtaki arbaletin başına geçti. Peşlerinden gelen balinalar ya da başka yaratıklar görmedi ama Percy, Frank ve Hedge, Atlanta şehir manzarası ufukta minicik bir nokta kadar kalana dek kendilerine gelemediler.

"Charleston," dedi Percy güvertede yaşlı bir adam gibi aksaya aksaya yürüyerek. Hâlâ epey sarsılmış görünüyordu. "Dümeni Charleston'a çevir."

"Charleston mı?" Jason bunu sanki geçmişiyle ilgili bir şeyler hatırlamış gibi söylemişti. "Atlanta'da ne buldunuz?"

Frank sırt çantasını açtı ve hatıra eşyalarını çıkarmaya koyuldu. "Birkaç şeftali reçeli. Birkaç tişört. Bir kar küresi. Bir de şey, bunlar gerçekten de Çin kelepçeleri değil."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Annabeth sükunetini bozmamaya gayret etti. "Sırt çantasından değil de öykünün başından başlasan nasıl olur?"

Leo da gemiyi idare ederken konuşulanları duysun diye kıç güvertesinde toplandılar. Percy ve Frank sırayla Georgia Akvaryumu'nda olanları anlatırken Koç Hedge de arada sırada lafa katıştı: "Harikaydı!" ya da "Sonra kafasına tekmeyi bastım!" gibi yorumlar yaptı.

En azından Koç, Percy'yle Annabeth'in önceki gece ahırda uyuya kaldığını unutmuştu. Ama Annabeth'in Percy'nin öyküsünden anladığı kadarıyla ceza almaktan çok daha büyük sorunlarla karşı karşıyaydılar. Percy akvaryumdaki tutsak deniz yaratıklarını anlatınca Annabeth onun neden o kadar üzüldüğünü anladı.

"Çok korkunç," dedi. "Onlara yardım etmemiz gerek."

"Edeceğiz," dedi Percy kararlı bir tavırla. "Ama bir süre sonra. Önce bunu nasıl yapacağımızı düşünmem gerek. Keşke..." Başını iki yana salladı. "Neyse. Öncelikle başımıza koyulan ödülle uğraşmamız gerek."

Koç Hedge konuşmayla pek ilgilenmiyordu; muhtemelen konuşma artık onunla ilgili olmadığı için ilgisini kaybetmiş, döner tekmelerini savura savura, kendisine iltifat ede ede pruva tarafına doğru yürümeye başlamıştı.

Annabeth hançerinin kabzasını kavradı. "Demek başımıza ödül koymuşlar," dedi. "Sanki yeterince canavarın ilgisini cezbetmiyoruz da."

"ARANIYOR posterlerimiz de var mı?" diye soru Leo. "Başımıza koyulan ödüllerin bir listesi falan da var mıdır acaba?"

Hazel kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

"Bugünlerdeki bedelimi merak ediyorum. Yani Percy ya da Jason kadar etmediğimi ben de biliyorum ama belki de iki ya da üç Frank ediyorumdur."

"Hey!" dedi Frank şikayet eder gibi.

"Kesin şunu," dedi Annabeth sert bir ses tonuyla. "En azından bir sonraki adımın Charleston'a gitmek ve şu haritayı bulmak olduğunu biliyoruz."

Piper kontrol paneline yaslandı. Koyu renk saçlarına çok yakışan beyaz tüylerle yapmıştı örgülerini. Annabeth onun buna nasıl vakit bulabildiğine şaştı. Kendisi saçını taramayı bile zor hatırlıyordu.

"Bir harita," dedi Piper. "Ama *neye giden* bir harita?"

"Athena'nın İşareti'ne," dedi Percy ve bunu der demez sanki Annabeth'in özel alanına girmiş gibi hissetti. Annabeth kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi bir elektrik yayıyordu.

"Harita her neyle ilgiliyse, bunun Roma'da olduğunu, Romalılarla Yunanlılar arasındaki gerginliği ortadan kaldırabilecek önemli bir şeye işaret ettiğini biliyoruz."

"Gigantların felaketi," dedi Hazel.

Percy evet anlamında başını salladı. "Rüyamda ikiz gigantlar bir heykelden söz ettiler."

"Şey..." Frank tam olarak Çin malı olmayan kelepçeleri elinde evirip çevirdi. "Phorkys'in dediğine göre bunu aramak için çıldırmış olmamız gerekiyormuş. Ama aradığımız şey tam olarak nedir?"

Herkes Annabeth'e baktı. Annabeth beynindeki tüm düşünceler dışarı fırlamak için can atıyormuş gibi kafa derisinin uyuştuğunu hissetti: bir heykel... Athena... Yunanlılar ve Romalılar... Kâbusları ve annesiyle arasında geçen tartışma. Parçaların nasıl birleştiğini görebiliyordu ama bunun doğru olduğuna inanamıyordu. Yanıt çok büyük, çok önemli ve çok korkutucuydu.

Jason'ın sanki düşündüklerini biliyormuş ve bunlardan en az onun

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

kadar hoşnutsuzmuş gibi baktığını fark etti.

Bir kez daha şunu düşünmeden edemedi: *Neden bu çocuk beni bu kadar endişelendiriyor? Gerçekten de benim tarafımda mı?* Yoksa bunları düşünen annesi miydi?

"Be-ben bir yanıta yaklaştım," dedi Annabeth. "O haritayı bulursak daha çok şey bileceğim. Jason, bu arada Charleston ismini duyunca tepki verdin... Oraya daha önce gitmiş miydin?"

Jason endişeli bir tavırla Piper'a baktı ama Annabeth bunu neden yaptığını bilemedi.

"Evet," dedi Jason. "Reyna ve ben yaklaşık bir sene önce bir göreve gitmiştik. C.S.S. Hunley gemisinden imparatorluk altınından yapılmış silahları kurtarıyorduk."

"Nereden?" dedi Piper.

"Yuh!" dedi Leo. "O dediği ilk başarılı askeri denizaltı. Hem de İç Savaş'tan kalma. Hep görmek istemişimdir."

"Romalı melezler tarafından inşa edilmişti," dedi Jason. "İçinde İmparatorluk altınından yapılmış birçok gizli torpido vardı; sonra biz bunları geri alıp Jüpiter Kampı'na götürdük."

Hazel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek Romalılar Konfederasyon tarafında savaştılar?" dedi. "Büyükannesi köle olan bir kız olarak, bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söyleyebilirim."

Jason avuçları yukarı gelecek biçimde ellerini masaya koydu. "O zaman ben henüz hayatta değildim. Dahası, bir tarafta Yunanlılar, diğer tarafta Romalılar da yoktu. Ama dediğinde haklısın, iyi bir şey değildi tabii. Bazen melezler kötü seçimler yaparlar." Utanç içinde Hazel'a baktı. "Bazen bizler de şüpheci davranıyoruz ve düşünmeden konuşuyoruz."

Hazel ona baktı. Yavaş yavaş onun özür dilemeye çalıştığını anladı.

Jason, Leo'yu dürtükledi.

"Aah!" diye cıyakladı Leo. "Yani, evet... Kötü seçimler diyorduk. İnsanların kurtarılması gereken erkek kardeşlerine güvenmemek gibi. Farazi olarak söylüyorum tabii."

Hazel dudaklarını büzdü. "Peki. Charleston'a geri dönelim. O denizaltını tekrar bir kontrol edelim mi diyorsunuz yani?"

Jason omuzlarını silkti. "Şey... Charleston'da arama yapabileceğimiz iki yer geliyor aklıma. Hunley'yi muhafaza ettikleri müze bunlardan biri. İç Savaş'tan kalma birçok şey var orada. Bunlardan birinin içinde bir hayalet olabilir. Müzeyi iyi biliyorum. İçeri girersek yolumuzu bulabiliriz."

"Ben giderim," dedi Leo. "Kulağa keyifli olacakmış gibi geliyor."

Jason tamam der gibi başını salladı. Sonra parmaklarını Çin kelepçelerinden çıkarmaya çalışan Frank'e baktı. "Sen de gelmelisin, Frank. Sana ihtiyacımız olabilir."

Frank şaşırdı. "Neden? Akvaryumda pek bir şey yapamadım."

"Gayet iyiydin," dedi Percy. "Camı üçümüz anca kırabildik."

"Hem sen Mars'ın çocuklarından birisin," dedi Jason. "Yenilgiye uğrayan tarafın hayaletleri sana hizmet etmek zorunda. Charleston'daki müzede çok sayıda Konfederasyon hayaleti var. Onları kontrol altında tutmak için sana ihtiyacımız var."

Frank yutkundu. Annabeth, Percy'nin Frank'in kocaman bir süs balığına dönüştüğünü söylediğini hatırladı ve gülmemek için kendini zor tuttu. Gözünün önüne bir süs balığı getirmeden Frank'e bakması bir daha mümkün olmayacaktı.

"Peki." Frank pes etti. "Tabii." Kelepçeden çıkarmaya çalıştığı parmaklarına bakıp kaşlarını çattı. "Şey, bunu nasıl..."

Leo kıs kıs güldü. "Dostum, bunları daha önce hiç görmedin mi?

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Parmaklarını çıkarmanın çok basit bir yolu var."

Frank bir kez daha denedi ama başaramadı. Hazel bile gülmemeye çalışıyordu. Frank kelepçeye yoğunlaşıp suratını buruşturdu. Birden ortadan kayboldu. Az önce durduğu yerde şimdi, boş bir Çin kelepçesinin yanında yeşil renkli bir iguana duruyordu.

"Bravo Frank Zhang," dedi Leo ciddi bir sesle Kheiron'u taklit ederek. "Çin kelepçelerinden aynen böyle kurtulunuyor işte: bir iguanaya dönüşerek."

Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Frank tekrar insana dönüşüp kelepçeleri yerden aldı ve sırt çantasına attı. Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi.

"Her neyse," dedi konuyu bir an önce değiştirmeye çalışarak. "Müze kontrol edeceğimiz yerlerden biri. Ama Jason, sen iki yer olduğunu söylemiştin."

Jason'ın gülümsemesi silindi. Aklından geçen şey her neyse, Annabeth bunun hoş bir şey olmadığını anladı.

"Evet," dedi Jason. "Diğer yerin ismi Battery; rıhtımın hemen yanındaki bir park. Oraya en son... Reyna'yla birlikte gittiğimde..." Piper'a şöyle bir bakıp hemen lafına devam etti. "Parkta bir şey gördük. İç Savaş'tan kalmış gibi görünen, bir güneyli güzelini andıran bir hayalet ya da bir çeşit ruh vardı; parıldıyor ve havada süzülüyordu. Ona yaklaşmaya çalıştık ama yanına vardığımızda ortadan kayboldu. Sonra Reyna bir şey hissetti... Tek başına bir şey denemesi gerektiğini söyledi. Hayaletin sadece bir kızla konuşabileceğini düşündü. Gerçekten de hayalet onunla konuşmaya başladı."

Herkes devam etmesini bekledi.

"Hayalet ne dedi?" diye sordu Annabeth.

"Reyna bana söylemedi. Ama önemli bir şey olmalıydı. Ya bir kehanet ya da kötü bir haber duymuştu. O günden sonra Reyna benim yanımda bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Annabeth, eidolonlarla olanlardan sonra bir hayalete, özellikle de insanları kötü haberler ya da kehanetlerle değiştiren hayaletlerle karşılaşmaktan hoşlanmamaya başlamıştı. Öte yandan, annesi bilgelik tanrıçasıydı ve bilgi en güçlü silahtı. Annabeth olası bir bilgi kaynağını geri çeviremezdi.

"O halde, bu bir kız muhabbeti olacak," dedi. "Piper'la Hazel benimle gelebilirler."

Her ikisi de tamam der gibi başlarını salladılar ama Hazel endişeli görünüyordu. Yeraltı Dünyası'nda geçirdiği zaman iki hayata bedel hayalet deneyimi yaşamış olmalıydı. Piper'ın gözlerindeki parıltı, Reyna ne yaparsa ben de yapabilirim, der gibiydi.

Annabeth altı melezin bu iki yarı göreve gittiği takdirde, Percy'nin gemide Koç Hedge'le yalnız kalacağını fark etti ki erkek arkadaşını umursayan bir kızın onu asla bu durumda bırakmaması gerekirdi. Percy'yi bir daha gözünün önünden ayırmak da istemiyordu; hele onca ay ayrı kaldıktan sonra istediği son şey buydu. Öte yandan, Percy tutsak deniz yaratıklarını gördükten sonra o kadar üzülmüştü ki Annabeth biraz dinlenmenin ona iyi gelebileceğini düşündü. Percy'nin gözlerinin içine bakıp ona sessizce soru sordu. Percy de, *Evet, beni merak etme*, der gibi başını salladı.

"Pekâlâ, plan tamamdır." Annabeth konsolunu gözden geçiren, arayüzde Festus'un gıcırtılarını ve uğultusunu dinleyen Leo'ya baktı. "Leo, Charleston'a varmamıza ne kadar var?"

"Güzel soru," diye mırıldandı Leo. "Festus az önce tam arkamızda

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

bir grup kartal görmüş ama uzun menzilli radarda gördüğü için hemen biz göremiyoruz."

Piper konsola eğildi. "Onların Romalı olduğundan emin misiniz?"

Leo gözlerini devirdi. "Hayır Pipes. Kusursuz bir düzende uçan bir grup tesadüfi kartal da olabilir. Tabii ki Romalılar! Gemiyi geri döndürüp savaşmamız da müm..."

"...kün *değil*; bu, Roma'nın düşmanı olup olmadığımıza dair herhangi bir şüpheyi de yok eder."

"Başka bir fikrim daha var," dedi Leo. "Dosdoğru Charleston'a gidersek birkaç saat içinde orada oluruz. Ama kartallar bize yetişebilir, işler karışabilir. Dolambaçlı bir yoldan Charleston'a gidip yolu uzatabiliriz ama oraya ancak yarın sabah varırız..."

Hazel tam itiraz edecekken Leo elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Nico'nun başı dertte ve acele etmemiz gerek."

"Bugün Haziran'ın yirmi yedisi," dedi Hazel. "Bugünden sonra dört günümüz kalıyor. Sonra Nico ölecek."

"Biliyorum! Ama Romalılara izimizi kaybettirmek için de son şansımız olabilir. Hâlâ Roma'ya zamanında varacak vakit kalıyor."

Hazel suratını ekşitti. "Ne zaman yeterince vaktimiz var desen..."

Leo omuzlarını silkti. "*Çok az* vaktimiz var desem nasıl olur?"

Hazel başını ellerinin arasına alıp üçe kadar saydı. "Bizim için bir standart artık bu," dedi.

Annabeth bunu evet yanıtı olarak kabul etmeye karar verdi. "Peki Leo. Ne tür bir dolambaçlı yoldan bahsediyorsun?"

"Sorduğuna çok sevindim!" Leo konsoldaki birkaç düğmeye bastı, döner tablayı çevirdi ve Wii kontrolündeki A düğmesine epey hızlı bir biçimde basmaya başladı. Arayüze "Buford? Görev yerine lütfen," dedi.

Frank bir adım geriledi. "Gemide başka birisi daha mı var? Buford da kim?"

Merdivenlerden buharlar çıktı ve Leo'nun otomatik masası güverteye çıktı. Annabeth yolculuğa çıktıklarından beri Buford'u pek görmemişti. Genellikle makine dairesinden çıkmıyordu (Leo, Buford'un motordan gelişten gizliye hoşlandığını iddia ediyordu). Buford meşe bir yüzeyi olan üç ayaklı bir masaydı. Bronz gövdesinde birkaç tane çekmece, dönen dişliler ve bir dizi buhar deliği vardı. Buford'un ayaklarından birine bir posta çuvalına benzer bir şey bağlanmıştı. Masa dümene kadar gitti ve bir tren düdüğüne benzer bir ses çıkardı.

"İşte bu Buford," dedi Leo.

"Mobilyalarına isim mi veriyorsun?" diye sordu Frank.

Leo alaycı bir tavırla güldü. "Dostum, bu masanın neler yapabildiğini bilsen ona kendi ismini bile verirdin. Buford, Operasyon Küçük Masa'ya hazır mısın?"

Buford buhar fışkırttı. Tırabzana çıktı. Meşe yüzeyi birer pasta dilimini andıran dört parçaya ayrıldı ve ahşap bıçaklara dönüştü. Bıçaklar dönmeye başlayınca da Buford uçup gitti.

"Helikopter bir masa," dedi Percy. "İtiraf edeyim, havalı bir şey. O çuvalın içinde ne vardı?"

"Kirli melez çamaşırları," dedi Leo. "Umarım sakıncası yoktur Frank."

Frank şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Kartallar kokumuzun peşine takılacak."

"Ama o çuvalda tek yedek pantolonum vardı!"

Leo omuzlarını silkti. "Buford'dan uçarken onları yıkamasını ve ütülemesini istedim. Umarım yapar." Ellerini ovuşturup sırıttı. "Evet! İşte

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

buna iyi iş çıkarmak derim. Şimdi dolambaçlı yolu bir hesaplayayım. Akşam yemeğinde görüşürüz!"

Percy erkenden yatınca Annabeth'in gece bilgisayar ekranına bakmaktan başka yapacak bir işi kalmadı.

Tabii ki yanına Daedalus'un bilgisayarını almıştı. İki sene önce, o günü Annabeth'in hâlâ anlamaya çalıştığı icat fikirleri, şemalar ve diyagramlarla dolu olan makineyi gelmiş geçmiş en büyük mucitten almıştı. İki seneden sonra standart bir dizüstü bilgisayarın modası geçmiş olurdu ama Annabeth, Daedalus'un makinesinin zamanın hâlâ elli sene ilerisinde olduğunu fark etmişti. Gerçek boyutlu bir dizüstü bilgisayar olan bu alet, ufalıp bir tablet bilgisayar olabiliyor ya da bir cep telefonundan bile küçük bir metal parçasına dönüşebiliyordu. Annabeth'in o güne dek sahip olduğu her bilgisayardan daha hızlı çalışıyor, uydulara ya da Olimpos'un Hephaistos-TV yayınlarına erişebiliyor ve ayakkabı bağcıklarını bağlamak haricinde her şeyi yapabilen özel programları çalıştırabiliyordu. Aslında bunun için de bir uygulama vardı ama Annabeth henüz bunu bulamamıştı.

Yatağına oturup Daedalus'un üç boyutlu dönüştürücü programlarından birini kullanarak Atina'daki Parthenon'un bir modelini incelemeye koyuldu. Hem mimariyi sevdiği için hem de annesine adanmış en meşhur tapınak olduğu için orayı hep ziyaret etmek istemişti.

Sağ salim Yunanistan'a gidebilirlerse bu dileği gerçek olabilirdi. Ama Athena'nın İşareti'ni ve Reyna'nın bahsettiği eski Roma efsanesini ne kadar düşünse, annesiyle arasında geçen tartışmayı hatırlıyordu. Aradan o kadar hafta geçtiği halde, annesinin sözleri hâlâ canını yakıyordu.

Annabeth Percy'nin annesini ziyaret etmiş, Yukarı Doğu Yakası'nda

...oya binmişti. Percy'nin ortadan kaybolduğu o uzun aylar boyunca ...i haftada bir onu görmeye gitmişti. Bunun bir sebebi Sally Jackson ...i Paul'a gelişmeleri haber vermekti, diğer sebebiyse Percy'nin iyi ...duğuna birbirlerini ikna etmekti.

Bahar ayları özellikle zor geçmişti. Annabeth o zamana dek Percy'nin hayatta olduğuna inanıyordu çünkü Hera'nın planında onu Roma tatilina yollamak vardı ama nerede olduğundan emin değildi. Jason eski kampının yerini aşağı yukarı hatırlıyordu hatırlamasına ama Yunanların tüm büyüsü, hatta Hekate kulübesindeki kampçıların büyüleri bile Percy'nin orada ya da başka bir yerde olduğunu doğrulayamıyordu. Percy sanki yer yarılmış da içine girmişti. Kâhin Rachel geleceği görmeye çalışmıştı.

Buna rağmen, Annabeth her boş vaktini Percy'nin yerine dair bir ipucu veren söylentileri incelemekle geçirmişti. Doğa ruhlarıyla konuşmuş, Roma'yla ilgili efsaneleri okumuş, Daedalus'un defterinde ipuçları aramış ve yüzlerce altın drahmiyi tanıdığı her dost ruha, meleze ya da canavara yollamıştı ama bir sonuç elde edememişti.

O öğleden sonra Sally'nin evinden dönerken Annabeth kendisini her zamankinden de bitkin hissediyordu. O ve Sally ağlamışlar, sonra toparlanmaya çalışmışlardı ama artık sinirleri yıpranmıştı. Nihayet Annabeth Grand Central İstasyonu'na giden Lexington Caddesi metrosuna binmişti.

Yukarı Doğu Yakası'ndan lisesinin yurduna başka bir yoldan da gidiliyordu ama Annabeth Grand Central İstasyonu'na gitmekten hoşlanıyordu. Güzel tasarımı ve geniş boş alanı ona Olimpos Dağı'nı anımsatıyordu. Büyük binalar daha iyi hissetmesini sağlıyordu – bunun nedeni kalıcı bir yerde olmanın ona da kalıcı olduğunu hissettirmesi olabilirdi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Tam Percy'nin annesinin eskiden America Caddesi'nde çalıştığı şeker dükkânının önünden geçmiş, eski günlerin hatrına mavi renkli şekerlemelerden almaya karar vermişti ki Athena'nın duvardaki metro haritasını incelediğini gördü.

"Anne!" Annabeth gözlerine inanamamıştı. Annesini aylardır görmemişti; Zeus Olimpos'un kapılarını kapatıp tanrılara melezlerle tüm iletişimi yasakladığından beri görüşmemişlerdi. Annabeth buna rağmen defalarca annesine ulaşmaya çalışmış, ona yardım etmesi için yalvarmış, kampta yediği her yemekte ona adaklar adamıştı ama hiçbir yanıt alamamıştı. Athena o gün bir blucin, dağ çizmeleri ve kırmızı, pamuklu bir gömlek giymiş, koyu renkli saçları omuzlarına dökülür halde karşısında duruyordu. Elinde uzun bir yolculuğa çıkacakmış gibi bir sırt çantası ve bir baston vardı.

"Eve dönmeliyim," diye mırıldandı Athena haritayı inceleyerek. "Yol fazla karmaşık. Keşke Odiseus burada olsaydı. Haritayı okuyabilirdi."

"Anne!" dedi Annabeth. "Athena!

Tanrıça dönüp Annabeth'i hatırlamıyormuş gibi boş boş baktı.

"Bu, benim adımdı," dedi rüyadaymış gibi. "Şehrim talan edilmeden, kimliğim çalınmadan ve beni bu hale getiren şey olmadan önce." Tiksintiyle üstündeki giysilere baktı. "Eve geri dönmeliyim."

Annabeth şok içinde geri çekildi. "Sen Minerva'sın!"

"Bana sakın o isimle hitap etme!" Tanrıçanın gri renkli gözleri öfkeyle parıldadı. "Eskiden bir mızrakla bir kalkan taşırdım. Zafer avcumun içindeydi. Bundan çok daha fazlasıydım."

"Anne," dedi Annabeth titrek bir sesle. "Benim, Annabeth. Kızın."

"Kızım..." dedi tanrıça. "Evet, çocuklarım intikamımı alacak. Romalıları yok etmeleri gerek. Korkunç, şerefsiz, taklitçi Romalılar. Hera iki

kampı ayrı tutmamız gerektiğinde ısrar etmişti. Ben de 'Hayır, bırakalım da savaşsınlar,' demiştim. 'Bırakalım da çocuklarım o zorbaları yok etsinler.' "

Annabeth kalp atışını kulaklarında hissediyordu. "Bunu sen mi istedin? Ama sen bilgesin. Savaşı herkesten daha iyi..."

"Bir kere!" dedi tanrıça. "Yerime başka bir şey koyuldu. Harap edildim. Bir kupa gibi çalınıp sevgili memleketimden uzaklara taşındım. O kadar çok şey kaybettim ki. Asla affetmeyeceğime yemin ettim. Çocuklarım da öyle." Annabeth'e daha dikkatle baktı. "Sen benim kızım mısın?"

"Evet."

Tanrıça gömleğinin cebinden bir şey çıkardı: Bir metro jetonunu Annabeth'in eline tutuşturdu.

"Athena'nın İşareti'ni izle," dedi. "İntikamımı al."

Annabeth jetona bakmıştı. Jeton gözlerinin önünde bir New York metro jetonundan, Atinalılar tarafından kullanılan antik gümüş bir drahmaya dönüştü. Üstünde Athena'nın kutsal hayvanı olan bir baykuş ile bir zeytin dalı, diğer tarafındaysa Yunanca bir yazı vardı.

Athena'nın İşareti.

Annabeth o zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Annesinin neden Minerva gibi davrandığını da anlamamıştı. Annesi Minerva olsa da olmasa da aklının o kadar karışık olmaması gerekirdi.

"Anne..." Mümkün olduğunca mantıklı bir ses tonuyla konuşmaya gayret etti. "Percy kayıp. Yardımına ihtiyacım var." Hera'nın iki kampı bir araya getirip Gaia'yla ve gigantlarla savaşma planını anlattı ama tanrıça bastonunu mermer zemine vurdu.

"Asla!" dedi. "Roma'ya yardım eden herkesin yok olması gerek. On-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

lara katılırsan seni evlatlıktan reddederim. Beni hayal kırıklığına uğratm zaten."

"Anne!"

"Percy'yle zerre kadar ilgilenmiyorum. Romalıların tarafına geçtiys bırak o da yok olsun. Öldür onu. Tüm Romalıları öldür. İşaret'i bul, kaynağına kadar git. Roma'nın bana nasıl saygısızlık ettiğini gör ve intikam yeminin et."

"Athena intikam tanrıçası değildir." Annabeth tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Percy benim her şeyim."

"İntikam da benim her şeyim," dedi tanrıça. "Hangimiz daha bilge?"

"Sende bir tuhaflık var. Sorun ne?"

"Sorun Roma!" dedi tanrıça acı acı. "Bana ne yaptılar baksana, beni bir Romalıya dönüştürdüler. Onların tanrıçası mı olmamı istediler? O halde kendi kötülüklerini tadacaklar. Öldür onları çocuğum."

"Hayır!"

"O halde sen bir hiçsin." Tanrıça tekrar metro haritasına döndü. İfadesi yumuşadı, kafası karışır, dikkati dağılır gibi oldu. "Yolu bulabilsem... Eve dönebilsem, belki... Ama hayır. Ya intikamımı al ya da benim yolumu terk et. Artık çocuğum değilsin."

Annabeth'in gözleri yanmaya başladı. Dilinin ucuna kadar bin tane kötü şey geldi ama hiçbirini söyleyemedi. Arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı.

Gümüş parayı atmaya çalıştı ama para tıpkı Percy'nin Dalgakıran'ı gibi her zaman cebine geri döndü. Ne yazık ki drahmanın büyülü güçleri yoktu - daha doğrusu işe yarar bir özelliği yoktu. Sadece kabuslar görmesine neden oluyordu ve Annabeth ne kadar denese de ondan kurtulamıyordu.

Şimdi *2. Argo*'daki kamarasında otururken paranın cebinde ısınmaya başladığını hissetti. Bilgisayar ekranındaki Parthenon modeline baktı ve Athena'yla yaptığı tartışmayı hatırladı. Son birkaç gündür duyduğu sözler zihninde dönüp duruyordu: *Yetenekli bir dost, ziyaretçisi için hazır. Kimse heykeli geri alamaz. Bilgeliğin kızı yürüyecek tek başına.*

Bunların ne anlama geldiğini anlamış olmaktan korkuyordu. Tanrıça'ya yanılıyor olmak için dua etti.

Kapısı çalınınca irkildi.

Gelenin Percy olmasını umuyordu ama Frank Zhang kafasını içeri uzattı.

"Şey, pardon," dedi Frank. "Acaba içeri..."

Annabeth onu gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki Frank'in içeri girmek istediğini birkaç saniye sonra anladı.

"Tabii, gel."

Frank içeri girip etrafına bakındı. İçeride pek bir şey yoktu. Annabeth'in çalışma masasının üstünde bir sürü kitap, bir defter, bir tükenmez kalem, babasının çift kanatlı Sopwith Camel uçağında uçarken çıtmış ve başparmağını havaya kaldırmış bir fotoğrafı vardı. Annabeth bu fotoğrafı severdi. Ona babasının sırf onu korumak için bir canavar ordusunu ilahi bronzdan yapılmış makineli tüfeklerle taradığı zamanı anımsatıyordu. Annabeth kendini babasına en çok o zaman yakın hissetmişti; bir kız babasından daha başka nasıl bir doğum günü hediyesi isteyebilirdi ki?

Duvardaki bir kancadan annesinin en değerli eşyalarından biri olan New York Yankees kepi sarkıyordu. Bu kep giyenleri görünmez kılardı ama Annabeth Athena'yla tartıştığından beri, kep bu özelliğini yitirmişti. Annabeth nedenini bilmiyordu ama inatla kepi de göreve getirmişti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Her sabah deniyor, tekrar işe yaramasını umuyordu. Ama o ana dek hep sadece annesinin öfkesini hatırlatmaya yaramıştı.

Bunlar haricinde kamara boştu. Annabeth kamarasını temiz ve yerli yerinde tutuyordu çünkü bu şekilde daha iyi düşünebiliyordu. Her zaman iyi notlar aldığı için Percy ona inanmıyordu ama birçok melez gibi Annabeth'te de DEHB vardı. Kişisel alanında dikkat dağıtan çok şey olduğunda asla bir şeye odaklanamıyordu.

"Eee, Frank?" dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Gemide onca melez arasından en son Frank'in onu ziyaret etmesini beklerdi. Frank'in yüzü kızarıp da Çin kelepçelerini cebinden çıkarınca Annabeth'in şaşkınlığı arttı.

"Bu konuda bilgisiz kalmak hoşuma gitmiyor," dedi Frank. "Bana kelepçenin sırrını göster misin? Başkasına sormak istemedim."

Annabeth onun ne demek istediğini biraz geç anladı. Bir dakika. Frank yardım mı istiyordu yani? Sonra jeton düştü. Tabii, Frank utanıyordu. Leo onunla fena dalga geçmişti. Kimse alay konusu olmayı sevmezdi. Frank'ın kararlı ifadesi, bir daha bu durumda kalmak istemediğini gösteriyordu. Bilmeceyi iguana olmadan çözmek istiyordu.

Annabeth tuhaf bir biçimde kendisiyle gurur duydu. Frank onunla alay etmeyeceğini biliyordu. Hem Annabeth Çin kelepçesi gibi basit bir konuda bile olsa, bilgi peşinde olan kişilere karşı yumuşak davranırdı.

Yanındaki yatağı işaret etti. "Tabii ki. Otursana."

Frank sanki her an oradan kaçabilirmiş gibi şiltenin en ucuna oturdu. Annabeth Çin kelepçelerini aldı ve onları bilgisayarın yanına tuttu. Sonra da kızılötesi tarama tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra, Çin kelepçelerinin üç boyutlu bir modeli ekranda belirdi. Frank'in de görebilmesi için dizüstü bilgisayarı ona doğru çevirdi.

"Nasıl yaptın bunu?" dedi Frank hayretle.

"En son Antik Yunan teknolojisi. Tamam, bak şimdi. Yapı, silindir biçimli çift eksenli bir örgüden oluşuyor; bu yüzden mükemmel bir esnekliğe sahip." Görüntüyü bir akordeon gibi açılıp kapanacak biçimde ayarladı. "Parmaklarını içine geçirdiğinde gevşiyor. Ama çıkarmaya çalıştığında çevresindeki örgünün sıkılaşması yüzünden daralıyor. Elini ancak bir biçimde geri çekerek çıkarman mümkün değil."

Frank boş boş ona baktı. "Tamam, yanıt nedir o zaman?"

"Şey..." Annabeth ona hesaplamalarından bazılarını gösterdi: Örgüde kullanılan malzemeye bağlı olarak kelepçelerin çok büyük bir baskı altında nasıl parçalanmadığını anlattı. "Örülmüş bir yapı için bayağı hayret verici, değil mi?" dedi. "Doktorlar bunu kemik kırıklarının tedavisinde kullanırlar ve elektronik mühendisleri de..."

"Tamam ama yanıt?"

Annabeth güldü. "Kelepçeyle *savaşmayacaksın.* Parmaklarını dışarı çekmeyecek, tam aksine içeri iteceksin. Böylece örgü gevşer."

"Hmm." Frank bunu denedi. İşe yaramıştı. "Teşekkürler ama kelepçeleri üç boyutlu program ve hesaplamalar olmadan da gösteremez miydin?"

Annabeth tereddüt etti. Bilgelik bazen genç irisi süs balıklarında da çıkabiliyordu. "Haklısın sanırım. Aptalcaydı. Bak, ben de bir şey öğrendim."

Frank kelepçeyi tekrar denedi. "Çözümü bilince ne kadar da kolay."

"Aslında, birçok tuzaktan kurtulmak kolaydır," dedi Annabeth. "Sadece düşünmen ve kurbanının düşünmeyeceğini umman gerekir."

Frank evet anlamında başını salladı. Gitmek istemiyormuş gibiydi.

"Leo kötü bir şey yapmak istemedi," dedi Annabeth. "Bazen boşbo-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ğazlık ediyor işte. İnsanlar onu ürküttüğünde esprilerle savunmak [illegible] kendisini."

Frank kaşlarını çattı. "Onu neden ürküteyim ki?"

"Onun iki mislisin. Bir ejderhaya dönüşebiliyorsun." Ayrıca Hazel senden hoşlanıyor, diye düşündü Annabeth ama bunu ona söylemedi.

Frank pek ikna olmuş gibi değildi. "Leo da ateş yaratabiliyor." Kelepçeleri elinde evirip çevirdi. "Annabeth... Belki bir gün bana bu kadar basit olmayan başka bir sorun için de yardım edersin. Ben... Sanırım buna Aşil topuğu diyebilirim."

Annabeth bir Roma sıcak çikolatası içmiş gibi hissetti. Bu iki sözcük ona asla tatlı ve hoş gelmemişti ama Frank nedense bu hissi uyandırmıştı. O, kocaman oyuncak bir ayı gibiydi. Hazel'ın neden ondan hoşlandığını anlayabiliyordu. "Memnuniyetle," dedi. "Başkasının bu Aşil topuğundan haberi var mı?"

"Percy ve Hazel," dedi Frank. "O kadar. Percy... O, çok iyi biri. Onun peşinden her yere giderim. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Annabeth, Frank'in koluna hafifçe vurdu. "Percy arkadaşlarını hep çok iyi seçer. Senin gibi. Ama Frank, bu gemideki herkese güvenebilirsin. Leo'ya bile. Biz bir takımız. Birbirimize güvenmemiz gerek."

"Sa-sanırım öyle."

"Peki, seni endişelendiren bu zayıflık nedir?"

Akşam yemeği zili çalınca Frank irkildi.

"Belki... Belki sonra anlatırım," dedi. "Bundan söz etmek zor. Ama teşekkürler, Annabeth." Çin kelepçesini aldı. "Basitliği aklından çıkarma."

XVIII

ANNABETH

Annabeth o gece kâbus görmeden uyudu, bu yüzden de uyandığında huzursuzdu – sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Leo gemiyi Charleston Limanı'ndaki bir iskeleye, hemen deniz duvarının yanına indirdi. Kıyıda büyük malikanelerin, palmiye ağaçlarının ve işlenmiş demirden yapılmış parmaklıkların bulunduğu tarihi bir bölge vardı. Antik havan topları suya çevrilmişti. Annabeth güverteye çıkana dek Jason, Frank ve Leo çoktan müzeye gitmişlerdi. Koç Hedge'in dediğine göre günbatımına kadar geri döneceklerini söylemişlerdi.

Piper ve Hazel da gitmeye hazırdı ama Annabeth önce sancak tarafındaki tırabzanlara yaslanmış, dalgın dalgın manzarayı izleyen Percy'ye baktı.

Elini tuttu. "Biz yokken ne yapacaksın?"

"Rıhtıma atlayacağım," dedi Percy abur cubur almaya gitmek isteyen herhangi bir çocuk gibi. "Buradaki nereidlerle iletişime geçmeye çalışacağım. Belki onlar bana Atlanta'daki tutsakları nasıl kurtaracağıma dair tavsiye verebilirler. Hem denizin bana iyi gelebileceğini de düşünüyo-

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

rum. Akvaryumda olmak... Bana kendimi pis hissettirdi."

Koyu renkli saçları her zamanki gibi darmadağındı ama Annabeth başının bir tarafındaki gri tutamı düşündü. Her ikisi de on dört yaşındayken sırayla gökyüzünü taşımışlardı (istemeden). Bunun için harcadıkları çabanın bir sonucu olarak, her ikisinin de saçının bir kısmı ağarmıştı. Percy'nin kayıp olduğu önceki sene boyunca her ikisinin de gri telleri nihayet kaybolmuş ve bu durum Annabeth'i biraz hüzünlendirmiş, biraz da endişelendirmişti. Percy'yle arasındaki sembolik bir bağ kaybolmuş gibi hissetmişti.

Annabeth onu öptü. "Bol şans Yosun Kafa. Bana geri dön, tamam mı?"

"Döneceğim," dedi Percy. "Sen de aynı şekilde."

Annabeth gitgide artan huzursuzluğunu gizlemeye çalıştı. Piper'la Hazel'a döndü. "Pekâlâ, hanımlar. Gidip Battery'deki hayaletleri bulalım."

Sonrasında Annabeth, Percy'yle birlikte limana atlamış olmayı diledi. Hatta hayaletlerle dolu bir müzede olmayı bile tercih ederdi. Gerçi Hazel ve Piper'la takılmak onu rahatsız etmiyordu.

İlk başlarda Battery civarında yürürken çok keyifli vakit geçirdiler. Tabelalara göre, deniz kenarındaki parkın ismi Beyaz Nokta Bahçeleriydi. Okyanustan esen rüzgâr sıcak öğleden sonrasının boğucu ısısını dağıtıyor, cüce palmiyelerin gölgesi etrafa hoş bir serinlik yayıyordu. Sokağın her iki yanına eski İç Savaş havantopları ve Annabeth'in içini ürperten tarihi kişiliklerin bronz heykelleri dizilmişti. Titan Savaşı sırasında Daedalus'un yirmi üç kodlu emriyle canlanan New York'taki heykelleri düşündü. Ülkenin dört bir yanındaki heykellerin daha kaçı otomaton ve harekete geçmeyi bekliyor acaba diye merak etti.

Charleston Limanı güneşin altında parıldıyordu. Kuzeyde ve güneyde toprak şeritleri birer kol gibi körfezi sarmıştı ve limanın ağzında, yaklaşık olarak bir buçuk kilometre ötede taş kaleli bir ada vardı. Annabeth bu kalenin İç Savaş'ta önemli bir yeri olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama buna çok kafa yormadı.

Yolda ilerlerken daha çok içine deniz havası çekip Percy'yi düşündü. Tanrılar korusun, ondan bir daha ayrılmak istemiyordu. Kırık kalbini düşünmeksizin bir daha deniz kenarına inmesi mümkün olmayabilirdi. Deniz duvarından uzaklaşıp parkın iç karadaki bölümlerini incelemeye başladıklarında rahatladı.

Park kalabalık değildi. Annabeth yerel halkın büyük çoğunluğunun yaz tatiline gittiğini ya da şekerleme yapmak için evlerine çekildiğini tahmin etti. Dört katlı Koloni tarzı malikanelerin sıralandığı South Battery Sokağı'na girdiler. Taş duvarlar sarmaşıklarla kaplanmıştı. Evlerin dış cephesinde Roma tapınaklarındaki gibi kocaman beyaz sütunlar vardı. Ön bahçeler gül çalıları, hanımeli çiçekleri ve tomurcuklanmış begonvillerle doluydu. Sanki Demeter onlarca sene önce zaman ayarını tüm çiçeklerin açacağı biçimde ayarlamış, sonra da geri gelip kontrol etmeyi unutmuştu.

"Bana biraz Yeni Roma'yı anımsatıyor," dedi Hazel. "Tüm bu büyük malikâneler ve bahçeler. Sütunlar ve kemerler."

Annabeth evet der gibi başını salladı. Amerika'nın güneyinin İç Savaş'tan önce kendisini nasıl Roma'ya benzettiğini okuduğunu hatırladı. Eskiden güney halkı etkileyici mimariye, şerefe ve görgü kurallarına önem verirdi. Ama kötü yanlarından biri de kölelikti. Bazı güneyliler, Roma'da da köleler olduğunu öne sürüp kendi kölelerinin olmasını haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Annabeth ürperdiğini hissetti. Buradaki mimariye bayılırdı. Evler

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ve bahçeler çok güzeldi ve Roma'yı anımsatıyordu. Ama güzel şeyler neden hep kötü bir tarihle sarmalandığını merak etti. Yoksa bunun tersi miydi? Belki de kötü tarihleri, karanlık yönlerini gizlemek için güzel şeyler inşa etmelerine neden olmuştu.

Başını salladı. Percy onun bu tür felsefi düşüncelere dalıp gitmesinden hoşlanmazdı. Onunla buna benzer şeyler konuşmak istediğinde Percy'nin gözleri donuklaşırdı.

Diğer kızlar pek konuşmadılar.

Piper her an bir tuzak görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakınıp duruyordu. Bu parkı hançerinde gördüğünü söylemişti ama ayrıntı vermemişti. Annabeth onun korktuğunu hissediyordu Ne de olsa Piper hançerinde gördüğü bir şeyi son yorumlamaya kalkıştığında Percy ve Jason Kansas'ta birbirlerini öldürmeye kalkmıştı.

Hazel da düşüncelere dalmış gibiydi. Ya etrafı inceliyordu ya da erkek kardeşi için endişeliydi. Dört gün içinde onu bulup kurtaramazlarsa Nico ölecekti.

Annabeth de bu tarihin omuzlarına bir yük bindirdiğini hissediyordu. Nico di Angelo hakkında hep karmaşık şeyler hissetmişti. Onu ve ablası Bianca'yı Maine'deki askeri akademiden kurtardıklarından beri Nico'nun gizliden gizliye ondan hoşlandığından şüpheleniyordu; ama Annabeth ona karşı asla bir şey hissetmemişti. Nico çok genç ve huysuzdu. Annabeth'i huzursuz eden karanlık bir yanı vardı.

Yine de ona karşı bir sorumluluk hissediyordu. İlk tanıştıklarında her ikisi de Hazel hakkında bir şey bilmiyordu. O zamanlar Nico'nun hayatta kalan tek ailesi Bianca'ydı. Bianca da öldükten sonra Nico evsiz kalmış, dünyada tek başına oradan oraya savrulmuştu. Annabeth bunu anlayabiliyordu.

Öylesine düşüncelere dalmıştı ki parkın etrafında sonsuza dek dolaşabilirdi ama Piper kolunu tuttu.

"Şurada." Rıhtımın diğer tarafını işaret etti. Birkaç yüz metre ileride, suyun üstünde beyaz ve parıltılı bir şekil yüzüyordu. Annabeth ilk önce bunun bir şamandıra ya da güneş ışığını yansıtan ufak bir tekne olduğunu sandı ama şekil kesinlikle parıldıyordu ve bir tekneden daha düzgün bir biçimde ilerleyerek dosdoğru onlara doğru geliyordu. Şekil onlara yaklaştıkça Annabeth bunun bir kadın şeklinde olduğunu fark etti.

"Hayalet," dedi.

"Hayalet değil," dedi Hazel. "Hiçbir ruh bu kadar parlak değildir."

Annabeth, Hazel daha iyi biliyordur diye bir şey demedi. Hazel'ın yeraltında olduğunu, gencecik bir yaşta ölüp sonra da Yeraltı Dünyası'ndan geri geldiğini, canlılar değil de ölüler hakkında daha çok şey bildiğini düşünemiyordu.

Piper bir transa girmiş gibi sokağın karşısına geçip deniz duvarına doğru yürüdü ve bir at arabasının altında kalmaktan kıl payı kurtuldu.

"Piper!" diye bağırdı Annabeth.

"Peşinden gitsek iyi olacak," dedi Hazel.

Annabeth'le Hazel ona yetiştiğinde hayalet sadece birkaç metre ötedeydi. Piper ona tiksinmiş gibi bakıyordu.

"Bu *gerçekten* o," diye homurdandı.

Annabeth gözlerini kısıp hayalete baktı ama hayalet o kadar parlaktı ki ayrıntıları seçmek mümkün değildi.

Derken hayalet deniz duvarının üstünden uçup tam önlerinde durdu. Parıltısı söndü.

Annabeth olduğu yerde kalakaldı. Kadın insanın nefesini kesecek kadar güzel, bir o kadar da tanıdıktı. Yüzünü tarif etmek güçtü. Sanki bir

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

film yıldızından diğerine dönüşüyordu. Gözleri sürekli renk değiştiriyor, kâh yeşil, kâh mavi kâh kehribar rengi oluyordu. Uzun saçları da dümdüz sarıdan çikolata renkli lülelere dönüşüveriyordu.

Annabeth anında kıskançlığa kapıldı. Hep koyu renkli saçları olsun isterdi. Bir sarışın olarak kimsenin onu ciddiye almadığını düşünürdü. Bir stratejist, mimar ve kıdemli danışman olarak, yani insanın beynini kullanmasını gerekli kılan işlerin tümünde, sırf sarışın olduğu için herkesin iki misli çaba harcaması gerekiyordu.

Kadın, tıpkı Jason'ın tarif ettiği gibi bir güneyli güzeli kılığındaydı. Üstündeki tuvaletin üst kısmı derin kesimli, pembe renkli ipek kumaştan bir korseden, alt kısmı da beyaz fistolu, üç katlı bir etekten oluşuyordu. Ellerine dirseklerine kadar uzanan beyaz ipekli eldivenler giymişti, göğsüne doğru da pembe ve beyaz renkli, tüylü bir yelpaze tutuyordu.

Kadının her yanı Annabeth'e kendini yetersiz hissettirecek şekildeydi. Üstündeki tuvaleti büyük bir zarafetle taşıyordu; belli belirsiz makyajı kusursuzdu; etrafına yaydığı kadınsı çekicilik hiçbir erkeğin kayıtsız kalamayacağı türdendi.

Annabeth onu kıskanmanın anlamsız olduğunu fark etti. Kadın onu özellikle böyle *hissettiriyordu.* Bu hissi daha önce de yaşamıştı. Yüzünün her an değiştiği, giderek daha da güzel bir hal aldığında onu tanıdı.

"Afrodit," dedi Annabeth.

"Venüs?" dedi Hazel şaşkınlıkla.

"Anne," dedi Piper gayet monoton bir sesle.

"Kızlar!" Tanrıça hepsine birden sarılmak istermiş gibi kollarını iki yana açtı.

Ama üç melez de yerinden kıpırdamadı. Hazel bir cüce palmiyeye doğru geriledi.

"Burada olduğunuza ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi tanrıça. "Savaş yaklaşıyor. Kan dökülmesi kaçınılmaz. Yapacak tek bir şey var."

"Hmm... Neymiş o?" diye sordu Annabeth.

"Ne olacak, çay içip sohbet edeceğiz tabii ki. Benimle gelin!"

Ortaya çıktı ki Afrodit çay işini çok iyi biliyormuş.

Onları bahçenin orta kısmındaki çardağa doğru götürdü. Beyaz sütunlu çardakta, üstünde gümüş bir takım, porselen fincanlar ve tabii ki üstünden dumanlar tüten bir demlik olan bir masa vardı. Demlikten yayılan koku en az Afrodit'in görünümü gibi her an değişiyor, bazen tarçın, bazen de yasemin ya da nane gibi oluyordu. Masanın üstünde tabak tabak çörekler, kurabiyeler, kekler, tereyağı ve reçel vardı ki Annabeth aşk tanrıçası olunmadığı takdirde bunların bir hayli kilo aldırıcı olduğundan emindi.

Afrodit hasırdan bir tavuskuşu sandalyesine oturdu; daha doğrusu, adeta tahtına kuruldu. Herkesin fincanına çay koyup bir an olsun duruşunu bozmadan, büyüleyici gülümsemesini eksik etmeden ve üstüne bir damla dahi dökmeden servis yaptı.

Annabeth orada oturdukları müddetçe ondan daha da fazla nefret ettiğini hissetti.

"Ah, tatlı kızlarım," dedi. "Charleston'a bayılıyorum! Bu çardakta katıldığım nikâh törenlerini düşündükçe gözlerim doluyor. Hele Eski Güney'deki zarif baloları düşünüyorum da... Her şey ne kadar da hoştu. Bu malikânelerin birçoğunun bahçesinde hâlâ heykellerim durur ama onlar bana Venüs diyorlar."

"Hangisisin?" diye sordu Annabeth. "Venüs mü, Afrodit mi?"

Tanrıça çayını yudumladı. Gözleri muzip muzip parıldıyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Annabeth Chase, ne kadar güzel bir genç kız olmuşsun. Ama saçına bir şeyler yapmalısın. Hazel Levesque, senin de giysilerin..."

"Giysilerim mi?" Hazel giysilerinin nesi olduğunu bilememiş gibi, utanarak değil de şaşkınlıkla kırış kırış olmuş kot pantolonuna baktı.

"Anne!" dedi Piper. "Beni utandırıyorsun."

"Seni neden utandırdığımı anlamıyorum," diye yanıt verdi tanrıça. "Sırf sen modayla ilgili olarak verdiğim tavsiyeleri dinlemiyorsun diye başkaları da bunlara kulak asmayacak diye bir şey yok Piper. Annabeth'le Hazel'ı tepeden tırnağa değiştirip benimki gibi ipek bir tuvalet..."

"Anne!"

"Peki," dedi tanrıça içini çekerek. "Soruna yanıt vereyim Annabeth. Ben hem Afrodit'im hem de Venüs. Çoğu Olimposlu'nun aksine, zaman ilerledikçe değişmiyorum. Hatta biraz bile yaşlanmadığımı söyleyebilirim!" Parmaklarıyla kendisini takdir edermiş gibi yüzünü okşadı. "Ne de olsa, ister Yunanlı olun ister Romalı, aşk her zaman aşktır. Bu iç savaş beni diğerlerini etkilediği kadar etkilemeyecek"

Harika, diye düşündü Annabeth. Kendi annesi, yani Olimpos'un en aklı başında tanrıçası bir metro istasyonunda kendi kendine konuşan, hırçın ve boş kafalı birine dönüşmüştü. Yunan-Roma bölünmesinden etkilenmeyen, onlara yardım edebilecekler de Afrodit, Nemesis ve Dionisos'tu. Aşk, intikam ve şarap. Çok faydalı olacakları kesindi!

Hazel üstüne pudra şekeri serpilmiş bir kurabiyeden bir ısırık aldı. "Henüz savaşa girmedik, leydim."

"Ah, tatlı Hazel," dedi Afrodit yelpazesini katlayarak. "Çok iyimsersin ama seni yürek parçalayıcı günler bekliyor. Savaş *tabii ki* de yaklaşıyor. Aşk ve savaş her zaman el ele yürür. İnsan duygularının zirve noktasıdır! Kötü ve iyi, güzellik ve çirkinlik gibi."

Sanki Annabeth'in Eski Güney için neler düşündüğünü biliyormuş gibi ona gülümsedi.

Hazel kurabiyesini tabağına koydu. Çenesine kırıntılar bulaşmıştı ve Annabeth onun bu durumun farkında olmayışından -ya da umurunda olmayışından- hoşlandı.

"Yürek parçalayıcı derken ne demek istediniz?" diye sordu Hazel.

Tanrıça, Hazel şirin bir köpek yavrusuymuş gibi ona güldü. "Bak bu konuda Annabeth sana bir şeyler anlatabilir. Bir keresinde ona aşk hayatını *ilginç kılacağıma* söz vermiştim. Sözümü tutmadım mı?"

Annabeth neredeyse fincanının sapını kıracaktı. Yüreği senelerdir parçalanıyordu. İlk aşkı Luke Castellan'la tatmıştı ki Luke ona sadece bir kardeş gözüyle bakmıştı; daha sonra kötü birisi olmuş ve Annabeth'ten hoşlandığına karar vermişti. Hem de ölmeden bir gün önce. Sonra onu deli eden tatlı Percy çalmıştı kalbini ama Percy de o sıralar Rachel isimli bir başka kızdan hoşlanıyor gibiydi. Dahası, *birkaç* kez ölümle burun buruna gelmişti. Nihayet Percy onun olmuştu ama bunun bedeli de Percy'nin altı ay ortadan kaybolması ve hafızasını kaybetmesi olmuştu.

"İlginç sözcüğü hafif kalıyor," dedi Annabeth.

"E ama canını sıkan her şeyden de ben sorumlu değilim canım," dedi tanrıça. "Ama bir aşk hikâyesinde inişler çıkışlar olması hoşuma gider. Ah, hepiniz harika öykülersiniz -aman, kızlarsınız. Beni gururlandırıyorsunuz!"

"Anne, burada olmanın bir nedeni var mı?" diye sordu Piper.

"Efendim? Ha, çay dışında mı diyorsun? Buraya sık sık gelirim. Manzarayı, yemekleri ve ortamı severim. Havada esen romantizm ve kalp kırıklığı kokusunu siz de hissediyorsunuz, değil mi? Yüzyılların birikimi."

Tanrıça yakınlardaki bir malikâneyi işaret etti. "En üst kattaki bal-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

konu görüyor musunuz? Amerikan İç Savaşı başlamadan hemen önce orada bir parti vermiştik. Sumter Kalesi bombardımana tutulmuştu."

"İşte buydu," dedi Annabeth. "Limandaki ada. İç Savaş'ın ilk çatışması orada meydana gelmişti. Müttefikler Federasyon birliklerini bombardımana tutmuşlar, kaleyi ele geçirmişlerdi."

"Ne hoş bir partiydi," dedi Afrodit. "Bir yaylı dörtlüsü müzik yapıyordu, erkeklerse yeni asker üniformaları içinde muhteşem görünüyorlardı. Kadınların tuvaletleri de... Ah, görmeliydiniz! Ares'le dans etmiştim. Bir dakika, yoksa Mars mıydı? İtiraf edeyim ki parti başımı döndürmüştü. Rıhtımda patlayan o güzelim ışıkları, havantoplarının sesini duyup korkan sevgililerine sarılmak için bunu bir mazeret olarak kullanan erkekleri utamıyorum!"

Annabeth'in çayı buz gibi olmuştu. Hiçbir şey yememişti ama içinden kusmak geliyordu. "Amerikan tarihinin en kanlı savaşından bahsediyorsun. Altı yüz binden fazla insan hayatını kaybetti. Bu ne demek biliyor musun? Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nda ölen Amerikalıların sayısından da fazla."

"Ah o yiyecekler," diye konuşmaya devam etti Afrodit. "Ah, gerçekten de inanılmazdı. General Beauregard partiye şahsen katılmıştı. Alçağın tekiydi. O sırada ikinci eşiyle evliydi ama Lisbeth Cooper'a nasıl baktığını görecektiniz."

"Anne!" Piper çöreğini güvercinlere fırlattı.

"Tamam, pardon," dedi tanrıça. "Uzun lafın kısası, buraya size yardım etmek için geldim kızlar. Hera'yla karşılaşacağınızı sanmam. Bu ufak göreviniz taht odasını bir hayli karıştırdı. Bildiğiniz gibi, diğer tanrıların keyfi kaçmış durumda; hepsi Romalı ve Yunanlı tarafları arasında bölündüler. Bazıları bunu diğerlerinden daha fazla hissediyor." Bakışla-

rını Annabeth'e dikti. "Annenle aranda geçen tartışmayı arkadaşlarına anlatmışsındır herhalde, değil mi?"

Annabeth kızardığını hissetti. Hazel'la Piper merakla ona baktılar.

"Tartışma mı?" dedi Hazel.

"Ufak bir tartışma işte," dedi Annabeth. "Önemli değil."

"*Önemli değil* mi?" dedi tanrıça. "Bak, onu bilemem işte. Athena tüm tanrıçalar içinde en Yunanlı olandı. Atina'nın koruyucusuydu ne de olsa. Romalılar orayı istila ettiğinde... Athena'yı farklı bir biçimde benimsediler. El sanatları ve zeka tanrıçası Minerva oluverdi. Romalıların daha çok sevdiği, *başka* savaş tanrıçaları vardı. Bellona gibi..."

"Reyna'nın annesi," diye mırıldandı Piper.

"Evet. Bir süre önce Reyna'yla bu parkta çok güzel sohbet ettik. Romalıların bir de Mars'ı vardı tabii. Daha sonra da tam olarak ne Yunanlı ne de Romalı olan Mithras çıktı ortaya ama lejyonerler onun kültüne ayılıp bayılıyorlardı. Onun hep dangalak ve sonradan görme olduğunu düşünmüşümdür. Her neyse, Romalılar zavallı Athena'yı bir kenara attılar. Askeri açıdan sahip olduğu konumu ve önemi yerle bir ettiler. Yunalılar Romalıları bu yüzden asla affetmedi. Athena da öyle."

Annabeth kulaklarının uğuldamaya başladığını hissetti.

"Athena'nın İşareti," dedi. "Bir heykeli işaret ediyor, değil mi? *O* heykele işaret ediyor."

Afrodit gülümsedi. "Tıpkı annen gibi çok zekisin. Ama şunu unutma: kardeşlerin, yani Athena'nın çocukları yüzyıllar boyunca onu aradılar. Hiçbiri heykeli bulmayı başaramadı. Bu arada Yunanlılarla Romalılar arasındaki çekişmeyi de alevlendirdiler. Her iç savaş... Dökülen onca kan ve kalp kırıklığı... Daha çok Athena'nın çocukları tarafından gerçekleştirilmiştir."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Ama bu..." Annabeth bunun *imkânsız* olduğunu söylemek istiyordu ama Athena'nın Grand Central İstasyonu'nda söyledikleri, gözlerinin nefretle parıldayışı geldi aklına.

"Çok romantik mi diyecektin?" dedi Afrodit. "Evet, ben de öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ama..." Annabeth dikkatini toparlamaya çalıştı. "Athena'nın İşareti ne şekilde işliyor? Bir dizi ipucu ya da Athena tarafından hazırlanmış işaretler gibi bir şey mi?"

"Hmm." Afrodit sıkılmış gibiydi. "Bilemiyorum. Athena'nın bu işareti bilerek yarattığını düşünmüyorum. Heykelinin nerede olduğunu biliyor olsaydı çocuklarına yerini söylerdi. Hayır... Sanırım, İşaret daha ziyade ekmek kırıntıları gibi oraya buraya serpiştirilmiş manevi işaretlerden oluşuyor. Heykelle tanrıçanın çocuklarının arasındaki bir bağ olmalı. Aslında heykel yerinin bulunmasını *istiyor* ama onu ancak en üstün kişi özgür bırakabilir."

"Ama binlerce senedir bunu kimse başaramadı," dedi Annabeth.

"Bir dakika," dedi Piper. "Hangi *heykelden* bahsediyoruz?"

Tanrıça güldü. "Eminim ki Annabeth bu konuda bir şeyler anlatabilir. Her halükarda, aradığınız ipucu yakınlarda bir yerde: 1861 senesinde Athena'nın çocukları tarafından bırakılmış bir harita... Roma'ya varır varmaz size doğru yolu gösterecek olan bir hatıra. Ama dediğim gibi Annabeth Chase, bugüne dek kimse Athena'nın İşareti'ni sonuna kadar izlemeyi başaramadı. Orada en büyük korkularınla karşılaşacaksın; Athena'nın çocuklarının hepsinin en çok korktuğu şey çıkacak karşına. Zaten başarsan bile ödülünü ne şekilde kullanacaksın? Savaş için mi, barış için mi?"

Annabeth masanın üstünde bir örtü olduğuna memnun olmuştu

çünkü bacakları titremeye başlamıştı. "Şu harita nerede?"

"Bakın!" Hazel gökyüzünü işaret etti.

Ufak palmiye ağaçlarının tepesinde, iki tane kocaman kartal uçuyordu. Onların daha yukarısında da hızla aşağı inmekte olan, pegasuslar tarafından çekilen bir savaş arabası vardı.

Belli ki Leo'nun Buford adlı ufak masasını kullanarak planladığı oyalama taktiği ancak o ana kadar işe yaramıştı.

Afrodit sanki hiçbir acelesi yokmuş gibi çöreğine tereyağı sürdü. "O muhteşem Sumter Kalesi'nde tabii ki," dedi. Tereyağı bıçağıyla limanın ötesindeki adayı işaret etti. "Sanırım Romalılar sizi engellemek için buraya kadar geldiler. Yerinizde olsam derhal gemiye dönerdim. Giderken yolluk çörek ister misiniz?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XIX

ANNABETH

Gemiye varamadılar.

İskelenin yarısına vardıklarında üç tane iri kartal önlerine indi. Her birinin üstünden mor tişörtlü ve kot pantolonlu, parıldayan altın zırhlı, kılıçlı ve kalkanlı Romalı komando indi. Kartallar uçup gidince diğerlerinden daha sıska olan ortadaki Romalı, miğferinin vizörünü kaldırdı.

"Roma'ya teslim olun!" diye cırladı Oktavian.

Hazel süvari kılıcını çekip homurdandı. "Hiç şansın yok Oktavian."

Annabeth içinden lanet okudu. Cılız kâhin tek başına olsa umurunda olmazdı ama diğer ikisi deneyimli birer savaşçıya benziyordu. Piper'la kendisinde sadece birer hançer olduğu için, bu adamlar Annabeth'in o anda savaşmak isteyeceği kişilerden çok daha iri yarı ve güçlü görünüyordu.

Piper onları yatıştırmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. "Oktavian, kampta olanlar bir tuzaktı. Açıklayabiliriz."

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı Oktavian. "Kulaklarımızda tıkaç var; kötü ruhlu sirenlerle karşılaştığımızda uyguladığımız standart bir

prosedür. Şimdi silahlarınızı bırakın ve ellerinizi bağlayabilmem için yavaşça arkanızı dönün."

"Bırakın da deşeyim onu," diye homurdandı Hazel. "Lütfen."

Gemi sadece elli adım uzaktaydı ama Annabeth güvertede Koç Hedge'i göremiyordu. Hedge muhtemelen aşağıda o aptal dövüş maçlarından birini izliyordu. Jason'ın grubu günbatımına kadar geri dönmeyecekti, Percy de büyük bir ihtimalle olanlardan habersiz, suyun altında bir yerdeydi. Annabeth güverteye çıksa mancınıklardan birini kullanabilirdi ama bu üç Romalıyı aşıp ilerlemesi mümkün değildi.

Vakit daralıyordu. Kartallar adeta diğer kartallara haber vermek ister gibi tepelerinde süzülüyordu: *Hey, burada leziz Yunanlı melezler var!*

Annabeth uçan savaş arabasını artık göremiyordu ama yakınlarda olduğunu tahmin ediyordu. Daha fazla Romalı başlarına üşüşmeden bir şeyler yapmalıydı.

Yardıma ihtiyacı vardı... Bir şekilde Koç Hedge'e, daha da iyisi Percy'ye içinde bulundukları durumu haber vermeliydi.

"Eee?" dedi Oktavian. İki arkadaşı kılıçlarını çekti. Annabeth yavaşça, sadece iki parmağını kullanarak hançerini aldı. Ama bunu yere bırakmak yerine mümkün olduğunca uzağa, suya fırlattı.

Oktavian cıyakladı. "Neden suya attın? Sana *at* dememiştim! Onu kanıt ya da savaş ganimeti olarak kullanabilirdim!"

Annabeth aptal sarışın rolüne bürünerek *Ay, ne aptalım*, der gibi gülümsedi. Onu tanıyan kimse buna kanmazdı ama Oktavian yemi yutmuş gibiydi. Bıkkınlıkla ofladı.

"Siz ikiniz..." Kılıcıyla Hazel'la Piper'ı işaret etti. "Silahlarınızı iskeleye bırakın. Sakın bir şey..."

Birden Charleston Limanı, Romalıların etrafında Las Vegas'ta göste-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ri amacıyla sular saçan bir çeşme gibi patladı. Deniz duvarı dininceÜç Romalı denize düşmüş, zırhlarının ağırlığıyla dibe batmamak için çılgınlar gibi debeleniyordu. Percy elinde Annabeth'in hançeriyle iskelede duruyordu.

"Bunu düşürdün," dedi istifini hiç bozmadan.

Annabeth Percy'ye sarıldı. "Seni seviyorum!"

"Çocuklar," dedi Hazel araya girerek. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Acele etmemiz gerek."

Oktavian sudan bağırdı. "Çıkarın beni buradan! Sizi öldüreceğim!"

"Vay, ne cesursun be!" diye seslendi Percy.

"Ne?" diye bağırdı Oktavian. Boğulmamak için yanındaki muhafızlardan birine tutunmuştu ama çouk zaten kendisi suyun yüzeyinde kalmak için büyük bir çaba gösteriyordu.

"Bir şey yok!" diye bağırdı Percy. "Haydi, gidelim."

Hazel kaşlarını çattı. "Boğulmalarına izin mi vereceğiz?"

"Boğulmayacaklar," dedi Percy kendinden emin bir tavırla. "Suyun ayaklarının dibinde dönmesini sağladım. Biz uzaklaşır uzaklaşmaz onları kıyıya fırlatacağım."

Piper sırıttı. "Süper."

2. Argo'nun güvertesine çıkınca Annabeth hemen dümenin başına geçti. "Piper, aşağı in. Mutfakta lavaboyu bir İris mesajı yollamak için kullan. Jason'ı geri dönmesi için uyar!"

Piper başını sallayıp yanlarından uzaklaştı.

"Hazel, Koç Hedge'i bulup o tüylü toynaklarını hemen buraya getirmesini söyle!"

"Tamamdır!"

"Percy, ikimizin bu gemiyi Sumter Kalesi'ne götürmesi gerekiyor."

Percy tamam der gibi başını sallayıp sancağa koştu. Annabeth dümeni kavradı. Elleri kontrollerin üstünden adeta uçuşmaya başladı. Kontrolleri gerektiği gibi kullanabilmeyi umut etti.

Annabeth, Percy'nin sadece irade gücünü kullanarak kocaman geleri kontrol edebildiğine şahit olmuştu. Percy onu bu sefer de hayal kırıklığına uğratmadı. Halatlar kendi başlarına harekete geçti: İskele halatları çözüldü, çapa yukarı çıktı. Yelkenler açılıp rüzgârda şişti. Bu arada Annabeth de motoru çalıştırdı. Kürekler makineli tüfekler gibi ses çıkararak uzadı ve *2. Argo* iskeleden uzaktaki adaya doğru yol almaya başladı.

Üç kartal hâlâ tepede uçuyordu ama muhtemelen ne vakit gemiye yaklaşacak olsalar gemi başı Festus ateş püskürttüğü için güverteye inmeye yeltenmediler. Sumter Kalesi'ne doğru birkaç kartal daha uçuyordu; en azından bir düzine kadar kartal vardı yukarıda. Her birinin üstünde Romalı bir melez varsa... Karşılarına bir sürü düşman çıkak demekti.

Koç Hedge yanında Hazel'la birlikte paldır küldür merdivenlerden güverteye çıktı. "Neredeler?" diye bağırdı. "Kimi öldürmem gerekiyor?"

"Öldürmek yok!" diye bağırdı Annabeth. "Gemiyi koru yeter!

"Ama bir Chuck Norris filmini böldüler!"

Piper güverteye geldi. "Jason'a bir mesaj ulaştırdım. Görüntü biraz bulanıktı ama buraya doğru geliyor. Az sonra... Hah, geldi bile!"

Şehrin üstünde uçarak onlara doğru yaklaşan, altın renkli Roma kuşlarına benzemeyen bir kel kartal vardı.

"Frank!" dedi Hazel.

Leo kartalın ayaklarına tutunuyordu ve Annabeth ta gemiden onun çığşık çığlığa sesini duyabiliyordu.

Onların arkasında da rüzgârda uçan Jason vardı.

"Jason'ın uçtuğu daha önce görmemiştim," diye homurdandı Percy.

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

"Sarışın bir Süpermen'e benziyor."

"Bunun hiç sırası değil!" diye azarladı onu Piper. "Baksanıza, başları dertte!"

Gerçekten de uçan Roma savaş gemisi bir bulutun içinden çıkıvermiş, dosdoğru onlara doğru ilerliyordu. Jason'la Frank yoldan çekilip pegasuslar tarafından ezilmemeye çalıştılar. Savaş arabasındakiler ok fırlatmaya başladılar. Oklar Leo'nun ayaklarının dibinden geçiyor, onun daha fazla bağırıp çağırmasına neden oluyordu. Jason ve Frank mecburen *2. Argo*'nun üstünden geçip Sumter Kalesi'ne yöneldiler.

"Şimdi onları haklayacağım!" diye bağırdı Koç Hedge.

İskele tarafındaki mancınığın başına geçti. Annabeth "Saçmalama!" diye bağırana dek Koç Hedge ateş saçtı. Alevler saçan bir mızrak, savaş arabasına fırladı.

Mızrak, pegasusların kafasının üstünde patlayıp onları paniğe sürükledi. Ne yazık ki bu arada Frank'in tüylerini de yakıp onun kontrolü kaybetmesine ve döne döne aşağı doğru düşmesine neden oldu. Leo dengesini kaybedip düşmeye başladı. Savaş arabası küt diye Jason'a çarparak Sumter Kalesi'ne uçmaya devam etti.

Annabeth dehşet içinde Jason'a baktı: Jason sersemlediği ve acı içinde olduğu belli olduğu halde Leo'ya atılıp onu yakaladı, sonra yükselmek için çabaladı. Ama ancak düşüşlerinin hızını kesebildi. Kalenin surlarının ardında gözden kayboldular. Frank de var gücüyle peşlerinden gitti. Daha sonra savaş arabası kalenin içinde bir yere düştü ve *GÜM!* diye insanın kemiklerini titreten bir ses duyuldu. Arabanın tekerleklerinden biri havaya fırladı.

"Koç!" diye bağırdı Piper.

"Ne?" dedi Hedge hışımla. "Bu sadece bir uyarı atışıydı!"

Annabeth motora yüklendi. Gemi hızlanırken gövdesi zangırdadı. Adanın iskeleleri o sırada üç yüz metre kadar ilerideydi ama pençelerinde birer Romalı melez tutan bir düzine kartal daha yukarıda uçmaya başlamıştı.

2. Argo tayfası üçe bir azınlıkta kalacaktı.

"Percy, sert bir iniş yapacağız," dedi Annabeth. İskeleye inemezsek suyu kontrol etmeni istiyorum. Oraya iner inmez düşmanlarla savaşmaya başlayacaksın. Geri kalanlar da onun gemiyi korumasına yardım etsin."

"Ama... Jason!" dedi Piper.

"Frank'le Leo!" dedi Hazel.

"Onları bulacağım. Önce haritanın nerede olduğunu bulmam gerek. Eminim ki bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Kale Romalılarla kaynıyor," dedi Percy. "Hem onlarla savaşmak hem de milleti bulman gerek... Tabii, iyi olduklarını varsayarsak. Sonra da haritayı bulup herkesi sağ salim geri getireceksin. Bunları tek başına mı yapmayı planlıyorsun?!"

"Sıranda bir gün işte, boş ver." Annabeth onu öptü. "Ne yaparsan yap, gemiyi ele geçirmelerine izin verme!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XX

ANNABETH

Yeni iç savaş başlamıştı.

Leo nasıl olduysa bir sıyrık bile almamıştı. Annabeth onun bir kemer altından diğerine koşup üstüne pike yapan dev kartallara ateş fırlattığını görebiliyordu. Romalı melezler peşinden gitmeye çalışmış, havan toplarının ve çığlık çığlığa dönüp duran turistlerin arasında kalmışlardı.

Tur rehberleri "Bu sadece bir temsil!" diye bağırıp duruyorlardı. Ama onlar da neler olup bittiğinden pek emin değillerdi. Sis, ölümlülerin gördüklerini ancak o kadar değiştirebiliyordu.

Avlunun orta yerinde kocaman bir fil – acaba Frank olabilir miydi? – bayrak direklerini ayaklarıyla eziyor, Romalı savaşçıları dört bir yana fırlatıyordu. Jason yüz elli metre kadar ötede dudakları kan gibi kıpkırmızı, iri kıyım bir Romalı askerle kılıç savaşı yapıyordu. Asker ya bir vampir özentisiydi ya da çok fazla vişne suyu içmişti.

Annabeth olanları izlerken Jason "Kusura bakma Dakota!" diye bağırdı.

Romalı askerin kafasına doğru bir akrobat gibi atılıp, gladiusunu sert bir biçimde kafasının arka tarafına geçirdi. Dakota dengesini kaybetti.

"Jason!" diye bağırdı Annabeth.

Jason onu görene dek savaş alanında göz gezdirdi.

Annabeth, *2. Argo*'nun demir attığı yeri işaret etti. "Diğerlerini hemen gemiye götür! Geri çekilin!"

"Sen ne yapacaksın?" diye bağırdı Jason.

"Beni bekleme!"

Annabeth onun bir şey söylemesine fırsat vermeden harekete geçti.

Turist kalabalığının arsından geçmekte zorlandı. Neden bunca insan bu sıcak yaz gününde Sumter Kalesi'nin ziyaret etmek isterdi ki? Ama Annabeth çok geçmeden o kalabalığın aslında hayatlarını kurtardığını fark etti. Panik içinde koşturup duran ölümlüler olmasa Romalılar sayı üstünlükleriyle çoktan onları yerle bir etmiş olacaklardı.

Annabeth garnizon olduğunu tahmin ettiği ufak bir odaya sığındı. 1861 senesinde, adada bir Kuzey askeri olmanın nasıl olabileceğini düşündü. Düşmanlarla etrafının kuşatılması... Yiyecek ve malzemelerin azalması, destek birliklerinin gelmemesi...

Kuzey askerlerinin bazıları Athena'nın çocuklarıydı. Buraya önemli, düşman birliklerinin eline geçmesini istemedikleri bir haritayı saklamışlardı. Annabeth, o melezlerden biri olsaydım haritayı nereye saklardım, diye düşündü.

Birden duvarlar parıldadı. Hava ılıklaştı. Annabeth hayal görüp görmediğini düşündü. Tam odadan çıkacakken kapı küt diye kapandı. Zemindeki fayansların harçları çatladı. Baloncuklar oluştu ve binlerce kara örümcek dışarı fırladı.

Annabeth kaskatı kesildi. Kalbi durmuş gibiydi. Örümcekler birbirinin üstünden geçerek zemine yayıldı, duvarları kapladı ve yavaş yavaş etrafını sardı. İnanılmaz bir şeydi. Gerçek *olamazdı.*

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Dehşet hissi ona bir şey hatırlattı. Yedi yaşına geri döndü; Richmond, Virginia'daki evindeki yatak odasında yalnızdı. Örümcekler geceleri gelirdi. Dolabından dalgalar halinde dolanır, gölgelerde beklerlerdi. Annabeth babasına seslenirdi ama babası işte olurdu. Babası nedense *hep* işte olurdu.

Onun yerine üvey annesi gelirdi odasına.

Annabeth'in duymayacağını düşünerek, *Kötü polis olmak beni rahatsız etmiyor,* demişti bir keresinde Annabeth'in babasına.

Onlar hayal ürünü, demişti üvey annesi örümcekler hakkında. *Erkek kardeşlerini korkutuyorsun.*

Annabeth, *Onlar kardeşim değil,* deyince üvey annesinin suratı ciddileşmişti. Gözleri en az örümcekler kadar korkunç hale gelmişti.

Artık uyu, demişti üvey annesi ısrarla. *Bir daha da çığlık atma.*

Ama üvey annesi odadan çıkar çıkmaz örümcekler hep geri geldiler. Annabeth yatak örtüsünün altına gizlenmeye çalıştıysa da bir faydası olmadı. Nihayet, yorgunluktan bitap düşerek uyuyakalırdı. Sabahleyin her yanı ısırıklarla dolu, gözlerini, ağzını ve burnunu örümcek ağları bağlamış halde uyanırdı.

Daha giyinirken ısırık izleri geçiverirdi; bu yüzden üvey annesine örümcek ağlarından başka gösterecek kanıtı kalmadı. Ama üvey annesi örümcek ağlarını da ciddiye almadı, onun oyun oynadığını sandı.

Artık örümceklerden söz etmek yok, dedi sert bir sesle. *Büyüdün, kocaman bir kız oldun.*

Sonra örümcekler geri geldi. Üvey annesi de *kötü polis* rolünü oynamaya devam etti. Annabeth'in babasını çağırmaya ve onu bu saçmalıklarla rahatsız etmesine de izin yoktu. Hayır, eve erken *gelmeyecekti.*

En sonunda Annabeth evden kaçtı.

Daha sonraları, Melez Kampı'nda Athena'nın çocuklarının hepsinin örümceklerden korktuğunu öğrendi. Uzun süre önce, Athena ölümlü dokumacı Arakne'ye kötü bir ders vermiş, onu ilk örümceğe dönüştürerek kadının kibirini lanetlemişti. O günden beri örümcekler Athena'nın çocuklarından nefret ederdi.

Ama bunları bilmenin korkusunu yenmesine bir faydası olmuyordu. Bir keresinde kampta yatağına bir tarantula koydu diye Connor Stoll'u neredeyse öldürecekti. Seneler sonra, Denver'daki bir su parkında, Percy'yle birlikte robot örümceklerin saldırısına uğradıklarında panik atak geçirecekti. Son birkaç haftadır Annabeth neredeyse her gece örümcekler görüyordu rüyasında. Örümcekler üstüne tırmanıyor, onu boğuyor, ağlarıyla sarıyordu.

O anda, Sumter Kalesi'nin kışlasında yine örümcekler etrafını sarmıştı. Kâbusları gerçek olmuştu.

Zihninde uykulu bir ses duydu: *Yakında, hayatım. Dokumacıyla yakında tanışacaksın.*

"Gaia?" diye mırıldandı Annabeth. Yanıttan korkuyordu ama yine de "Dokumacı kim?" diye sordu.

Örümcekler birden heyecanlanıp duvarlarda hareket etmeye, Annabeth'in ayaklarının dibinde parıldayan, kapkara bir hortum gibi dönmeye başladılar. Annabeth'i korkudan bayılmaktan alıkoyan tek şey, bunun hayal ürünü olduğunu düşünmekti.

Umarım kurtulursun, dedi kadın. *Seni kendim kurban etmeyi yeğlerim. Ama dokumacı intikamını almalı...*

Gaia'nın sesi kesildi. Karşı duvarda dönüp duran örümceklerin arasında kırmızı renkli bir sembol belirdi: Gümüş drahmanın üstündeki gibi, gözlerini Annabeth'e dikmiş bir baykuş. Derken tıpkı kâbuslarında

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

olduğu gibi, Athena'nın İşareti duvarda yanmaya başlayarak içeride sadece mide bulandırıcı bir kül kokusu kalana dek örümcekleri alevlere boğdu.

Git, dedi bir başka ses; Annabeth'in annesiydi bu. *İntikamı al. İşareti izle.*

Yanan baykuş sembolü ortadan kayboldu. Kışlanın kapısı aniden açıldı. Annabeth odanın ortasında hayal görüp görmediğini bilemeyerek dikiliyordu.

Kaleden müthiş bir patlama sesi geldi. Annabeth arkadaşlarının tehlikede olduğunu hatırladı. Orada çok fazla oyalanmıştı.

Kendini oradan çıkmaya zorladı. Tir tir titreyerek dışarı çıktı. Okyanus havası zihninin biraz açılmasına yardımcı oldu. Avluya göz attı. Panik içindeki turistlerin, savaşan melezlerin yanından geçip kocaman bir havanın okyanusu işaret ettiği siperlerin kenarına baktı.

Hayal görüyor olabilirdi ama eski havantopu kıpkırmızı parıldıyordu. Hemen oraya doğru atıldı. Bir kartal üstüne pike yaptı ama Annabeth eğilip koşmaya devam etti. Hiçbir şey onu o örümcekler kadar korkutamazdı.

Romalı melezler sıraya girmiş, *2. Argo*'ya doğru ilerliyorlardı ama kafalarının tepesinde ufak bir fırtına peyda olmuştu. Hava gayet açık olduğu halde gök gürledi ve Romalıların üstünde şimşekler çaktı. Yağmur ve rüzgâr onları geri itiyordu.

Annabeth havantopunun yanına varıp elini namluya dayadı. Topun ucunu tıkayan tıpanın üstünde Athena'nın İşareti parlamaya başladı, bir baykuşun kırmızı renkli ana hatları belirdi.

"Havantopu," dedi Annabeth. "Tabii ya."

Tıpayı elleriyle tutup çıkarmaya çalıştı. Olmadı. Homurdanarak

hançerini çıkardı. İlahi bronz tıpaya değer değmez, tıpa ufalıp gevşedi. Annabeth tıpayı çekip elini havanın içine soktu ve etrafı zarif harfler ve resimlerle kaplı, bir çay fincanı tabağı büyüklüğünde, ufak, bronz bir disk çıkardı. Bunu daha sonra incelemeye karar verdi. Diski çantasına atıp arkasına döndü.

"Acelen mi var?" dedi Reyna.

Yargıç, tepeden tırnağa zırha bürünmüş, altın bir mızrak tutarak ondan on adım uzakta duruyordu. İki metal tazısı da yanı başında hırlıyordu.

Annabeth etrafa göz gezdirdi. Orada yalnız sayılırlardı. Savaş daha ziyade iskele tarafına kaymıştı. Arkadaşlarının hepsinin gemiye dönmüş olduğunu umdu ama Romalılara yenilmemek için derhal gitmeleri gerekiyordu. Annabeth elini çabuk tutmalıydı.

"Reyna, Jüpiter Kampı'nda olanlar Gaia'nın suçuydu. Eidolonlar, melezleri ele geçiren ruhlar..."

"Açıklamayı bırak şimdi," dedi Reyna. "Bunları duruşmada anlatırsın."

Köpekler hırlayıp öne çıktılar. Nedense Annabeth'in doğruyu söylüyor olması umurlarında değil gibiydi. Annabeth bir kaçış planı düşünmeye koyuldu. Reyna'yı teke tek dövüşte yenebileceğini sanmıyordu. Hele iki metal köpek de orada olduğu için, hiç şansının olmadığını biliyordu.

"Gaia'nın kamplarımızı ayırmasına izin verirsen gigantlar savaşı çoktan kazanmış demektir. Romalılar, Yunanlıları, tanrıları, tüm ölümlü dünyasını yok edecekler," dedi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Reyna'nın sesi çelik gibi sertti. "Bana seçenek mi bıraktın sanki? Oktavian kan kokusu alıyor. Lejyonu fena halde kışkırttı ve ben bunu engelleyemedim. Bana teslim ol. Seni

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

duruşma için Yeni Roma'ya götüreyim. Adil bir duruşma olmayacak. Acı çekerek infaz edileceksin. Ama daha fazla kan dökülmesi engellenebilir. Tabii, Oktavian bununla da yetinmeyebilir."

"Ama ben bir şey yapmadım!"

"Önemli *değil!*" dedi Reyna aksi aksi. "Birinin olanların bedelini ödemesi gerek. Bu kişi sen olabilirsin. Diğer seçenekten daha iyi."

Annabeth teninin karıncalandığını hissetti. "Hangi diğer seçenek?"

"Bilgeliğini kullan," dedi Reyna. "Bugün elimizden kaçarsan peşinizden gelmeyiz. Zır delinin teki bile denizleri aşıp eski topraklara gitmez. Oktavian hışmını geminizden çıkaramazsa Melez Kampı'na yönelecek. Lejyon bölgenize doğru ilerlemeye başlayacak. Kampınızı yerle bir edip taş üstünde taş bırakmayacağız."

Annesinin *Romalıları öldür*, dediğini duydu Annabeth. *Asla müttefikleriniz olamazlar.*

Annabeth'in içinden ağlamak geliyordu. Melez Kampı bildiği tek gerçek yuvaydı ve Reyna'yla dost olacaklarını düşündüğü bir anda kampın yerini söylemişti. Kampı Romalıların merhametine teslim edip dünyanın öteki ucuna gidemezdi.

Ama görevleri ve Percy'yi bulmak uğruna verdiği onca mücadeleyi düşündü... Eski topraklara gitmezse her şey boşa gidecekti. Hem Athena'nın İşareti'nin illa ki intikam anlamına gelmesi de gerekmiyordu.

Yolu bulabilsem, demişti annesi, *eve nasıl döneceğimi bulsam...*

Ödülünü ne şekilde kullanacaksın? diye sormuştu Afrodit. *Savaş için mi, barış için mi?*

Buna verecek bir yanıtı *vardı.* Hayatta kalmayı başarırsa Athena'nın İşareti onu oraya götürecekti.

"Gidiyorum," dedi Reyna'ya. "Athena'nın İşareti'ni takip ederek

Roma'ya gidiyorum."

Yargıç başını salladı. "Seni orada nelerin beklediğini bilmiyorsun."

"Hayır, biliyorum," dedi Annabeth. "Kamplarımız arasındaki bu kin... Bunu değiştirebilirim."

"Bu kin binlerce senelik. Bir kişi bunu nasıl değiştirebilir?"

Annabeth ona ikna edici bir yanıt verebilmeyi, ona üç boyutlu bir şema ya da harika bir plan gösterebilmeyi diledi ama bunu yapamadı. Sadece oraya gitmeyi denemesi gerektiğini biliyordu. Annesinin yüzündeki o şaşkın ifadeyi hatırladı. *Eve geri dönmeliyim.*

"Görevi başarıyla tamamlamamız gerek," dedi. "Beni durdurmaya çalışabilirsin ama bu durumda ölesiye savaşmamız gerekir. Ya da beni serbest bırakabilirsin, ben de her iki kampı da kurtarmaya çalışırım. Melez Kampı'na gidecekseniz, en azından bunu ileri bir tarihe ertele. Oktavian'ı yavaşlatmaya çalış."

Reyna gözlerini kıstı. "Bir başka savaş tanrısının kızı olarak cesaretini takdir ediyorum. Ama şimdi gidersen kampını yok olmakla lanetlemiş oluyorsun."

"Melez Kampı'nı hafife alma," diye uyardı onu Annabeth.

"Lejyonu savaşırken görmedin," dedi Reyna.

Rüzgâr iskeleden tanıdık bir cıyaklama sesini yanlarına taşıdı: "Hepsini öldürün! Hepsini öldürün!"

Oktavian limandaki yüzme macerasından kurtulmuştu. Muhafızlarının yanına çömelip etraflarındaki fırtınadan korunmak için kalkanlarını kaldırmış, gemiye doğru ilerleyen diğer Romalı melezleri cesaretlendirmeye çalışıyordu.

2. Argo'nun güvertesinde, Percy ve Jason yan yana durmuş, kılıçlarını birbirlerine dayamışlardı. Annabeth ikisinin birlikte savaştığını, gök-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

yüzüne ve denize istediklerini yaptırmak için güçlerini birleştirdiklerini anladığında ürperdiğini hissetti. Su ve rüzgâr birlikte çalkalandı. Dalgalar kale duvarlarına çarpıyor, şimşekler çakıyordu. Dev kartallar gökyüzünden bir anda silindi. Savaş arabasının enkazı yanarak suya düştü ve Koç Hedge geminin kenarındaki arbaletlerden birini çevirerek uçmaya çalışan kuşlara nişan aldı.

"Gördün mü?" dedi Reyna acı acı. "Mızrak çoktan fırlatıldı. İkimizin tarafı da şu anda savaşta."

"Başarılı olursam her şey değişecek," dedi Annabeth.

Reyna'nın ifadesi, tıpkı Jüpiter Kampı'nda Jason'ın bir başka kızla birlikte olduğunu anladığı anki gibi oldu. Reyna fazlasıyla yalnızdı ve acı çekiyordu; hayatında bir şeyin bile iyi gidebileceğine dair inancını kaybetmişti. Annabeth onun saldırmasını bekledi.

Ama Reyna saldırmak yerine elini salladı. Metal köpekler geri çekildi. "Annabeth Chase, tekrar karşılaştığımızda, savaş meydanında düşman olarak savaşıyor olacağız."

Arkasını dönüp, metal tazıları ardında, siperlere doğru yürümeye başladı.

Annabeth bunun bir numara olup olmadığından emin değildi ama bunu düşünecek kadar vakti de yoktu. Gemiye doğru koşmaya başladı.

Romalıları oradan oraya savuran rüzgâr onu etkilemiyordu.

Annabeth Romalıların arasından geçti. Oktavian "Durdurun onu!" diye bağırdı.

Hemen yanından bir mızrak geçti. *2. Argo* iskeleden uzaklaşmaya başlamıştı. Piper güverte iskelesinden elini uzatmış onu bekliyordu.

Annabeth sıçrayıp Piper'ın elini tuttu. Güverte iskelesi suya düştü ve iki kız birlikte güverteye yuvarlandı.

"Gidelim!" diye bağırdı Annabeth. "Gidelim, gidelim, gidelim!"

Motorların çalışmaya başladığını duydu. Kürekler dışa doğru açıldı. Jason rüzgârın yönünü değiştirmiş, Percy'yse kocaman bir dalga oluşturup geminin kalenin surlarından da yükseğe çıkmasını ve suya ulaşmasını sağlamıştı. *2. Argo* son hızına ulaştığında, Sumter Kalesi uzakta ufacık bir nokta kadar kaldı. Kadim topraklara doğru dalgaların arasında ilerliyorlardı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXI

LEO

Konfederasyon hayaletleriyle dolu bir müzeye baskın yaptıktan sonra Leo o gün daha kötü şeyler olabileceğini sanmıyordu. Ama yanılıyordu.

İç Savaş denizaltısında ya da müzenin diğer kısımlarında herhangi bir şey bulamamışlardı. Oraya gittiklerinde içeride sadece birkaç turist, uyuklayan bir güvenlik görevlisi ve sanat eserlerini incelemek istedikleri rinde karşılarında buldukları gri üniformalı, parıldayan bir zombi taburundan başka kimse yoktu.

Frank'in ruhları kontrol edebildiği fikri? Evet... Frank bunda pek başarılı olamamıştı. Piper, İris mesajını yollayıp Romalı saldırısına karşı uyardığında, zaten onları Charleston şehir merkezinde kovalayan bir dolu öfkeli ve ölü Konfederasyon askeri olduğu için gemiye dönmek üzereydiler.

Derken Leo, bir grup Romalıyla savaşabilmek için Sevimli Kartal Frank'le yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Ne yolculuk ama! Leo'nun şehirlerine ateş açtığını hepsi biliyor olmalıydı çünkü Romalılar onu öldürmek için gayet hevesli görünüyorlardı.

Ama bir dakika! Bu kadarla da kalmamıştı başlarına gelenler. Koç Hedge onları havadayken vurunca Frank Leo'yu düşürmüştü (bunu kasıtla da yapmamıştı üstelik) ve Sumter Kalesi'ne *sert* bir iniş yapmışlardı.

2. *Argo* şimdi dalgaların arasında yol alırken Leo gemiyi tek parça halinde ilerletmek için tüm becerisini kullanıyordu. Percy ve Jason büyük fırtınalar yaratmakta *fazlasıyla* iyiydiler doğrusu.

Bir ara Annabeth yanına gelip rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak bağırdı: "Percy, Charleston Limanı'nda bir nereidle konuşmuş!"

"Aferin ona!" diye bağırdı Leo.

"Nereid, Kheiron'un kardeşlerinden yardım istememiz gerektiğini söylemiş."

"Bu da ne demek? Parti Midillileri'ni mi diyor yani?" Leo, Kheiron'un manyak akrabalarıyla hiç tanışmamıştı ama kılıç dövüşleri ve bira ve köpüklü kremayla verdikleri çılgın savaşları hakkında çok şey duymuştu.

"Emin değilim," dedi Annabeth. "Ama elimde koordinatlar var. Şu şeye enlemle boylamı girebilir misin?"

"İstersem buraya yıldız haritası bile girebilirim, sana bir de meyveli içecek söyleyebilirim," dedi Leo. "*Tabii ki* enlemle boylamı girebilirim!"

Annabeth rakamları söyledi. Leo bir eliyle dümeni tutarken diğer eliyle rakamları girmeyi becerdi. Bronz renkli gösterge ekranında kırmızı bir nokta belirdi.

"Burası Atlantik'in ortası!" dedi. "Parti Midillileri'nin yatı falan mı var?"

Annabeth çaresizlikle omuzlarını silkti. "Charleston iyice uzaklaşana dek geminin parçalanmamasını sağla," dedi. "Jason'la Percy rüzgârı idare ediyorlar!"

"İyi eğlenceler onlara!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Onlara sonsuza dek sürmüş gibi geldi ama bir süre sonra deniz durdu, rüzgâr da dindi.

"Valdez," dedi Koç Hedge ondan beklenmeyecek bir nezaketle. "Dümene biraz ben geçeyim. İki saattir başındasın."

"İki saat mi?"

"Evet. Dümeni bana ver."

"Koç?"

"Evet evlat?"

"Parmaklarımı açamıyorum."

Doğru söylüyordu. Leo parmaklarının taşa dönüştüğünü hissediyordu. Gözleri ufka bakmaktan kızarmıştı. Dizleri pelte gibiydi. Koç Hedge parmaklarını açarak dümenden ayırmayı başardı.

Leo konsola son bir kez baktı, Festus'un vızıltısını ve bir durum raporu hazırlayışını dinledi. Leo bir şey unuttuğunu hissediyordu. Düşünmeye çalışarak kontrollere baktı ama olmadı. Gözleri odaklanmayı bile beceremiyordu. "Canavarlara dikkat et," dedi Koç Hedge'e. "Hasarlı stabilizöre de dikkat et. Bir de..."

"Merak etme," dedi Hedge. "Haydi, git artık!"

Leo yorgun yorgun başını salladı. Ayaklarını sürüye sürüye güvertedeki arkadaşlarının yanına gitti. Percy'yle Jason sırtlarını gemi direğine yaslamışlar, başlarını yorgunluktan bitap vaziyette önlerine eğmişlerdi. Annabeth'le Piper onlara su içirmeye çalışıyorlardı.

Hazel'la Frank'se herkesten uzak bir köşeye geçmiş, elerini kollarını ve kafalarını sallaya sallaya tartışıyorlardı. Leo buna memnun olmamalıydı ama bir yanı kavga ettiklerini görünce sevindi. Diğer yanıysa buna sevindiği için kötü hissetti.

Tartışma Hazel'ın Leo'yu gördüğü anda sona erdi. Herkes gemi direğinin oraya toplandı.

Frank bir buldoga dönüşmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. "Peşimizde kimse yok gibi görünüyor," dedi.

"Ama görünürde kara da yok," dedi Hazel. Hazel biraz solgun görünüyordu ama Leo bunun geminin sallanması yüzünden mi, yoksa tartışma yüzünden mi olduğunu bilemiyordu.

Leo dikkatle ufka baktı. Sudan başka bir şey göremedi. Gerçi bunun onu şaşırtmaması gerekirdi. Altı ayını Atlantik'i geçebilecek bir gemi inşa etmek için harcamıştı. Ama o güne dek eski topraklara doğru yol alacakları gerçek gibi gelmemişti. Leo, Quebec'e yaptığı kısa bir ejderha yolculuğu haricinde daha önce hiç ABD dışına çıkmamıştı. Ama o anda, açık denizin ortasında kendi başlarına yol alıyor, tüm korkunç canavarların ve iğrenç gigantların geldiği Mare Nostrum'a doğru ilerliyorlardı. Romalılar peşlerine düşmeyecek olabilirdi ama zorda kalsalar Melez Kampı'ndan yardım da isteyemezlerdi.

Leo belini yoklayıp alet kemerinin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Ne yazık ki aklına kemerin ceplerinden birine tıkıştırdığı Nemesis'in fal kurabiyesi geldi.

Her zaman dışlanacaksın. Tanrıçanın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Yedinci tekerleksin.*

Boş ver onu, diye düşündü Leo. Tamir edebileceğin şeylere odaklan.

Annabeth'e döndü. "Aradığın haritayı buldun mu?"

Annabeth evet der gibi başını salladı ama yüzü solmuştu. Leo onun bu kadar sarsılacak kadar Sumter Kalesi'nde ne gördüğünü merak etti.

"İncelemem gerek," dedi Annabeth konuyu kapatmak istermiş gibi. "Koordinatlara ne kadar uzaktayız?"

"Kürekler en üst seviyede çalışırsa yaklaşık olarak bir saatimiz daha

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

var. Ne aradığımıza dair bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi Annabeth. "Percy?"

Percy başını kaldırdı. Yeşil gözleri kan çanağı gibi olmuş, sarkmıştı. "Nereid, Kheiron'un kardeşlerinin orada olduğunu söyledi; Atlanta'da olanları duymak istediklerini söyledi bir de. Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım ama..." Percy sanki konuşarak tüm enerjisini harcadığını düşünmüş gibi duraksadı. "Beni dikkatli olmam için de uyardı. Akvaryumdaki tanrıça Keto... O, tüm deniz canavarlarının annesidir. Atlanta'da tıkılı kalmış olabilir ama çocuklarını peşimize takabilir. Nereid bir saldırıya hazırlıklı olmamız gerektiğini söyledi."

"Harika," diye mırıldandı Frank.

Jason ayağa kalkmaya çalıştı ama bunun pek de iyi bir fikir olmadığı hemen belli oldu. Piper düşmemesi için onu kolundan tuttu ve Jason tekrar sırtını direğe verip oturdu.

"Gemiyi uçurabilir miyiz?" dedi. "Havada ilerlersek..."

"Harika olurdu," dedi Leo. "Ama Festus bana Sumter Kalesi'ndeki iskeleye çarptığında hava stabilizörünün haşat olduğunu söyledi."

"Ama acele ediyorduk. Hem de seni kurtarmak için," dedi Annabeth.

"Beni kurtarmanız gerçekten de asil bir davranıştı," dedi Leo. "Demek istediğim, stabilizörü tamir etmenin biraz vakit alacağı. Tamir işi bitene dek havada ilerleyemeyiz."

Percy omuzlarını esnetti.

"Sorun değil. Deniz iyidir."

"Kendi adına konuş." Hazel neredeyse ufukta çökmüş olan güneşe baktı. "Hızlı gitmemiz gerek. Bir günümüzü daha harcadık, Nico'nun sadece üç günü kaldı."

"Başaracağız, merak etme," dedi Leo. Erkek kardeşine güvenmediği

için Hazel'ın ona hâlâ kızgın olmadığını umuyordu (ama Leo cidden de ondan şüphelenilmesi gerektiğini düşünmüştü) ama o konuyu açmayı da istemiyordu. "Üç günde Roma'ya varabiliriz. Tabii, beklenmedik bir şey olmadığı takdirde."

Frank homurdandı. Hâlâ bir buldoga dönüşmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "*İyi* haber var mı peki?"

"Aslında var," dedi Leo. "Festus'a göre uçan masamız Buford biz Charleston'dayken sağ salim geri dönmüş. O yüzden kartallar onu yakalayamamış. Ne yazık ki içinde pantolonunun bulunduğu çamaşır torbasını kaybetmiş."

"Kahretsin!" diye bağırdı Frank. Leo bu sözcüğün Frank'in lügatındaki en büyük küfür olduğunu tahmin etti.

Frank *lanet olsun* gibi başka 'kötü' şeyler de söyleyecek gibiydi ki Percy iki büklüm vaziyette inleyerek araya girdi.

"Dünya tersine mi döndü?"

Jason elini başına götürdü. "Evet ve her yer dönüyor. Her şey sarı renkli. Öyle mi olması gerekiyordu?"

Annabeth'le Piper endişeyle birbirlerine baktılar

"O fırtınayı oluşturmak enerjinizi tüketti," dedi ikisine de. "Dinlenmeniz gerek."

Annabeth de ona hak verir gibi başını salladı. "Frank, onları aşağı güverteye indirmemize yardım eder misin?"

Frank, Leo'yu Hazel'la yalnız bırakmak istemiyormuş gibi ona baktı.

"Sorun değil dostum," dedi Leo. "Onları merdivenden aşağı taşırken düşürmemeye gayret et."

Diğerleri aşağı güverteye indikten sonra Hazel ve Leo çekinerek birbirlerine baktılar. Kış güvertesinde Pokémon şarkısını söyleyen Koç

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hedge haricinde yalnızlardı. Hedge sözleri *gotta kill them all* diye değiştirmişti ve Leo bunun sebebini gerçekten de bilmek istemiyordu.

Ayrıca şarkı Hazel'ın mide bulantısına da hiç iyi gelmiyordu.

"Ahh..." Hazel öne eğilip karnını tuttu. Saçları çok güzeldi. Bir tarçın tanesini andıran lüleleri, altın rengi ve kahverengi parıltılar saçıyordu. Hazel'ın saçları Leo'ya Houston'da mükemmel *churro*'lar yapan bir yeri anımsatmıştı. Bunu düşününce acıktığını hissetti.

"Eğilme," dedi. "Gözlerini de yumma. Mide bulantısını daha kötü yapar."

"Öyle mi? Seni de deniz tutar mı?"

"Deniz tutmaz. Ama araba ve..."

Leo sustu. *Kızlarla konuşmak* diyecekti ama bunu söylememeye karar verdi.

"Araba mı?" Hazel güçlükle doğruldu. "Bir gemiyi ya da ejderhayı uçurabiliyorsun ama seni araba tutuyor, öyle mi?"

"Ne saçma değil mi?" Leo omuzlarını silkti. "Öyle bir özelliğim var işte. Bak, gözlerini ufka dik. Bir yere sabitle. Bunun biraz faydası olur."

Hazel derin bir nefes alıp gözlerini uzaklara dikti. Gözleri tıpkı Festus'un mekanik kafasının içindeki bakır ve bronz diskler gibi altın renkli bir parıltı saçıyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Leo.

"Biraz." Hazel bunu sırf nezaketten söylüyor gibiydi. Gözlerini uzaklardan ayırmadı ama Hazel'ın onun ruh halini anlamaya çalıştığını ve ne diyeceğini düşündüğünü hissetti.

"Frank seni kasten düşürmedi," dedi Hazel. "O öyle şeyler yapmaz. Sadece bazen sakarlaşır."

"*Tühh*," dedi Leo, Frank Zhang'in sesini taklit ederek. "*Leo'yu düş-*

man birliğini içine düşürdüm. Kahretsin!"

Hazel gülmemeye çalışıyordu. Leo gülmenin kusmaktan daha iyi olduğunu düşündü.

"Üstüne gitmemeye çalış," dedi Hazel. "Sen ve ateş topların onu endişelendiriyorsun."

"Adam bir file dönüşebiliyor ama ben onu endişelendirmeyi beceriyorum ha?"

Hazel hâlâ uzaklara bakıyordu. Koç Hedge'in kış güvertesinde hâlâ *Pokémon* şarkısını söylüyor oluşu haricinde, midesi o kadar da bulanıyormuş gibi görünmüyordu.

"Leo, Great Salt Lake'de olanlar..."

Leo içinden, *İşte geliyor*, diye geçirdi.

İntikam tanrıçası Nemesis'le karşılaşmalarını hatırladı. Alet kemerindeki fal kurabiyesi birden ağırlaşmış gibiydi. Önceki gece, Atlanta'dan oraya uçarlarken Leo kamarasında uzanmış, Hazel'ı nasıl öfkelendirdiğini düşünmüştü. Bir de bu durumu nasıl düzeltebileceğini.

Çok yakında, baş edemeyeceğin bir sorunla karşılaşacaksın, demişti Nemesis. *Ama sana yardım edebilirim... Bir bedel karşılığında...*

Leo fal kurabiyesini alet kemerinden çıkarıp elinde evirip çevirmiş, kurabiyeyi kırdığı takdirde ne tür bir bedel ödeyeceğini merak etmişti.

Belki de bunu öğrenmenin vakti gelmişti.

"Yapmak isterim," dedi. "Fal kurabiyesini kardeşini bulmak için kullanabilirim."

Hazel şok oldu. "Ne? Hayır! Yani... Senden asla bunu yapmanı isteyemem. Nemesis korkunç bir bedelin söz konusu olduğunu söyledi. Birbirimizi doğru dürüst *tanımıyoruz* bile!"

Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile, lafı Leo'yu incitmişti ama

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

bunun doğru olduğunu da biliyordu.

"Demek... Benimle konuşmak istediğin konu bu değildi?" dedi. "Kayalığın üstünde el ele tutuşmamız mı mesele? Çünkü..."

"Hayır!" dedi Hazel hemen. Heyecanlandığı zamanlarda yaptığı gibi eliyle yüzünü yelpazeledi. "Hayır, Narkissos'u ve nimfaları nasıl kandırdığını düşünüyordum da..."

"Ha, tamam." Leo İster istemez koluna baktı. ATEŞLİ YARATIK dövmesi hâlâ çıkmamıştı. "O anda iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Harikaydın," dedi Hazel. "Bunu düşünüp duruyorum, bana onu ne kadar hatırlattığını düşünmeden..."

"Sammy," dedi Leo bir tahminde bulunarak. "Keşke bana onun kim olduğunu da söyleseydin."

"*Eskiden* kim olduğunu," dedi Hazel. Hava ılık olduğu halde ürperdiğini hissetti. "Şeyi düşünüyordum... Belki sana gösterebilirim."

"Bir fotoğraf mı göstereceksin?"

"Hayır. Bazen geçmişi hatırlıyorum. Uzun süredir bir şey olmadı, zaten bunu kasıtlı olarak yapmayı da denemedim. Ama bir keresinde Frank'le geçmiş bir anımı paylaşabildim. Bu yüzden de..."

Hazel gözlerinin içine baktı. Leo heyecanlanmaya başladı; sanki birisi bedenine kahve iğnesi yapmıştı. Bu geçmişe dönüş sahnesi Frank'in Hazel'la paylaştığı bir şeyse, ya buna hiç bulaşmak istemiyordu ya da *kesinlikle* denemek istiyordu. Hangisini istediğinden de emin değildi.

"Geçmişe dönüş derken..." Yutkundu. "Tam olarak neden söz ediyorsun? Güvenli bir şey mi?"

Hazel elini uzattı. "Senden bunu yapmanı istemezdim ama önemli olduğundan eminim. Karşılaşmamız bir tesadüf *olamaz*. İşe yararsa, belki aramızdaki bağın ne olduğunu da anlayabiliriz."

Leo kıç güvertesine baktı. Hâlâ bir şeyi unuttuğunu düşünüyordu ama Koç Hedge her şeyi kontrol altına almış gibiydi. Gökyüzü açık görünüyordu. Herhangi bir sorunla karşılaşacak gibi değillerdi.

Hem geçmişe dönmek anlık bir şey gibi geliyordu kulağa. Birkaç dakika daha Koç'u dümende bırakmanın bir zararı olmazdı, değil mi?

"Tamam," dedi. "Göster bana."

Hazel'ın elini tuttuğu anda tüm dünya silindi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXII

LEO

Bir manastırı andıran harap bir binanın avlusunda duruyorlardı. Kırmızı tuğla duvarlar sarmaşıklarla kaplıydı. Kocaman manolya ağaçları, kaldırımları çatlatmıştı. Güneş batmak üzereydi, havadaki nem oranıysa Houston'ın iki misli gibiydi; neredeyse yüzde iki yüz oranına hissediliyordu. Leo yakınlardan bir yerden balık kızartması kokusu aldı. Gökyüzündeki gri renkli bulutlar alçalmış, bir kaplan postu gibi çizgi çizgi olmuştu.

Avlu bir basket sahası büyüklüğündeydi. Sönük, eski bir futbol topu bir köşede, bir Meryem Ana heykelinin dibinde duruyordu.

Binanın kenar tarafındaki pencereler açıktı. Leo içeride birilerinin olduğunu görebiliyordu ama etraf insanın tüylerini ürpertecek derecede sessizdi. Binada klima olmadığını da görünce içerinin fena halde sıcak olduğunu tahmin etti.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Eski okulumda," dedi Hazel. "Renkli Çocuklar ve Kızılderililer için St. Agnes Akademisi."

"Bu ne biçim bir..."

Hazel'a bakınca cıyakladı. Hazel bir hayaletti – sıcak havada bir pus silueti gibi görünüyordu. Leo kendisine bakınca aynı durumda olduğunu, bedeninin pusa dönüştüğünü fark etti.

Etrafındaki her şey gayet somut ve gerçek görünüyordu ama kendisi bir ruhtu. Üç gün önce bir eidolon tarafından ele geçirildiği için bu hisden pek hoşlanmıyordu.

Soru sormaya fırsat bulamadan okulun zili çaldı. Modern elektronik bir zil sesi değil, bir tokmakla metale vurulunca çıkan bir sesti.

"Bu, bir anı," dedi Hazel. "O yüzden bizi kimse göremez. Bak, biz geliyoruz."

"*Biz* mi?"

Okulun her kapısından düzinelerce çocuk bağıra çağıra, birbirlerini itekleye itekleye avluya çıktı. Çocukların çoğu Afrikalı-Amerikalı'ydı, bazıları İspanyol kökenli gibiydi; aralarında anaokulundan lise seviyesine kadar her yaştan çocuk vardı. Leo bunun geçmişte olduğunu anlayabiliyordu çünkü kızların hepsi elbise ve tokalı deri ayakkabılar giymişlerdi. Oğlanlarda beyaz yakalı gömleklerle, askılı pantolonlar vardı. Birçoğu jokey kasketine benzer kasketler takmışlardı. Çocuklardan bazılarının elinde yemekleri vardı. Ama birçoğunun da yoktu. Giysileri temiz olduğu halde eski ve rengi atmış haldeydi. Bazılarının pantolonlarının ya dizi delikti ya da ayakkabılarının tabanı açılmıştı. Kızlardan birkaçı eski bir çamaşır ipini kullanarak ip atlamaya koyuldu.

Yaşı biraz daha büyük olan erkek çocuklarsa eski bir beysbol topunu birbirlerine fırlatmaya başladılar. Yemekleri olan çocuklar birlikte oturup yemeklerini yemeye ve sohbet etmeye koyuldu.

Kimse Hayalet Hazel'la Leo'ya bakmıyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Derken Hazel, daha doğrusu *geçmişteki Hazel*, avluya çıktı. Leo onu hemen tanıdı ama Hazel iki yaş daha küçük görünüyordu. Saçları bir topuz biçiminde toplanmıştı. Altın renkli gözleriyse huzursuz bir biçimde avluyu süzüyordu. Üstünde diğer kızların giydiği beyaz pamuklu ya da pastel renkli çiçekli elbiselerin aksine simsiyah bir elbise olduğu için, bir düğüne katılan ama yas tutmakta olan biri gibi görünüyordu.

Elindeki kumaş çantayı sıkı sıkı tutup kimse tarafından fark edilmemeye özen gösteriyormuş gibi duvarın kenarından yürümeye başladı.

Ama işe yaramadı. Çocuklardan biri "Cadı kız!" diye bağırdı. Sonra hantal adımlarla yaklaşıp onu duvara sıkıştırdı. Çocuk on dört yaşında da olabilirdi, on dokuz da. Avludaki bütün çocukların arasından sıyrılacak kadar iri yarı ve uzun boylu olduğundan, yaşını kestirmek zordu. Üstünde paçavrayı andıran kirli bir gömlek ve yünlü bir pantolon vardı (o sıcakta bu pantolonla hiç rahat edemiyor olmalıydı) ve ayakları çıplaktı. Ya öğretmenler çocuğa ayakkabı giymesini söylemekten çekiniyorlardı ya da çocuğun giyecek ayakkabısı yoktu.

"Bu Rufus," dedi Hayalet Hazel keyifsizce.

"Ciddi misin? İsmi Rufus falan olamaz."

"Haydi gel," dedi Hayalet Hazel. Duvara doğru süzülmeye başladı. Leo da peşinden gitti. Süzülmeye alışık değildi ama bir keresinde bir Segway'e binmişti ve süzülmek de buna benziyordu. Gitmek istediği yöne dönüp Hazel'ın peşinden süzülmeye koyuldu.

İri yarı Rufus'un surat hatları dümdüzdü; sanki hayatının büyük bir kısmını yüz üstü kaldırıma düşerek geçirmişti. Saçlarının üst kısmı dümdüz kesildiği için de minyatür uçaklar kafasını iniş pisti olarak kullanabilirmiş gibi görünüyordu.

Rufus elini uzattı. "Yemek."

Geçmişin Hazel'ı itiraz etmedi. Kumaş çantasını sanki bu durumla her gün karşılaşıyormuş gibi Rufus'a uzattı.

Yaşı biraz daha büyük birkaç kız eğlenceyi izlemek üzere yanlarına geldiler. Bir tanesi Rufus'a bakarak kıkırdadı. "Onu yemesen iyi olur," dedi. "Büyük bir ihtimalle zehirlidir."

"Haklısın," dedi Rufus. "Bunu cadı annen mi yaptı Levesque?"

"O bir cadı değil," dedi Hazel.

Rufus çantayı yere fırlatıp üstüne bastı ve içindekileri ezdi.

"Şimdi geri alabilirsin. Ama ben bir elmas istiyorum. Annenin elmas yaratabildiğini duydum. Bana bir elmas ver."

"Bende elmas falan yok," dedi Hazel. "Git başımdan."

Rufus yumruklarını sıktı. Leo belalı okullara gittiği ve koruyucu ailelerin evinde yeteri kadar yaşadığı için az sonra işlerin çirkinleşeceğini biliyordu. Araya girip Hazel'a yardım etmek istedi ama o anda bir hayaletti.

Derken bir başka çocuk dışarı çıktı.

Leo'nun hayretten nefesi kesildi. Çocuk tıpkı ona benziyordu.

"Gördün mü?" dedi Hayalet Hazel.

Sahte Leo, Gerçek Leo'yla aynı boydaydı – yani kısa. Onda da o asabi enerjinin olduğu belli oluyordu: Sürekli parmaklarını pantolonuna vuruyor, beyaz pamuklu gömleğini çekiştiriyor, kahverengi kıvırcık saçlarını örten kasketini düzeltiyordu (Leo, Kısa boylu insanlar jokey olmadıkları takdirde kasket takmamalılar, diye düşündü). Sahte Leo'nun gülümsemesi de Gerçek Leo'nun her aynaya baktığında karşılaştığı gibi pervasızdı. Öyle ki bu gülümsemeyi gören öğretmenler anında "Aklından bile geçirme!" deyip onu en öne sıraya alırlardı.

Sahte Leo'nun öğretmenlerin birinden azar işittiği belliydi. Elinde

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

mankafa külahı tutuyordu – yani, elindeki karton külahın üstünde ciddi ciddi MANKAFA yazıyordu. Leo bu tür şeylerin sadece çizgi filmlerde olduğunu sanırdı.

Sahte Leo'nun külahı niye takmadığını anladı. Bir jokeye benzemek zaten yeterince kötü bir şeydi. Bir de bunun üstüne külahı takacak olsa aynen bir bahçe cücesine benzerdi.

Sahte Leo avluya çıkınca çocuklardan bazıları uzaklaştılar. Diğerleriyse birbirlerini dürtükleyip bir gösteri izlemeyecekmiş gibi yanına koştular.

Bu arada, Düzkafa Rufus, Sahte Leo'nun avluya çıktığından habersiz, Hazel'ın gözünü korkutmaya çalışarak ondan bir elmas istiyordu.

"Haydi be kızım." Rufus yumruklarını sıkarak Hazel'ın üstüne yürüdü. "Ver şunu bana!"

Hazel sırtını duvara yasladı. Birden ayaklarının altındaki zemin, tıpkı *çıt* diye kırılan bir dal gibi çatladı. Bir fıstık büyüklüğünde, kusursuz bir elmas ayaklarının dibinde duruyordu.

"Hah!" diye böğürdü elması gören Rufus. Yere eğilirken Hazel sanki koca ahmak için gerçekten endişeye kapılmış gibi "Hayır, lütfen!" diye bağırdı.

Tam o sırada Sahte Leo yanlarına geldi.

Leo, Başlıyor, diye düşündü. Sahte Leo tıpkı Koç Hedge gibi cengâverlik yapıp günü kurtaracak.

Ama Sahte Leo bu şekilde davranmak yerine, üstünde mankafa yazan külahı bir megafon gibi ağzına götürerek "KES!" diye bağırdı. Bunu öylesine ciddi ve otoriter bir biçimde söyledi ki çocukların hepsi bir anda olduğu yerde kaldı. Rufus bile omuzlarını dikleştirip şaşkınlıkla geriye çekildi.

Küçük çocuklardan biri "Sivri Sammy," diye fısıldadı.

Sammy... Leo tüylerinin ürperdiğini hissetti. *Kimdi bu çocuk yahu?*

Sammy/Sahte Leo öfkeyle elindeki külahı sıkı sıkı tutarak Rufus'un üstüne yürüdü. Olacakları izlemek üzere etraflarını saran çocuklara külahı sallayarak "Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı.

Sammy, Hazel'a döndü. "Bayan Lamarr, repliğiniz..." Sammy bıkkınlıkla etrafına bakındı. "Senaryo! Hedy Lamarr'ın repliği nedir?"

"*Hayır, lütfen, seni hain!*" diye bağırdı çocuklardan biri.

"Teşekkür ederim!" dedi Sammy. "Bayan Lamarr, *Hayır, lütfen, seni hain!* demeniz gerekiyor. Size gelince Clark Gable..."

Avludaki herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Leo, Clark Gable'ın eski aktörlerden biri olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama hakkında başka bir şey bilmiyordu. Ama belli ki Düzkafa Rufus'un Clark Gable olabileceği düşüncesi çocuklara komik gelmişti.

"Bay Gable..."

"Hayır!" diye bağırdı kızlardan biri. "Gary Cooper olsun."

Çocuklar yine güldüler. Rufus öfkeden çıldırmak üzereydi. Birisine vurmak istermiş gibi yumruklarını sıktı ama tüm okula saldıracak hali yoktu tabii. Alay konusu olmaktan hoşlanmadığı da belliydi ama ağır işleyen kıt aklıyla Sammy'nin ne yapmak istediğini kestiremiyordu.

Leo onu takdir eder gibi başını salladı. Sammy gerçekten de *ona* benziyordu. Leo da senelerce okuldaki kabadayılara bu şekilde davranmıştı.

"Tamam!" diye bağırdı Sammy kendinden emin bir tavırla. "Bay Cooper *Ama elmas benim, hain sevgilim!* diyeceksiniz. Sonra da elması yerden şöyle alacaksınız!"

"Sammy, hayır!" diye yalvardı Hazel, Sammy elması alıp el çabukluguyla pantolonun cebine indirdi.

Sonra Rufus'a döndü. "Biraz duygu katın! İzleyiciler arasındaki ha-

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

nımların size ayılıp bayılmasını istiyorum! Hanımlar, Bay Cooper az önce ayılıp bayılmanızı sağladı mı?"

Birkaç kız "Hayır," diye seslendi.

"Gördünüz mü?" dedi Sammy. "Şimdi, en baştan!" dedi külahına. "Motor!"

Rufus şaşkınlığını üstünden yeni atmıştı. Sammy'nin başına dikilip "Valdez, seni..."

Tam o sırada zil çaldı. Çocuklar kapılara akın ettiler. Sammy için çalışıyormuş gibi Rufus'u beraberlerinde içeri sürükleyen küçük çocuklar yanlarından geçerken Sammy Hazel'ı kenara çekti.

Çok geçmeden, Sammy ve Hazel hayaletler haricinde yalnız kaldılar.

Sammy, Hazel'ın ezilmiş yemeğini yerden alıp kumaş çantasını silkeledi ve adeta ona bir taç sunuyormuş gibi abartılı bir hareketle uzattı. "Bayan Lamarr."

Geçmişteki Hazel mahvolmuş yemeğini aldı. Ağlamak üzereydi ama Leo, üzüldüğü için mi, yoksa rahatladığı için mi olduğunu bilemedi. "Sammy... Rufus seni öldürecek."

"Yok canım, bana bulaşmaması gerektiğini biliyor bence." Sammy mankafa yazan külahı kasketinin üstüne taktı. Omuzlarını dikleştirdi ve cılız göğsünü öne çıkardı. Külah yere düştü.

Hazel gülmeye başladı. "Çok şapşal görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim Bayan Lamarr."

"Rica ederim, *hain sevgilim.*"

Sammy'nin yüzündeki gülümseme kaybolur gibi oldu. Hava bir anda gerginleşti. Hazel bakışlarını yere dikti. "O elmasa dokunmamalıydın. Çok tehlikeli."

"Sanmam," dedi Sammy. "Benim için tehlikeli olamaz."

Hazel buna inanmak istermiş gibi dikkatle ona baktı. "Kötü şeyler olabilir. Sen onu..."

"Satmayacağım," dedi Sammy. "Söz! Hazine olarak saklayacağım."

Hazel hafifçe gülümsedi. "*Hatıra* olarak demek istedin herhalde."

"Aynen öyle! Gitsek iyi olacak. Bir sonraki sahneye hazırlanalım: *Hedy Lamarr, Edebiyat dersinde sıkıntıdan çatlamak üzere.*"

Sammy bir centilmen gibi ona kolunu uzattı ama Hazel alaycı bir tavırla kolunu geri itti. "Yardım ettiğin için teşekkürler Sammy."

"Bayan Lamarr, *her daim* yanınızdayım!" dedi cıvıl cıvıl bir sesle Sammy. İkisi koştura koştura okula girdiler.

Leo kendisini her zamankinden de çok bir hayalet gibi hissetti. Belki de hayatı boyunca bir eidolon olmuştu, çünkü az önce gördüğü çocuk *gerçek* Leo olmalıydı. Daha akıllı, havalı ve komikti. Hazel'la o kadar hoş bir biçimde flört ediyordu ki onun kalbini çalmış olmalıydı.

Demek Hazel bu yüzden ilk karşılaştıklarında ona öyle tuhaf tuhaf bakmıştı. Demek bu yüzden *Sammy* derken sesi titremişti. Ama Düzkafa Rufus ne kadar Clark Gable ise, Leo da o kadar Sammy'ydi.

"Hazel, be-ben..."

Okul avlusu birden kayboldu ve bir başka görüntü belirdi.

Hazel ve Leo hâlâ hayaletti ama şimdi yabani otlarla kaplı eski bir drenaj çukurunun yanındaki harap bir evin karşısında duruyorlardı. Bahçede birkaç tane muz ağacı vardı. Evin basamaklarında duran eski model bir radyoda *conjunto* müziği çalıyordu; gölgelik verandadaysa yaşlı ve cılız bir adam gözlerini ufka dikmiş, bir sallanan sandalyede oturuyordu.

"*Neredeyiz?*" diye sordu Hazel. Hâlâ pus halindeydi ama sesindeki panik hissediliyordu. "Bu sahne benim hayatımdan değil!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Leo pus halinin yoğunlaştığını, daha gerçek bir şekil aldığını hissetti.

"Burası Houston," dedi. "Burayı biliyorum. Drenaj kanalı... Burası annemin büyüdüğü eski mahalle. Şu yönde Hobby Havaalanı olmalı."

"Bu, *senin* hayatın mı?" dedi Hazel. "Anlamıyorum! Nasıl..."

"Bana mı soruyorsun?" dedi Leo.

Birden yaşlı adam "Hazel..." diye mırıldandı.

Leo'nun tüyleri diken diken oldu. Yaşlı adam hâlâ ufka bakıyordu. Adam orada olduklarını biliyor muydu?

"Sanırım vaktimiz kalmadı," dedi adam dalgın dalgın. "Onu..." Lafını tamamlamadı.

Hazel'la Leo öylece dikiliyorlardı. Yaşlı adam onları gördüğüne ya da duyduğuna dair herhangi bir şey yapmadı. Leo adamın kendi kendine konuştuğunu anladı. Peki, neden Hazel'ın ismini söylemişti?

Adamın kayış gibi olmuş bir teni, kıvırcık beyaz saçları ve hayatı boyunca bir torna atölyesinde çalışmış gibi nasırlı elleri vardı. Üstünde solgun sarı renkli, tertemiz bir gömlek, askılı, gri renkli bir pantolon vardı ve siyah renkli cilalı ayakkabılar giymişti.

Yaşına rağmen gözleri keskin ve berraktı. Kendine has, sessiz bir ağırbaşlılıkla oturuyordu. Huzurlu gibiydi... Hatta, *Vay be, bu kadar uzun süre nasıl yaşadım? Harika!* der gibi keyifli görünüyordu.

Leo onu daha önce hiç görmediğinden emindi. Ama adam neden o kadar tanıdıktı? Sonra adamın parmaklarını sandalyenin koluna vurduğunu fark etti ama bu gelişigüzel bir vurma değildi. Adam Leo'nun annesinin ona öğrettiği gibi Mors kodu kullanıyordu... Aynı mesajı veriyordu: *Seni seviyorum.*

Kayar kapı açıldı. Genç bir kadın çıktı dışarı. Üstünde bir kot pantolon ve turkuaz renkli bir gömlek vardı. Simsiyah saçları kısacık kesilmiş

ti. Güzeldi ama narin bir hali yoktu. Kaslı kolları ve nasırlı elleri vardı. Tıpkı yaşlı adamınkiler gibi, gözlerinde muzip bir ifade vardı. Kollarındaysa mavi bir battaniyeye sarılı bir bebek duruyordu.

"Bak *mijo*," dedi bebeğe. "Bu senin *bisabuelon*. Bisabuelo, onu tutmak ister misin?"

Leo kadının sesini duyunca ağlamaya başladı.

Kadın annesiydi –hatırladığından çok daha gençti ama capcanlı karşısında duruyordu. O halde, kollarındaki bebek de...

Yaşlı adamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Kusursuz dişleri de saçları gibi bembeyazdı. Yüzünde gülücük kırışıklıkları vardı. "Bir oğlan! Mi bebito, Leo!"

"Leo mu?" diye fısıldadı Hazel. "Bu-bu sensin! *Bisabuelo* ne demek?"

Leo bir şey diyemedi. *Büyük büyükbaba*, demek istedi.

Yaşlı adam Leo'yu kollarına aldı, mutlulukla gülümsedi ve bebeğin çenesini gıdıkladı... Hayalet Leo en sonunda neye baktığını anladı.

Her nasılsa, Hazel'ın geçmişi ziyaret etme gücü her ikisinin de hayatını birleştirmenin bir yolunu bulmuş, Leo'nun zamanı Hazel'ınkiyle bir bağ kurmuştu.

"Bu yaşlı adam..."

"Aaa..." Hazel da aynı anda adamın kim olduğunu anlamıştı. Sesi cılızlaştı, gözlerinde yaşlar birikti. "Ah, Sammy, hayır..."

"Ah, minik Leo," dedi yetmişlerinde olan Sammy Valdez. "Benim dublörüm olacaksın, ha? Sanırım, böyle diyorlar. Benim için ona söyle, olur mu? Hayatta olmayı umut ettim ama o lanet ona izin vermedi."

Hazel hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Gaia... Gaia bana onun bir kalp krizi geçirip altmışlı yıllarda öldüğünü söylemişti. Ama olamaz... Olamaz..."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Sammy Valdez bebekle konuşmaya devam ederken Leo'nun annesi Esperanza yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle ona bakıyordu – belki de Leo'nun bisabuelo'sunun saçmaladığını, anlamsız bir şeyler söylediğini düşünerek endişeleniyordu.

"Doña Callida denen o kadın beni uyarmıştı." Sammy acı acı başını salladı. "Hazel'ın karşılaşacağı büyük tehlikenin hayatta olduğum sürece gerçekleşmeyeceğini söylemişti. Ona üzgün olduğumu söyle, Leo. Ona yardım edebilirsen et."

"*Bisabuelo,*" dedi Esperanza, "yorgun olmalısın."

Bebeği almak için kollarını öne uzattı ama yaşlı adam bebeğe bir süre daha sarıldı. Bebek Leo da halinden memnun gibiydi.

"Ona elması sattığım için üzgün olduğumu söyle, olur mu?" dedi Sammy. "Sözümü tutamadım. O Alaska'da kaybolduğunda... Ah, ne kadar da uzun süre önceydi... Nihayet, o elması kullanıp hep hayalini kurduğum gibi Teksas'a taşındım. Kendi tornacı dükkânımı açtım. Bir aile kurdum! Güzel bir hayatım vardı ama Hazel haklıydı. Elmas lanetliydi. Onu bir daha hiç göremedim."

"Ah, Sammy," dedi Hazel. "Hayır, beni senden uzak tutan şey bir lanet değildi. Sana geri gelmek *istedim* ama öldüm!"

Yaşlı adam bunları duymamış gibiydi. Bebeğe bakıp gülümsedi, alnını öptü. "Seni kutsuyorum, Leo. İlk erkek torun çocuğum! Özel bir çocuk olacağını hissediyorum, tıpkı Hazel gibi. Sen sıradan bir bebek değilsin, değil mi? Benim için yola devam edeceksin. Bir gün onu göreceksin. Ona benden selam söyle."

"*Bisabuelo,*" dedi Esperanza daha ısrarcı bir tavırla.

"Tamam, tamam," diye cık cık etti Sammy. "*El viejo loco* saçmalıyor. Yoruldum Esperanza. Haklısın. Ama yakında dinleneceğim. Güzel bir

hayatım oldu. Onu iyi yetiştir *nieta.*"

Görüntü silindi.

Leo, Hazel'ın elini tutmuş, güneş batarken ve gemiyi sadece bronz fenerler aydınlatırken *2. Argo*'nun güvertesinde duruyordu. Hazel'ın gözleri ağlamaktan şişmişti.

Gördüklerini hazmetmekte zorlanıyordu. Okyanus altlarında kabarırken Leo ilk kez bir yere doğru sürüklendiğini hissetti.

"Merhaba Hazel Levesque," dedi titrek bir sesle.

Hazel'ın çenesi titredi. Ona bakıp bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama tam o sırada gemi yana yattı.

"Leo!" diye seslendi Koç Hedge.

Festus'un alarmları çalmaya başladı, karanlığa alevler püskürttü. Geminin zili çaldı.

"Şu sözünü ettiğin canavarlar vardı ya?" dedi Hedge. "Bir tanesi bizi buldu!"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXIII

LEO

Leo üstünde mankafa yazan bir külahı hak etmişti.

Doğru dürüst düşünebiliyor olsaydı, Charleston Limanı'ndan ayrılır ayrılmaz geminin keşif sistemini radardan *sonara* geçirmeyi unutmazdı. Unuttuğu şey *buydu* işte. Gövdeyi birkaç saniyede bir çınlayıp Sis'e dalgalar yollamak ve Festus'u yakınlardaki canavarlara karşı uyaracak biçimde ayarlamıştı ama sistem her seferinde bir modda işliyordu: su ya da hava.

Romalılardan, sonrasında da fırtınadan ve Hazel'dan o kadar korkmuştu ki bunu yapmayı tamamıyla unutmuştu. Şimdiyse geminin tam altında bir canavar vardı.

Gemi sancak tarafına yattı. Hazel tırabzanlara tutundu. Hedge "Valdez, hangi düğme canavarları patlatıyor?" diye seslendi. "Dümene geç!"

Leo eğim kazanan güvertede tırmanıp iskele tarafındaki tırabzanlara tutunmayı başardı. Sonra yan yan dümene doğru ilerlemeye çalıştı ama canavarın suyun yüzeyine çıktığını görünce korkudan donakaldı.

Yaratık gemi kadardı. Ay ışığında, böcek sırtına benzeyen pembe

renkli kabuğu, dümdüz kerevit kuyruğu ve *2. Argo*'nun gövdesine sürtünürken sürekli kımıldayan kırkayağımsı ayaklarıyla dev bir karidesle bir hamamböceği karışımı bir şeyi andırıyordu. Canavarın en son başı yüzeye çıktı: dev boyutlarda bir kedibalığının kaygan pembe renkli suratı, cam gibi donuk gözleri, dişsiz kocaman ağzı ve her burun deliğinden çıkan bir sürü dokunaç belirdi. Leo yaratığın, hayatında görme talihsizliğine eriştiği en kıllı burun deliklerine sahip olduğunu düşündü.

Leo annesiyle birlikte Houston'daki mahallelerinde bulunan bir deniz ürünü restoranında cuma geceleri yedikleri özel yemekleri hatırladı. Karides ve kedibalığı yerlerdi. Ama o an içinden kusmak geliyordu.

"Haydi Valdez!" diye bağırdı Hedge. "Dümeni tut da beysbol sopamı alayım!"

"Sopanın faydası olmaz," dedi Leo ama dümene doğru ilerlemeye devam etti.

Arkasından arkadaşları paldır küldür merdivenlerden yukarı çıktılar.

"Neler olu... Anam! Karideszilla!" diye bağırdı Percy.

Frank hemen Hazel'ın yanına koştu. Hazel hâlâ geçmişte gördüklerinden sarsılmış halde tırabzanlara tutunuyordu ama başıyla ona iyi olduğunu işaret etti.

Canavar tekrar gemiye vurdu. Geminin gövdesi zangırdadı. Annabeth, Piper ve Jason sancak tarafına kayıp neredeyse gemiden aşağı düşeceklerdi.

Leo dümene vardı. Elleri hemen kontrollere sarıldı. Arayüzden Festus aşağı güvertelerdeki çatlakları uğultu ve vızıltıyla haber verdi ama gemi batma tehlikesi altında değil gibiydi. En azından şimdilik.

Leo kürekleri değiştirdi. Kürekler mızraklara dönüşebiliyordu ve yaratığı gemiden uzaklaştırmak için kullanılabilirdi. Ama ne yazık ki kü-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

rekler kilitlenmişti. Karideszilla ayarlarını bozmuş olmalıydı. Canavar geminin yanı başında olduğu için Leo'nun tüm gemiyi ateşe vermeden mancınıkları kullanması da mümkün değildi.

"Gemiye nasıl bu kadar yaklaştı?" diye bağıran Annabeth, tırabzanlara tutunarak kendisini yukarı çekmeye çalıştı.

"Bilmiyorum!" diye seslendi Hedge. Kıç güvertesine kayan sopasını aradı.

"Çok aptalım!" dedi Leo. "Aptal, aptal! Sonarı unuttum!"

Gemi biraz daha sancak tarafına yattı. Ya canavar onlara sarılmaya çalışıyordu ya da onları alabora etmek üzereydi.

"Sonar mı?" dedi Hedge. "Pan'ın kavalı aşkına Valdez! Belki Hazel'ın gözlerinin içine bakıp elini o kadar uzun süre tutmasaydın..."

"*NE?*" diye cıyakladı Frank.

"Sandığın gibi değil," dedi Hazel.

"Tamam! Jason, şimşek çaktırabilir misin?" diye sordu Piper.

Jason ayağa kalkmaya çalıştı. "Ben..." Başını sallamakla yetindi.

Daha öncesinde o kadar şimşek çaktırmış olmak tüm enerjisini yok etmişti. Leo zavallının o halde bir kıvılcım bile çaktıramayacağını düşündü.

Annabeth "Percy!" diye bağırdı. "Şu *şeyle* konuşabilir misin? Ne olduğunu biliyor musun?"

Deniz tanrısının oğlu şaşkınlıkla başını salladı. "Belki sadece geminin ne olduğunu merak etmiştir. Belki..."

Yaratığın dokunaçları güverteye öyle bir hızla çarptı ki Leo "*Dikkat et!*" diye bağıracak fırsatı bile bulamadı.

Dokunaçlardan biri Percy'nin göğsüne çarpıp onu merdivenlerden aşağı fırlattı. Bir diğeri Piper'ın bacağına sarıldı ve onu çığlıklar arasında

tırabzana doğru çekti. Bir düzine kadar başka dokunaç da gemi direklerine sarılıp arbaletleri kapladı ve halat donanımını parçaladı.

"Burun kılı saldırısı!" Hedge sopasını kapıp derhal harekete geçti ama darbeleri dokunaçlara zarar vermedi.

Jason kılıcını çekti. Piper'ı kurtarmaya çalıştı ama hâlâ eski gücüne kavuşamamıştı. Altın kılıcı dokunaçları kesmeyi başardı fakat dokunaçlar hemen gerisin geri uzuyordu.

Annabeth hançerini çekti. Dokunaçları kese biçe aralarından geçmeye çalıştı. Frank yayını çekti, yaratığın gövdesinin yan tarafına nişan aldı, oklar yağdırdı ama canavarın daha da öfkelenmesine neden oldu. Yaratık bir böğürtüyle gemiyi salladı. Gemi direği her an kırılacakmış gibi gıcırdadı.

Daha fazla ateş gücüne ihtiyaçları vardı ama mancınıkları kullanamıyorlardı. Gemiyi yok etmeden ateş açmaları gerekiyordu. Ama nasıl?

Leo, Hazel'ın ayaklarının yanındaki malzeme sandığını gördü. "Hazel!" diye bağırdı. "Şu kutuyu aç!"

Hazel önce ne dediğini anlayamadı ama sonra kutuyu gördü. Üstündeki etikette DİKKAT! AÇMAYIN! yazıyordu.

"Kutuyu aç!" diye tekrar bağırdı Leo. "Koç, dümene geç! Bizi canavara doğru çevir, yoksa alabora olacağız."

Hedge şevkle öne atılıp çevik keçi toynaklarıyla dokunaçların arasından geçti. Dümene doğru ilerleyip kontrollerin başına geçti.

"Umarım bir planın vardır!" diye bağırdı.

"Var, hem de çok kötü bir planım var," dedi Leo gemi direğine doğru koşarak.

Canavar *2. Argo*'yu tekrar itti. Güverte kırk beş derece açıyla eğildi. Herkesin çabalarına rağmen, dokunaçlar karşı koyulamayacak kadar

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

fazlaydı. Sanki istedikleri yere ulaşabilmek için uzuyor gibiydiler. Çok geçmeden, geminin her yanını kaplayacaklardı. Percy hâlâ aşağıdan gelmemişti. Diğerleriyse, canları pahasına burun kıllarıyla savaşıyorlardı.

Leo, Hazel'a doğru koşarken "Frank!" diye seslendi. "Bize biraz zaman kazandır. Bir köpekbalığına falan dönüşebilir misin?"

Frank kaşlarını çatıp ona baktığı anda dokunaçlardan biri çarpıp onu yere devirdi.

Hazel bir çığlık attı. Malzeme kutusunu açtı ve eline aldığı iki cam şişeyi neredeyse yere düşürüyordu.

Leo şişeleri yakaladı. Her biri bir elma büyüklüğündeydi ve içindeki sıvı, yeşil renkli, zehirli bir şeye benziyordu. Şişeler ılıktı. Leo'nun göğsü suçluluk hissinden patlayacak gibiydi. Frank'in dikkatini dağıtmış, neredeyse ölmesine neden olmuştu ama o sırada bunu düşünecek vakti yoktu. Gemiyi kurtarmalıydı.

"Haydi, gel!" Şişeleri Hazel'a uzattı. "Canavarı öldürüp Frank'i kurtarabiliriz!"

İçinden bunun mümkün olduğunu umuyordu. Kıç güvertesinin tırabzanlarına varmak, yürümekten ziyade kayalıklara tırmanmak gibiydi ama en sonunda başardılar.

"Bunlar da ne böyle?" diye bağırdı Hazel cam şişeleri tutarak.

"Yunan ateşi!"

Hazel'ın gözerli fal taşı gibi açıldı. "Çıldırdın mı? Bunlar kırılırsa gemiyi yakarız!"

"Ağzına fırlat!" dedi Leo. "Ağzına sokuver!"

Birden Leo Hazel'a çarptı ve tüm dünya yan döndü. İkisi birlikte havaya fırlarken Leo bir dokunacın onları yakaladığını fark etti. Leo'nun kolları serbestti ama elindeki Yunan ateşi şişesini zor tutuyordu. Hazel

debelenmeye başladı. Kolları dokunacın arasına sıkışmıştı; yani elindeki şişe her an kırılabilirdi... Bu da sağlıkları için çok zararlı olurdu.

Üç metre, altı metre derken yaratığın dokuz metre tepesine yükseldiler. Leo arkadaşlarının savaşı kaybetmek üzere olduğunu, çığlıklar atarak canavarın burun kıllarına saldırdıklarını gördü. Koç Hedge'in geminin alabora olmaması için uğraştığını fark etti. Deniz karanlıktı ama ay ışığında canavarın yanında parıldayan bir şey çarptı gözüne. Belki Frank Zhang'in baygın bedeniydi bu.

"Leo," dedi Hazel güçlükle konuşarak. "Ben... Kollarım..."

"Hazel, bana güveniyor musun?"

"Hayır!"

"Ben de," dedi Leo. "Yaratık bizi bıraktığında nefesini tut. Ne yaparsan yap, şişeyi gemiden mümkün mertebe *uzağa* fırlat."

"Yaratık bizi neden bıraksın ki?"

Leo canavarın kafasına baktı. Zor bir iş olacaktı ama başka seçeneği kalmamıştı. Sol eliyle şişeyi kaldırdı. Sağ elini dokunaca bastırıp avcunda ateş oluşturdu. Elinde birden minnacık, kor gibi bir alev belirdi.

Yaratık ateşi fark etmişti. Leo pürüzlü dokunacın tamamının titrediğini hissetti. Yaratık ağzını ardına kadar açıp acıyla haykırınca Leo da yunan ateşini boğazından içeri atıverdi.

Ondan sonra ortalık karıştı. Leo dokunacın onları bıraktığını hissetti. Düşmeye başladılar. Boğuk bir patlama sesi duydu ve canavarın kocaman, pembe gövdesinin içinde yeşil renkli bir lamba yanmış gibi oldu. Su, Leo'nun yüzüne zımpara kâğıdı gibi çarptı ve kendini bir anda karanlıkta buldu. Ağzını sımsıkı kapatıp nefes almamaya çalıştı ama bilincini kaybettiğini hissedebiliyordu.

Gözlerini yakan tuzlu suyun arasında, yukarıda geminin bulanık si-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

luetini gördü: gemi kocaman, oval biçimli ve yeşil renkli bir ateş halesini andırıyordu ama geminin geçekten yanıp yanmadığını bilemiyordu.

Dev bir karides tarafından öldürülmek, diye düşündü Leo. *Bari 2. Argo sağlam kalsa. Arkadaşlarıma bir şey olmasa.* Gözleri bulanıklaşmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu.

Tam pes etmişken tepesinde tuhaf bir surat belirdi: Melez Kampı'ndaki eğitmenleri Kheiron'a benziyordu. Kheiron'unki gibi kıvırcık saçları, dağınık sakalı ve zeki gözleriyle çılgın bir hippiyle babacan bir profesör karşımı bir tipi anımsatıyordu ama bu adamın teninin rengi fasulye gibiydi. Adam sessizce ona bir hançer uzattı. Yüzünde, *Şimdi sakın kımıldama, yoksa seni doğru dürüst öldüremem*, der gibi kasvetli ve sitemkâr bir ifade vardı.

Leo'nun gözleri karardı.

Kendine geldiğinde, geçmişe gidip bir hayalete dönüşüp dönüşmediğini merak etti çünkü havada süzülüyor gibiydi. Gözleri yavaş yavaş loşluğa alıştı.

"Nihayet," dedi Frank. Sesi birkaç plastik torbanın ardından geliyormuş gibi yankılanıyordu.

Leo doğruldu... Daha doğrusu, yukarı doğru *süzüldü*. Suyun altında, iki arabalık bir garaj büyüklüğünde bir mağaradaydı. Tavan fosforlu yosunlarla kaplanmış, içeriyi mavili yeşilli bir parıltıyla kaplamıştı.

Zemin boydan boya denizkestaneleriyle kaplı olduğundan, insanın canını yakmadan üstünde yürümesi imkânsızdı; Leo bu yüzden süzüldüğüne memnun oldu. Ama hava olmadan nasıl o kadar uzun süre suyun altında nefes alabildiğini anlayamamıştı.

Frank yanında meditasyon pozisyonunda havada duruyordu. Tom-

bik ve asık suratıyla, aydınlanmış ama bundan hiç hoşnut olmamış bir Buda'ya benziyordu.

Mağaranın tek çıkışı, kocaman bir deniz kulağıyla tıkalıydı: Yüzeyi inci, gül ve türkuaz renkleriyle parıldıyordu. Bu mağara bir hapishaneyse, en azından harika bir kapısı vardı.

"Neredeyiz?" dedi Leo. "Diğerleri nerede?"

"*Diğerleri* mi?" diye homurdandı Frank. "Gördüğüm kadarıyla burada bir tek sen, ben ve Hazel varız. Denizatı adamlar bir saat önce Hazel'ı götürüp beni seninle bıraktılar."

Frank'in ses tonundan Leo'yla yalnız kalmaktan hoşnut olmadığı belliydi. Yaralı değildi ama Leo ok kılıfıyla yayının yanında olmadığını fark etti. Panik içinde belini yokladı. Alet kemeri kayıptı.

"Her yeri aradılar," dedi Frank. "Bir silah olarak kullanılabilecek her şeyi aldılar.

"Kim?" diye sordu Leo. "O denizatı adamlar..."

Frank "Denizatı adamlar işte," diye açıklama yapmaya çalıştı ama bunun faydası olmadı. "Suya düştüğümüzde bizi alıp... Buraya getirmiş olmalılar."

Leo bayılmadan önce gördüğü son şeyi hatırladı: Fasulye renkli sakalı ve bir hançeri olan adamın suratı. "Karideszilla. *2. Argo* – gemi iyi durumda mı?"

"Bilmiyorum," dedi Frank keyifsizce. "Diğerlerinin başı dertte olabilir, yaralı olabilirler ya da... Başlarına daha kötü bir şey gelmiş olabilir. Galiba arkadaşlarından çok gemini düşünüyorsun?"

Leo suratına yine dalga çarpmış gibi hissetti. "Sen ne saçmalıyor..."

Sonra Frank'in neden o kadar öfkeli olduğunu anladı: geçmişe dönüş. Canavar o kadar ani bir biçimde saldırmıştı ki, Leo geçmişe dön-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

düğünü neredeyse unutmuştu. Koç Hedge ikisinin el ele tutuşup birbirlerinin gözünün içine baktığını söylemişti. Bunun ardından Frank'i gemiden aşağı düşürmesinin de faydası olmamıştı tabii.

Birden Leo, Frank'in gözlerine bakmakta zorlandığını hissetti.

"Bak dostum... Başımızı derde soktuğum için üzgünüm. Her şeyi mahvettim." Derin derin nefes alınca suyun altında bunu yapabildiğine şaşırdı.

"Hazel'la el ele tutuşmamız... Sandığın gibi değil. Bana geçmişinden bir şey gösteriyor, Sammy'yle olan bağımı açıklığa kavuşturmaya çalışıyordu."

Frank'in ciddi ifadesi yumuşadı, merakla ona baktı. "O... Ne olduğunu anladınız mı peki?"

"Evet," dedi Leo. "Yani, anladık sayılır. Karideszilla yüzünden bu konuda konuşacak fırsatımız olmadı ama Sammy benim büyük büyük babammış."

Frank'e gördüklerini anlattı. Her şeyin ne kadar tuhaf olduğunu düşünecek vakti olmamıştı ama gördüklerini Frank'e anlatırken Leo bile söylediklerine inanamadı. Hazel, Leo bebekken ölen *bisabuelo*'sundan hoşlanmıştı. Leo bu bağlantıyı daha önceden kuramamıştı ama yaşlıca akrabalarının büyükbabasına Küçük Sam dediklerini hatırlıyordu. Yani, Büyük Sam, Sammy'ydi, Leo'nun *bisabuelo*'suydu. Hera, Tia Callida kılığında bir ara Sammy'yle konuşup onu teselli etmiş, geleceğin ufak bir kısmını göstermişti. Kısacası Hera, Leo daha doğmadan, nesiller öncesinden onun hayatını şekillendirmişti. Hazel 1940'larda kalmış ve Sammy'yle evlenmiş olsaydı, Leo onun torununun çocuğu olacaktı.

"Öff be," dedi Leo öyküsünü anlatmayı bitirdiğinde. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Ama Styks üstüne yemin ederim ki bunları gördük."

Frank'in yüzünde tıpkı dev boyutlu kedibalığı kafasındaki gibi bir ifade belirdi: İri gözleri cam gibi olmuş, ağzı hayretten açılmıştı. "Ha-zel... Hazel senin *büyük büyükbabandan* mı hoşlanmış? O yüzden mi senden hoşlanıyor?"

"Frank, bunun çok tuhaf olduğunu biliyorum. *İnan* ki biliyorum. Ama ben Hazel'dan hoşlanmıyorum... Yani, *o şekilde* hoşlanmıyorum. Kız arkadaşınla flört ettiğim falan yok."

Frank kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

Leo yanaklarının kızarmadığını umdu. Aslında Hazel'a karşı ne hissettiğin kendi de bilmiyordu. Hazel harikaydı ve tatlıydı ve Leo'nun bu tür kızlara karşı zaafı vardı. Ama geçmişte gördükleri, hissettiklerini *bayli* karmaşık hale getirmişti.

Dahası, gemisinin başı dertteydi.

Galiba arkadaşlarından çok gemini düşünüyorsun, demişti Frank. Bu, doğru değildi, değil mi? Leo'nun babası Hephaistos bir keresinde organik yaşam formlarıyla arasının pek iyi olmadığını itiraf etmişti. Leo'nun da eskiden beri makinelerle daha rahat olduğu doğruydu. Ama arkadaşlarını *umursuyordu*. Piper ve Jason... Onları daha uzun süredir tanıyordu ama diğerleri de onun için önemliydi. Frank bile. Bir aile gibiydiler.

Asıl sorun, Leo'nun en son bir ailesi olalı o kadar çok olmuştu ki artık bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Önceki kış, Hephaistos kulübesinin başdanışmanı olmuştu ama vaktinin çoğunu gemiyi inşa ederek geçirmişti. Kulübedekileri seviyordu. Onlarla birlikte güzel güzel çalışıyordu – ama onları gerçekten de tanıyor muydu?

Leo'nun bir ailesi olsaydı, bunlar *2. Argo*'daki melezler, hatta Koç Hedge bile olabilirdi ama bu ikinciyi Leo asla itiraf etmezdi.

Her zaman dışlanacaksın, diye uyarmıştı Nemesis; ama Leo bu dü-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

şünceyi kafasından atmaya çalıştı.

"Pekâlâ..." Etrafına bakındı. "Bir plan yapmamız gerek. Nasıl nefes alabiliyoruz? Okyanusun dibindeysek su basıncının bizi patlatması gerekmez miydi?"

Frank omuzlarını silkti. "Sanırım bir tür denizatı adamı büyüsü. Yeşil adamın başıma hançerinin ucuyla dokunduğunu hatırlıyorum. Sonra sualtında nefes alabilmeye başladım."

Leo dikkatle denizkulağı kapıya baktı. "Bizi dışarı çıkarabilir misin? Çekiç kafalı bir köpekbalığına dönüşebilir misin mesela?"

Frank keyifsizce başını salladı. "Şekil değiştirme gücüm burada işe yaramıyor. Nedenini bilmiyorum. Ya beni lanetlediler ya da odaklanamayacak kadar kafam karışık."

"Hazel'ın başı dertte olabilir," dedi Leo. "Buradan çıkmamız gerek."

Kapıya gidip parmaklarını denizkulağının üstünde gezdirdi. Bir kapı kolu ya da başka bir mekanizma yoktu. Kapı ya büyüyle ya da çok büyük bir güçle açılıyor olmalıydı – Leo'da ise ikisi de yoktu.

"Denedim bile," dedi Frank. "Dışarı çıksak bile silahımız yok."

"Hmm..." dedi Leo elini havaya kaldırıp. "Öyle mi acaba?"

Dikkatini toplayıp parmaklarında alevler oluşturdu. Bir an için çok heyecanlandı çünkü gücünün suyun altında işe yarayacağını düşünmüyordu. Ama planı birden kontrolden çıktı. Alevler kolundan yukarı doğlandı ve tüm bedeni ince bir alev örtüsü altında kalana dek her yerine yayıldı. Nefes almaya çalıştı ama bu sefer de ciğerlerine alev çekti.

"Leo!" Frank bir bar taburesinden düşüyormuş gibi geri geri sendeledi. Leo'nun yardımına koşmak yerine ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için duvara sarıldı.

Leo telaşlanmamaya çalıştı. Neler olduğunu anlamıştı. Alevler ona zarar veremezdi. Alevlerin sönmesini istedi ve beşe kadar saydı. Tekrar derin bir nefes aldı. Bu sefer ciğerlerine oksijen doldu.

Frank mağaranın duvarına yapışmaktan vazgeçti. "Sen... İyi misin?"

"Evet," diye homurdandı Leo. "Yardımın için teşekkürler."

"Be-ben özür dilerim." Frank o kadar dehşet içinde kalmış ve utanmış görünüyordu ki Leo'nun ona kızgın kalması mümkün değildi. "Ben sadece... Neler oldu?"

"Müthiş bir numara," dedi Leo. "Etrafımızda tıpkı deri gibi ince bir oksijen katmanı var. Kendi kendini yeniliyor olmalı. Bu yüzden nefes alabiliyor ve kuru kalıyoruz. Oksijen ateşi körükledi – ama bu sefer de her yanım alev içinde kaldı."

"Ben gerçekten de..." Frank yutkundu. "Şu ateş yaratma gücünden hiç hoşlanmıyorum." Yine duvara yanaşmaya başladı.

Leo elinde olmadan gülmeye başladı. "Dostum sana saldıracak falan değilim."

"Ateş," dedi Frank tekrar, sanki bu sözcük neden öyle davrandığını açıklıyormuş gibi.

Leo'nun aklına Hazel'ın söylediği bir şey geldi. Ateş Frank'i endişelendiriyordu. Frank'in yüzündeki endişe ifadesini daha önce de görmüştü ama Leo bunu ciddiye almamıştı. Frank ondan çok daha korkutucu ve güçlü görünüyordu.

Sonra aklına Frank'in ateşle ilgili tatsız bir deneyimi olmuş olabileceği geldi.

Leo'nun annesi de tornacı dükkânında çıkan bir yangında hayatını kaybetmişti. Yangından Leo sorumlu tutulmuştu. Ona bir ucube ya da kundakçı dendiğini duyarak büyümüştü, çünkü ne zaman öfkelense bir şeyler yanıyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Güldüğüm için kusura bakma," dedi samimiyetle. "Annem bir yangında hayatını kaybetmişti. Ateşten korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Şey... Başına bir şey mi geldi?"

Frank yanıt vermeden önce ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Evim... Büyükannemin evi. Yandı. Ama dahası da var..." Zemindeki denizkestanelerine baktı. "Annabeth tayfaya güvenebileceğini söylemişti. Sana bile."

"Bana *bile* ha?" Leo o konuşmada bunun neden gündeme geldiğini merak etti. "Vay canına, büyük bir iltifat."

"Benim zayıflığım..." Frank sanki sözcükler ağzını kesiyormuş gibi konuşmaya devam etti. "...bir tahta parçası var ve..."

Derken denizkulağı kapı kayarak açıldı.

Leo kapıya bakınca aslında kesinlikle bir adam olmayan Fasulye Adam'la yüz yüze geldi. Leo onu şimdi daha iyi görebiliyordu; adam hayatında gördüğü en tuhaf yaratıktı ve Leo o güne dek bir sürü tuhaf yaratık görmüştü.

Adamın belinden yukarısı az çok bir insanı andırıyordu: Belinde bir hançer, çıplak göğsünde de bir omuz kayışına bağlanmış bir sıra deniz kabuğu bulunan zayıf bir adamdı. Teni yeşil, dağınık sakalı kahverengiydi, uzun sayılabilecek saçlarıysa bir yosun tokayla atkuyruğu biçiminde bağlanmıştı. Başında boynuzları andıran bir çift ıstakoz kıskacı vardı ve bunlar tesadüfî bir biçimde dönüp kapanıyordu. Leo yaratığın pek de Kheiron'a benzemediğine karar verdi. Daha çok, Leo'nun annesinin çalışma alanında duvara astığı posterdeki yaşlı Meksikalı haydut Pancho Villa'ya benziyordu ama bunun bonus olarak deniz kabukları ve ıstakoz boynuzları vardı.

Belinden aşağısı daha da karmaşık bir yapıya sahipti. Bir sentor gibi

mavili yeşilli bir atın ön toynaklarına sahipti ama arkaya doğru at gövdesi gökkuşağı renginde, V harfi biçiminde bir kuyruk yüzgecine dönüşen üç metrelik uzun bir balık kuyruğuydu. Leo o anda Frank'in neden yaratığı denizatı adam diye tarif ettiğini anladı.

"Ben Bythos," dedi yeşil adam. "Frank Zhang'i sorguya çekeceğim."

Ses, sakin ve sertti; kimseye itiraz hakkı bırakmıyor gibiydi.

"Bizi neden yakaladınız?" dedi Leo. "Hazel nerede?"

Bythos gözlerini kıstı. İfadesi, *Bu minik yaratık cidden benimle mi konuştu?* der gibiydi. "Sen Leo Valdez, kardeşimle gideceksin."

"Kardeşiniz mi?"

Leo daha da iri bir yaratığın Bythos'un arkasında durduğunu fark etti. Gölgesi o kadar genişti ki mağaranın girişini tamamen kaplamıştı.

"Evet," dedi Bythos kuru bir gülümsemeyle. "Aphros'u sinirlendirmemeye çalış."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXIV

LEO

Aphros da kardeşine benziyordu ama yeşil değil mavi renkliydi ve ondan çok daha iriydi. Kaslı kolları Yok Edici filmindeki Arnold gibiydi ve kare biçimli, hantal bir kafası vardı. Conan tarzı kılıcını sırtına asmıştı. Saçları bile daha gürdü – hatta mavili siyahlı top gibi kabarık saçları o kadar gürdü ki ıstakoz pençesi boynuzları yüzeye doğru yüzmeye çalışırken boğuluyormuş gibi görünüyordu.

"Size bu yüzden mi Aphros ismini vermişler?" diye sordu Leo mağaradan dışarı süzülürlerken.

"Afro yüzünden mi?" dedi Aphros aksi bir tavırla. "Ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey," dedi Leo hemen. En azından iki balık adamı birbirinden ayırt edebilecekti. "Siz tam olarak nesiniz?"

"İhtiyosentorlarız," dedi Aphros bu soruyu yanıtlamaktan artık usanmış gibi.

"Şey, ihtiyo ne?"

"Balık sentorlarız diyelim. Kheiron'un yarı kardeşleriyiz."

"Aa, Kheiron benim arkadaşımdır."

Aphros gözlerini kıstı. "Hazel denen kız da aynı şeyi söyledi ama gerçeği şimdi ortaya çıkaracağız. Gel."

Leo *gerçeği ortaya çıkarmak* lafından hoşlanmamıştı. Aklına işkence aletleri ve kızgın demirler geldi.

Balık sentorun peşinden esmer su yosunlarıyla kaplı devasa ormanın içinden geçti. Leo bir kenara kaçıp rahatlıkla yosunların arasında izini kaybettirebilirdi ama bunu denemeye bile kalkışmadı. Bir kere, Aphros suda ondan daha hızlı hareket edebiliyordu; ayrıca yaratık Leo'nun suyun altında hareket etmesini ve nefes almasını sağlayan büyüyü kaldırabilirdi. Mağaranın içinde de dışında da Leo bir tutsak sayılırdı. Üstelik nerede olduğunu da bilmiyordu.

Koca koca apartmanlar kadar yüksek esmer yosunların arasından geçtiler. Yeşilli sarılı bitkiler helyum balonu sütunları gibi suda zahmetsizce dalgalanıyordu. Leo ta yukarıda güneş olduğunu tahmin ettiği minicik, beyaz bir nokta gördü.

Bu durumda geceyi orada geçirmişlerdi. Acaba *2. Argo* iyi durumda mıydı? Onları almadan gitmiş miydi, yoksa arkadaşları hâlâ onları mı arıyordu? Leo ne kadar derinde olduklarından bile emin değildi. Etrafta bitkiler yetiştiğine göre, *çok da* derin olamazdı, değil mi? Yine de yüzeye yüzemeyeceğini biliyordu. Yüzeye çok hızlı çıkıldığında kanda nitrojen baloncukları oluştuğunu duymuştu. Leo kanının kömürleşmesini istemiyordu.

Yaklaşık yarım kilometre kadar ilerlediler. Leo, Aphros'a nereye gittiklerini sormak istiyordu ama sentorun sırtındaki kılıç bir şey demesini engelliyordu.

Nihayet esmer yosun ormanı biraz aralandı. Yüksek bir sualtı tepe-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

sinin üstünde yürüyorlardı (ya da yüzüyorlardı). Altlarındaysa zeminde Yunan tarzı evlerin bulunduğu kocaman bir kasaba vardı.

Çatılar sedeftendi. Bahçeler de mercanlar ve denizkestaneleriyle doluydu. Hippokampiler bir deniz yosunu tarlasında otlanıyorlardı. Bir grup Kiklop'sa mavi bir balinayı vinç olarak kullanarak yeni bir tapınağın kubbeli çatısını yerleştiriyorlardı. Sokaklarda yüzen, avlularda dolaşan ve arenada üçlü yabalar ve kılıçlarla savaş talimi yapan düzinelerce denizadamı ve denizkızı vardı. Bunlar *gerçek* balık insanlardı.

Leo o güne dek çok çılgınca şey görmüştü ama deniz insanlarının Şirinler gibi saçma ve hayali olduklarını düşünmüştü.

Ama deniz insanlarının ne saçma ne de şirin bir yanı yoktu. Uzaktan bile vahşi görünüyorlar, insana hiç benzemiyorlardı. Gözleri sarı bir ışık saçıyordu. Köpekbalıkları gibi sivri dişleri ve mercan kırmızısından mürekkep karasına değişen kayışımsı derileri vardı.

"Burası bir eğitim kampı," dedi Leo. Hayranlıkla Aphros'a baktı. "Siz de tıpkı Kheiron gibi kahramanlar yetiştiriyorsunuz demek."

Aphros gözleri gururla parıldayarak başını salladı. "Bütün tanınmış deniz kahramanlarını biz yetiştirdik. Aklına hangi deniz kahramanı gelirse gelsin, biz yetiştirmişizdir!"

"Tabii," dedi Leo. "Şey, Küçük Denizkızı mesela."

Aphros kaşlarını çattı. "Kim? Hayır! ben Triton'dan, Glaucus'dan, Weismuller'den ve Bill'den söz ediyorum!"

"Anladım." Leo bunların kim olduğunu bilmiyordu. "Bill'i de mi siz yetiştirdiniz? Çok etkileyici."

"Kesinlikle!" dedi Aphros göğsünü yumruklayarak. "Bill'i bizzat ben yetiştirdim. Müthiş bir denizadamı."

"Sanırım savaş teknikleri öğretiyorsunuz."

Aphros bıkkınlıkla kollarını iki yana açtı. "Neden herkes öyle olduğunu sanıyor?"

Leo deniz adamının sırtındaki heyula gibi kılıca baktı." Şey, bilmem ki."

"Müzik ve şiir öğretirim!" dedi Aphros. "Hayat becerileri! Ev kurma! Bunlar kahramanlar için önemlidir."

"Kesinlikle." Leo gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Dikiş dikmek? Kurabiye pişirmek?"

"Evet. Bunu anladığına sevindim. Belki sonradan seni öldürmek zorunda kalmazsam sana kurabiye tarifimi veririm."

Aphros kibirli bir tavırla geriyi işaret etti. "Kardeşim *Bythos* savaşmayı öğretir."

Leo kendini sorgulayacak kişinin ev ekonomisi öğretmeni, Frank'i sorgulayan yaratığınsa savaş eğitimcisi olduğuna rahatlasa mı yoksa bunu bir hakaret mi saysa bilemedi. "Harika. Demek burası Kamp... Buraya ne diyorsunuz? Balık Kampı mı?"

Aphros kaşlarını çattı. "Umarım bu bir şakadır. Burası Kamp ------." Sonar vızıltılar ve hırıltılar çıkardı.

"Ay ne aptalım," dedi Leo. "Biliyor musunuz? Şu kurabiyelerden yiyebilirim! Beni *ölmeyeceğim aşamaya* getirmemiz için ne yapmak gerekiyor?"

"Bana öykünü anlat," dedi Aphros.

Leo biraz tereddüt ettiyse de fazla beklemedi. Nedense doğruyu söylemesi gerektiğini hissediyordu. En baştan, Hera'nın bakıcısı olduğunu, onu ateşlere koyduğunu; annesinin Leo'yu gelecekteki düşmanı olarak ilan eden Gaia tarafından nasıl öldürüldüğünü anlatmaya başladı. Çocukluğunun koruyucu ailelerin yanında geçtiğini, sonra Jason ve Piper'la birlikte Melez Kampı'na götürülüşünü anlattı. Yediler Kehaneti'ni, *2.*

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Argo'nun nasıl inşa edildiğini ve Yunanistan'a gidip Gaia uyanmadan önce gigantları yenmeleri gerektiğini anlattı.

Leo bunları anlatırken Aphros kemerinden ürkütücü görünümlü birkaç metal şiş çıkardı.

Leo yanlış bir şey söylediğini düşünüp korktu ama Aphros kesesinden bir yosun yumağı çıkarıp örgü örmeye başladı. "Devam et, durma," dedi.

Leo ona eidolonları, Romalılarla aralarındaki sorunu ve *2. Argo*'nun ABD'den ve Charleston'dan çıkarken yaşadığı sorunları da anlatana dek, Aphros bir bebek başlığı örmüştü bile.

Leo, balık sentor malzemelerini kaldırana dek bekledi. Aphros'un istakoz kıskacı boynuzları gür saçlarının arasında dalgalanıyordu ve Leo onları oradan kurtarmamak için kendini zor tutuyordu.

"Pekâlâ," dedi Aphros. "Sana inanıyorum."

"Bu kadar basit mi?"

"Yalan söylendiğini hemen anlarım. Senden yalan duymadım. Öykün Hazel Levesque'in söylediklerine de tıpatıp uyuyor."

"O..."

"Tabii ki," dedi Aphros. "O gayet iyi." Parmaklarını ağzına götürüp suyun altında kulağa tuhaf gelen bir ıslık çaldı – ses tıpkı yunus çığlıklarını andırıyordu. "Adamlarım onu biraz sonra buraya getirecekler. Ama şunu anlamalısın... Burası büyük bir gizlilikle korunuyor. Arkadaşların ve sen buraya bir savaş gemisiyle geldiniz, üstelik peşinizde Keto'nun deniz canavarlarından biri vardı. Kimin tarafında olduğunuzu anlayamadık."

"Gemi iyi durumda mı?"

"Hasar gördü ama çok kötü sayılmaz. Skolopendra, ateşi yuttuktan

sonra çekip gitti. İyi akıl ettiniz doğrusu."

"Teşekkürler. Skolopendra mı? Hiç duymamıştım."

"O zaman şanslı sayılırsın. Berbat yaratıklardır. Keto sizden gerçekten de nefret ediyor olmalı. Her neyse, seni ve diğer ikisini yaratık derinlere inerken dokunacının arasından kurtardık. Arkadaşların hâlâ yukarıda ve sizi arıyorlar ama onların burayı görmemesini sağladık. Bir tehdit olmadığınızdan emin olmamız gerekiyordu. Yoksa... Birtakım önlemler almamız gerekecekti."

Leo yutkundu. Önlem almanın, fazladan kurabiye pişirmek anlamına gelmediğinden yüzde yüz emindi. Bu yaratıklar kamplarını Poseidonumsu güçlere sahip Percy'den bile gizli tutabilecek kadar güçlülerse pek de bulaşılacak denizadamları değillerdi. "Şey, gidebilir miyiz?"

"Yakında," dedi Aphros. "Bythos'la konuşmam gerek. Arkadaşın Gank'le konuşmasını..."

"Frank."

"Frank. Konuşmaları bittiğinde sizi geminize yollayacağız. Birkaç da uyarımız olacak."

"Uyarı mı?"

"Hah," dedi Aphros bir şeyi işaret ederek. Hazel esmer yosunların arasından iki vahşi görünümlü, sivri dişlerini gösteren ve tıslayan denizkızı eşliğinde çıktı. Leo, Hazel'ın tehlikede olabileceğini düşündü. Sonra onun gayet rahat davrandığını, sırıtarak yanındaki denizkızlarıyla konuştuğunu ve denizkızlarının da güldüğünü fark etti.

"Leo!" Hazel ona doğru yüzdü. "Burası muhteşem bir yer, değil mi?"

Kayalıkta yalnız kalmışlardı; yani, Aphros onlara gerçekten de güveniyor olmalıydı. Sentor ve denizkızları Frank'i getirmeye gidince Leo ve Hazel tepenin üstüne yüzdüler ve sualtı kampına baktılar.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hazel ona denizkızlarının ona nasıl bir anda ısındıklarını anlattı. Aphros ve Bythos öyküsünden çok etkilenmişlerdi çünkü daha önceden Pluton'un çocuklarından biriyle hiç tanışmamışlardı. Üstüne üstlük Arion isimli at hakkında bir sürü efsane duymuşlardı ve Hazel'ın onunla dost olması onları hayrete düşürmüştü.

Hazel onları Arion'la birlikte tekrar ziyaret edeceğine söz vermişti. Denizkızları birbirlerinden kopmamak için telefon numaralarını Hazel'ın koluna suda çıkmayan tükenmez kalemle yazmışlardı. Leo denizkızlarının Atlantik'in ortasında nasıl cep telefonu kullanabildiğini sormak bile istemedi.

Hazel konuşurken saçları bir bulut gibi başının etrafında yüzüyordu –bir madenci eleğindeki kahverengi toprak ve altın tozu gibi görünüyordu saçları. Kendinden emin ve güzel bir hali vardı; New Orleans'taki okulun avlusunda, yemeği parçalanmış halde ayaklarının dibinde duran utangaç ve endişeli kıza hiç benzemiyordu.

"Konuşmaya fırsat bulamadık," dedi Leo. Konuyu tekrar açıp açmamak konusunda tereddütlüydü ama bunun yalnız kalabilecekleri tek zaman olduğunu da biliyordu. "Sammy'yi demek istedim."

Hazel'ın gülümsemesi silindi. "Biliyorum... Gördüklerimi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Senin ve onun bağlantılı olduğunu düşünmek..."

Lafını tamamlamasına gerek yoktu. Leo da durumun ne kadar garip olduğunun farkındaydı. "Bunu Frank'e açıklayıp açıklayamayacağıma emin değilim," dedi. "Seninle el ele tutuştuğumuzu nasıl anlatacağımı bilemiyorum."

Hazel, Leo'nun gözlerine bakamıyordu. Vadideki kiklop ekibi tapınağın çatısını yerine yerleştirince sevinçle bağrıştılar.

"Ben onunla konuştum," dedi Leo. "Ona şey yapmaya çalışmadığımı söyledim. Anlarsın ya? İkiniz arasında sorun yaratmak istemiyorum."

"Ha, tamam o zaman."

Hazel hayal kırıklığına uğramış gibi miydi? Leo emin değildi ama bilmek isteyip istemediğinden de emin değildi.

"Şey, ateş oluşturduğumda Frank bayağı korktu," dedi Leo mağarada olanları anlatarak.

Hazel adeta şoke oldu. "Eyvah. Bu, onu *dehşete* düşürür."

Elini kot montunun iç cebine atıp bir şey aradı. Hava çok sıcak olsa da hep o montu ya da uzun kollu bir şey giyerdi. Leo bunu tutuculuktan ya da at sırtında daha rahat ettiğinden yaptığını ve bir motosiklet ceketi gibi giydiğini düşünürdü. Ama şimdi bundan pek emin değildi.

Hızla düşünmeye koyuldu. Frank'in bir zayıf noktasından ve bir tahta parçasından söz ettiğini hatırladı. Frank'in neden ateşten korktuğunu ve Hazel'ın neden buna karşı bu derece duyarlı olduğunu merak etti. Leo, Melez Kampı'nda duyduğu öyküleri hatırlamaya çalıştı. Doğal olarak ateşle ilgili efsaneleri can kulağıyla dinlerdi. Ama o anda aylardır aklına gelmeyen bir efsaneyi hatırladı.

"Bir kahramanla ilgili eski bir efsane vardı," dedi. "Hayat çizgisi bir şöminedeki odun parçasına bağlıydı; odun parçası yandığında..."

Hazel'ın ifadesi ciddileşti. Leo doğru efsaneden söz ettiğini anladı. "Frank'in sorunu bu," dedi bir tahmin yürüterek. "O odun parçasını da..." Hazel'ın ceketine baktı. "Onu saklaman için sana verdi."

"Leo, lütfen yapma... Bu konuda konuşamam."

Leo'nun içgüdüleri bir tamirci gibi devreye girdi. Odunun özelliklerini, tuzlu suyun yıpratıcı etkisini düşündü. "Odun parçası okyanusta zarar görür mü? Etrafındaki hava katmanı odunu koruyor mu?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Sorun yok," dedi Hazel. "Odun parçası ıslanmamış bile. Hem birkaç kat kumaş ve plastikle sarılı... Ama..." Hazel sıkıntıyla dudağını ısırdı. "Bu konu hakkında konuşamam! Leo, şunu demek istiyorum: Frank senden korkuyor ya da rahatsız oluyor gibi görünüyorsa, anlaman gereken..."

Leo suda süzüldüğüne sevindi, ayakta duramayacak kadar bitkindi çünkü. Kendini Frank'in yerine koydu, hayatının ciddi ciddi yanarak bir anda yok olabileceği kadar hassas bir durumda olduğunu düşündü. Tüm kaderini, hayat çizgisini bir başkasına teslim etmenin, o kişiye karşı ne büyük bir güven duymayı gerektirdiğini hayal etmeye çalıştı.

Belli ki Frank, Hazel'ı seçmişti. Leo'yu, yani dilediğinde ateş yaratan çocuğun kız arkadaşına yanaştığını görünce de...

Leo ürperdi. Frank'in ondan hoşlanmaması doğaldı. Birden Frank'in farklı hayvanlara dönüşebilme gücü ona o kadar da muhteşem gelmedi – başında böyle berbat bir lanet varken Frank'in gücü tüm büyüsünü kaybetmişti gözünde.

Leo, Yediler Kehaneti'ndeki en sevmediği dizeyi düşündü: *Dünya fırtınada ya da ateşte yok olacak.* Uzun süre Jason'ın ya da Percy'nin, hatta ikisinin birlikte fırtınayı temsil ettiğini düşünmüştü. Leo da ateşten sorumlu olmalıydı. Kimse öyle olduğunu söylememişti ama bu anlama geldiği gayet açıktı. Jokere sahip olan kişi Leo'ydu. Yanlış şeyi yapacak olursa dünya yok olabilirdi. Hayır... *Kesin* yok olacaktı. Leo, Frank'in ve odun parçasının bu düzeyde bir ilgisi olup olmadığını düşündü. Leo o ana dek ciddi hatalar yapmıştı. Frank Zhang'i yanlışlıkla yakması işten bile değildi.

"Demek buradasınız!" Bythos'un sesi Leo'yu irkiltti.

Bythos ve Aphros, aralarında birazcık solgun ama yine de iyi görünen

Frank'le birlikte onlara doğru süzülüyorlardı. Frank, Hazel'la Leo'yu dikkatle süzüp adeta ne konuştuklarını anlamaya çalıştı.

"Gidebilirsiniz," dedi Bythos. Eyer çantasını açıp el koyduğu malzemeleri geri verdi. Leo alet kemerini beline taktığına hiç o kadar mutlu olmamıştı.

"Percy Jackson'a endişelenmemesini söyleyin," dedi Aphros. "Atlanta'da tutsak edilen deniz yaratıklarıyla öykünüzün ne anlama geldiğini anladık. Keto'nun ve Phorkys'in durdurulması gerek. Bir grup deniz kahramanını onları yenmeleri ve tutsakları kurtarmaları için oraya yollayacağız. Cyrus gidebilir belki."

"Ya da Bill," dedi Bythos.

"Evet! Bill bu görev için biçilmiş kaftan," dedi Aphros. "Bu meseleyi bize aktardığı için Percy'ye minnettarız."

"Onunla şahsen görüşmelisiniz," dedi Leo. "Yani, Percy, Poseidon'un oğlu ya?"

Her iki deniz sentoru da hüzünle başlarını salladılar. "Bazen Poseidon'un çocuklarıyla etkileşime geçmemek daha doğru olur," dedi Aphros. "Deniz tanrısıyla herhangi bir sorunumuz yok tabii ama denizaltı siyaseti... Biraz karmaşıktır. Bizler özgürlüğümüze değer veriyoruz. Yine de Percy'ye teşekkür ettiğimizi söyleyin. Atlantik'i Keto'nun canavarlarının müdahalesi olmadan, sağ salim geçebilmeniz için elimizden geleni yapacağız ama dikkatli olun. Eski denizde, Mare Nostrum'da sizi daha büyük tehlikeler bekliyor."

Frank içini çekti. "Doğal olarak."

Bythos iri yarı çocuğun omzuna vurdu. "Merak etme Frank Zhang. Deniz yaratıklarına dönüşmeye devam et. Japon balığı da olur ama zehirli bir Portekiz denizanasını da dene. Sana gösterdiğim şeyi unutma.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Her şey nefes tekniğine bağlı."

Frank utançtan yerin dibine girecek gibiydi. Leo gülmemek için dudağını ısırdı.

"Sana gelince Hazel..." dedi Aphros. "Bizi tekrar ziyarete gel, atını da getir! Krallığımızda geçirdiğin zaman konusunda endişeli olduğunu biliyoruz. Kardeşin Nico için endişelendiğini de..."

Hazel süvari kılıcını aldı. "O... Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Aphros başını salladı. "Tam olarak bilmiyoruz. Ama ona yaklaştığınızda nerede olduğunu hissedebilirsin. Sakın korkma! Onu kurtaracaksanız, Roma'ya yarından sonraki gün varmalısınız ama hâlâ vakit var. Onu *mutlaka* kurtarmalısınız."

"Evet," dedi Bythos. "Nico yolculuğunuz açısından çok önemli. Nedenini bilmiyorum ama önemli olduğunu hissediyorum."

Aphros elini Leo'nun omzuna koydu. "Leo Valdez, Roma'ya vardığınızda Hazel'la Frank'in yanında ol. Onların birtakım... Nasıl desem? Sadece senin üstesinden gelebileceğin *mekanik* sorunlarla karşılaşacağını hissediyorum."

"Mekanik sorunlar mı?" dedi Leo.

Aphros söylediği şey güzel bir habermiş gibi gülümsedi. "Dahası, sana hediyelerim var, *2. Argo*'nun cesur denizcisi!"

"Kendimi kaptan olarak düşünmek isterim," dedi Leo. "Ya da başkomutan."

"Kurabiyeler!" dedi Aphros gururla eski tip bir piknik sepetini Leo'nun eline tutuşturarak. Sepet köpüklü suyla çevriliydi; Leo kurabiyelerin tuzlu su yüzünden eriyip gitmemesini umdu. "Bu sepette kurabiyelerin tarifini de bulacaksın. İçinde fazla tereyağı yok! Asıl püf

noktası bu. Sana bir de Tiber Nehri'nin tanrısı Tiberinus'a vermen için bir referans mektubu veriyorum. Roma'ya varınca Athena'nın kızı olan arkadaşının buna ihtiyacı olacak."

"Annabeth..." dedi Leo. "Tamam ama neden?"

Bythos güldü. "Arkadaşın Athena'nın İşareti'ni izlemiyor mu? Tiberinus ona görevde yardımcı olabilir. O eski bir tanrıdır, zaman zaman aksileşebilir; ama referans mektupları Romalı ruhlar için büyük önem taşır. Bu mektup Tiberinus'u ona yardım etmeye ikna edecek. Umarım öyle olur."

"Umarım," dedi Leo.

Bythos eyer çantasından üç tane pembe renkli inci çıkardı. "Şimdi gitme vakti melezler! İyi yolculuklar!"

Her birine bir inci fırlattı ve etraflarında ışıl ışıl, pembe renkli enerji baloncukları oluştu.

Birlikte yüzeye doğru süzülmeye başladılar. Leo, *Topun içindeki bir hamster gibiyim* diye düşündü yukarı çıkarken. Sonra hızları arttı ve baloncuklar ta tepede görünen güneşe doğru son sürat ilerlediler.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXV

PIPER

Piper, *Piper'ın Faydasız Hissettiği Zamanlar* ilk on listesine yeni bir madde daha eklemişti.

Karideszilla'ya karşı bir hançer ve güzel bir sesle savaşmak? Pek etkili değildi. Canavar üç arkadaşlarını alıp derinlere dalmıştı ve Piper onlara yardım etmek adına hiçbir şey yapamamıştı.

Daha sonra Annabeth, Koç Hedge ve masa Buford gemi batmasın diye oradan oraya koşuşturup hasar gören şeyleri tamir etmeye başlamışlardı. Percy aşırı yorgun olmasına rağmen okyanusun dibine inip arkadaşlarını aradı. Onun kadar yorgun olan Jason, sarışın bir Peter Pan gibi tırabzanların etrafından uçup ana direğin üstünü aydınlatan ikinci yeşil patlamanın yarattığı alevleri söndürmek için uğramıştı. Piper'sa bir tek hançeri Katoptris'e bakarak arkadaşlarının yerini görmeye çalışmıştı. Gördüğü görüntülerse görmek istemedikleriydi: Romalı melezlerle dolu üç siyah arazi aracının kuzeydeki Charleston'dan yola çıktığı, Reyna'nın en öndeki arabanın direksiyonunda olduğuydu. Onlara gökteki dev kartallar eşlik ediyordu. Arada sırada kırlık alandan çıkan mor renkli parıl-

dayan ruhlar peşlerine takılıyor, New York'a ve Melez Kampı'na giden I-95 Otoyolu'nda ilerliyordu.

Piper hançere daha da odaklandı. Daha önce de gördüğü o korkunç görüntüleri gördü: İnsan kafalı bir boğa sudan çıkıyordu, sonra Jason, Percy ve kendisi boğulmamaya çalışırken karanlık, kuyuya benzer oda kapkara sularla dolmaya başlıyordu.

Katoptris'i kınına sokarken tek haber kaynağı bu hançer olan Truvalı Helen'in Truva Savaşı sırasında aklını nasıl oynatmadığını merak etti. Sonra Helen'in etrafındaki herkesin istilacı Yunan ordusu tarafından katledildiğini hatırladı. Belki de Helen aklını gerçekten de *yitirmişti*.

Güneş doğduğunda hiçbirisi uyumamıştı. Percy okyanus zeminini araştırmış ama eli boş dönmüştü. *2. Argo* artık batma tehlikesiyle karşı karşıya değildi ama Leo olmadan tamiratların hepsini yapamıyorlardı. Gemi yol alabilecek durumdaydı ama hiçbiri kayıp arkadaşlarını bulmadan yola çıkmayı önermiyordu.

Piper'la Annabeth, Melez Kampı'na bir rüya görüntüsü yollayarak Kheiron'u Sumter Kalesi'nde Romalılarla aralarında geçen olaylar konusunda uyardılar. Annabeth Reyna'yla konuştuklarını anlattı. Piper da hançerinde üç arazi aracının kuzeye doğru ilerlediğini gördüğünü söyledi. Sevecen sentorun yüzü bu konuşma boyunca en az otuz sene yaşlanmış gibi görünüyordu ama onları kampı koruyacağına söz verdi. Tyson, Bayan O'Leary ve Ella sağ salim kampa varmışlardı. Gerektiği takdirde Tyson kampı savunmak için bir Kiklop ordusu çağıracaktı, Ella ve Rachel Dare de çoktan kehanetlerini karşılaştırmaya başlamış, kampı neyin beklediğini anlamaya çalışıyordu. Kheiron onlara *2. Argo*'daki yedi melezin asıl görevinin görevi tamamlamak ve sağ salim kampa geri dönmek olduğunu hatırlattı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

İris mesajından sonra melezler sus pus vaziyette güvertede volta atıp bir mucize olmasını dileyerek suya bakmaya başladılar.

Üç tane pembe renkli, kocaman balon sancak tarafında belirip, içinden Frank, Hazel ve Leo çıkınca Piper sevinçten ne yapacağını şaşırdı. Heyecanla bağırarak dosdoğru suya atladı.

Ne yaptığını sanıyordu? Yanına ne bir halat ne de bir can yeleği almıştı. Ama o an o kadar mutluydu ki Leo'ya doğru yüzüp onu yanağından öperek bir hayli şaşırttı.

"Beni özledin mi?" diye sordu Leo.

Piper birden öfkelendi. "*Neredeydiniz?* Nasıl sağ kaldınız?"

"Uzun hikâye," dedi Leo. Suyun yüzeyine bir piknik sepeti çıktı. "Kurabiye ister misin?"

Güverteye çıkıp kuru giysiler giydikten sonra (Zavallı Frank'in üstüne iki beden dar gelen bir pantolonu Jason'dan ödünç alması gerekti), tayfa bir kutlama kahvaltısı yapmak için kıç güvertesine toplandı – bir tek Koç Hedge ortamın fazlasıyla sevgi dolu olduğunu homurdanıp gövdedeki bazı delikleri onarmak için aşağı güverteye indi. Leo dümen kontrolleriyle uğraşırken Hazel'la Frank de balık sentorları ve eğitim kamplarını anlattılar.

"İnanılmaz," dedi Jason. "Bunlar *gerçekten de* leziz kurabiyeler bu arada."

"Tek diyeceğin bu mu?" dedi Piper.

Jason şaşırdı. "Ne? Öyküyü dinledim. Balık sentorlar. Deniz insanları. Tiber Nehri tanrısına bir referans mektubu. Hepsini anladım. Ama bu kurabiyeler..."

"Aynen," dedi Frank dolu ağzını şapırdatarak. "Hele şu şeftali reçeliyle birlikte denesene."

"Bu, *inanılmaz derecede* iğrenç," dedi Hazel.

"Bana reçeli uzatsana dostum," dedi Jason.

Hazel'la Piper, *Erkekler işte*, der gibi bıkkınlıkla birbirlerine baktılar.

Percy'yse deniz kampıyla ilgili her ayrıntıyı duymak istiyordu. Ama hep aynı noktaya geri geliyordu: "Benimle tanışmak istemediler mi?!"

"Mesele o değil," dedi Hazel. "Sadece... Denizaltı siyaseti sanırım. Deniz insanları bölgelerini canla başla koruyorlar. Ama iyi haber şu: Atlanta'daki akvaryuma gidecekler. Atlantik'ten geçerken de *2. Argo*'yu koruyacaklar."

Percy dalgın dalgın başını salladı. "Ama benimle tanışmak istemediler, öyle mi?"

Annabeth Percy'nin koluna vurdu. "Yeter artık Yosun Kafa! Endişelenmemiz gereken başka konular var."

"Annabeth haklı," dedi Hazel. "Bugünden sonra Nico'nun geriye iki günü kalacak. Balık sentorlar onu *mutlaka* kurtarmamız gerektiğini söylediler. Nedense, Nico'nun bu görevde önemli bir rolü varmış."

Arkadaşlarından birisi itiraz edecek mi diye dik dik etrafına bakındı. Ama kimse bir şey demedi. Piper, Nico di Angelo'nun onu hayatta tutabilecek iki nar tanesiyle bir vazonun içinde beklerken neler hissettiğini, kurtarılıp kurtarılmayacağını bilmeden nasıl beklediğini hayal etmeye çalıştı. Bunu düşününce bir çeşit hapishaneye, suyla dolu kapkaranlık bir odaya doğru yol aldığını biliyor olsa da bir an önce Roma'ya varmak istedi.

"Nico, Ölümün Kapıları hakkında bir şey biliyor olmalı," dedi Piper.

"Onu kurtaracağız, Hazel. Oraya zamanında varabiliriz. Değil mi, Leo?"

"Ne?" Leo gözlerini kontrollerden ayırıp arkadaşlarına baktı. "Ha, tabii. Yarın sabah Akdeniz'e varmış oluruz. Daha sonra günün geri kala-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

nını Roma'ya doğru yol alarak, hatta stabilizörü tamir edebilirsem *uçarak* geçiririz..."

Jason birden şeftali reçelli kurabiyelerin tadı o kadar güzel değilmiş gibi suratını ekşitti. "Böylece Nico'yu kurtarabileceğimiz son günde Roma'ya varmış olacağız. Onu bulmak için en fazla yirmi dört saatimiz olacak."

Percy bağdaş kurdu. "Üstelik bu, sorunlarımızın sadece ufak bir kısmı. Bir de Athena'nın İşareti var."

Annabeth konunun değişmesinden pek memnun olmamıştı. Elini Charleston'dan ayrıldıklarından beri yanından ayırmadığı sırt çantasının üstüne koydu.

Çantasını açıp içinden bir çörek büyüklüğündeki ince bronz diski çıkardı. "Sumter Kalesi'nde bulduğum harita bu," dedi. "Bu..."

Bronz diskin pürüzsüz yüzeyine bakarak aniden ayağa fırladı. "Boş!"

Percy diski elinden alıp inceledi. "Daha önce böyle değil miydi?"

"Hayır! Kamaramda ona bakıyordum ve..." Annabeth bir şeyler homurdandı. "Athena'nın İşareti gibi olmalı. Onu bir tek yalnızken görebiliyorum sanırım. Kendini diğer melezlere göstermiyor."

Frank disk patlayabilirmiş gibi geri çekildi. Dudaklarının üstünde içtiği portakal suyu yüzünden sarı bir bıyık, çenesinde de kurabiye kırıntılarından bir sakal oluşmuştu. Onun bu halini gören Piper, ona derhal bir peçete uzatmak istedi.

"Üstünde ne vardı?" diye sordu Frank endişeyle. "Bu arada, Athena'nın İşareti *nedir*? Bunu hâlâ tam olarak anlayamadım."

Annabeth diski Percy'den aldı. Güneşe doğru tuttu ama diskin üstünde hiçbir şey oluşmadı. "Haritayı okumak zordu ama Roma'daki Tiber Nehri'ndeki bir noktayı gösteriyordu. Sanırım görevim o noktada

başlıyor... İşareti izlemek için o noktadan başlamam gerek."

"Belki de nehir tanrısı Tiberinus'la orada karşılaşacaksın," dedi Piper. "Ama İşaret *nedir*?"

"Para," diye mırıldandı Annabeth.

Percy suratını ekşitti. "Ne parası?"

Annabeth cebinden gümüş bir drahmi çıkardı. "Bunu annemi Grand Central İstasyonu'nda gördüğümden beri yanımda taşıyorum. Atina'nın madeni paralarından biri."

Parayı arkadaşlarına gösterdi. Her melez parayı incelerken Piper birden ilkokuldaki saçma sapan göster ve anlat projelerinden birini hatırladı.

"Bir baykuş," dedi Leo. "Eh, mantıklı aslında. Sanırım, bu da bir zeytin ağacı dalı. Ama AΘE ne anlama geliyor? Alan Otomatik Etkisi gibi bir şey mi?"

"Alfa, teta, epsilon," dedi Annabeth. "Yunanca *Atinalılara ait* demek... Ya da *Atina'nın çocukları* diye de yorumlayabilirsin. Bir tür Atina sloganı işte."

"Romalıların SPQR harfleri gibi," dedi Piper.

Annabeth evet der gibi başını salladı. "Her neyse, Athena'nın İşareti de bu paradaki gibi bir baykuş. Parlak kırmızı bir rengi var. Rüyalarımda gördüm. Sonra, Sumter Kalesi'nde de iki kere gördüm."

Annabeth onlara kalede olanları anlattı: Gaia'nın sesini, kışladaki örümcekleri, İşaret'in örümcekleri yakışını. Piper bunları anlatmanın onun için kolay olmadığını görebiliyordu.

Percy, Annabeth'in elini tuttu. "Orada yanına olmalıydım."

"Asıl sorun bu," dedi Annabeth. "*Kimse* yanımda olamaz. Roma'ya gittiğimde tek başıma saldırıya geçmem gerekecek. Yoksa İşaret görün-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

meyecek. İşaret'i... kaynağına kadar izlemem gerek."

Frank parayı Leo'dan aldı. Baykuşa dikkatle baktı. "*Ağla örülü hapishanenin acısıyla kazanılacak, Gigantların altın rengi soluk felaketi.*" Annabeth'e baktı. "Kaynakta bulacağın şey nedir?"

Annabeth yanıt veremeden Jason araya girdi.

"Bir heykel," dedi. "Athena'nın bir heykeli. En azından... Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Piper kaşlarını çattı. "Ama bilmediğini söylemiştin."

"*Bilmiyorum* zaten. Ama düşündükçe... Efsaneye uyan tek bir şey var." Annabeth'e döndü. "Özür dilerim. Sana duyduklarımı daha önce söylemeliydim. Ama dürüst olmak gerekirse, korkuyordum. Bu efsane doğruysa..."

"Biliyorum," dedi Annabeth. "Ne olduğunu anladım. Seni suçlamıyorum Jason. Ama heykeli Yunanlılar ve Romalılar olarak birlikte kurtarabilirsek... Anlamıyor musunuz? Aradaki uçucum kapanabilir."

"Bir dakika," dedi Percy eliyle arkadaşlarının lafını keserek. "*Hangi* heykel?"

Annabeth gümüş parayı alıp tekrar cebine soktu. "Athena Parthenos," dedi. "Gelmiş geçmiş en meşhur Yunan heykeli. On iki metre yüksekliğinde, fildişi ve altın kaplı. Atina'da Parthenon'un ortasında dururdu."

Gemide gövdeye vuran dalgaların sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

"Peki, malum soruyu soracağım," dedi Leo. "Heykele ne oldu?"

"Ortadan kayboldu," dedi Annabeth.

Leo suratını buruşturdu. "Parthenon'un ortasında duran on iki metrelik bir heykel nasıl *ortadan kaybolur*?"

"Güzel soru," dedi Annabeth. "Tarihin en gizemli olaylarından biri. Bazıları heykelin altınla kaplı olmasından dolayı eritildiğini ya da istilacılar tarafından çalındığını iddia ediyor. Atina birçok kez istilaya uğradı. Bazılarıysa heykelin..."

"Romalılar tarafından alındığını iddia ediyor," diye Annabeth'in lafını tamamladı Jason. "En azından, teorilerden biri bu ve Jüpiter Kampı'nda duyduğum efsaneye de uyuyor. Yunanlıların şevkini kırmak için, Romalılar Atina'yı ele geçirdiklerinde Athena Parthenos'u almışlar. Roma'daki bir yeraltı tapınağına saklamışlar. Romalı melezler heykelin asla günışığına çıkmayacağına dair yemin etmişler. Kısacası, heykeli resmen çalmışlar; böylece heykel artık Yunan askeri gücünün bir sembolü olamayacakmış. Athena da çok daha ılımlı bir tanrıça olan Minerva'ya dönüşmüş."

"Athena'nın çocukları da o zamandan beri heykeli arıyor," dedi Annabeth. "Birçoğunun efsaneden haberi bile yok ama tanrıça her yeni nesilden birkaçını seçiyor. Onlara da benimki gibi bir para veriliyor. Athena'nın İşareti'ni izliyorlar... İşaret dediğimiz şey, onlarla heykel arasındaki büyülü bir bağdır... Bunu izleyerek Athena Parthenos'un yerini bulmayı ve onu geri almayı umarlar."

Piper, Annabeth'le Jason'ı sessizce ve hayranlıkla izliyordu. İkisi asla birbirlerine tam olarak güvenmemişlerdi. Piper her ikisine de bunu bilecek kadar yakındı. Ama şimdi... Böylesine büyük bir sorunu, yani Yunan/Roma nefretinin en büyük kaynağını sakin sakin konuşabiliyorlarsa, belki de her iki kamp için hâlâ bir umut vardı.

Percy'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakılacak olursa o da aynı şeyleri düşünüyordu. "Yani biz, daha doğrusu *sen*, heykeli bulursan... Onunla ne yapacağız? Onu yerinden kaldırmamız mümkün olacak mı?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Emin değilim," dedi Annabeth. "Ama heykeli kurtarmanın bir yolunu bulursak iki kampı birleştirebilir... annemin içindeki nefreti, iki halini birbirinden ayıran nefreti tedavi edebilir... belki... *belki* heykelin gigantlara karşı kullanabileceğimiz biri gücü de vardır ve onu kullanabiliriz."

Piper arkadaşının üstlendiği büyük sorumluluğu takdir ederek hayranlıkla ona baktı. Annabeth'in her şeyi tek başına yapması gerekiyordu.

"Bu görev her şeyi değiştirebilir," dedi Piper. "Binlerce senedir süren düşmanlığı yok edebilir. Gaia'yı yenmenin anahtarı da olabilir. Ama sana yardım edemeyeceksek..."

Piper lafını tamamlamadı ama esas soru havada asılı kaldı. *Heykeli Annabeth'e yardım etmeden kurtarmak mümkün mü?*

Annabeth omuzlarını dikleştirdi. Piper onun fena halde korktuğunu biliyordu ama Annabeth bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Başarılı olmam gerek," dedi Annabeth kısaca. "Bu riski almaya değer."

Hazel dalgın dalgın saçlarıyla oynuyordu. "Hayatını tek başına tehlikeye atacak olman hoşuma gitmiyor ama haklısın. Altın kartal sancağını kurtarmanın Roma lejyonuna nasıl bir fayda sağladığını gördük. Bu heykel Athena'nın en güçlü sembolüyse..."

"Düşmanların kıçına sağlam bir tekme indirebiliriz," dedi Leo.

Hazel kaşlarını çattı. "*Ben* bu şekilde ifade etmezdim ama evet."

"Ama bir şey var..." Percy yine Annabeth'in elini tuttu. "Athena'nın hiçbir çocuğu heykeli *bulamadı*. Annabeth, orada ne var? Heykeli ne koruyor? Ya örümcekler..."

"*Ağla örülü hapishanenin acısıyla kazanılacak*," dedi Frank kehaneti

hatırlayarak. "Örümcek ağı gibi örülmüş olabilir mi?"

Annabeth'in suratı kireç gibi kesildi. Piper onun kendisini bekleyen şeyin ne olduğunu bildiğini anladı... Ya biliyordu ya da tahmin edebiliyordu. Annabeth paniğe ve dehşete kapılmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bunu Roma'ya vardığımızda düşünürüz," dedi Piper. Arkadaşını birazcık rahatlatabilmek için sözlerine azıcık büyükonuş da katmıştı. "Her şey yolunda gidecek. Annabeth düşmanların kıçını tekmeleyecek. Görürsünüz."

"Evet," dedi Percy. "Uzun süre önce şunu öğrendim: *Asla* Annabeth'e karşı bahse girmeyin."

Annabeth her ikisine de minnetle baktı.

Diğerlerinin yarısı yenmiş kahvaltılarına bakılacak olursa, kendilerini hâlâ huzursuz hissediyorlardı; ama Leo havayı değiştirmeyi başardı. Bir düğmeye bastı ve Festus'un ağzından herkesi yerinden hoplatacak bir gürültüyle buharlar çıktı.

"Güzel!" dedi. "İyi bir moral konuşması oldu ama Akdeniz'e varmadan önce gemide tamir edilmesi gereken çok şey var. Lütfen, görev dağılımlarınız için Başkumandan Leo'ya geliniz!"

Piper'la Jason canavarın saldırısı sırasında darmadağın olan alt güverteyi temizleme işini üstlendiler. Reviri düzenlemeleri ve depoları sağlama almaları neredeyse tüm günlerini aldı ama Piper bunu umursamadı. Bir kere Jason'la vakit geçirecekti. İkincisi, önceki geceki patlamalar, Piper'da Yunan ateşine büyük saygı uyandırmıştı. Gecenin bir yarısı, o şişelerden birinin koridorda birisinin ayağına takılmasını istemiyordu.

Ahırları düzenlerlerken Piper, Annabeth'le Percy'nin kazara orada

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

geçirdikleri geceyi düşündü. Bütün gece Jason'la konuşabilseydik keşke, diye düşündü – ahırın zemininde yanına kıvrılır, onunla birlikte olmanın keyfini çıkarırdı. Neden kuralları *çiğneyemiyorlardı*?

Ama Jason öyle değildi. Bir lider ve iyi bir rol modeli olmayı istiyordu. Kuralları çiğnemek, onun kolay kolay yapabileceği bir şey değildi. Reyna da onun bu özelliğinden hoşlanıyor olmalıydı. Piper da öyle... Yani, genellikle.

Wilderness Okulu'ndayken bir meteor yağmurunu izlemek için okulun çatısına çıkmaya ve bir şeylere isyan etmeye ikna ettiği zamanı hatırladı. İlk kez orada öpüşmüşlerdi.

Ne yazık ki, bu anı Sis'in bir oyunu, Hera tarafından zihnine yerleştirilen büyülü bir yalandı. Piper ve Jason *şimdi*, gerçek hayatta birlikteydiler ama ilişkileri bir yanılsamayla başlamıştı. Piper *gerçek* Jason'ı kuralları yıkmaya ikna edecek olsa, bunu nasıl yapacaktı?

Samanları öbek öbek toplamaya başladı. Jason kırık ahır kapılarından birini tamir etti.

Cam zemindeki kapak aşağıdaki okyanusun renklerini yansıtıyordu: Sonsuza dek devam ediyormuş gibi görünen yeşil bir ışık ve gölge alanı gibiydi. Piper her an bir canavarın kafası ya da büyükbabasının eskiden anlattığı öykülerdeki su yamyamlarıyla karşılaşacağından endişe ederek sürekli aşağıya bakıyordu; ama tek gördüğü, arada sırada beliren ringa balığı sürüleriydi.

Jason'ın çalışmasını izlerken onun ister bir kapıyı tamir etmek, ister eyerleri yağlamak olsun, her işi ne kadar kolayca yaptığına hayran kaldı. Piper onun güçlü kollarına ve maharetli ellerine bayılıyordu ama mesele sırf bunlar değil, enerjik ve kendinden emin bir biçimde çalışmasıydı. Jason gıkını bile çıkarmadan yapıyordu işini. Önceki gece hiç uyumadığı

için o anda ayakta duracak hali olmaması gerektiği halde, esprili halinden bir şey kaybetmemişti. Piper, Jason'dan hoşlandığı için Reyna'yı suçlayamazdı. Konu iş ve görevler olunca, Jason sapına kadar Romalıydı.

Piper annesinin Charleston'daki çay partisini düşündü. Onun bir sene önce Reyna'ya ne dediğini ve Reyna'nın Jason'a karşı davranışlarının neden değiştiğini merak etti. Afrodit onu Jason'dan hoşlanmaya mı teşvik etmişti, yoksa hoşlanmamaya mı?

Piper emin değildi ama keşke annem Charleston'da karşımıza çıkmasaydı diye düşündü.

Sıradan anneler zaten yeterince utanç vericiydi. Tanrıça olan ve arkadaşlarınızı çaya davet edip erkekler hakkında konuşan süslü annelerse dehşet vericiydi.

Afrodit, Annabeth ve Hazel'la o kadar çok ilgilenmişti ki Piper huzursuz olmuştu. Annesinin birinin aşk hayatıyla ilgilenmeye başlaması pek de iyiye işaret sayılmazdı. Genellikle tatsız bir şeyler olacağına işaret ederdi. Ya da Afrodit'in deyimiyle, *inişler çıkışlar* olacağını gösterirdi.

Ama Piper gizliden gizliye annesinin sadece onunla vakit geçirmemesine de bozuluyordu. Afrodit ona doğru dürüst bakmamıştı bile. Jason'la ilgili tek kelime bile etmemişti. Reyna'yla ne konuştuğunu açıklama zahmetine girmemişti.

Sanki Afrodit artık Piper'ı ilginç bulmuyor gibiydi. Piper erkeğine kavuşmuştu. Artık işleri yoluna koymak ona bağlıydı ve Afrodit eski bir dedikodu dergisini bir kenara fırlatır gibi, yeni dedikodularla ilgilenmeye başlamıştı.

Hepinizin harika öykülersiniz, demişti tanrıça. *Aman, kızlarsınız.*

Piper bundan hoşlanmamıştı ama bir yandan da, *Pekâlâ, bir öykü olmak istemiyorum. Düzenli, iyi bir hayat ve düzenli, iyi bir erkek arkadaş*

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

istiyorum, diye düşünmüştü.

Keşke ilişkilerin nasıl yürüdüğünü daha iyi biliyor olsaydı. Afrodit kulübesinin başdanışmanı olarak bu konuda uzman olması gerekirdi. Melez Kampı'ndaki diğer kampçılar sürekli ondan tavsiye isterlerdi. Piper da elinden geleni yapardı ama kendi erkek arkadaşı söz konusu olduğunda ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Sürekli kendisini sorguluyor, Jason'ın ifadelerinden, ruh halinden ve öylesine dediği şeylerden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Neden bu işler bu kadar zordu? Neden günbatımına doğru mutlu mesut gidemiyorlar, sonsuza dek öyle kalamıyorlardı?

"Ne düşünüyorsun?" dedi Jason.

Piper kaşlarını çattığını fark etti. Cam zemin kapısındaki aksinde, bir çay kaşığı tuz yutmuş gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Aslında... Bir sürü şey düşünüyorum. Hepsini aynı anda düşününce böyle oluyor."

Jason güldü. Dudağının üstündeki iz, gülümsediğinde neredeyse kayboluyordu. Başından geçen onca şeyi düşününce o kadar keyifli olması inanılmazdı.

"Her şey yolunda gidecek," dedi. "Bunu sen de söyledin."

"Evet," dedi Piper. "Ama bunu Annabeth kendini iyi hissetsin diye söylemiştim."

Jason omuzlarını silkti. "Olsun, yine de doğru. Neredeyse eski topraklara varmak üzereyiz. Romalıları geride bıraktık."

"Şu anda arkadaşlarımıza saldırmak üzere Melez Kampı'na gidiyorlar ama."

Jason sanki bundan olumlu bir şey çıkaramıyormuş gibi duraksadı. "Kheiron onları yavaşlatmanın bir yolunu bulacaktır. Romalıların kampı bulmaları ve bir saldırı planlamaları haftalar sürebilir. Ayrıca Reyna da onları yavaşlatmak için elinden geleni yapacaktır. O hâlâ bizim tarafımızda. Öyle olduğunu biliyorum."

"Ona güveniyorsun." Piper'ın sesi kendisine bile boş geldi.

"Bak, Pipes. Sana daha önce de dediğim gibi, kıskanmanı gerektirecek bir durum yok."

"Reyna güzel ve güçlü. O... Tipik bir Romalı."

Jason çekicini yere koydu. Elini tutunca Piper kolundan yukarı bir cereyan akımı hissetti. Babası onu bir keresinde Pasifik Akvaryumu'na götürüp bir elektrikli yılanbalığı göstermişti. Yılanbalığının avını şoka sokup paralize eden titreşimler yolladığını söylemişti. Jason ona ne zaman baksa ya da eline dokunsa Piper aynen böyle hissediyordu.

"Güzel ve güçlü olan *sensin*," dedi Jason. "Senin Romalı olmanı da istemiyorum. Piper olmanı istiyorum. Hem sen ve ben bir takımız."

Piper ona inanmak istedi. Aylardır birlikteydiler. Ama yine de Jason nasıl kolundaki SPQR dövmesinden kurtulamıyorsa, o da şüphelerinden kurtulamıyordu.

Yukarıdan akşam yemeğinin hazır olduğunu belirten zil çaldı.

Jason sırıttı. "Yukarı çıksak iyi olacak. Koç Hedge'in boynumuza zil-ler bağlamasını istemeyiz, değil mi?"

Piper ürperdiğini hissetti. Percy/Annabeth skandalından sonra Hedge birilerinin gece gizlice odasından çıktığını anlayabilmek için ciddi ciddi bunu yapabileceğini söylemişti.

"Evet," dedi ayaklarının dibindeki cam kapılara hasretle bakarak. "Akşam yemeği yememiz gerek sanırım... İyi bir uyku da çekmeliyiz."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXVI

PIPER

Ertesi sabah Piper farklı bir gemi düdüğü sesiyle uyandı – ses o kadar yüksekti ki duyar duymaz paldır küldür yataktan fırladı.

Leo'nun hepsine bir oyun oynayıp oynamadığını merak etti. Derken düdük tekrar çaldı. Sanki bir başka gemiden, birkaç yüz metre öteden geliyor gibiydi.

Aceleyle giyindi. Güverteye çıktığında diğerleri çoktan oraya varmışlardı – gece nöbetinde olan Koç Hedge haricinde herkes telaşla giyinmiş gibiydi. Frank'in Vancouver Kış Olimpiyatları tişörtü tersti, Percy de oldukça enteresan bir kombinasyon olan bir pijama altıyla bronz bir zırh giyerek gelmişti. Hazel'ın saçları sanki bir kasırganın içinden geçmiş gibi bir yana yatmıştı ve Leo da yanlışlıkla kendini yakmıştı. Tişörtü lime limeydi. Kollarından dumanlar çıkıyordu.

İskele tarafının yaklaşık yüz metre ilerisinden kocaman bir yolcu gemisi geçti. Turistler onlara on beş, on altı balkondan el salladı. Bazıları gülümseyip fotoğraf çektiler. Ama hiçbiri eski bir Yunan savaş gemisi gördüğüne şaşırmadı. Belki de Sis, geminin bir balıkçı teknesi gibi gö-

rünmesini sağlıyordu ya da *2. Argo*'nun bir turist atraksiyonu olduğunu sanmışlardı.

Yolcu gemisi tekrar düdüğünü çalınca *2. Argo* zangırdadı.

Koç Hedge kulaklarını tıkadı. "Bu kadar yüksek mi olması gerekiyor?"

"Sadece merhaba diyorlar," dedi Frank.

"NE?" diye bağırdı Hedge.

Gemi yanlarından geçip ilerledi. Turistler el sallamaya devam ettiler. *2. Argo*'da zırhlı, pijamalı uykulu çocukların ve keçi bacaklı bir adamın olmasını tuhaf karşıladılarsa bile bunu belli etmediler.

"Güle güle!" diye bağırdı Leo dumanlar tüten elini havaya kaldırıp.

"Bir mancınığa geçebilir miyim?" diye sordu Hedge.

"Hayır," dedi Leo zoraki gülümseyerek.

Hazel gözlerini ovuşturup parıltılı yeşil suya baktı. "Nerede... Aaa, vay canına."

Piper da onun baktığı yere bakınca ağzı hayretten açık kaldı. Yolcu gemisi geçip gittikten sonra kuzeye doğru bir kilometreden az mesafede denizde bir dağın yükseldiğini gördü. Piper daha önce de etkileyici kayalıklar görmüştü. Kaliforniya'nın doğusunda 1. Otoyol'da seyahat etmişti. Hatta Jason'la birlikte Grand Canyon'dan aşağı düşmüş ve yukarı uçmuştu. Ama bunların ikisi de göğe yükselen, göz alıcı beyazlıktaki bu devasa kayalık kadar etkileyici değildi. Kayalığın bir tarafındaki kireçtaşı yamaçlar, Piper'ın görebildiği kadarıyla denizin üç yüz metre kadar içine kadar devam ediyor olmalıydı ve şeffaf görünüyordu. Diğer taraftaysa dağ katman katmandı ve yemyeşil bir ormanla kaplıydı; Piper'ın aklına binlerce sene boyunca aşınmış, beyaz kafalı ve göğüslü, sırtında yeşil bir pelerin olan dev bir sfenks geldi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Cebelitarık Kayası," dedi Annabeth hayranlıkla. "İspanya'nın en ucunda. Şurada da..." Güneyi, daha uzaktaki kırmızı ve koyu sarı renkli hâkim olduğu tepeleri işaret etti. "Orası Afrika olmalı. Akdeniz'in ağzındayız."

Ilık bir sabahtı ama Piper titriyordu. Önlerindeki uçsuz bucaksız denize rağmen, geçilemeyen bir engelin karşısında durduğunu hissediyordu. Akdeniz'e, Mare Nostrum'a vardıkları anda eski topraklara da varmış olacaklardı. Efsaneler doğruysa, görevleri on misli daha zorlaşacaktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Yol almaya devam mı edeceğiz?"

"Neden olmasın?" dedi Leo. "Burası gemilerin geçtiği kocaman bir boğaz. Sürekli gemiler girip çıkar."

Ama melezlerle dolu bir savaş gemisi değil, diye düşündü Piper.

Annabeth Cebelitarık Kayası'na bakıyordu. Piper arkadaşının yüzündeki kasvetli ifadeyi kaçırmadı. Annabeth ne zaman öyle baksa Piper tatsız bir şeyler olacağından endişe ederdi.

"Eskiden bu bölgeye Herkül Sütunları derlerdi," dedi Annabeth. "Kayanın sütunlardan biri olması gerekiyor. Diğeri de Afrika dağları. Kimse hangisinin doğru olduğundan emin değil."

"Herkül ha?" dedi Percy kaşlarını çatıp. "Adam Antik Yunan'ın Starbucks'ı gibi bir şey. Nereye baksan karşına Herkül çıkıyor."

Tam o sırada, gök gürlemesini andıran bir ses *2. Argo*'yu tekrar salladı ama Piper bu sefer sesin nereden geldiğini anlayamadı. Görünürde başka gemi yoktu ve gökyüzü açıktı.

Birden ağzının kuruduğunu hissetti. "Demek... Bunlar Herkül Sütunları. Tehlikeli mi peki?"

Annabeth sanki Athena'nın İşareti'nin belirmesini bekliyormuş gibi gözlerini bembeyaz tepelerden ayırmıyordu. "Yunanlılar için, bu sütun-

lar bilinen dünyanın sonunu temsil ederdi. Romalılarsa sütunların üstünde Latince bir uyarı olduğunu söylerdi."

"*Non plus ultra,*" dedi Percy.

Annabeth şoke oldu. "Evet. *Ötede Hiçbir Şey Yok.* Nereden bildin?"

Percy ileriyi işaret etti. "Şu anda yazıya bakıyorum."

Tam önlerinde, geçidin tam ortasında bir ada peyda olmuştu. Piper orada daha önce bir ada görmediğinden emindi. Ufak, ormanlarla kaplı, bembeyaz kumsallarla çevrili bir adaydı. Cebelitarık'la kıyaslandığında hiç de etkileyici değildi ama adanın tam önünde, kumsaldan yüz metre kadar ilerideki azgın dalgaların arasında, en az *Argo*'nun direkleri kadar yüksek iki yunan sütunu duruyordu. Sütunların arasında kalan suyun altındaysa zeminde kocaman, gümüş renkli harfler parıldıyordu: NON PLUS ULTRA. Bu ya bir yanılsamaydı ya da kumlara gerçekten de bu sözcükler yazılmıştı.

"Millet, geri döneyim mi?" diye sordu Leo endişeyle. "Yoksa..."

Kimse yanıt vermedi; muhtemelen onlar da Piper gibi kumsaldaki minik şekli fark etmişlerdi. Gemi sütunlara yaklaşırken Piper mor bir cüppe giymiş koyu renk saçlı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gemiye sanki onları bekliyormuş gibi dikkatle bakan bir adam gördü. Uzaktan adamın tam olarak neye benzediğini seçemiyordu ama duruşundan pek de mutlu olmadığı belliydi.

Frank derin bir nefes aldı. "O, olabilir mi?"

"Herkül," dedi Jason. "Gelmiş geçmiş en güçlü melez." *2. Argo* o sırada sütunlardan birkaç yüz metre mesafedeydi.

"Bana yanıt verin," dedi Leo telaşla. "Ya geri döneceğiz ya da havalanacağız. Stabilizörler çalışmaya başladı. Ama bana hemen..."

"Yola devam etmemiz gerek," dedi Annabeth. "Bence Herkül geçidi

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

koruyor. O gerçekten de Herkül'se, denizden ya da havadan yola devam etmenin bir anlamı yok. Bizimle konuşmak isteyecektir."

Piper büyükonuşunu kullanmamak için kendini zor tutuyordu. Leo'ya, *Havalan! Bizi götür buradan!* diye bağırmak istiyordu. Ama ne yazık ki Annabeth'in haklı olduğunu biliyordu. Akdeniz'e çıkmak istiyorlarsa, bu karşılaşmadan kaçmaları mümkün değildi.

"Herkül bizi desteklemez mi?" diye sordu umutla. "Yani... O da bizden biri değil mi?"

Jason homurdandı. "O, Zeus'un oğluydu ama ölünce bir tanrı oldu. Tanrılar söz konusu olunca hiçbir şeyden emin olmak mümkün değildir."

Piper, Kansas'ta Baküs'le karşılaşmalarını hatırladı. Baküs de eskiden bir melez olan bir tanrıydı. Onlara pek yardımcı olmamıştı.

"Harika," dedi Percy. "Herkül'e karşı yedi melez."

"Bir de satir!" diye atıldı Hedge. "Onunla baş edebiliriz."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Annabeth. "Kıyıya elçi yollayalım. Bir-iki kişilik ufak bir grup. Onunla konuşmaya çalışalım."

"Ben giderim," dedi Jason. "O, Zeus'un oğlu, ben de Jüpiter'in oğluyum. Belki bana karşı dostane davranır."

"Ya da senden nefret eder," dedi Percy. "Yarı kardeşler pek anlaşamazlar."

Jason kaşlarını çattı. "Teşekkürler Bay Olumlu."

"Denemeye değer," dedi Annabeth. "En azından Jason'la Herkül'ün ortak bir yanı var. En iyi diplomatımızın da gitmesi gerek. Arası sözcüklerle iyi olan biri."

Herkes Piper'a baktı.

Piper çığlık atıp gemiden atlamamak için direndi. İçinde kötü bir his vardı. Jason kıyıya çıkarsa onunla gitmek istiyordu. Belki de bu çok güçlü tanrı ona yardım edebilirdi. Arada bir şansları yaver giderdi herhalde.

"Tamam," dedi. "Üstümü değiştireyim."

Leo, *2. Argo*'yu sütunların arasına demirledikten sonra Jason rüzgârın onu ve Piper'a kıyıya taşımasını diledi.

Morlu adam onları bekliyordu.

Piper, Herkül'le ilgili bir sürü öykü duymuştu. Birkaç tane uyduruk filmle çizgi film de izlemişti. O günden önce Herkül'ü düşündüyse bile, gözlerini devirip aptal bir saç kesimine sahip, otuzlarında, geniş göğüslü, iğrenç bir hippi sakalı olan, kafasında aslan postu bulunan ve bir mağara adamı gibi elinde bir sopa bir tutan bir adam gelmişti gözlerinin önüne. Onun kötü kokacağını, geğireceğini, orasını burasını kaşıyacağını ve homurdanarak konuşacağını hayal etmişti.

Beklediği şeyin *bununla* alakası yoktu.

Herkül'ün ayakları çıplaktı ve beyaz kumlarla örtülüydü. Cüppesiyle bir rahibe benziyordu ama Piper hangi rahiplerin mor cüppe giydiğini hatırlayamadı. Kardinaller mi? Piskoposlar mı? Mor renk giyiyor olması onun Yunanlı değil de Romalı Herkül olduğuna mı işaret ediyordu? Sakalı, Piper'ın babasının ve aktör arkadaşlarınınki gibi kirli bir sakaldı ve insanda *İki gündür tıraş olmadım ama hâlâ muhteşem görünüyorum,* izlenimi uyandırıyordu.

İri yapılıydı ama tıknaz değildi. Kapkara saçları kısacık, Roma tarzında kesilmişti. Jason'ınki gibi masmavi gözleri vardı ama tüm hayatını bir solaryumda geçirmiş gibi bronz tenliydi. En şaşırtıcı yanı da yirmili yaşlarında görünmesiydi. Kesinlikle daha yaşlı görünmüyordu. Kaba bir çekiciliğe sahipti ama bir mağara adamı gibi de değildi. Piper'ın hayal ettiği gibi bir sopası vardı; sopa yanında, kumların üstünde duruyordu

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ama daha ziyade büyükçe bir beysbol sopasını andırıyordu: Bir buçuk metre uzunluğunda, cilalı, meşeden yapılmış bir silindirdi ve bronzla süslü deri bir tutacağı vardı. Koç Hedge görse çok kıskanırdı.

Jason'la Piper köpüklü dalgaların kenarına indiler. Yavaşça, tehditkâr bir hareket yapmamaya çalışarak ilerlediler. Herkül onları adeta daha önce hiç görmediği bir tür deniz kuşuna bakıyormuş gibi, ifadesiz bir biçimde izliyordu.

"Merhaba," dedi Piper. Lafa bu şekilde girmek her zaman işe yarardı.

"N'aber?" dedi Herkül. Sesi derindi ama çok rahat ve moderndi. Onları bir lisenin koridorunda selamlıyor olabilirdi.

"Şey, pek bir şey yok," dedi Piper. "Aslında, çok şey var. Ben Piper. Bu da Jason. Biz..."

"Aslan postun nerede?" deyiverdi Jason.

Piper ona dirsek atmak istedi ama Herkül sinirlenmek yerine güldü.

"Burası neredeyse kırk derece. Neden aslan postumu giyeyim ki?" dedi. "Plaja giderken hayvan postu mu giyersin yoksa?"

"Doğru diyorsunuz." Jason hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama resimlerde sizi hep bir aslan postuyla temsil ediyorlar."

Herkül babası Zeus'la konuşmak istermiş gibi suçlayıcı bakışlarını göğe dikti. "Hakkımda duyduğunuz her şeye inanmayın. Meşhur olmak o kadar da eğlenceli bir şey değil."

"Bir de bana sorun," dedi Piper içini çekerek.

Herkül masmavi gözlerini Piper'a dikti. "Sen de mi meşhursun?"

"Hayır, babam... Babam bir aktördür."

Herkül ofladı. "Film konusunu hiç açmayalım. Tanrılar aşkına, *hiç bir şeyi* doğru dürüst yapamıyor bu Hollywood. Beni hiç kendim gibi olduğum bir filmde izlediniz mi?"

Piper onun haklı olduğunu düşündü. "Bu kadar genç olmanıza şaşırdım."

"Hah! Ölümsüz olmanın da faydası var tabii. Ama evet, öldüğümde çok yaşlı değildim. En azından, bugünün standartlarına göre yaşlı sayılmazdım. Bir kahraman olarak çok şey yaptım... Cidden, çok, çok şey yaptım." Jason'a baktı. "Zeus'un oğlusun?"

"Jüpiter," dedi Jason.

"Fark etmez," diye homurdandı Herkül. "Babamız her iki şekilde de gıcıktır. Ben mi? Bana Herakles derlerdi. Sonra Romalılar geldiler ve bana Herkül ismini verdiler. O kadar da değişmedim ama son zamanlarda bunu düşününce başıma ağrılar giriyor..."

Yüzünün sol tarafı seğirdi. Cüppesi parıldadı, kısa bir an için beyaza dönüştü, sonra tekrar mor renk oldu.

"Her neyse," dedi, "Jüpiter'in oğluysan, ne demek istediğimi anlarsın. Üstümüzde çok baskı var. Yaptıkların asla yeterli olmaz. En sonunda insanın dayanacak hali kalmaz."

Piper'a döndü. Piper sırtında binlerce karınca dolaşıyormuş gibi bir hisse kapıldı. Herkül'ün gözlerinde pek de makul ve güvenli olmayan, hüzünle karışık bir kasvet ifadesi vardı.

"Sana gelince tatlım," dedi Herkül. "Dikkatli ol. Zeus'un oğulları... Neyse, boş ver."

Piper ne demek istediğini anlayamadı. Birden bu tanrıdan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedi ama sakin ve nazik bir tavırla orada kalmaya zorladı kendini.

"Lord Herkül, bir görevdeyiz," dedi. "Akdeniz'e girmek için sizden izin istiyoruz."

Herkül omuzlarını silkti. "Ben izin vermek için burada değilim ki.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Ben öldükten sonra babam beni Olimpos'un bekçisi yaptı. Ben de, *Harika! Saray görevi! Çok keyifli olacak!* diye düşündüm. Ama bana söylemediği şey, *eski* toprakların bekçiliğini yapacağım ve sonsuza dek bu adada kalacağımdı. Çok eğlenceli doğrusu."

Dalgaların arasından yükselen sütunları işaret etti. "Aptal sütunlar. Bazıları dağları ikiye ayırarak Cebelitarık Boğazı'nı yarattığımı söyler. Bazıları da bu *dağların* sütun olduğunu söyler. Saçmalıktan başka bir şey değil. Sütunlar sadece *sütun* işte."

"Anladım," dedi Piper. "Şey, geçebilir miyiz o halde?"

Tanrı modern kesimli sakalını sıvazladı. "Aslında size eski toprakların ne kadar tehlikeli olduğuna dair standart bir uyarı yapmam gerek. Mare Nostrum'da öyle her melez hayatta kalamaz. Bu yüzden de size bir görev vermem gerek. Bana kendinizi kanıtlayın vs. vs. Açıkçası bu konuyu o kadar da büyütmüyorum. Genellikle, melezlere bir alışveriş görevi, komik bir şarkı söyleme gibi basit görevler veririm. Kötü yürekli kuzenim Eurytheus için yaptığım onca işten sonra... *Onun gibi* olmak istemiyorum, anlarsınız ya?"

"Teşekkür ederiz," dedi Jason.

"Sorun değil." Herkül gayet rahat ve sakin bir tavırla konuşuyordu ama Piper'ı yine de huzursuz ediyordu. Gözlerindeki o tehlikeli parıltı, ona her an patlayacak durumda olan, üstüne benzin dökülmüş kömürleri hatırlatıyordu.

"Neyse," dedi Herkül. "Göreviniz nedir?"

"Gigantlar," diye yanıt verdi Jason. "Gaia'yı uyandırmasınlar diye Yunanistan'a gidiyoruz."

"Gigantlar," diye mırıldandı Herkül. "Onlardan nefret ederim. Melez bir kahramanken... Aman, neyse. Hangi tanrı size bu görevi verdi? Babam mı? Athena mı? Afrodit mi yoksa?" Kaşını kaldırıp Piper'a baktı. "Bu kadar güzel olduğuna göre, annen Afrodit olmalı."

Piper daha hızlı düşünmeliydi ama Herkül onu huzursuz etmişti bir kere. Konuşmanın hiç de iyi bir yere gitmediğini çok geç fark etti.

"Bizi Hera yolladı," dedi Jason. "Bizi bir araya getirdi, bunun nedeni de..."

"Hera." Herkül'ün ifadesi aniden Cebelitarık Kayası gibi sertleşti, adeta taş kesildi.

"Biz de ondan nefret ederiz," dedi Piper hemen. Tanrılar aşkına, bunu neden daha önce düşünememişti? Hera, Herkül'ün en büyük düşmanıydı. "Ona yardım etmek istemedik. Bize fazla seçenek bırakmadı ama..."

"Ve buradasınız," dedi Herkül önceki dostane tavrından eser kalmayarak. "Kusura bakmayın. Görevinizin ne kadar önemli olduğu umurumda değil. Hera'nın istediği *hiçbir* şeyi yapmam. Asla."

Jason şaşırmıştı. "Ama bir tanrı olduğunuzda onunla barıştığınızı sanıyordum."

"Dediğim gibi, duyduğunuz her şeye inanmayın," diye homurdandı Herkül. "Akdeniz'e girmek istiyorsanız ne yazık ki size daha zor bir görev vermem gerek."

"Ama kardeş sayılırız," dedi Jason. "Hera benim de hayatımı mahvetti. Bunu kesinlikle anlı..."

"Hiçbir şey anlamıyorsun," dedi Herkül buz gibi bir sesle. "İlk ailem: öldü. Hayatım saçma sapan görevlerle heba oldu. İkinci eşim oyuna getirilip beni zehirledi ve acı bir sonla karşılaşmama neden oldu. Telafi neydi? *Küçük* bir tanrı oldum, o kadar. Acılarımı asla unutmayayım diye ölümsüz oldum. Bu adada Olimposluların bekçisi, kapı görevlisi... uşağı oldum. Hayır, anlamıyorsun. Beni biraz olsun anlayan tek tanrı Dionisos'tur. En azından, *Dionisos* faydalı bir şey icat etti. Benimse ha-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

yatımı konu alan kötü filmler haricinde gösterecek hiçbir şeyim yok."

Piper, büyükonuşunu kullandı. "Tüm bunlar çok üzücü Lord Herkül. Ama lütfen bizi zor durumda bırakmayın. Kötü insanlar değiliz."

Büyükonuşun işe yaradığını sandı. Herkül tereddüt eder gibi oldu. Sonra çenesini sıktı ve başını salladı. "Bu adanın diğer tarafında, şu tepelerin ardında bir nehir göreceksiniz. Bu nehrin ortasında eski tanrı Achelous vardır."

Herkül, söyledikleri iki melezi dehşete düşürsün diye bekledi.

"Ve..?" dedi Jason.

"Tanrının diğer boynuzunu kırıp bana getirmenizi istiyorum."

"Demek boynuzları var," dedi Jason. "Bir dakika... *Diğer* boynuzu mu dediniz? Ne?"

"Gerisini kendiniz anlayacaksınız. Alın, şunun yardımı olabilir."

Yardım sözcüğünü *zarar* anlamına geliyormuş gibi söylemişti. Cüppesinin altında ufak bir kitap çıkarıp Piper'a fırlattı. Piper güçlükle kitabı havada yakaladı.

Kitabın parlak kapağında Yunan tapınaklarının ve gülümseyen canavarların bir resmi vardı. Minotor bir zafer işareti yapıyordu. Kitabın başlığıysa şöyleydi: *Herkül'ün Mare Nostrum El Kılavuzu.*

"Boynuzu gün batımına kadar bana getirin. Sadece ikiniz. Arkadaşlarınızı aramak yok. Gemi olduğu yerde kalacak. Başarılı olursanız Akdeniz'e girebilirsiniz."

"Ya olamazsak?" diye sordu Piper yanıtı pek de duymak istemeden.

"Eh, Achelous sizi öldürecek tabii," dedi Herkül. "Ben de geminizi ellerimle ikiye ayırıp arkadaşlarınızı genç yaşta mezara yollayacağım."

Jason olduğu yerde kıpırdandı. "Komik bir şarkı söylesek olmaz mı?"

"Yerinizde olsam hemen göreve başlardım," dedi Herkül. "Günbatımı. Yoksa arkadaşlarınız ölecek."

XXVII

PIPER

Herkül'ün Mare Nostrum El Kılavuzu yılanlara ve sivrisineklere karşı işe yaramıyordu.

"Burası büyülü bir adaysa neden *iyi* bir büyülü ada olamıyor sanki?" diye sızlandı Piper.

Bir tepeye çıkıp kayalıkların üstünde güneşlenen kırmızılı siyahlı yılanlardan uzak durmaya gayret ederek sık ağaçlıklı bir vadiye indiler. Sığ bölgelerde, sivrisinekler durgun su birikintilerinin üstünde uçuşuyordu. Ağaçların büyük bir kısmı bodur zeytin, selvi ve çam ağaçlarından oluşuyordu. Cırcır böceklerinin sesi ve yoğun sıcak, Piper'a Oklahoma'daki Kızılderili bölgesinin yaz mevsimindeki halini anımsatmıştı.

İlerledikleri halde hâlâ bir nehir görmemişlerdi.

"Uçabiliriz," dedi Jason.

"O zaman bir şeyleri kaçırabiliriz," dedi Piper. "Hem tepeden dostane olmayan bir tanrının üstüne düşmek istemezsin herhalde. Neydi adı? Ake..."

"Achelous." Jason yürürken bir yandan da kılavuzu okumaya çalıştığı

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

için, ağaçlara çarpıyor, kayalara takılıyordu. "Burada onun bir *potomus* olduğu yazıyor."

"Bir hippopotam gibi mi?"

"Hayır. *Potomus*. Bir nehir tanrısı. Kitaba göre, Yunanistan'daki bir nehrin ruhuymuş."

"Yunanistan'da olmadığımıza göre, tanrı artık burada yaşıyor olmalı," dedi Piper. "Bu kitap bize faydalı olmayacak gibi. Başka ne yazıyor?"

"Herkül'ün bir keresinde onunla savaştığı yazıyor."

"Herkül, Eski Yunanistan'da karşısına çıkan her şeyin yüzde doksan dokuzuyla savaşmıştı."

"Evet. Dur bakayım. Herkül Sütunları..." Jason sayfayı çevirdi. "Bu adada otel, restoran ve ulaşım olmadığı yazıyor. Görülecek yerler: Herkül ve iki sütun. Ha, bak şu ilginçmiş: Güya, Dolar işareti, yani üstünde diklemesine iki çizgi bulunan S harfi, aralarında bir bayrak bulunan Herkül Sütunlarını gösteren İspanyol hanedan armasından geliyormuş."

Harika, diye düşündü Piper. Jason Annabeth'le anlaşmaya başladığından beri Piper zekâsını yitirmeye başlamıştı sanki.

"İşimize yarayacak bir bilgi var mı?"

"Bir dakika. Achelous'la ilgili ufak bir bilgi var: *Nehir tanrısı, güzel Deianira için Herkül'le savaştı. Savaşta, Herkül nehir tanrısının boynuzlarından birini kırdı ve bu boynuz ilk boynuz biçimli kap, bereket boynuzu kornukopia oldu.*"

"Neymiş, neymiş?"

"Şükran Günü'nde kullanılan süsleme hani," dedi Jason. "İçinden hediyelerin çıktığı boynuz var ya? Jüpiter Kampı'ndaki toplantı odasında da birkaç tane vardı. Orijinalinin bir tanrının boynuzu olduğunu bilmiyordum."

"Şimdi diğer boynuzu almamız gerek," dedi Piper. "Çok da kolay olmayacağını düşünüyorum. Deianira kimdi?"

"Herkül onunla evlenmişti," dedi Jason. "Sanırım... Burada yazmıyor. Ama galiba başına kötü bir şey gelmişti."

Piper, Herkül'ün onlara söylediklerini hatırladı: ilk ailesi ölmüştü, ikinci eşi de onu zehirlemesi için kandırıldıktan sonra ölmüştü. Piper bu görevden gitgide daha az hoşlanmaya başlamıştı.

İki tepe arasındaki geçitten geçerken gölgeden yürümeye çalıştılar ama Piper yine de ter içinde kaldı. Sivrisinekler bileklerini, kollarını ve boynunu ısırdığı için muhtemelen suçiçeği geçirmiş gibi bir hali vardı.

Nihayet Jason'la baş başa kalma fırsatını yakalamıştı ama vakitlerini böylesine *hoş* bir biçimde geçiriyorlardı.

Hera'dan söz ettiği için Jason'a kızmıştı ama onu suçlamaması gerektiğini biliyordu. Belki de ona genel olarak kızgındı. Jüpiter Kampı'ndan beri içini endişe ve kızgınlık kemiriyordu.

Herkül'ün ona Zeus'un oğullarıyla ilgili ne söylemek istediğini merak etti. Onlara güvenilmez miydi? Çok mu baskı altındaydılar? Piper, Jason'ın öldüğünde bir tanrıya dönüştüğünü, Piper ve ölümlü hayatında tanıdığı herkes öldükten sonra bir okyanusun girişinde bekçilik yaptığını hayal etti.

Herkül de bir zamanlar Jason gibi iyimser miydi acaba diye düşündü. Daha enerjik, kendine güvenen, çabuk teselli olan biri miydi? Onu öyle hayal etmek gerçekten de zordu.

Bir sonraki vadiye inerken Piper o sırada *2. Argo*'da neler olup bittiğini merak etti. Bir İris mesajı yollasam mı, diye düşündü ama Herkül onlardan arkadaşlarına bir şey söylememelerini emretmişti. Annabeth'in neler olduğunu tahmin etmesini ve karaya bir grup daha yollamamasını

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

umdu. Piper, Herkül'ün sinirlendiğinde neler yapabileceğinden emin değildi. Koç Hedge'in oturduğu yerde sabırsızlandığını, morlu adama mancınıklardan birini doğrulttuğunu ya da eidolonların tayfayı ele geçirip Herkül'ün yanı başında intihara zorlayacaklarını hayal etti.

Piper tüylerinin ürperdiğini hissetti. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama güneş batmaya başlamıştı. Zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti? Günbatımını hava biraz serinleyecek diye dört gözle bekleyebilirdi ama günbatımı boynuzu geri götürmeleri gereken zamandı. Öleceklerse serin bir esintinin hiçbir anlamı kalmazdı. Hem ertesi gün 1 Temmuz'du. Edindikleri bilgiler doğruysa, Nico di Angelo'nun hayatta kalacağı son gündü... Bir de Roma'nın yok edileceği gün.

"Dur," dedi Jason.

Piper ne olduğunu anlamadı. Sonra ileriden akan su sesi geldiğini fark etti. Sessizce ağaçların arasından geçip kendilerini bir nehir kenarında buldular. Nehir yüz yirmi metre genişliğinde ve sadece birkaç santim derinliğinde görünüyordu; pürüzsüz taşların üstünden akan gümüş renkli bir nehre bakıyorlardı. Birkaç metre aşağıda, akıntı koyu mavi bir yüzme oyuğuna akıyordu.

Nehir onu huzursuz etti. Ağaçlardaki cırcır böceklerinin sesi kesilmişti. Kuşlar da cıvıldamıyordu. Sanki su bir konuşma yapıyordu ve başka yaratıkların konuşmasını engelliyordu.

Ama Piper su sesini dikkatle dinledikçe, nehir ona bir o kadar cazip gelmeye başladı. Nehirden su içmek istedi. Belki de ayakkabılarını çıkarmalıydı. Ayaklarını nehre daldırmak ne kadar da güzel olurdu. Hele o yüzme oyuğu... Jason'la birlikte suya atlayıp ağaçların gölgesinde rahatlamak, serin suyun keyfini çıkarmak çok güzel olurdu. Çok romantik bir gün geçirebilirlerdi.

Piper bu düşüncelerden sıyrıldı. Bu düşünceler ona ait değildi. Bir şeyler ters gidiyordu. Sanki nehir büyükonuş kullanıyordu.

Jason bir kayaya oturup ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. Yüzme oyuğuna bakıp bir an önce suya atlamayı bekliyormuş gibi sırıttı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Piper nehre. Jason afalladı.

"Ne?" dedi.

"Sana demedim, ona dedim."

Piper suyu işaret edince kendini aptal gibi hissetti ama nehrin büyü yaptığından ve düşüncelerini etkilediğinden emindi.

Tam çıldırdığını ve Jason'ın da ona bunu söyleyeceğini düşünürken nehir konuştu: *Affedersin. Şarkı söylemek elimde kalan son keyif araçlarından biri.*

Bir asansörde yükselir gibi yüzme oyuğunun oradan birisi yükselmeye başladı. Piper'ın omuzları gerildi. Karşılarındaki, hançerinde gördüğü, insan suratlı boğaydı. Teni su gibi masmaviydi. Toynakları suyun üstünde duruyordu. Boğa boynunun üstünde kısa kıvırcık saçlı, Antik Yunan tarzı lülelerden oluşan bir sakalı, çift odaklı gözlüğünün ardında derin, hüzünlü gözleri ve hep bükük duruyormuş gibi görünen dudakları olan bir insan kafası duruyordu. Başının sol tarafından tek bir boğa boynuzu çıkıyordu; boynuz, savaşçıların bir şey içmek için kullanacakları kıvrık, siyahlı beyazlı bir kupayı andırıyordu. Tek boynuzunun yarattığı dengesizlik başını hafifçe sola doğru eğdiğinden, her daim kulağına kaçan suyu çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi hüzünlü bir sesle. "Beni öldürmeye geldiniz herhalde..."

Jason ayakkabılarını giyip yavaşça ayağa kalktı. "Şey, biz..."

"Hayır!" diye araya girdi Piper. "Özür dilerim. Çok utanç verici bir

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

durum. Sizi rahatsız etmek istemezdik ama bizi Herkül yolladı."

"Herkül!" dedi boğa adam içini çekerek. İleri atılacakmış gibi, toynaklarıyla suyu eşelemeye başladı. "O benim için her zaman Herakles olarak kalacak. Bildiğiniz gibi, Herakles onun Yunan ismidir: *Hera'nın şanı.*"

"Komik bir isim," dedi Jason. "Hera'dan nefret ediyor."

"Öyle," dedi boğa adam. "Belki de bu yüzden Romalılar ona Herkül ismini verince itiraz etmemiştir. Tabii bir de herkes onu bu isimle biliyor... *Marka* gibi bir şey. Herkül bir imajdan ibaret."

Boğa adam sanki Herkül yolunu şaşırmış eski bir dostmuş gibi acı bir ses tonuyla ama ne dediğini bilirmiş gibi konuşuyordu.

"Siz Achelous musunuz?" diye sordu Piper.

Boğa adam ön bacaklarını kırıp selam vermek için başını eğdi; bu hareketi Piper'a hem şirin hem de biraz acıklı geldi. "Hizmetinizdeyim. Olağanüstü nehir tanrısı. Bir zamanlar Yunanistan'daki en heybetli nehrin ruhuydum. Ama adanın bu tarafında, eki düşmanımın karşısında burada kalmaya mahkûm edildim. Ah, tanrılar ne kadar da gaddar! Ama ikimizi de aynı adaya koyarak beni mi, yoksa Herkül'ü mü cezalandırmak istediklerini asla anlamadım."

Piper onun ne demek istediğini anlamadı ama nehrin arka plandan gelen sesi yine düşüncelerini etkilemeye başlamıştı; ona havanın ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar susadığını, yüzmenin ne kadar güzel olabileceğini hatırlatıyordu. Dikkatini toplamaya çalıştı.

"Ben Piper," dedi. "Bu da Jason. Savaşmak istemiyoruz. Herakles, yani Herkül, bize kızıp buraya yolladı."

Piper ona görevlerinin eski topraklara gelip gigantların Gaia'yı uyandırmalarını engellemek olduğunu anlattı. Yunanlıların ve Romalıların nasıl bir araya gelip bir ekip oluşturduğunu, Herkül'ün bu işin ardında

Hera olduğunu öğrendiğinde nasıl öfkelendiğini anlattı.

Achelous başını sürekli olarak sola eğdiğinden, Piper onun uyukladığını mı, yoksa tek boynuzun yarattığı yorgunlukla mı baş etmeye çalıştığını anlayamadı.

Piper her şeyi anlattıktan sonra, Achelous sanki Piper'ın bedeninde kızarıklıklar belirmiş gibi ona tuhaf tuhaf baktı. "Ah, tatlım... Efsaneler doğrudur. Ruhlar, deniz yamyamları."

Piper neredeyse cıyaklayacaktı. Achelous'a *bununla* ilgili bir şey söylememişti. "Siz na-nasıl..."

"Nehir tanrıları çok şey bilir," dedi Achelous. "Ama öykünün yanlış kısmına odaklanıyorsun. Roma'ya varmış olsaydınız sel öyküsü size daha çok yardımcı olurdu."

"Piper? Neden söz ediyor?" dedi Jason.

Piper düşüncelerinin bir anda bir çiçek dürbünü gibi değişmeye başladığını hissetti. *Sel öyküsü... Roma'ya varmış olsaydınız...*

"E-emin değilim," dedi ama sel öyküsünü sanki bir yerlerden hatırlıyordu. "Achelous, anlaya.."

"Biliyorum, anlamıyorsun," dedi nehir tanrısı anlayışlı bir tavırla. "Zavallıcık. Zeus'un oğullarından birine saplanıp kalan bir başka kız."

"Bir dakika," dedi Jason. "Aslında babam Jüpiter. Hem neden Piper *zavallıcık* oluyormuş?"

Achelous onu duymazdan geldi. "Kızım, Herkül'le neden savaştığımı biliyor musun?"

"Bir kadın yüzünden," dedi Piper el kitabında okuduklarını hatırlayarak. "Deianira galiba."

"Evet." Achelous derin derin içini çekti. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Şey..." Piper, Jason'a baktı.

Jason kılavuzu çıkarıp sayfaları karıştırdı. "Burada bununla ilgili..."

Achelous öfkeyle burnundan soludu. "*O* da ne?"

Jason gözlerini kırpıştırdı. "Sadece... *Herkül'ün Mare Nostrum El Kılavuzu.* Bize bir yardımı dokunur diye..."

"O, bir kılavuz *değil,*" dedi Achelous. "Sırf beni sinir etmek için verdi onu, değil mi? Bunlardan nefret ettiğimi bilir."

"Kitaplardan nefret mi edersiniz?" dedi Piper.

"Pöh!" Achelous'un suratı kızardı, mavi teni morumsu bir renge dönüştü. "O, bir kitap *değil.*"

Suyu eşeledi. Nehirden minicik bir roket gibi bir parşömen fırladı ve önünde durdu. Nehir tanrısı toynaklarıyla parşömeni dürttü. Latince sözcükler ve elle çizilmiş zarif resimlerle dolu yıpranmış sarı parşömen kendiliğinden açıldı.

"İşte *bu* bir kitap!" dedi Achelous. "Ah, kuzu derisi kokusu! Toynaklarımın altındaki parşömenin tatlı dokusu. *Bunun* gibi bir şeyin kopyası yapılamaz."

Öfkeyle Jason'ın elindeki kitabı işaret etti. "Siz gençler ve yeni icat aletleri. Ciltlenmiş sayfalar. Toynaklar için uygun olmayan ufak, kare biçimli tabletler. Bu ciltlenmiş bir kitap, c-kitap da diyebiliriz. Ama geleneksel bir kitap değil. Eski tip parşömenlerin yerini asla tutmaz!"

"Şey, tamam, bunu hemen kaldırayım." Jason kılavuzu tıpkı tehlikeli bir silahı koyarmış gibi arka cebine soktu.

Achelous biraz sakinleşmiş gibi görününce Piper da rahatladı. Parşömen tutkunu olan tek boynuzlu bir boğa tarafından ezilmek istemiyordu.

"Şimdi," dedi Achelous parşömendeki resimlerden birine toynağıyla vurarak. "Bu, Deianira."

Piper resmi görebilmek için eğildi. Elle çizilmiş portre ufaktı ama uzun siyah saçlı, erkeklerin aklını başından alan bir gülümsemesi olan kadının çok güzel olduğunu görebiliyordu.

"Kalidon Prensesi," dedi nehir tanrısı üzgün üzgün. "Herkül araya girene dek, prensesin benim olacağı sözü verilmişti. Herkül savaşmakta diretti."

"Sonra boynuzunuzu mu kırdı?" diye sordu Jason.

"Evet. Bu yüzden onu asla affedemedim. Tek boynuzlu olmak, inanılmaz derecede rahatsızlık veren bir şey. Ama zavallı Deianira'nın durumu daha da berbattı. Oysa benimle evlenerek uzun ve mutlu bir hayat sürebilirdi."

"İnsan kafalı, nehirde yaşayan bir boğayla," dedi Piper.

"Aynen öyle," dedi Achelous. "Reddedilecek gibi değil, değil mi? Ama Herkül'le kaçtı. İyi yürekli, sadakatli, ona her daim iyi davranacak bir koca yerine, yakışıklı, gösterişli kahramanı seçti. Sonra ne mi oldu? Başına gelecekleri tahmin etmeliydi. Herkül iyi bir koca olamayacak kadar kendi derdine düşmüştü. Bildiğiniz gibi ilk karısını öldürmüştü. Hera onu lanetleyince öfkeden çıldırıp tüm ailesini öldürdü. Korkunç bir olay. Bu yüzden o on iki işi ceza olarak yapmak zorunda kaldı."

Piper şaşkın şaşkın nehir tanrısını dinliyordu. "Bir dakika... Onu *Hera* çıldırttığı halde, cezayı *Herkül* mü çekti yani?"

Achelous omuzlarını silkti. "Olimposlular asla suçlarının bedelini ödemezler. Hera zaten Zeus'un oğullarından nefret ederdi... Ya da Jüpiter'in oğullarından." Şüpheyle Jason'a baktı. "Her neyse, zavallı Deianira'm trajik bir biçimde öldü. Herkül'ün ilişkilerini kıskandı. Herkül de babası Zeus gibi dünyanın dört bir yanında fink atıp karşısına

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

çıkan her kadınla flört etti. En sonunda Deianira o kadar çaresiz bir duruma düştü ki kötü tavsiyelere kulak astı. Nessus isimli sinsi bir sentor ona Herkül'ün sonsuza dek sadık kalmasını istiyorsa, Herkül'ün en sevdiği gömleğinin içine biraz sentor kanı serpmesini söyledi. Ne yazık ki Nessus yalan söylüyordu çünkü Herkül'den intikam almak istiyordu. Deianira tavsiyesine uyup dediğini yaptı ama Herkül'ü sadık bir eş yapmak yerine..."

"Sentor kanı asit gibidir," dedi Jason.

"Evet. Herkül acı içinde öldü. Deianira ne yaptığını fark edince..." Nehir tanrısı eliyle boynunu keser gibi yaptı.

"Çok korkunç," dedi Piper.

"Bundan alınacak ders nedir, tatlım?" dedi Achelous. "Zeus'un oğullarından sakınacaksın."

Piper erkek arkadaşına bakamadı. Gözlerindeki huzursuzluğu gizleyemiyordu. Jason asla Herkül gibi olamazdı. Ama anlatılan öykü korkularını bir kez daha tetikledi. Hera tıpkı Herkül'ün hayatına karıştığı gibi, Jason'la aralarına girmişti. Piper, Jason'ın Herkül gibi sonu ölümle sonuçlanacak bir cinnet geçirmeyeceğine inanmak istiyordu. Ama sadece dört gün önce, Jason bir eidolon tarafından ele geçirilmiş ve Percy Jackson'ı az kalsın öldürmüştü.

"Herkül artık iyi," dedi Achelous. "Gençlik tanrıçası Hebe'yle evlendi ama yine de evde durduğu pek söylenemez. Bu adada, o salak sütunların bekçiliğini yapıyor. Bunu ona Zeus'un yaptırdığını söylüyor ama sanırım Olimpos Dağı yerine burada olmayı, acı çekmeyi ve ölümlü hayatının yasını tutmayı tercih ediyor. Buradaki varlığım ona hatalarını, özellikle de onu öldüren kadını hatırlatıyor. *Onun* varlığı da bana karım olabilecek zavallı Deianira'yı."

Boğa adam parşömeni tekrar toynağıyla dürtünce parşömen suya battı.

"Herkül beni rezil etmek için diğer boynuzumu istiyor," dedi. Belki benim de acı çektiğimi bilirse kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyordur. Hem boynuz bir süs olacak. İçinden tıpkı nehrin akmasını sağlayan gücüm gibi güzel yiyecekler ve içecekler akacak. Herkül'ün boynuzu kendisine saklayacağına eminim. Hem bir trajedi olacak hem de boşa gidecek."

Piper nehrin ve Achelous'un baygın sesinin düşüncelerini etkilemeye devam ettiğinden şüphelendi ama nehir tanrısına hak vermeden de edemedi. Herkül'den nefret etmeye başlamıştı. Bu zavallı boğa adam o kadar hüzünlü ve yalnız görünüyordu ki.

Jason toparlandı. "Özür dilerim Achelous. Gerçekten de kötü işler gelmiş başına. Ama belki... Belki diğer boynuzun olmadan kafan bir yana yatmaz. Kendini daha iyi hissedebilirsin."

"Jason!" diye bağırdı Piper.

Jason ellerini havaya kaldırdı. "Aklıma geldi işte. Hem fazla seçeneğimiz de yok. Herkül o boynuzu almazsa bizi ve arkadaşlarımızı öldürecek."

"Haklısın," dedi Achelous. "Başka seçeneğin yok. Bu yüzden de beni affetmeni dilerim."

Piper kaşlarını çattı. Nehir tanrısı yüreği parçalanmış gibi konuştuğu için elini uzatıp kafasını okşamak geçiyordu içinden. "Ne için affetmemizi istiyorsunuz?" dedi.

Nehir aniden patladı ve bir su duvarı Piper'ın üstüne yıkıldı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXVIII

PIPER

Akıntı onu bir yumruk gibi yakalayıp derinlere çekti. Piper ağzını sıkı sıkı kapatıp nefes almamaya gayret etti ama fena halde paniklemişti. Suyun dibinde oluşan baloncuklardan başka bir şey göremiyordu. Kendi debelenişinin sesini ve akıntının boğuk sesini duyabiliyordu bir tek.

Artık öleceğine inandı: Var olmayan bir adadaki yüzme oyuğunda ölüp gidecekti. Derken suyun dibine nasıl ani bir biçimde çekildiyse, bir anda yüzeye fırladı. Kendini bir hortumun içinde buldu; nefes alabiliyor ama kurtulamıyordu.

Birkaç metre ötede, Jason da elinde kılıcıyla birlikte yüzeye fırlayıp nefes almaya çalıştı.

Çılgınlar gibi etrafına bakındı ama saldıracak bir hedef göremedi. Piper'ın altı metre kadar sağında Achelous sudan çıktı. "Çok özür dilerim," dedi.

Jason rüzgârların onu sudan çıkarmasını emrederek nehir tanrısına doğru atıldı ama Achelous çok daha atik ve güçlüydü. Bir su tabakası Jason'a çarpıp onu bir kez daha suyun dibine yolladı.

"Dur!" diye bağırdı Piper.

Bir hortumun içindeyken büyükonuşu kullanmak kolay değildi ama Achelous'un dikkatini çekmeyi başardı.

"Ne yazık ki duramam," dedi nehir tanrısı. "Herkül'ün diğer boynuzumu da almasına izin veremem. Korkunç bir şey olur bu."

"Ama bunun başka bir yolu daha var!" dedi Piper. "Bizi öldürmek zorunda değilsin!"

Jason debelenerek tekrar yüzeye çıktı. Başının üstünde ufak bir fırtına bulutu belirmişti. Birden gök gürledi.

"Yapma şunu Jüpiter'in oğlu," dedi Achelous. "Şimşek çaktırırsan kız arkadaşını yakarsın."

Su Jason'ı tekrar dibe çekti.

"Bırak onu!" Piper sesine elinden gelen tüm ikna yeteneğini katmaya çalıştı. "Herkül'ün boynuzu almayacağına söz veririm!"

Achelous tereddüt eder gibi oldu. Piper'ın yanına gelip başını sola eğdi. "Doğru söylediğine inanıyorum," dedi.

"Doğruyu söylüyorum!" dedi Piper. "Herkül korkunç birisi. Ama lütfen önce arkadaşımı bırak."

Jason'ın dibe battığı yerde sular fokurdadı. Piper çığlık atmak istiyordu. Jason nefesini daha ne kadar tutabilirdi?

Achelous çift odaklı gözlüğünün ardından ona baktı. İfadesi yumuşadı. "Anlıyorum. Deianira'm sen olacaksın. Kaybımı eşim olarak telafi edeceksin."

"Ne?" Piper onu doğru duyup duymadığından emin değildi. Hortum zihnini bulandırmıştı. "Şey, aslında ben..."

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi nehir tanrısı. "Erkek arkadaşının önünde bunu teklif edemeyecek kadar utangaçsın. Haklısın tabii. Sana Zeus'un oğullarından birinden çok daha iyi davranırım. Onca yüzyıldan

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

sonra doğru bir şey yapabilirim. Deianira'yı kurtaramam ama seni kurtarabilirim."

Aradan otuz saniye mi geçmişti? Bir dakika mı? Jason daha fazla dayanamazdı.

"Arkadaşlarının ölmesine göz yummalısın," dedi Achelous. "Herkül buna çok kızacak ama seni ondan koruyabilirim. Birlikte çok mutlu olabiliriz. Önce Jason denen çocuğun boğulmasını sağlayarak başlayalım işe, tamam mı?"

Piper'ın daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı ama dikkatini *dağıtmamalıydı*. Korkusunu ve öfkesini gizlemeye çalıştı. Afrodit'in çocuklarından biriydi. Kendisine bahşedilen gücü kullanmalıydı. Elinden geldiğince tatlı tatlı gülümsedi ve kollarını havaya kaldırdı. "Beni havaya kaldırır mısın lütfen?"

Achelous'un yüzü aydınlandı. Piper'ı kollarından tutup onu hortumun içinden çıkardı.

Piper daha önce bir boğanın sırtına binmemişti ama Melez Kampı'nda eyersiz pegasuslara binmeyi denemişti; dolayısıyla ne yapması gerektiğini hatırlıyordu. Hızla bir bacağını Achelous'un sırtına attı. Sonra ayak bileklerini boynuna geçirip bir kolunu boynuna doladı, diğer eliyle de hançerini çekti. Hançeri nehir tanrısının çenesinin altına dayadı.

"Jason'ı – derhal – bırak," dedi. "Hemen!"

Piper planında bir sürü açık nokta olduğunu fark etti. Nehir tanrısı suya karışabilirdi. Ya da onu suyun altına çekip boğulmasını bekleyebilirdi. Ama büyükonuşunun işe yaradığı da belliydi. Ya da Achelous doğru dürüst düşünemeyecek kadar gafil avlanmıştı. Muhtemelen güzel kızların onu boğazını kesmekle tehdit etmesine alışık değildi.

Jason canlı bir güle gibi sudan fırladı. Bir zeytin ağacının dalları-

ni kırıp geçerek çimlere yuvarlandı. Canı acımış olmalıydı ama yine de nefes almaya çalışarak ve öksürerek ayağa kalkmak için uğraştı. Kılıcını havaya kaldırdı, nehrin üstündeki kapkara bulutlar daha da yoğunlaştı.

Piper onu uyarır gibi baktı. *Daha değil*, der gibiydi. Hâlâ boğulmadan ya da şimşekler tarafından küle dönüşmeden nehirden çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Achelous bir numara çekmeyi düşünüyormuş gibi sırtını dikleştirdi. Piper hançeri tanrının boğazına daha da sert bir biçimde dayadı.

"Şimdi, uslu bir boğa ol bakalım," diye uyardı onu.

"Ama bana söz vermiştin," dedi Achelous dişlerini sıkarak. "Herkül'ün boynuzumu almayacağına söz vermiştin."

"Herkül almayacak zaten," dedi Piper. "Ama ben alacağım."

Hançerini kaldırıp nehir tanrısının boynuzunu kesiverdi. İlahi bronz, boynuzu dibinden adeta ıslak kilmiş gibi kesti. Achelous öfkeyle böğürdü. Tanrı kendisine gelemeden Piper sırtında ayağa kalktı. Bir elinde boynuzu, diğer elinde hançerini tutarak kıyıya atladı.

"Jason!" diye bağırdı.

Tanrılara şükürler olsun ki Jason ne demek istediğini anladı. Aniden peyda olan bir rüzgâr Piper'ı yakalayıp sağ salim kıyıya taşıdı. Piper yuvarlanarak kıyıya düşerken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Havayı metalik bir koku kapladı. Tam nehre balkacak oldu ki muhteşem bir parıltıyla gözleri kamaştı.

GÜM! Şimşek, suyu fokur fokur kaynayan, üstünden dumanlar çıkan ve elektrik vızıltısı yayan bir kazana dönüştürdü. Piper gözlerinin önünde oluşan sarı beneklerin geçmesini beklerken tanrı Achelous çığlık atıp suyun içinde eridi. Suratındaki dehşet dolu ifade, *Bunu nasıl yapabildin?* der gibiydi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Jason, kaç!" Piper korkudan hâlâ sersemlemiş haldeydi ama ikisi birlikte ağaçların arasına daldılar.

Piper apar topar tepeye tırmanırken boğa boynuzunu göğsünde sıkı sıkı tutarken ağladığını fark etti – bunun korkudan mı, kurtulduğundan mı, yoksa yaşlı nehir tanrısına yaptığı şeyden utandığı için mi olduğunu bilmiyordu.

Tepenin zirvesine varana dek durmadan ilerlediler.

Piper kendini aptal gibi hissediyordu ama sürekli Jason'a ağlaya ağlaya o suyuna altında debelenirken olanları anlatıyordu.

"Piper, başka seçeneğin yoktu." Jason elini Piper'ın omzuna koydu. "Hayatımı kurtardın."

Piper gözlerini silip toparlanmaya çalıştı. Güneş ufka yaklaşıyordu. Bir an önce Herkül'ün yanına gitmezlerse arkadaşları ölecekti.

"Achelous seni istemediğin bir şey yapmaya zorladı," dedi Jason. "Ayrıca şimşeğin onu öldürdüğünü hiç sanmam. O eski bir tanrı. Onu yok edebilmek için nehrini de yok etmek gerekir. Boynuzu olmadan da yaşayabilir. Boynuzu Herkül'e vermeyeceğin yalanını söylemeseydin..."

"Yalan söylemedim."

Jason ona baktı. "Piper... Başka seçeneğimiz yok. Herkül bizi öl..."

"Herkül bunu hak etmiyor." Piper neden o kadar öfkelendiğini bilmiyordu ama hayatında hiçbir şeyden o kadar emin olmamıştı.

Herkül sert ve bencil salağın tekiydi. Çok fazla insanı incitmişti ve bunu yapmaya devam etmek istiyordu. Hayatında bazı şeyler ters gitmiş olabilirdi. Tanrılar onu oradan oraya savurmuş da olabilirdi. Ama bu bir mazeret değildi. Belki bir kahraman tanrıları kontrol edemeyebilirdi ama kendisini kontrol edebilirdi.

Jason asla onun gibi olmazdı. Sorunları için asla başkalarını suçlamaz, intikam duygusunun doğru şeyleri yapmasının önüne geçmesine izin vermezdi.

Piper, Deianira'nın öyküsünü tekrarlamayacaktı. Herkül sırf yakışıklı, güçlü ve korkutucu diye onun istediğini yapmayacaktı. Bu sefer Herkül'ün istediği olmayacaktı; onları öldürmekle tehdit edip sırf Hera'dan nefret ettiği için Achelous'u mutsuz etmek istemesi bir işe yaramayacaktı. Herkül bir bereket boynuzunu hak etmiyordu. Piper ona gününü göstermeye niyetliydi.

"Bir planım var," dedi.

Jason'a ne yapacaklarını anlattı. Jason'ın gözleri buğulanana dek de büyükonuş kullandığını fark etmedi.

"Nasıl istersen," dedi Jason. Sonra birkaç kez gözlerini kırptı. "Muhtemelen öleceğiz ama dediğini yapacağım."

Herkül bıraktıkları yerde onları bekliyordu. *2. Argo*'nun güneş ardında batarken iki sütunun arasında demir attığı yere bakıyordu. Gemi sağlam görünüyordu ama Piper birden planının çılgınca olduğunu hissetti.

Artık tekrar düşünmek için vakit de kalmamıştı. Leo'ya çoktan bir İris mesajı yollamıştı. Jason hazırdı. Herkül'ü tekrar görünce ona istediğini veremeyeceğinden daha da emin oldu.

Herkül tanrının boynuzunu taşıyan Piper'ı görünce pek de mutlu olmadı ama suratındaki sert ifade biraz olsun yumuşadı.

"Güzel," dedi. "Almışsın. Bu durumda gidebilirsiniz."

Piper, Jason'a baktı. "Duydun onu. Bize izin verdi." Tanrıya döndü. "Gemimiz Akdeniz'e girebilecek mi yani?"

"Evet, evet." Herkül parmaklarını şaklattı. "Şimdi, boynuzu alayım."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Hayır," dedi Piper.

Tanrı kaşlarını çattı. "Ne dedin?"

Piper boynuzu havaya kaldırdı. Boynuzu Achelous'un kafasından kestiği için, içi boşalmış, pürüzsüzleşip kararmıştı. Büyülü görünmüyordu ama Piper yine de boynuzun gücüne güveniyordu.

"Achelous haklıydı," dedi. "Sen nasıl *onun* lanetiysen, o da *senin* lanetin. Çok zavallı bir kahramansın."

Herkül sanki Piper Japonca konuşuyormuş gibi hayretle bakıyordu. "Seni bir fiskeyle öldürebileceğimin farkındasın, değil mi?" dedi. "Sopamı geminize fırlatıp gövdesini ikiye ayırabilirim. Hatta..."

"Sesini kesebilirsin," dedi Jason. Kılıcını çekti. "Zeus, Jüpiter'den farklı *olabilir*. Çünkü senin gibi davranan hiçbir kardeşime tahammül edemem."

Herkül'ün boynundaki damarlar üstündeki cüppe gibi mosmor kesildi. "Öldürdüğüm ilk melez sen olmazsın."

"Jason senden çok daha iyi," dedi Piper. "Ama merak etme. Seninle savaşmayacağız. Boynuzla birlikte bu adadan ayrılacağız. Bunu bir ödül olarak hak etmiyorsun. Boynuz bende kalacak; böylece bir melez olarak nasıl *davranmamam* gerektiğini ve zavallı Achelous'la Deianira'yı hatırlayacağım."

Tanrının burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Sakın o ismi *ağzına alma!* Sümsük erkek arkadaşından korktuğumu düşünüyor olamazsın. Kimse benden daha güçlü değildir."

"Senden daha güçlü olduğunu söylemedim," dedi Piper. "*Daha iyi* olduğunu söyledim."

Piper boynuzun ağzını Herkül'e çevirdi. Jüpiter Kampı'ndan beri içini kemiren tüm sıkıntısını, şüphelerini ve kıskançlığını serbest bıraktı.

Jason Grace'le yaşadığı tüm güzel şeylere odaklandı: Grand Canyon'da yukarı doğru süzülüşlerini, Melez Kampı'nda kumsalda yaptıkları yüyüşleri, kamp ateşinin etrafında söylenen şarkılara eşlik edişlerini ve yıldızları izleyişlerini, boş geçen öğleden sonraları çilek tarlalarında oturuşlarını ve satirlerin kaval çalışlarını dinledikleri zamanı düşündü.

Gigantların yenilecekleri, Gaia'nın uyumaya devam edeceği ve mutlu olacakları bir zamanı hayal etti: Geride ne kıskançlık kalacaktı ne de savaşacak canavarlar. Kalbini bu düşüncelerle doldurunca boynuzun ılındığını hissetti.

Boynuz en az Achelous'un nehri kadar kuvvetli bir biçimde yiyecek püskürttü. Taze meyvelerden pişmiş yiyeceklere ve salamlara kadar bir sürü şey Herkül'ün üstüne yığılıp onu tamamıyla kapladı. Piper onca şeyin boynuza nasıl sığabildiğini bilemiyordu ama özellikle salatalıkların bu adama uygun olduğunu düşündü.

Boynuzdan bir evi dolduracak kadar yiyecek fışkırdıktan sonra boynuz durdu. Piper, Herkül'ün yiyeceklerin altında bir yerde çığlıklar atıp debelendiğini duydu. Belli ki dünyanın en güçlü tanrısı bile taze ürünlerin altında gömülü kalınca gafil avlanabiliyordu.

"Haydi!" dedi Piper, planın kendine ait kısmını unutan ve şaşkınlıkla meyve yığınına bakan Jason'a. "Haydi, havalan!"

Jason Piper'ı belinden kavrayıp rüzgâr çağırdı. Adadan o kadar hızlı bir biçimde uzaklaştılar ki Piper bir tarafını incitmekten kıl payı kurtuldu.

Ada uzakta kalırken Herkül'ün kafası meyve dağının arasında belirdi. Kafasının tepesine yapışan yarım bir hindistancevizi, bir savaş miğferini andırıyordu. "Geberteceğim seni!" diye böğürdü sanki bunu daha önce defalarca söylemiş gibi.

Jason, *2. Argo*'nun güvertesine indi. Neyse ki Leo üstüne düşeni yap-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

mıştı. Geminin kürekleri çoktan uçuş pozisyonunu almıştı. Çapa da çekilmişti. Jason çok kuvvetli bir rüzgâr oluşturup geminin havalanmasını sağlarken Percy de kıyıya üç metrelik bir dalga yollayıp Herkül'ü suyun ve ananasların arasına yollayarak ikinci kez yere yığılmasını sağladı.

Tanrı tekrar ayağa kalkıp aşağıdan onlara hindistancevizleri fırlatmaya başladığında *2. Argo* çoktan Akdeniz'in üstündeki bulutların üstünde uçuyordu.

XXIX

PERCY

Percy sevildiğini hissetmiyordu.

Atlanta'da kötü deniz tanrıları tarafından oyuna getirilmesi yetmemiş, *2. Argo*'ya saldıran dev karidesi bile durdurmayı başaramamıştı. Sonra ihtiyosentorlar, yani Kheiron'un erkek kardeşleri onunla tanışmak bile istememişlerdi.

Tüm bunlardan sonra da Herkül Sütunları'na varmışlardı ve Percy, Muhteşem Jason kardeşini ziyaret ederken gemide kalmak zorunda kalmıştı. Tüm zamanların en tanınmış melezi Herkül'le de tanışamamıştı.

Tamam, Piper'ın sonradan anlattığına göre Herkül dangalağın tekiydi ama yine de... Percy gemide kalmaktan ve güvertede volta atmaktan usanmıştı. Açık denizin kendi bölgesi olması gerekirdi. Percy'nin öne çıkıp kontrolü ele alması ve herkesin güvenliğini sağlaması gerekirdi. Ama bunun yerine Atlantik'i geçene dek köpekbalıklarıyla laflamaktan ve Koç Hedge'in televizyon programı şarkılarını söylemesini dinlemekten başka bir şey yapamamıştı.

İşin daha da kötüsü, Charleston'dan ayrıldıklarından beri Annabeth

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ondan uzaklaşmıştı. Vaktinin büyük bir kısmını kamarasında Sumter Kalesi'nde bulduğu bronz haritayı inceleyerek ya da Daedalus'un dizüstü bilgisayarında araştırma yaparak geçiriyordu.

Percy ne zaman onu görmeye gitse, Annabeth o kadar düşünceli oluyordu ki aralarında geçen konuşma şuna benziyordu:

Percy: "Selam, n'aber?"

Annabeth: "Şey, istemem teşekkürler."

Percy: "Tamam... Bugün bir şey yedin mi?"

Annabeth: "Galiba Leo görevli. Ona sor."

Percy: "Saçım yanıyor."

Annabeth: "Tamam. Biraz sonra."

Annabeth bazen böyle olurdu. Athena'nın kızlarından biriyle çıkmanın bedeli buydu. Ama Percy yine de onun dikkatini çekebilmek için ne yapabileceğini düşünüyordu. Sumter Kalesi'nde örümceklerle karşılaşmasından sonra onun için endişelenmeye başlamıştı ve Annabeth ondan bu şekilde uzak durduğu müddetçe ona nasıl yardım edebileceğini bilemiyordu.

Herkül Sütunları'nda bronzla kaplı gövdesine isabet eden birkaç hindistancevizi haricinde hasar almadan ayrıldıktan sonra gemi birkaç yüz kilometre boyunca havada gitmişti.

Percy eski toprakların duydukları kadar kötü olmamasını umuyordu. Ama bu durum ona bir reklamı hatırlatıyordu: *Farkı anında hissedeceksiniz!*

Her saat başı gemiye bir şeyler saldırıyordu. Et yiyen bir Stimfalos kuş sürüsü karanlıkta önlerine fırlamış, Festus da onları ateş püskürtüp yok etmişti. Fırtına ruhları direğin etrafında dönmüş, Jason onları şimşekle patlatmıştı. Koç Hedge ön güvertede akşam yemeğini yerken

bir pegasus aniden belirip Koç'un dürümünü kapmış ve güvertede peynirli toynak izleri bırakıp uçmuştu.

"Niye *böyle* yaptı şimdi?" dedi Koç.

Pegasusu gören Percy, keşke Karakorsan orada olsaydı diye düşündü. Onu günlerdir görmemişti. Fırtına ve Arion da hiç ortalıkta görünmemişlerdi. Belki de Akdeniz'e gitmeye cesaret bulamamışlardı. Durum böyleyse Percy onları suçlayamazdı.

Nihayet, gece yarısına doğru, dokuzuncu ya da onuncu hava saldırısından sonra Jason ona döndü. "Biraz uyu istersen. Elimden geldiğince havadan saldıranları patlatmaya çalışacağım. Sonra bir süre denizden ilerleriz, işleri sen devralırsın."

Percy gemi öfkeli rüzgâr ruhları tarafından sarsılıyormuş gibi sallanıp dururken uyuyabileceğinden emin değildi ama Jason haklıydı. Aşağı güverteye inip ranzasına attı kendini.

Tabii, kâbusları her zaman ki gibi onu rahat bırakmadı.

Karanlık bir mağarada olduğunu gördü. Sadece birkaç adım ötesini görebiliyordu ama içerisi epey geniş olmalıydı. Yakınlardan bir yerde suyun damladığını, sesin uzaklardaki duvarlardan geri yansıdığını duyabiliyordu. Havanın hareketlerinden, Percy mağaranın tavanının da epey yüksek olduğunu tahmin etti.

Güm güm ayak sesleri duydu ve ikiz gigantlar Ephialtes ve Otis karanlığın arasından ortaya çıktılar. Percy onları saçlarından tanımıştı: Ephialtes'ın yeşil saçları gümüş ve altın paralarla örülmüştü; Otis'in mor renkli atkuyruğuysa... Onlar havai fişek miydi?

Saçları haricinde, ikisi de bir örnek giyinmişti ve giysilerinin bir kâbusa yaraşır olduğu söylenebilirdi. Bir örnek beyaz renkli pantolon-

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

lar, göğüs kıllarını olduğu gibi ortaya seren altın renkli, V yakalı korsan tişörtleri giymişlerdi. Yapay elmaslarla kaplı kemerlerinden bir düzine kadar kılıflı hançer sarkıyordu. Ayakkabıları – cidden – yılan ayakları olduğunu ortaya koyan, açık uçlu sandaletlerdi. Sandaletlerinin kayışları yılanların boynunun etrafından dolanıyordu. Yılanların kafaları da ayak parmaklarının olması gereken yerde kıvrılıyordu. Yılanlar dillerini heyecanla ağızlarına sokup çıkarıyorlar, altın renkli gözlerini bir arabanın penceresinden bakan köpekler gibi her yönde gezdiriyorlardı. Belki de manzaralı ayakkabıların içinde uzun süredir bulunmamışlardı.

Gigantlar Percy'nin önünde durdular ama onunla ilgilenmediler. Tam aksine, karanlığa doğru baktılar.

"Geldik," dedi Ephialtes. Sesi bayağı kalın olmasına rağmen, sözleri mağarada dağıldı, cızlı ve belirsiz kalana dek yankılandı.

Yukarıdan bir şey yanıt verdi: "Tamam, geldiğinizi görebiliyorum. O kıyafetle sizi görmemek imkânsız zaten."

Ses, Percy'nin midesine ağrılar saplanmasına neden oldu. Kadın sesi gibiydi ama kesinlikle insanımsı değildi. Her sözcük bir Afrika eşek arısı sürücü İngilizce konuşmayı öğrenmiş de bir ağızdan bir şeyler söylüyormuş gibi birkaç farklı tonda çıkan çarpık birer tıslamayı andırıyordu.

Konuşan Gaia değildi. Percy bundan emindi. Ama konuşan her neyse, ikiz gigantlar heyecanlandılar. Yılanlarının üstünde kıpırdanıp itaatkâr bir tavırla başlarını salladılar.

"Tabii Leydim," dedi Ephialtes. "Size haberlerimiz..."

"Neden öyle giyindiniz?" diye sordu karanlıktaki şey. Percy sesin daha yakından gelmemesine sevindi.

Ephialtes kardeşine gıcık gıcık baktı. "Kardeşim farklı bir şey giyecekti ama ne yazık ki..."

"Ama bugün *benim* bıçak fırlatıcı olacağımı söylemiştin," dedi Otis.

"Hayır, bıçak fırlatıcı *ben* olacağım demiştim! Sen sihirbaz olacaktın! Ah, kusura bakmayın Leydim. Tartışmamızı dinlemek istemezsiniz. İstediğiniz gibi size haberleri vermeye geldik. Gemi yaklaşıyor."

Leydi her kimse, bir tekerlek vahşi bir biçimde bıçakla yarılıyormuş gibi peş peşe tıslama sesleri çıkardı. Percy ürpererek onun güldüğünü fark etti. "Ne kadar kaldı?" diye sordu ses.

"Sanırım, şafak söktükten kısa süre sonra Roma'da olurlar," dedi Ephialtes. "Tabii, önce altın çocuğu aşmaları gerek."

Altın çocuk en sevdiği kişi değilmiş gibi suratını ekşitti.

"Umarım sağ salim varırlar," dedi Leydi. "Onların hemen yakalanması işin keyfini kaçırır. Hazırlıklarımız tamam mı?"

"Evet Leydim." Otis öne çıkınca mağara zangırdadı. Otis'in sol yılanının altında bir çatlak belirdi.

"Dikkatli olsana sersem!" diye tısladı Leydi. "Tartarus'a zor yoldan geri mi dönmek istiyorsun?"

Otis telaşla, dehşet içinde geri çekildi. Percy daha önceden katı beton gibi görünen zeminin aslında Alaska'da üstünde yürüdüğü buzdağı gibi olduğunu fark etti: Bazı yerleri katıydı, bazı yerleri de o kadar katı değildi. Rüyalarında ağırlığının olmamasına sevindi.

"Burayı bir arada tutan pek bir şey yok," dedi Leydi. "Benim yeteneğim var bir tek tabii. Athena'nın yüzyıllar süren öfkesi ancak bu kadar zapt edilebiliyor ve yüce Toprak Ana uykusunda altımızda çalkalanıyor. Bu iki güç arasında... Yuvamın epey yıprandığını söyleyebilirim. Athena'nın çocuğunun kayda değer bir kurban olacağını umarım. O, benim son oyuncağım olabilir."

Ephialtes yutkundu. Gözlerini yerdeki çatlaktan ayırmadı. "Çok ya-

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

kında bunun bir önemi kalmayacak Leydim. Gaia uyanacak ve hepimizi ödüllendirecek. Burayı korumanız ya da eserlerinizi gizlemeniz gerekmeyecek."

"Olabilir," dedi karanlıktaki ses. "Ama intikamın o tatlı hissini özleyeceğim. Yüzyıllardır birlikte iyi çalışmadık mı?"

İkizler eğildiler. Ephialtes'in saçındaki paralar parıldayınca Percy dehşet içinde bunlardan bazılarının tıpkı Annabeth'in annesinden aldığı gümüş Drahmilerden olduğunu fark etti.

Annabeth ona her nesilden Athena'nın birkaç çocuğunun kayıp Parthenon heykelini bulmak için göreve yollandığını söylemişti. Ama bugüne dek kimse başarılı olamamıştı.

Yüzyıllardır birlikte iyi çalışmadık mı?

Gigant Ephialtes'in örgülü saçlarında yüzyıllara yetecek kadar para vardı; yüzlerce ödül toplamıştı. Percy, Annabeth'in bu kapkaranlık yerde tek başına olduğunu düşündü. Gigantın parayı ondan alıp koleksiyonuna eklediğini hayal etti. Percy kılıcını çekip gigantın saçlarını ensesinin kökünden kesme istedi ama elinden bir şey gelmiyordu. Olanları izlemekle yetinebiliyordu ancak.

"Şey Leydim," dedi Ephialtes endişeyle. "Size Gaia'nın kızın canlı kalmasını istediğini hatırlatmak isterim. Ona işkence edebilirsiniz. Çıldırtabilirsiniz. Ne isterseniz yapabilirsiniz. Ama kızın kanının eski topraklara dökülmesi gerek."

Leydi tısladı. "Diğerleri de bu amaçla kullanılabilir."

"E-evet," dedi Ephialtes. "Ama *bu* kız tercih ediliyor. Çocuk da Poseidon'un oğlu. O ikisinin neden bu iş için daha uygun olduğunu siz de bilirsiniz."

Percy gigantın ne demek istediğini bilmiyordu ama zemini çatlatıp

o salak, tek tip altın renkli tişörtlü ikizleri boşluğa yollamak istiyordu. Gaia'nın hiçbir amaç uğruna kanını dökmesine izin vermezdi; hele Annabeth'e zarar vermesine *asla izin vermezdi.*

"Göreceğiz," diye homurdandı Leydi. "Şimdi beni yalnız bırakın. Kendi hazırlıklarınıza bakın. Gösterinizi gerçekleştirin. Ben de... Ben de karanlıkta çalışayım."

Rüya birden sona erdi ve Percy irkilerek uyandı. Jason açık duran kapısına vuruyordu.

"Suya indik," dedi yorgunluktan bitap düşmüş halde. "Sıra sende."

Percy istemeye istemeye Annabeth'i uyandırdı. Ona anlatacakları hayati bir önem taşıdığı için Koç Hedge'in izin saatinden sonra konuşmalarına bir şey diyeceğini sanmıyordu.

Hâlâ dümenin başında olan Leo haricinde boş olan güverteye çıktılar. Leo uykudan yıkılmak üzere olmalıydı ama hâlâ inatla dümenin başından ayrılmıyordu.

"Artık Karideszilla gibi sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum," dedi ısrarla.

Herkes Leo'yu skolopendra saldırısının onun suçu olmadığına ikna etmeye çalışsa da Leo kulak asmadı. Percy onun neler hissettiğini gayet iyi biliyordu. Hataları yüzünden kendini affetmemek, Percy'nin en büyük yeteneklerinden biriydi.

Saat sabahın dördüydü. Hava berbattı. Pus öylesine yoğundu ki Percy pruva tarafındaki Festus'u görmekte zorlanıyor, çiseleyen yağmur havayı bir cibinlik gibi örtüyordu. Altı metrelik dalgaların arasında ilerlerken deniz altlarında kabarıp köpürüyordu. Percy kamarasına inen zavallı Hazel'ın midesinin de tıpkı deniz gibi kabardığını duyabiliyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Bunlara rağmen Percy tekrar suda ilerlediklerine memnundu. Fırtına bulutlarının arasında uçmaya ve insan yiyen kuşlar ile dürüm çalan pegasuslara tercih ederdi.

Annabeth'le pruva tarafındaki tırabzanların orada dururken ona rüyasını anlattı.

Onun rüyasını nasıl karşılayacağından emin değildi. Ama Annabeth'in tepkisi düşündüğünden de endişe verici oldu. Annabeth duyduklarına *hiç şaşırmadı.*

Gözlerini pusa dikti. "Percy, bana bir söz vermelisin. Diğerlerine bu rüyanı anlatma."

"*Neden?* Annabeth..."

"Gördüğün şey Athena'nın İşareti'ydi," dedi Annabeth. "Bunu bilmenin diğerlerine bir faydası olmaz. Onları sadece endişelendirir, benim de tek başıma göreve gitmem zorlaşır."

"Annabeth, ciddi olamazsın. O karanlık zemini çatlayan kocaman odadaki şey..."

"Biliyorum." Annabeth'in beti benzi atmıştı; Percy yüzünün bir tek pus yüzünden öyle görünmediğini düşündü. "Ama bunu tek başıma yapmalıyım."

Percy içinde biriken öfkeyi yutkunarak kontrol etmeye çalıştı. Annabeth'e mi, rüyasına mı, yoksa tek bir amaçla tam beş bin senedir ayakta kalan ve dünyayı şekillendiren Yunan/Roma dünyasına mı kızdığını bilemiyordu. O amaç, Percy'nin hayatını mümkün olduğunca berbat etmekti.

"O mağarada ne olduğunu biliyorsun," dedi Percy. "Örümceklerle bir ilgisi var mı?"

"Evet," dedi Annabeth cılız bir sesle.

"O zaman nasıl oluyor da..." Percy konuşmayı kesti.

Annabeth bir kere bir şeye karar verdi mi, onunla tartışmak nafileydi. Üç buçuk sene önce Nico ve Bianca di Angelo'yu Maine'de kurtardıkları zamanı hatırladı. Annabeth, Titan Atlas tarafından yakalanmıştı. Percy bir süre onun hayatta olup olmadığını bile bilememişti. Ülkenin diğer ucuna kadar onu Titan'dan kurtarmaya gitmişti. Hayatının en zor günlerini geçirmişti ama bunun tek sebebi canavarlar ve savaşlar değil, endişeydi.

Şimdi nasıl olur da Annabeth'in daha da tehlikeli bir durumda kalacağını *bile bile* gitmesine izin erebilirdi?

Sonra şunu anladı: O zaman, sadece birkaç günlüğüne duyduğu endişeyi, Annabeth, Percy'nin hafızasını kaybettiği ve altı ay boyunca kayıp olduğu dönemde hissetmişti.

Kendisini onunla tartıştığı için hem suçlu hem de bencil hissetti. Annabeth bu göreve *gitmeliydi.* Dünyanın kaderi bu göreve bağlı olabilirdi. Ama bir yandan da, *Dünyayı unut,* demek istiyordu. Onsuz yaşamak istemiyordu.

Percy pusa baktı. Etraftaki hiçbir şeyi göremiyordu ama denizde nerede olduklarını gayet iyi biliyordu. Enlem ve boylamlarını tam olarak hissediyordu. Okyanusun derinliğini, akıntıların ne yöne aktığını biliyordu. Geminin hızını biliyordu, yollarına kayalıkların, kum tepeciklerinin ya da diğer doğal engellerin çıkmayacağını da hissediyordu. Ama yine de etrafta bir şey görememek onu huzursuz ediyordu.

Suya indiklerinden beri saldırıya uğramamışlardı ama deniz daha farklı gibiydi. Percy, Atlantik'te, Pasifik'te, hatta Alaska Körfezi'nde seyahat etmişti ama bu deniz daha eski ve güçlü gibiydi. Percy denizin katmanlarının aşağıda dönüp durduğunu hissedebiliyordu. Herkül'den

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Aeneas'a kadar tüm Yunanlı ve Romalı kahramanlar bu sularda yolculuk etmişti. Canavarlar hâlâ derinlerde bir yerde cirit atıyorlardı ama Sis onları sıkı sıkı kavradığı için, zamanın büyük bir bölümünde uyuyorlardı. Buna rağmen, Percy onların kıpırdandığını, bir Yunan kadırgasının ilahi bronzla kaplı gövdesine ve gemideki melez kanına tepki verdiklerini de hissedebiliyordu.

Adeta, *Geri döndüler*, diyorlardı. *Nihayet taze kan geldi.*

"İtalya kıyılarından çok uzakta değiliz," dedi Percy daha ziyade sessizliği bölmek için. "Tiber'in ağzından yüz deniz mili kadar uzakta olmalıyız."

"İyi," dedi Annabeth. "Gün doğarken orada..."

"Dur." Percy'nin suratı kireç gibi kesilmişti. "Durmamız gerek."

"Neden?" diye sordu Annabeth.

"Leo, dur!" diye bağırdı Percy.

Ama çok geç kalmıştı. Diğer gemi aniden pusun arasından çıktı ve dosdoğru üstlerine doğru ilerledi. O an Percy birkaç ayrıntıyı yakalayabildi: bu da bir başka kadırgaydı; kapkara yelkenlerine bir Gorgon kafası çizilmişti; pek insanı andırmayan iri yarı, yunan zırhları giymiş, kılıçlarını ve mızraklarını çekmiş savaşçılar geminin pruva tarafına yığılmıştı. Su seviyesindeki bronz bir koç kafası *2. Argo*'nun gövdesine yansıyordu.

Annabeth ve Percy neredeyse gemiden düşeceklerdi.

Festus ateş püskürtüp birkaç gafil avlanan savaşçıyı çığlıklar arasında suya fırlattı ama savaşçılar *2. Argo*'ya çıkmaya başlamışlardı bile. Tırabzanlara ve gemi direğine halatlar, kadırganın gövdesine de sivri demir kancalar fırlattılar.

Percy şaşkınlığını üstünden atana dek düşman her yeri sardı. Pusun ve karanlığın arasında doğru dürüst göremiyordu ama istilacılar ya insanımsı yunusları ya da yunusumsu insanları andırıyorlardı. Bazılarının gri renkli burunları vardı. Diğerleri kılıçlarını bodur yüzgeçleriyle tutuyordu. Bazıları birleşik bacaklarıyla paytak paytak yürüyordu, bazılarının da Percy'ye palyaço ayakkabılarını anımsatan yüzgecimsi ayakları vardı.

Leo alarm zilini çaldı. En yakındaki mancınığa atıldı ama tuhaf sesler çıkaran bir grup yunus savaşçının arasında kaldı.

Annabeth'le Percy daha önce defalarca yaptıkları gibi sırt sırta vermiş, silahlarını çekmişlerdi. Percy iki gemiyi ayırabileceğini, hatta düşman gemisini alabora edebileceğini umarak dalgalar oluşturmak istedi ama hiçbir şey olmadı. Sanki bir şey iradesine karşı geliyor, denizi kontrol etmesini engelliyordu.

Savaşmaya hazır bir biçimde Dalgakıran'ı havaya kaldırdı ama düşman savaşçılar sayıca üstündü. Birkaç düzine kadar savaşçı, mızraklarını aşağı indirip etraflarını bir halka biçiminde çevirdi ama yine de temkinli davranıp Percy'nin kılıcını savurabileceği kadar yaklaşmadılar. Yunus adamlar uzun ağızlarını açıp ıslığı ve patlama seslerini andıran sesler çıkarmaya başladılar. Percy daha önce yunusların dişlerinin ne kadar vahşi göründüğünü fark etmemişti.

Düşünmeye çalıştı. Yunusların oluşturduğu daireden sıyrılıp birkaçını yok edebilirdi belki ama onu ve Annabeth'i tehdit eden diğer savaşçılara bir şey yapamazdı.

En azından yunus savaşçılar onları öldürmek için acele etmiyorlardı.

Percy'yi ve Annabeth'i aralarında tutarken birkaçı da alt güvertelere inip gemiyi kontrol altına aldı. Percy kamaraların kapılarının güm diye açıldığını, arkadaşlarının boğuştuğunu duyabiliyordu. Diğer melezler derin bir uykuda olmasa bile, çok sayıdaki düşmana gafil avlanmışlardı.

Leo yarı uykulu yarı inler vaziyette güverteye sürüklenip güvertedeki

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

halatların üstüne bırakıldı. Aşağıdaki boğuşma da ya bitmişti ya da... Percy diğer seçeneği düşünmek bile istemedi.

Mızraklarla korunan çemberin bir tarafındaki yunuslar açılıp birisinin geçmesine izin verdiler. Aralarından geçen yaratık tamamıyla insan görünümlüydü ama yunusların davranışlarına bakılacak olursa liderleri olmalıydı. Üstünde sandaletlerden, etekten ve baldır zırhlarından, deniz canavarı desenli bir göğüs zırhından oluşan Yunan savaş zırhı vardı ve her şeyi altındandı. Dalgakıran gibi bir Yunan kılıcı olan kılıcı bile bronz yerine altındı.

Altın çocuk, diye düşündü Percy rüyasını hatırlayarak. *Tabii, önce altın çocuğu aşmaları gerek.*

Percy'yi asıl endişelendiren şey adamın miğferiydi. Vizörü bir gorgon kafası biçiminde, kıvrımlı boynuzları ve dehşet verici bir gülümsemesi olan, altın yılanların çevrelediği tüm suratını kaplayan bir maskeydi. Percy gorgonlarla daha önce de karşılaşmıştı. Aradaki benzerlik şaşırtıcıydı ama Percy bundan hiç hoşlanmadı.

Annabeth, Percy'yle omuz omuza olacak biçimde döndü. Percy onu korumak için kolunu omzuna atmak istiyordu ama Annabeth'in bundan hoşlanacağını hiç sanmıyordu. Dahası altın çocuğa Annabeth'in kız arkadaşı olduğu izlenimini vermek istemiyordu. Düşmana gereğinden fazla koz vermenin bir anlamı yoktu.

"Kimsin sen?" diye sordu Percy. "Ne istiyorsun?"

Altın savaşçı kıs kıs güldü. Kılıcını Percy'nin bile takip edemediği bir kıvraklıkla savurup Dalgakıran'ı Percy'nin elinden deniz uçurdu.

Percy'nin ciğerlerini de denize uçurmuş olabilirdi, çünkü Percy birden nefes alamadığını hissetti. O güne dek kimse silahını bu şekilde elinden alamamıştı.

"Selam kardeşim." Altın savaşçının sesi derin ve yumuşaktı; Orta Doğu aksanını andıran egzotik aksanı da bayağı tanıdıktı. "Poseidon'un oğullarından birini soymak her zaman büyük bir zevktir. Ben Khrysaor, Altın Kılıç. Ne istediğime gelince..." Metal maskesini Annabeth'e çevirdi. "İşte, bu kolay. Sahip olduğun her şeyi istiyorum."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXX

PERCY

Khrysaor bir ileri bir geri yürüyüp onları değerli birer büyükbaş hayvan süzer gibi süzerken Percy'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yunus savaşçılarından bir düzinesi etraflarındaki çemberi bozmamış, mızraklarını Percy'nin göğsüne çevirmişti; düzinelerce diğer savaşçı da gemiyi talan etmeye, aşağı güverteleri yağmalamaya başlamıştı. İçlerinden biri merdivenlerden yukarı elinde bir ambrosia sandığı taşıyarak çıktı. Bir diğerinin elleri kolları da mancınık okları ve bir sandık dolusu Yunan ateşiyle doluydu.

"Ona dikkat edin!" diye bağırdı Annabeth. "İki gemiyi de havaya uçurabilir!"

"Hah!" dedi Khrysaor. "Yunan ateşini biz de biliyoruz. Merak etme. Ezelden beridir Mare Nostrum'da gemi yağmalıyoruz."

"Aksanın çok tanıdık geliyor," dedi Percy. "Daha önce karşılaşmış mıydık?"

"Hayır, o şerefe daha önce nail olmadım." Khrysaor'un altın gorgon maskesi sinsi sinsi sırıtıyordu ama maskenin altındaki gerçek surat ifa-

desini bilmek mümkün değildi. "Ama senin hakkında çok şey duydum Percy Jackson. Olimpos'u kurtaran genç adam. Yanındaki de vefakâr yardımcın Annabeth Chase."

"Kimsenin yardımcısı değilim," diye kükredi Annabeth. "Percy, aksanı gerçekten de tanıdık çünkü *annesi* gibi konuşuyor. Onu New Jersey'de haklamıştık hatırlarsan."

Percy kaşlarını çattı. "Bunun New Jersey aksanı olmadığından eminim. Annesi... Ha, tamam."

Her şey yerli yerine oturdu. Em Teyze'nin Bahçe Cüceleri Mağazası – yani, Medusa'nın ini. Percy kafasını kesene dek Medusa da aynı aksanla konuşmuştu.

"Annen *Medusa* mı?" dedi Percy. "Ahbap sana acıdım şimdi."

Khrysaor'un maskesinin altından gelen seslere bakılacak olursa bu sefer gerçekten de hırlıyor olmalıydı.

"*İlk* Perseus kadar küstahsın," dedi. "Ama evet, Percy Jackson, babam Poseidon'du. Medusa da annemdi. Medusa sözüm ona şu bilgelik tanrıçası tarafından bir canavara dönüştürüldükten sonra..." Altın maske Annabeth'e döndü. "Ki o da senin annen olmalı... Medusa'nın iki çocuğu onun içine hapsolmuş, doğamamışlardı. İlk Perseus Medusa'nın kafasını kesince..."

"İçinden iki çocuk fırladı," dedi Annabeth. "Pegasus ve sen."

Percy gözlerini kırpıştırdı. "Demek kardeşin kanatlı bir at. Ama aynı zamanda benim de yarı kardeşimsin, bu durumda dünyadaki tüm kanatlı atlar da... Ya bak ne diyeceğim, unutalım gitsin."

Percy uzun süre önce kimin kimle tanrılar tarafından akraba olduğunu düşünmekten vazgeçmişti. Kiklop Tyson onu ağabeyi olarak kabullenince Percy bu kadar akrabanın yeterli olacağını düşünmüştü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Ama Medusa'nın çocuğuysan, nasıl oldu da adını daha önce duy madım?

Khrysaor bıkkınlıkla içini çekti. "Erkek kardeşin Pegasus olunca unutulup gidiyorsun. Aa, şuna bak, kanatlı bir at! Peki ben kimsenin umurunda mıyım? Hayır!" Kılıcını ucunu Percy'nin gözlerine doğru çevirdi. "Ama sakın beni hafife alma. Bana boşuna Altın Kılıç demiyorlar."

"İmparatorluk altını mı?" diye sordu Percy.

"Pöh! *Büyülü* altın, evet. Romalılar daha sonradan buna imparatorluk altını demeye başladılar ama bu tür bir kılıcı ilk ben kullandım. Tüm zamanların en meşhur kahramanı ben olmalıydım! Efsaneleri anlatanlar beni göz ardı etmeye karar verince ben de bir hain oldum. Sahip olduklarımı kendi lehime kullanmaya karar verdim. Medusa'nın oğlu olarak herkesi dehşete düşürecektim. Poseidon'un oğlu olarak da denizlere hükmedecektim!"

"Ama ola ola bir korsan oldun!" dedi Annabeth.

Khrysaor ellerini iki yana açtı, Percy kılıcın gözlerinden uzaklaşmasına sevindi.

"*En iyi* korsan oldum," dedi Khrysaor. "Yüzyıllar boyunca bu sularda yol aldım, Mare Nostrum'a gelecek kadar aptal melezlerin yolunu kestim. Burası artık benim bölgem. Sahip olduğunuz her şey bana ait."

Yunus savaşçılardan biri Koç Hedge'i sürükleye sürükleye alt güverteden yukarı çıkardı.

"Bırak beni sersem ton balığı!" diye böğürdü Hedge. Savaşçıya tekme atmaya çalıştı ama toynağı yunusun zırhına çarpıp çınladı. Yunusun göğüs zırhındaki ve miğferindeki toynak izlerine bakılacak olursa Koç kaçmak için epey uğraş vermişti.

"Ah, bir satir," dedi Khrysaor. "Biraz yaşlı ve cılız ama kikloplar onun

gibi bir akşam yemeğine iyi para verirler. Zincirleyin onu."

"Kimsenin keçi eti değilim!" diye bağırdı Hedge.

"Ağzını da tıkayın," dedi Khrysaor.

"Seni yaldızlı, küçük..." Hedge'in hakareti yunuslardan birinin ağzını yağlı bir paçavrayla tıkamasıyla yarım kaldı. Çok geçmeden Koç, yaka paça bir rodeo buzağısı gibi sandıklarca yiyeceğin, yedek silahların, hatta yemek odasından alınan büyülü buz kovasının bile bulunduğu diğer erzakların yanına götürüldü.

Khrysaor'un gülüşü altın maskesinin ardında yankılandı. Percy suratının fena halde bozulmuş olup olmadığını ya da bakışlarının annesi gibi herkesi taşa çevirip çevirmediğini merak etti.

"İstediğim her şeyi yapabilirim," dedi Khrysaor. "Savaşçılarım mükemmel olacak biçimde eğitilmiştir. Onlar vahşi, boğaz kesen..."

"Yunuslar," dedi Percy.

Khrysaor omuzlarını silkti. "Evet. N'olmuş yani? Birkaç bin sene önce bir talihsizlik yaşadılar, yanlış kişiyi kaçırdılar. Bazıları tamamen yunusa dönüştü. Diğerleri de çıldırdı. Ama bunlar... Bunlar melez yaratıklar olarak hayatta kaldılar. Denizin altında bulduğumda ve onlara yeni bir hayat sunduğumda sadık tayfam oldular. Hiçbir şeyden korkmazlar!"

Savaşçılardan biri endişeli bir tavırla ona bir şeyler söyledi.

"Evet, evet," diye homurdandı Khrysaor. "*Bir* şeyden korkarlar ama bunun bir önemi yok. O burada değil."

Percy'nin aklına bir fikir gelmeye başlamıştı. Ama bunu geliştirecek fırsatı bulamadan yunus savaşçılar merdivenlerden yukarı çıktılar ve arkadaşlarının geri kalanını da üst güverteye getirdiler. Jason baygındı. Suratındaki morluklardan savaşmaya yeltendiği belli oluyordu. Hazel'la

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Piper'ın elleri ve kolları bağlanmıştı. Piper'ın ağzında bir de tıkaç vardı; demek ki yunuslar onun büyükonuş yeteneğine sahip olduğunu anlamışlardı. Frank henüz ortada yoktu ama yunuslardan ikisinin suratı arı sokmuş gibi şişmişti.

Acaba Frank bir arı sürüsüne dönüşebiliyor muydu? Percy arkadaşının bunu yapabileceğini umdu. Frank serbest bir biçimde gemide bir yerdeyse Percy onunla iletişim kurmayı becerdiği takdirde bu bir avantaj olabilirdi.

"Mükemmel!" diye böğürdü Khrysaor. Savaşçılarının Jason'ı arbaletlerin oraya götürmesini işaret etti. Sonra kızları birer Noel hediyesini heyecanla süzermiş gibi süzdü; bunu gören Percy sinirden dişlerini sıktı.

"Çocuğun bana bir faydası yok," dedi Khrysaor. "Ama cadı Kirke'yle bir anlaşma yapmıştım. Kızları sahip oldukları becerilere göre ya köle ya da öğrenci olarak satın alacak. Ama seni almayacak sevgili Annabeth."

Annabeth bir köşeye sindi. "Beni hiçbir yere *götüremezsin.*"

Percy elini gizlice cebine soktu. Tükenmez kalemi cebine geri dönmüştü. Kılıcını çekebilmesi için bir anlığına dikkatleri dağıtması gerekiyordu. Khrysaor'u bir an önce etkisiz hale getirirse belki tayfası korkardı.

Keşke Khrysaor'un zayıf yönlerini biliyor olsaydım, diye düşündü. Genellikle bu tür bilgileri ona Annabeth verirdi ama belli ki Khrysaor hakkında herhangi bir efsane *yoktu.* Bu yüzden ikisinin de eli kolu bağlı kalmıştı.

Altın renkli savaşçı cık cık etti. "Ne yazık ki benim yanımda olmayacaksın Annabeth. Çok isterdim. Ama seni ve arkadaşın Percy'yi başkası istiyor. Yakalanmanız için bir tanrıça yüklüce ödül koydu başınıza. Tabii mümkünse canlı olarak ama hiç zarar görmemeniz konusunda bir şey söylemedi."

Tam o anda Piper dikkatleri dağıtmayı başardı. Öylesine yüksek bir sesle inledi ki ağzındaki tıkaca rağmen sesi duyuldu. Sonra en yakındaki savaşçının üstüne düşüp bayıldı ve onu yere devirdi. Hazel onun ne yapmak istediğini anlayıp tekmeler savurarak kriz geçiriyormuş gibi güvertede yuvarlanmaya başladı.

Percy Dalgakıran'ı çekip öne atıldı. Kılıç dosdoğru Khrysaor'un boynuna girebilirdi ama altın savaşçı inanılmaz derecede çevikti. Yunus savaşçıları geri çekilip diğer tutsaklara göz kulak olur, kaptanlarına savaşacak yer açarken Khrysaor da yana kayıyor, darbeleri büyük bir ustalıkla savuşturuyordu. Yunusların cır cır ötüp cıyaklayarak onu teşvik ettiklerini gören Percy tayfanın bu tür eğlencelere alışık olduğu izlenimine kapıldı. Yunus savaşçılar kesinlikle liderlerinin herhangi bir tehlikede olduğunu hissetmiyorlardı.

Percy ta o olaydan beri böylesine azılı bir rakiple kılıç savaşı yapmamıştı... Savaş tanrısı Ares'le savaştığında beri yani. Khrysaor *onun* kadar iyiydi. Percy'nin güçlerinin çoğu, zaman içerisinde daha da güçlenmişti ama Percy kılıç savaşının bunlardan biri olmadığını çok geç fark etti.

Paslanmıştı –en azından, Khrysaor gibi bir rakibe karşı öyleydi.

Kılıçlarını birbirlerine savurup hamleler yaparak ileri geri savaşmaya devam ettiler. Percy istemeden de olsa zihninde Melez Kampı'ndaki ilk kılıç öğretmeni Luke Castellan'ın verdiği tavsiyeleri duydu. Ama bunun da bir faydası olmadı.

Altın gorgon maskesi insanın sinirini fazlasıyla bozuyordu. Ilık pus, güvertenin kaygan zemini, savaşçıların çıkardıkları cık cık sesler... Bunların hiçbirinin faydası olmuyordu. Percy gözünün ucuyla yunus adamlardan birinin Annabeth bir numara çekmeye kalkıştığı takdirde önlem olsun diye boğazına bir bıçak dayadığını gördü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Öne atılıp Khrysaor'un boğazına doğru savurdu kılıcını ama Khrysaor bunu yapacağını tahmin etmişti. Bir kez daha Percy'nin kılıcını elinden savurdu ve Dalgakıran bir kez daha denize uçtu.

Khrysaor keyifle güldü. Zerre kadar soluksuz kalmamıştı. Altın kılıcının ucunu Percy'nin göğüs kemiğine yasladı.

"İyi denemeydi," dedi. "Ama şimdi zincirlenip Gaia'nın adamlarına götürüleceksin. Kanını dökmek ve tanrıçayı uyandırmak için dört gözle sizi bekliyorlar."

XXXI

PERCY

Yenilme anı gibisi yok, parlak fikirler bir anda insanın kafasından uçup gidiyor.

Percy silahsız ve yenik bir halde orada dikilirken aklına yeni bir plan geldi. Annabeth'in Yunan efsaneleriyle ilgili ona bilgi vermesine o kadar alışmıştı ki işe yarar bir şey düşünemeyecek kadar afallamıştı ama elini çabuk tutmalıydı. Arkadaşlarının zarar görmesine izin veremezdi. Hele Annabeth'i bir kez daha kaybetmeyi asla göze alamazdı.

Khrysaor yenilemiyordu. Daha doğrusu, tek bir savaşta onu yenmek mümkün değildi. Ama tayfası olmadan... İşte belki o zaman melezlerin hepsi ona aynı anda saldırırsa neye uğradığını şaşırabilirdi.

Peki, Khrysaor'un tayfasıyla nasıl başa çıkacaktı? Percy parçaları birleştirmeye çalıştı: Korsanlar yanlış kişiyi kaçırdıklarında bin sene önce yunus-adamlara dönüştürülmüşlerdi. Percy *bu* öyküyü biliyordu. Ne de olsa, o yanlış kişi bir keresinde *onu* da bir yunusa dönüştürmekle tehdit etmişti. Bir de Khrysaor tayfasının hiçbir şeyden korkmadığını söylerken yunuslardan biri bu doğru değilmiş gibi korkuyla bir şeyler söylemişti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Evet, demişti Khrysaor. *Ama o burada değil.*

Percy geminin kıç tarafına bakınca Frank'in insan biçiminde, bir mancınığın ardına gizlenmiş, beklemekte olduğunu gördü. Percy gülümsememek için kendisini zor tuttu. İri yarı dostu sakar ve beceriksiz olabilirdi ama Percy ona ne vakit ihtiyaç duysa orada oluyordu.

Kızlar... Frank... buz kovası.

Çılgınca bir fikir gelmişti aklına. Ama her zamanki gibi Percy'nin aklına gelen tek şey buydu.

"Tamam!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki herkes dikkat kesildi. "Kaptanımız izin verirse bizi alıp götürebilirsin."

Khrysaor altın maskesinin ardından ona baktı. "Ne kaptanı? Adamlarım gemiyi tepeden tırnağa aradı. Burada başka kimse yok."

Percy abartılı bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı ne zaman isterse o zaman görünür. Ama bizim liderimizdir. Melez kampımızı da o idare eder. Öyle değil mi Annabeth?"

Annabeth hemen yanıt verdi. "Evet!" Heyecanla başını salladı. "Bay D.! Yüce Dionisos!"

Yunus adamlar birden huzursuz oldular. İçlerinden biri kılıcını yere düşürdü.

"Sıkı durun!" diye böğürdü Khrysaor. "Bu gemide tanrı falan yok. Sizi korkutmaya çalışıyorlar."

"Asıl korkan sen olmalısın!" dedi Percy korsanlara acıyarak bakarak. "Bizi yolumuzdan alıkoyduğunuz için Dionisos'un tepesi fena halde atacak. Hepinizi cezalandıracak. Kızların şarap tanrısının çılgınlığına kapıldığını fark etmedin mi?"

Hazel ve Piper titremeyi kesmişlerdi. Güvertede oturmuşlar Percy'ye bakıyorlardı ama Percy dik dik onlara bakınca yine havaya girdiler ve

balık gibi titremeye ve hoplamaya başladılar. Yunus adamlar tutsaklarından kaçmak için neredeyse birbirlerini ezeceklerdi.

"Salaklar!" diye bağırdı Khrysaor. "Kes sesini Percy Jackson. Kamp yöneticiniz burada değil. Olimpos'a çağrıldı. Bunu herkes biliyor."

"Demek Dionisos'un kamp yöneticimiz olduğunu itiraf ediyorsun!" dedi Percy.

"*Öyleydi,*" dedi Khrysaor. "Bunu da herkes biliyor."

Percy sanki altın savaşçı tükürdüğünü yalamış gibi onu işaret etti. "Gördünüz mü? Mahvolduk. Bana inanmıyorsanız buz kocasına bakın!"

Percy büyülü buz kovasına doğru yürümeye başladı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Kapağı açtı ve elini buzların arasına daldırdı. Orada bir tane olmalıydı. Lütfen. Eline gümüş renkli bir içecek kutusu geldi. Bunu yunus adamlara böcek ilacı sıkıyormuş gibi tuttu.

"Sakının!" diye bağırdı. "Tanrının içeceği. Diyet Kola'nın dehşeti karşısında tir tir titreyin!"

Yunus adamlar paniğe kapılmaya başladılar. Neredeyse geri çekilmek üzereydiler. Percy bunu hissedebiliyordu.

"Tanrı geminizi alacak," dedi Percy. "Sizleri tamamen yunusa dönüştürecek ya da çıldırtıp manyak yunuslar yapacak! Tek şansınız, bir an önce yüzerek buradan uzaklaşmak!"

"Saçmalık!" Khrysaor'un sesi tizleşti. Kılıcını Percy'ye mi, yoksa tayfasına mı çevireceğini bilemedi.

"Kurtarın canınızı!" diye bağırdı Percy. "Bizim için artık çok geç!"

Sonra hayretle ağzını açıp Frank'in gizlendiği yere baktı. "Olamaz! Frank çılgın bir yunusa dönüşüyor!"

Hiçbir şey olmadı.

"*Dedim ki,* Frank çılgın bir yunusa dönüşüyor!" diye tekrarladı Percy.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Frank bir anda gizlendiği yerden çıktı ve korkuyla boğazına sarılıyormuş gibi yaptı. "Hayır, olamaz," dedi bir telesuflörden repliğini okuyormuş gibi. "Çılgın bir yunusa dönüşüyorum."

Değişmeye başladı, burnu bir yunus burnuna dönüştü, teni de kayganlaşıp gri renge büründü. Bir yunus olarak küt diye güverteye düşüp kuyruğunu yere vurmaya başlad.

Korsan tayfa dehşet içinde dil yavrusu gibi dağıldı, silahlarını yere düşürdü, tutsakları unuttu, Khrysaor'un emirlerini duymadı ve hop diye gemiden aşağı atladı. Bu karmaşıda Annabeth hemen gidip Hazel, Piper ve Koç Hedge'in iplerini kesti.

Birkaç saniye içinde Khrysaor yalnız kalmış, etrafı sarılmıştı. Percy ve arkadaşlarının Annabeth'in hançeri ve Hedge'in toynakları dışında silahı yoktu ama yüzlerindeki öümcül ifade altın savaşçıya zaten işinin bittiğini anlatıyordu. Tırabzanların ucuna kadar geriledi.

"Bu iş bitmedi Jackson!" diye böğürdü. "İntikamımı alaca..."

Sözleri tekrar şekil değiştirer Frank yüzünden yarım kaldı. Yüzlerce kiloluk bir boz ayı nerede olsa bir konuşmayı yarıda kesebilirdi. Frank hızla Khrysaor'un yanına gitti ve altın maskesini miğferinin altından çekiverdi. Khrysaor çığlık atıp kolarıyla suratını saklamaya çalışarak dosdoğru suya atladı.

Tırabzanlara koştular. Khrysaor ortadan kaybolmuştu. Percy peşinden gitsem mi acaba, diye düşündü ama bu suları tanımıyordu ve tek başına onun karşısına tekrar çıkmak istemiyordu.

"Harikaydı!" Annabeth onu öpünce Percy biraz daha iyi hissetti.

"Yapabileceğim tek şeydi," dedi Percy. "Şimdi şu korsan kadırgasından kurtulmamız gerek."

"Yakacak mıyız?" diye sordu Annabeth.

Percy elindeki Diyet Kola şişesine baktı. "Hayır. Aklıma başka bir fikir geldi."

Hazırlıklar Percy'nin umduğundan daha uzun sürdü. Arkadaşları çalışırken Percy de sürekli denize bakıyor, Khrysaor ve korsan yunusların geri gelmesini bekliyordu ama kimse gelmedi.

Leo biraz nektar sayesinde toparlanıp ayağa kalktı. Piper, Jason'ın yaralarını temizlemeye başladı ama göründüğü kadar da kötü yaralanmamıştı. Daha çok elinin kolunun bağlı kaldığına utanmıştı ki Percy onun ne hissettiğini gayet iyi anlıyordu.

Malzemelerini yerlerine götürüp dağılan güverteyi toplarlarken Koç Hedge de düşman gemisine bir keşif gezisi düzenledi ve karşısına çıkan her şeyi beysbol sopasıyla paramparça etti.

Hedge'in işi bittikten sonra Percy düşman silahlarını tekrar korsan gemisine götürdü. Depolarında ne ararlarsa vardı ama hiçbirine dokunmamaları için ısrar etti.

"Burada altı milyon dolar değerinde altın olduğunu hissediyorum," dedi Hazel. "Ayrıca elmaslar, yakutlar..."

"A-altı milyon mu?" dedi Frank. "Kanada Doları mı, Amerikan Doları mı?"

"Boş verin," dedi Percy. "Adağın bir parçası bunlar."

"Adak mı?" dedi Hazel.

"Anladım," dedi Piper başını sallayarak. "Kansas."

Jason sırıttı. Şarap tanrısıyla tanıştıklarında o da yanlarındaydı. "Çılgınca. Ama hoşuma gitti."

Nihayet Percy korsan gemisine çıkıp doldurma vanalarını açtı. Leo'dan matkabıyla geminin zeminine birkaç delik açmasını istedi, Leo

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

da bunu memnuniyetle yaptı.

2. Argo'nun tayfası tırabzanların yanına gidip iki gemiyi birbirine bağlayan halatları kesti.

Piper yeni bereket boynuzunu çıkarıp Percy'nin talimatlarına uyarak Diye Kola fışkırtmasını istedi. Boynuzdan bir itfaiye hortumu gücüyle fışkıran Diyet Kola düşman gemisinin güvertesini doldurmaya başladı. Percy bu işin saatler süreceğini sanmıştı ama gemi Diyet Kola ve deniz suyuyla dolarak büyük bir hızla battı.

"Dionisos!" diye seslendi Percy, Khrysaor'un altın maskesini tutarak. "Ya da Baküs... Her neyse. Bu zaferi burada olmadığın halde, senin sayende elde ettik. Düşmanlar ismini duyunca korkudan titrediler... Daha doğrusu, Diyet Kola lafını duyunca o hale geldiler. Şey, teşekkürler."

Bunları söylemek zordu ama Percy gülmeden lafını tamamladı. Bu gemiyi adak olarak sana sunuyoruz. Umarız beğenirsin."

"Altı milyon dolar değerinde altın," diye mırıldandı Leo. "Beğense *iyi* olur."

"Şşş," diye onu azarladı Hazel. "Değerli metaller o kadar da iyi bir şey değil. İnan bana."

Percy altın maskeyi kadırganın kürek deliklerine dolan, kargo alanında köpükler oluşturan ve denizi bulanık bir renge boyayan kahverengi sıvıyla büyük bir hızla batmakta olan gemiye fırlattı.

Sonra bir dalga oluşturdu ve düşman gemisi tamamıyla sular altında kaldı. Leo *2. Argo*'yu batan korsan kadırgasından mümkün olduğunca uzaklaştırmak için dümene asıldı.

"Deniz kirlenmedi mi şimdi?" dedi Piper.

"Bunun için endişe etme," dedi Jason. "Baküs'ün hoşuna giderse zaten yok olacak."

Percy neler olacağını bilmiyordu ama yapabileceği her şeyi yapmış gibi hissediyordu. Dionisos'un onları duyacağını ya da umurumda olacağını, ikiz gigantlara karşı olanlara yardım edeceğini bile sanmıyordu ama en azından denemişti.

2. Argo pusların arasından doğuya yönelirken Percy, Khrysaor'la yaptığı kılıç savaşından en az bir iyi şey öğrendiğini hissetti. Kendini alçakgönüllü hissediyordu; öyle ki şarap tanrısına adak sunacak hale bile gelmişti.

Korsanlarla aralarında geçen tatsız karşılaşmadan sonra, Roma'ya kadar uçmaya karar verdiler. Jason, hâlâ yerinde duramayan ve gemi ne vakit türbülansa girse sopasını sallayıp "Geber!" diye bağıran Koç Hedge'le birlikte nöbeti devralabileceği konusunda ısrar etti.

Gün doğmadan önce birkaç saatleri daha olduğu için, Jason Percy'ye birkaç saat daha uyumasını önerdi.

"Sorun yok dostum," dedi Jason. "Gemiyi kurtarması için birisine daha şans ver, ha?"

Percy itiraz etmedi ama kamarasına inince gözüne bir türlü uyku girmedi.

Tavanda sallanan bronz fenere bakıp Khrysaor'un onu kılıç savaşında ne kadar kolay yendiğini düşündü. Altın savaşçı ter bile dökmeden onu öldürebilirdi. Percy'yi sırf, daha sonra kendisi öldürebilmek için canlı isteyen bir başkası olduğu için öldürmemişti.

Percy bir ok, zırhındaki ufacık bir delikten içeri girmiş gibi hissediyordu; sanki hâlâ Aşil'in kutsaması geçerliydi de birisi zayıf noktasını keşfetmişti. Yaşı ilerledikçe ve bir melez olarak daha uzun süre hayatta kaldıkça, arkadaşları ona daha çok saygı gösteriyordu. Ona ve güçlerine güveniyor-

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

lardı. Romalılar bile onu bir kalkanın üstünde havaya kaldırıp yargıç konumuna yükselmişlerdi ve onu sadece birkaç haftadır tanıyorlardı.

Ama Percy güçlü *hissetmiyordu.* Ne kadar kahramanca davransa, bir o kadar sınırlarının farkına varıyordu. Bir sahtekâr gibi hissediyordu. *Sandığınız kadar da harika değilim,* diye uyarmak istiyordu arkadaşlarını. O geceki gibi başarısızlıkları da bunu kanıtlıyordu. Belki de bu yüzden boğulmaktan korkmaya başlamıştı. Bunun karada ya da denizde boğulmakla bir alakası yoktu; sanki bir beklenti denizinde batıyor, gitgide dibe indiğini hissediyordu.

Vay canına... Böyle düşünmeye başladığında, Annabeth'le fazla vakit geçirdiğini anladı.

Athena bir keresinde ona ölümcül hatasını söylemişti: Percy dostlarına fazla sadıktı. Resmin tamamını göremiyordu. Dünyayı yok edecek bile olsa bir arkadaşını kurtarabilirdi.

Percy bunu duyduğunda üstünde durmamıştı. Vefakârlık nasıl kötü bir şey olabilirdi? Hem yaptığı her şey Titanlar'a karşı işe yaramıştı. Hem dostlarını kurtarmış *hem de* Kronos'u yenmişti.

Ama şimdi düşünmeye başlamıştı. Dostlarını korumak için her canavarın, tanrının ya da gigantın karşısına dikilebilirdi. Peki, ya buna hazır değilse? Ya bunu *başkasının* yapması gerekirse? Bunu kabullenmenin *çok* zor olduğunun farkındaydı. Jason'ın nöbeti devralması gibi basit şeylerde bile zorlanıyordu. Bir başkasının onu korumasına muhtaç kalmak, bir başkasının onun yerine zarar görmesi düşüncesine katlanmak istemiyordu.

Annesi onun için yapmıştı. Percy'yi canavarlardan koruyabileceğini düşündüğü için, iğrenç bir adamla kötü bir ilişki yaşamıştı. En iyi arkadaşı Kıvırcık, Percy daha bir melez olduğunu bilmeden neredeyse bir

sene öncesinden onu korumaya başlamış, az kalsın Minotor tarafından öldürülmüştü.

Percy artık çocuk değildi. Başkalarının onun için tehlikeye atılmasını istemiyordu. Kendini koruyabilmek için güçlü *olmalıydı.* Ama şimdi, Annabeth'in ölebileceğini bile bile Athena'nın İşareti'ni izlemesine göz yummak zorundaydı. Bir karar vermesi gerekirse, yani Annabeth'i kurtarmakla görevin başarıyla tamamlanması arasında bir seçim yapması gerekirse, gerçekten de görevi seçebilecek miydi?

Nihayet yorgunluğa daha fazla dayanamadı. Uyuyakaldı ve gördüğü kâbusta gök gürlemesi toprak tanrıçası Gaia'nın kahkahâlârına dönüştü.

Percy, Melez Kampı'ndaki Büyük Evin ön verandasında durduğunu gördü. Gaia'nın uyuyan suratı Melez Tepesi'nin kenarında belirdi. Kocaman suratı yeşillik tepede gölgeler oluşturdu. Dudakları kımıldamadı ama sesi tüm vadide yankılandı.

Demek yuvan burası, diye mırıldandı Gaia. *Son bir kez bak buraya Percy Jackson. Buraya geri dönmeliydin. En azından, Romalılar kampı istila ettiğinde arkadaşlarınla birlikte ölebilirdin. Şimdi kanın yuvandan uzak bir yerde, eski taşların üstüne dökülecek ve ben uyanacağım.*

Yer zangırdadı. Melez Tepesi'nin üstünde, Thalia'nın çam ağacı alev aldı. Vadi bir anda yerle bir oldu: çimler kuma dönüştü, orman bir anda tozla duman oldu. Nehir ve kano gölü kuruyuverdi. Kulübeler ve Büyük Ev küle dönüştü. Karmaşa sona erdikten sonra Melez Kampı, bir atom bombası düştükten sonra bir hiçlik diyarına dönüşen bir yer gibi görünüyordu. Geriye kalan tek şey Percy'nin bulunduğu verandaydı.

Yanında kabaran toz toprak döne döne bir kadın şekline büründü. Kadının gözleri bir uyurgezer gibi kapalıydı. Üstündeki elbise orman yeşiliydi ve dalların arasından sızan güneş ışığına benzer altın ve beyaz be-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

neklerle kaplıydı. Saçları sürülmüş toprak gibi kapkaraydı. Suratı güzeldi ama dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme bile soğuk ve mesafeliydi. Percy kadının gülümsemesinin melezlerin ölümünü ya da şehirlerin yerle bir oluşunu izlerken bile silinmeyeceğini hissetti.

"Dünyayı yeniden ele geçirdiğimde senin gibileri ve beni durdurmaktan ne denli aciz olduklarını hatırlamak için burayı sonsuza dek çorak bırakacağım," dedi Gaia. "Sonunun *ne zaman* geleceği önemli değil, tatlı piyonum... Phorkys'e, Khrysaor'a ya da sevgili ikizlerime yenilmen de önemli değil. Sonun *gelecek*, ben de seni yok etmek için orada olacağım. Geriye tek şansın kalıyor... Sonunla karşılaştığında yalnız mı olacaksın? Kendiliğinden gel bana; kızı da getir. Belki o zaman çok sevdiğin bu kampı yok etmem. Aksi takdirde..."

Gaia gözlerini açtı. Dünyanın kabuğu gibi yeşilli siyahlı renkler belirdi gözlerinde. Gaia her şeyi gördü. Sabrı bitmek tükenmek bilmiyordu. Yavaş yavaş uyanıyordu ama uyandığı vakit gücüne karşı gelmek mümkün olmayacaktı.

Percy teninin uyuştuğunu hissetti. Elleri hissizleşti. Aşağıya bakınca, tıpkı o güne dek yendiği canavarlar gibi toza dönüşmeye başladığını gördü.

"Tartarus'un keyfini çıkar hayatım," diye mırladı Gaia.

Metalik bir *ÇIN-ÇIN-ÇIN* sesiyle irkilerek kâbustan uyandı. Gözlerini açtı. İniş takımının açıldığını ve alçalmaya başladığını duydu.

Kapısı çalındı ve Jason başını içeri uzattı. Suratındaki morluklar geçmiş, masmavi gözleri heyecanla parıldıyordu.

"Selam dostum," dedi. "Roma'ya doğru alçalmaya başladık. Manzarayı görmelisin."

* * *

Gökyüzü sanki hava hiç bozmamış, fırtına olmamış gibi masmaviydi. Güneş ilerideki tepelerin üstünde doğdu, böylece aşağıda kalan her şey, Roma şehri daha yeni bir araba yıkama servisinden çıkmış gibi parıldıyor, ışıklar saçıyordu.

Percy daha önce büyük şehirlere gitmişti. Zaten New Yorkluydu. Ama Roma'nın sere serpe görüntüsü boğazının düğümlenmesine, nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Şehir, coğrafi sınırlara aldırış etmiyor gibiydi. Tepelere ve vadilere uzanıyor, bir düzine kadar köprüyle Tiber'i aşıyor ve ufka doğru ilerliyordu. Büyük sokaklar ve bunları kesen ara sokaklar gelişigüzel bir biçimde zigzaglar çiziyor, sayısız mahalleyi bölüyordu. Cam ofis binaları kazı alanlarının yanında yükseliyordu. Bir katedral, bir futbol stadyumunun yanındaki Roma sütunlarının yanında duruyordu. Bazı mahallelerdeki kırmızı kiremitlerle döşenmiş çatıları olan eski stükko villalar kaldırım taşlı sokakları kaplıyordu. Percy sadece bu alanlara dikkatle bakarak eski zamanlara geri döndüğünü varsayabilirdi. Nereye baksa piazza denen kocaman meydanlar ve tampon tampona ilerleyen arabalar görüyordu. Roma şehri sanki dünyanın neresine ait olduğu bilemiyormuş ya da tüm dünyanın hâlâ *Roma*'ya ait olduğuna inanıyormuş gibi şehri bölen palmiye, çam, ardıç ve zeytin ağaçlarıyla kaplı parklarla doluydu.

Şehir adeta Percy'nin Gaia'yla ilgili rüyasından haberdardı. Toprak tanrıçasının tüm insan medeniyetini yok etmek istediğini biliyor gibiydi ve binlerce sene ayakta kalan bu şehir ona sanki şöyle diyordu: *Bu şehri yok etmek mi istiyorsun Çamur Surat? Dene bakalım.*

Bir başka deyişle, burası ölümlülerin Koç Hedge şehriydi ama tabii boyu daha uzundu.

"Şu parka ineceğiz," dedi Leo palmiye ağaçlı yeşillik bir alanı işaret

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

edip. "Umarım Sis bizi bir güvercin gibi göstermez."

Percy keşke Jason'ın kız kardeşi Thalia da orada olsaydı diye düşündü. Sis'i, insanların ne görmesini istiyorsa ona dönüştürmek gibi bir yeteneği vardı. Percy bunda asla pek başarılı olamamıştı. Hep *Bana bakmayın, bana bakmayın,* diye düşünüyor, aşağıdaki Romalıların sabah trafiğinde şehirlerine inmek üzere olan kocaman, bronz bir kadırgayı fark etmemelerini umuyordu.

İçinden geçenler işe yaramış gibiydi. Yoldan kaçan arabalar ya da gökyüzünü işaret edip "Uzaylılar!" diye bağıran Romalılar görmüyordu. *2. Argo* yeşillik alana indi, kürekler içeri çekildi.

Trafiğin gürültüsü felaketti ama park huzurlu ve bomboş görünüyordu. Sollarında kalan yeşillik bir alan, bir tepedeki ağaçlara doğru eğim kazanıyordu. Yaklaşık dokuz-on metre yüksekliğindeki, kabarık bir örtü oluşturan tuhaf görünümlü çam ağaçlarının gölgesinde eski bir villa duruyordu. Ağaçlar Percy'ye annesinin ona küçükken okuduğu Dr. Seuss kitaplarındaki ağaçları anımsatmıştı.

Sağ tarafta, bir tepenin üstüne doğru kıvrılan, üstünde okçular için bölmeleri bulunan uzun, tuğladan yapılmış bir duvar yükseliyordu; burası Orta Çağ'dan ya da Antik Roma döneminden kalmış olabilirdi ama Percy emin değildi.

Kuzeyde, şehrin kıvrımlarının yaklaşık olarak bir buçuk kilometre ötesinde çatıların arasında yükselen Kolezyum tıpkı kartpostallardaki gibi görünüyordu. İşte o anda Percy'nin dizleri titremeye başladı. Gerçekten de Roma'daydı. Alaska'ya yaptığı yolculuğun egzotik olduğunu düşünmüştü ama artık eski Roma İmparatorluğu'nun göbeğinde, bir Yunan melezi için düşman bölgesindeydi. Aslında bu şehir de hayatını en az New York kadar şekillendirmişti.

Jason basamakları bir tünele açılan okçu duvarının dibini işaret etti.

"Sanırım nerede olduğumuzu biliyorum," dedi. "Orası Scipios'un Mezarı."

Percy kaşlarını çattı. "Scipio... Reyna'nın pegasusu mu?"

"Hayır," dedi Annabeth. "Onlar soylu bir Roma ailesiydi ve... Vay canına, burası inanılmaz bir yer."

Jason evet der gibi başını salladı. "Daha önce Roma haritalarını incelemiştim. Hep buraya gelmek istemiştim ama..."

Jason cümlesini tamamlamadı. Percy arkadaşlarına bakınca onların da en az kendisi kadar hayretler içinde olduğunu gördü. Başarmışlardı. Roma'ya, *gerçek* Roma'ya gelmişlerdi.

"Planı olan?" dedi Hazel. "Nico'nun en fazla günbatımına kadar vakti var. Tüm şehrin de bugün yok olması planlanıyor."

Percy silkindi. "Haklısın. Annabeth... Bronz haritandaki o noktayı buldun mu?"

Annabeth'in gri gözlerinde bir anda şimşekler çaktı. Percy bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu: *Ne dediğimi unutma. Rüyanı kendine sakla.*

"Evet," dedi dikkatle. "Tiber Nehri üstünde. Sanırım yerini bulabilirim ama bence..."

"Beni de götür," dedi Percy.

"Tabii." Annabeth gözleriyle onu boğmak üzereydi. "Ama..."

"Güvenli olmaz," diye lafını tamamladı Percy. "Bir melezin tek başına Roma'da olması güvenli değil. Seninle Tiber'e kadar gelirim. Sonra referans mektubunu kullanır, nehir tanrısı Tiberinus'la tanışırız. Belki bize yardım eder ya da bir tavsiyede bulunur. Oradan sonrasını tek başına halledersin."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Sessizce birbirlerine bakıp mücadele ettiler ama Percy pes etmedi. Annabeth'le çıkmaya başladığında annesi kafasına şunu sokmaya çalışmıştı: *Kız arkadaşını kapıya kadar geçirmen ince bir davranış olur.* Eğer annesinin dediği doğruysa, Annabeth'i efsanevi solo ölüm görevinin başlangıcına kadar götürmesi de ince bir davranış olacaktı.

"Tamam," diye homurdandı Annabeth. "Hazel, artık Roma'da olduğumuza göre Nico'nun yerini tam olarak gösterebilir misin?"

Hazel iki arkadaşının gösterisine dalmış, kendine gelmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Şey, yeterince yaklaşırsak bulabilirim gibi geliyor. Şehirde biraz dolaşmam gerek. Frank, benimle gelir misin?"

Frank'in yüzü aydınlandı. "Kesinlikle."

"Şey, bir de... Leo," dedi Hazel. "Belki sen de gelsen iyi olur. Balık sentor mekanik bir arızayla ilgili olarak yardımına ihtiyaç duyacağımızı söylemişti."

"Tamam, sorun değil," dedi Leo.

Frank'in gülümsemesi aniden Khrysaor'un maskesine benzer bir ifadeye dönüştü.

Percy ilişkiler konusunda bir dâhi sayılmazdı ama o bile üçü arasındaki gerginliği hissedebiliyordu. Atlantik'e açıldıklarından beri üçü de normal davranmıyordu. Mesele sadece Hazel'ın gönlünü kazanmak için yarışan iki çocuk değildi. Sanki üçü birbirine yapışmış, bir cinayet olayını çözmeye çalışıyor ama aralarından hangisinin kurban olacağına karar verememiş gibi davranıyorlardı.

Piper hançerini çekip tırabzanın üstüne koydu. "Jason'la ben de şimdilik gemiye göz kulak oluruz. Bakalım Katoptris bana neler gösterecek. Ama Hazel, Nico'nun yerini belirlerseniz, oraya sakın yalnız gitmeyin. Geri dönüp bizi de alın. Gigantlara karşı hep birlikte savaşmalıyız."

Piper herkesin bildiğin söylemedi: Hep birlikte savaşsalar bile yeterli olmayacaktı; onlara mutlaka bir tanrının yardım etmesi gerekiyordu. Percy bunu hatırlatmamaya karar verdi.

"İyi fikir," dedi. "Burada kaçta buluşalım?"

"Öğleden sonra saat üçte," dedi Jason. "Sanırım buluşabileceğimiz ve gigantlarla savaşmayı umacağımız en geç saat bu. Planda değişiklik yapmamızı gerektirecek herhangi bir şey olursa bir İris mesajı yollamaya çalışın."

Diğerleri tamam der gibi kafalarını salladılar ama Percy birkaçının Annabeth'e baktığını fark etti. Kimsenin söylemek istemediği bir başka şey de şuydu: Annabeth farklı bir plan uygulayacaktı. Saat üçte ya da daha sonra geri dönebilirdi veya hiç dönmeyebilirdi. Ama tek başına göreve gidip Athena Parthenos'u arayacağı kesindi.

Koç Hedge homurdandı. "Ben de hindistancevizlerini yiyecek vakit bulmuş olurum... Şey, yani geminin gövdesine yapışan hindistancevizlerini *temizlerim* demek istedim. Saçma bir şeyler yapacak olursanız sizi Styks Nehri buz tutana dek cezalandırırım."

Hayatlarını tehlikeye atmak üzereyken ceza alma fikri o kadar aptalcaydı ki Percy gülümsemeden edemedi.

"Geç kalmayız," dedi. Son kez bir arada duruyorlarmış gibi hissetmemeye gayret ederek arkadaşlarına baktı. "Bol şans millet."

Leo iskeleyi indirdi ve gemiden ilk inen Percy'yle Annabeth oldu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXXII

PERCY

Farklı şartlar altında Annabeth'le birlikte Roma'da dolaşmak harika olurdu. Kıvrılarak ilerleyen sokaklarda el ele yürümeye, arabalardan ve çılgın Vespa sürücülerinden kaçmaya çalıştılar; turist kafilelerinin arasından güçlükle geçip arabaların egzozlarından yayılan dumanı yutmamaya gayret ederek ve güvercin sürülerinin arasından geçerek ilerlediler. Ana caddelerdeki arabaların egzoz dumanından uzaklaştıklarında hava, fırından yeni çıkmış ekmek ve yeni kesilmiş çiçekler gibi kokuyordu.

Kolezyum'a yöneldiler çünkü orası kolay bulunabilecek bir yerdi ama oraya varmak Percy'nin umduğundan da zor oldu. Şehir yukarıdan ne kadar büyük ve karmaşık görünüyorsa, yerde durum daha da kötüydü. Birkaç kez kaybolup çıkmaz sokaklara girdiler. Tesadüfen muhteşem çeşmeler ve kocaman anıtlar keşfettiler.

Annabeth mimariyle ilgili düşüncelerini anlatıp duruyordu ama Percy gözlerini dört açmış etrafına bakınıyordu. Bir ara parıldayan mor renkli bir hayalet, yani bir Lar'ın bir apartmanın penceresinden onlara baktığını gördü. Bir başka sefer de muhtemelen bir nimfa ya da bir tanrıça olan beyaz elbiseli bir kadının, elinde meşum görünümlü bir hançerle halka açık bir parkın yıkık sütunları arasında dolandığını fark etti. Kimse onlara saldırmadığı halde Percy izlendiklerini ve onları izleyen kişilerin dostane olmadığını hissediyordu.

Nihayet Kolezyum'a vardıklarında, ucuz gladyatör kostümlü bir grup adam, ellerindeki plastik kılıçlar ve sopalarla kendilerini korumaya çalışan polisle kavga ediyordu. Percy neler olup bittiğini anlayamadı ama Annabeth'le birlikte yürümeye devam etmeye karar verdiler. Bazen ölümlüler canavarlardan bile tuhaf olabiliyordu.

Batıya doğru ilerleyip arada bir nehrin nerede olduğu sordular. Percy bir şapşallık ederek İtalya'da insanların İtalyanca konuştuklarını ama kendisinin tek kelime bile İtalyanca bilmediğini hiç düşünmemişti. Birkaç kere birileri sokakta yanlarına gelip bir şeyler sordu ama Percy şaşkın şaşkın onlar bakınca İngilizce konuşmaya başladılar.

Sonraki keşifleri şuydu: İtalya'da Euro geçerliydi ve Percy'de hiç Euro yoktu. İçecek satan bir turist büfesi bulduklarında buna iyice pişman oldu. Öğle vakti olduğunda ve hava iyice ısındığında, Percy keşke Diyet Kola'yla dolu bir kadırgada olsaydım, diye düşünmeye başladı.

Annabeth sorunu hemen çözdü. Sırtı çantasını karıştırıp Daedalus'un dizüstü bilgisayarını çıkardı ve birkaç komut yazdı. Bilgisayarın yanından plastik bir kart çıkıverdi. Annabeth sevinçle kartı salladı. "Uluslararası kredi kartı. Acil durumlar için."

Percy hayranlıkla ona baktı. "Bunu nasıl... Yok, boş ver. Bilmek istemiyorum. Sen muhteşem olmaya devam et."

İçeceklerin bir parça faydası oldu ama Tiber Nehri'ne vardıklarında hâlâ sıcaktan pişmiş ve susamış haldeydiler. Nehir taş bir setle çevriliydi. Ön tarafındaysa çeşitli depolar, apartmanlar, mağazalar ve kafeler vardı.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

Tiber geniş, tembel tembel akan, karamela renkli bir nehirdi. Kıyısına doğru birkaç uzun selvi ağacı eğilmişti. En yakındaki köprü daha yeniydi, demir kirişlerden yapılmıştı ama tam yanında nehrin ta ortasına kadar uzayan yıkı dökük, taş kemerler vardı. Bunlar Sezar döneminden kalmış harabelerdi.

"Burası," dedi Annabeth eski taş köprüyü işaret ederek. "Haritadan hatırladım. Şimdi ne yapacağız?"

Percy, Annabeth'in soruya kendisini de dâhil etmesine sevinmişti. Henüz onun yanından ayrılmak istemiyordu. İşin aslı, ayrılma vakti geldiğinde bunu nasıl yapacağını da bilemiyordu. Gaia'nın sözlerini hatırladı: *Sonun geldiğinde, yalnız mı olacaksın?*

Nehre baktı, tanrı Tiberinus'la nasıl iletişim kurabileceklerini düşündü. Nehre atlamaya niyeti yoktu. Tiber huysuz nehir ruhlarıyla karşılaştığı New York'taki Doğu Nehri kadar pis görünüyordu.

Yakınlardaki bir kafeyi ve nehre bakan masaları işaret etti. "Öğle yemeği vakti. Kredi kartını tekrar denesek nasıl olur?"

Öğle vakti olduğu halde kafe boştu. Nehri kenarındaki bir masaya yerleştiklerinde yanlarına hemen bir garson geldi. Onları gördüğünde, hele yemek yemek istediklerini söylediklerinde çok şaşırdı.

"Amerikalı mısınız?" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Evet," dedi Annabeth.

"Bir pizza harika olurdu," diye araya girdi Percy.

Garson sanki bir Euro bozukluğu yutmaya çalışıyormuş gibiydi. "Tabii, sinyor. Durun tahmin edeyim, yanında da Kola değil mi? Buzlu?"

"Harika," dedi Percy. Adamın neden ona surat ekşittiğini anlamamıştı. *Mavi* kola falan istediği yoktu ki.

Annabeth de bir panini ve maden suyu sipariş etti. Garson uzaklaştıktan sonra Percy'ye gülümsedi. "Sanırım İtalyanlar günün ilerleyen vakitlerinde yemek yiyorlar," dedi. "İçeceklerine de buz koymuyorlar. Bence pizzaları da sadece turistler için yapıyorlar."

"Olabilir," dedi Percy omuzlarını silkerek. "En iyi İtalyan yemeği pizza ama yemiyorlar demek, ha?"

"Bunu garsonun önünde söyleme sakın."

Masanın üstünde ellerini birleştirdiler. Percy, Annabeth'e günışığında bakarak mutlu olduğunu hissetti. Saçları hep parlak ve canlı görünürdü. Gözleri de gökyüzünün ve çakıl taşlarının rengine bürünür, kâh kahverengi kâh mavi görünürdü.

Gaia'nın Melez Kampı'nı yok etmek üzere olduğunu ona söylesem mi, diye düşündü ama sonra vazgeçti. Annabeth görev için yeterince endişeleniyordu zaten, canını daha fazla sıkmaya hiç gerek yoktu.

Ama Percy düşünmeye başladı... Khrysaor'un korsanlarını korkutup kaçırmamış olsalar, ne yaparlardı? Percy'yle Annabeth zincirlenip Gaia'nın adamlarına götürülürdü. Kanları eski topraklarda dökülürdü. Muhtemelen korkunç bir biçimde kurban edilmek üzere Yunanistan'a götürülürlerdi. Ama Annabeth'le daha önce de sayısız kere zor durumda kalmışlardı. Bir kaçış planı geliştirip günü kurtarabilirlerdi... Böylece Annabeth Roma'da tek başına görevi tamamlamak zorunda kalmazdı.

Sonunun ne zaman geleceği önemli değil, demişti Gaia.

Percy böyle düşünmenin korkunç bir şey olduğunu biliyordu ama neredeyse denizde tutsak alınmadıklarına üzülmeye başlamıştı. En azından o zaman Annabeth'le birlikte olabilirdi.

"Utanmamalısın," dedi Annabeth. "Khrysaor'u düşünüyorsun, değil mi? Kılıçlar her sorunu çözmez. Sonuç olarak bizi kurtardın."

Percy elinde olmadan gülümsedi. "Bunu *nasıl* yapıyorsun? Her za-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

man ne düşündüğümü biliyorsun."

"Seni tanıyorum."

Buna rağmen benden hâlâ hoşlanıyor musun? demek istedi Percy ama ağzını bile açmadı.

"Percy, bu görevin tüm sorumluluğunu tek başına yüklenemezsin. İmkânsız bir şey bu. Bu yüzden yedimiz birden buradayız ya? Athena Parthenos'u tek başıma aramama izin vermelisin."

"Seni çok özledim," dedi Percy. "Aylarca hasret çektim. Hayatımızın büyük bir kısmı elimizden alındı. Seni tekrar kaybedersem..."

Yemekleri geldi. Garson biraz sakinleşmiş gibiydi. İkisinin de şaşkın birer Amerikalı olduğunu kabullenip onları affetmeye ve nezaketi elden bırakmamaya karar vermiş olmalıydı.

"Çok güzel bir manzara," dedi başıyla nehri işaret ederek. "Afiyet olsun."

Garson gittikten sonra sessizce yemeklerini yediler. Pizza vasattı, üstünde fazla miktarda peynir olmayan, kare biçimli bir hamur parçası gibiydi. Belki de Romalılar bu yüzden pizza yemiyorlardır, diye düşündü Percy. Zavallılar.

"Bana güvenmelisin," dedi Annabeth. Percy onun sandviçiyle konuştuğunu sandı çünkü Annabeth gözlerine bakmıyordu. "Geri döneceğime inanmalısın."

Percy bir lokma daha yuttu. "*Sana* inanıyorum. Sorun bu değil. Ama nereye geri döneceksin?"

Bir Vespa sesi konuşmalarını böldü. Percy nehir kenarına baktı ve dikkat kesildi. Motosiklet eski bir modeldi: kocaman ve açık mavi renkliydi. Sürücüyse gri renkli ipek bir takım elbise giymiş bir adamdı. Arkasında saçlarını bir fularla örtmüş, ellerini adamın beline dolamış daha genç bir kadın vardı. Kafe masalarının arasından geçip Percy'yle Annabeth'in yanında durdular.

"Merhaba," dedi adam. Ses, tıpkı bir aktörünki gibi derin, hatta boğuktu. Briyantinli saçları kısaydı ve ince yüzünün gerisine doğru taranmıştı. 1950'lerde yayınlanan televizyon programlarında görülen yakışıklı ama bir yandan da sıradan bir görünümü vardı. Giysileri bile eski modaydı. Motordan indiğinde pantolonunun beli normalden daha yukarıda durduğu halde, bir salak gibi değil, erkeksi ve tarz sahibi görünmeyi başarmıştı. Percy adamın yaşını tahmin etmekte zorlanıyordu; otuzlarında olabilirdi ama giyim tarzı ve davranışları çok daha eskiye ait gibiydi.

Kadın da motordan indi. "*Harika* bir sabah geçirdik," dedi nefes nefese.

Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyordu ve o da adam gibi eski moda giysiler giymişti. Bileklerine kadar uzanan kadife çiçeği rengindeki eteği ve beyaz bluzu, kocaman deri bir kemerle tutturulmuştu ve kadın Percy'nin gördüğü en ince bele sahipti. Fularını çıkarınca dalgalı siyah saçlarının hiç bozulmadığı çıktı ortaya. Koyu renkli, ışıl ışıl gözleri ve harika bir gülümsemesi vardı. Percy bu kadından çok daha az peri gibi görünen gerçek perilerle karşılaşmıştı.

Annabeth elindeki sandviçi düşürdü. "Aman tanrılarım. Na-nasıl..." O kadar şaşırmıştı ki Percy bu iki kişiyi tanıyor olması gerektiği hissine kapıldı.

"Bana *tanıdık* geliyorsunuz," dedi. Onları televizyonda görmüş olabilirdi. Eski bir dizinin yıldızlarını andırıyorlardı ama bu mümkün değildi. Hiç yaşlanmamışlardı. Yine de eliyle adamı gösterip "*Mad Men*'deki aktör müsünüz siz?" diye sordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Percy!" Annabeth dehşete kapılmış gibiydi.

"Ne?" dedi Percy. "Fazla televizyon izlemem ki."

"O Gregory Peck!" Annabeth'in gözleri irileşmiş, ağzı ardına kadar açık kalmıştı. "Ve... *Aman tanrılarım!* Audrey Hepburn! Bu filmi biliyorum. *Roma Tatili.* Ama bu film 1950'lerde çekilmişti. Siz nasıl..."

"Ah tatlım!" Kadın bir hava ruhu gibi kendi etrafında dönüp masalarına oturdu. "Sanırım beni birisiyle karıştırdın. Adım Rhea Silvia. *Binlerce* sene önce, Romulus'la Remus'un annesiydim. Ama 1950'lerde yaşamış olabileceğimi düşünmen büyük incelik. Bu da kocam..."

"Tiberinus," dedi Gregory Peck. Erkeksi bir tavırla tokalaşmak için elini Percy'ye uzattı. "Tiber Nehri tanrısı."

Percy elini sıktı. Adam tıraş losyonu kokuyordu. Eh, kendisi de Tiber Nehri tanrısı olsaydı, kokuyu tıraş losyonuyla ört bas etmeye çalışırdı tabii.

"Şey, selam," dedi Percy. "İkiniz hep Amerikalı film yıldızları gibi mi görünürsünüz?"

"Öyle miyiz?" Tiberinus sırıtıp giysilerine baktı. "Aslında emin değilim. Batı medeniyetinin göçü iki yönde de ilerler. Roma dünyayı etkilemişti ama dünya da Roma'yı etkiledi. Son zamanlarda Amerika'nın büyük bir etkisi olduğunu söyleyebilirim. Yüzyıllardan sonra artık takip edemez oldum."

"Peki," dedi Percy. "Ama... Buraya yardım etmeye geldiniz, değil mi?"

"Nehir perilerim bana ikinizin burada olduğunu söylediler." Tiberinus koyu renkli gözlerini Annabeth'e çevirdi. "Harita yanında değil mi, canım? Ya referans mektubu?"

"Şey..." Annabeth ona mektupla bronz diski uzattı. Nehir tanrısına öyle dikkatle bakıyordu ki Percy tanrıyı kıskanmaya başladı.

"De-demek Athena'nın diğer çocuklarına da bu görevde yardım ettiniz," dedi Annabeth.

"Ah, canım!" Rhea Silvia adlı güzel kadın elini Annabeth'in omzuna koydu. "Tiberinus *her zaman* çok yardımseverdir. Biliyorsundur, çocuklarım Romulus'la Remus'u kurtarıp kurt tanrıça Lupa'ya getirmişti. Daha sonra da yaşlı kral Numen beni öldürmeye çalıştığında Tiberinus halime üzülüp benimle evlendi. O günden beri nehir krallığını onunla birlikte yönetiyorum. Rüya gibi bir adam!"

"Teşekkürler birtanem," dedi Tiberinus bilmiş bir gülümsemeyle. "Evet, Annabeth Chase, kardeşlerinin pek çoğuna yardım ettim... En azından görevlerine güvenle başlamalarına yardımcı oldum. Bazılarının sonradan korkunç bir biçimde ölmesi çok yazık. Neyse, belgelerin tamam. Gitsek iyi olacak. Athena'nın İşareti bekliyor!"

Percy Annabeth'in elini belki gereğinden de sıkı bir biçimde kaptı. "Tiberinus, bırak da onunla gideyim. Biraz daha."

Rhea Silvia tatlı tatlı güldü. "Ama gidemezsin şapşal çocuk. Gemine geri dönüp arkadaşlarını toparlamalısın. Gigantların karşısına çıkmalısın! Arkadaşın Piper'ın hançerinde yolu göreceksiniz. Annabeth'in izleyeceği yol farklı. Tek başına gitmesi gerek."

"Kesinlikle," dedi Tiberinus. "Annabeth tapınağın muhafızıyla tek başına karşılaşmalı. Tek yol bu. Percy Jackson, vazodaki arkadaşınızı kurtarmak için sandığından da az vakit kaldı. Acele etmen gerek."

Percy'nin pizzası midesine taş gibi oturmuştu. "Ama..."

"Merak etme Percy." Annabeth elini sıktı. "Bunu yapmam gerek."

İtiraz etmeye koyuldu ama Annabeth'in ifadesi onu susturdu. Annabeth çok korkuyordu ama bunu saklamak için de elinden geleni yapıyordu... Hem de onun için. Eğer Percy onun gitmesine karşı çıkacak

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

olursa Annabeth için her şeyi daha da zorlaştırabilirdi. Daha da kötüsü, onu kalmaya ikna edebilirdi. Sonra Annabeth hayatının en büyük mücadelesinden kaçtığını hissederdi... Tabii, Roma yerle bir olduktan ve Gaia uyanıp tüm dünyayı yok etmek üzereyken hayatta kalabilirlerse. Gigantları yenmenin anahtarı Athena heykelindeydi. Percy neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama bunu bulabilecek tek kişi Annabeth'ti.

"Haklısın," dedi zoraki bir biçimde. "Sağlıcakla kal."

Rhea Silvia duydukları çok saçmaymış gibi kıkırdadı. "Sağlıcakla mı kalsın? Daha neler! Ama gerekli tabii. Gel, Annabethciğim. Yolun nerede başladığını göstereceğiz sana. Sonra tek başına devam edeceksin."

Annabeth, Percy'yi öptü. Başka bir şey daha diyecekmiş gibi tereddüt etti. Sonra sırt çantasını alıp motosikletin arkasına bindi.

Percy olanlardan nefret ettiğini hissetti. Dünyadaki herhangi bir yaratıkla savaşmayı o ana tercih ederdi. Khrysaor'la yeniden kılıç savaşı yapmayı da tercih ederdi. Ama kendini, sandalyede oturup, Annabeth'in Gregory Peck ve Audrey Hepburn'la birlikte Roma sokaklarında ilerleyişini izlemeye zorladı.

XXXIII

ANNABETH

Annabeth her şeyin olduğundan da kötü olabileceğini düşündü. Korkunç bir solo göreve tek başına gitmek zorundaysa, en azından gitmeden önce Percy'yle birlikte Tiber kıyısında öğle yemeği yiyecek fırsatı olmuştu. Şimdi de Gregory Peck'le birlikte bir motosiklet turu atıyordu.

O eski filmi biliyor olmasının tek nedeni babasıydı. Son birkaç senedir, ikisi barıştığından beri birlikte vakit geçirmeye başlamışlardı ve Annabeth babasının romantik bir yanı olduğunu öğrenmişti. Evet, babası askeri tarihi, silahları ve çift kanatlı uçakları severdi ama eski filmleri, özellikle de 40'ların ve 50'lerin romantik komedi filmlerini de severdi. *Roma Tatili* isimli film en sevdiklerinden biriydi. Annabeth'e bu filmi izletmişti.

Annabeth filmin konusunun aptalca olduğunu düşünmüştü: Bir prenses, koruyucularından kaçıp Roma'da yaşayan Amerikalı bir gazeteciye âşık oluyordu. Ama Annabeth babasının bu filmi neden sevdiğinden şüphelenmişti, çünkü ona tanrıça Athena'yla yaşadığı aşkı hatırlatıyordu: Bu da mutlu sona ulaşmayacak bir başka imkânsız ilişkiydi. Hem

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

babası da Gregory Peck'e hiç benzemiyordu.

Athena da Audrey Hepburn'e benzemiyordu. Ama Annabeth kişilerin görmek istediklerini gördüklerini biliyordu. Algılarının Sis tarafından bozulmasına gerek yoktu.

Açık mavi renkli motosiklet Roma sokaklarında ilerlerken tanrıça Rhea Silvia bıkmadan usanmadan şehrin yüzyıllardır nasıl değiştiğini anlattı.

"Sublician Köprüsü şuradaydı," dedi Tiber Nehri'ndeki bir kıvrımı işaret ederek. "Bilirsin ya, Horatius ve iki arkadaşı şehri istilacı bir orduya karşı savunmuşlardı. İşte, o kesinlikle cesur bir Romalıydı!"

"Bak tatlım," dedi Tiberinus, "şurası da Romulus'la Remus'un kıyıya çıktığı yer."

Birkaç ördeğin plastik ambalajlardan ve şeker kâğıtlarından bir yuva yapmaya çalıştığı, nehir kenarındaki bir noktadan söz ediyordu.

"A, evet," dedi Rhea Silvia tatlı tatlı içini çekerek. "Bebeklerimin kıyıya çıkmasını ve kurtların onları bulmasını sağlayacak kadar iyi yürekli davranmıştın."

"Rica ederim birtanem, hiçbir şey değildi," dedi Tiberinus.

Annabeth başının dönmeye başladığını hissetti. Nehir tanrısı binlerce sene öncesinden, o bölgede bataklıktan ve belki gecekondulardan başka bir şey bulunmadığı bir zamandan bahsediyordu. Tiberinus birisi dünyanın en muhteşem imparatorluğunu kuracak olan iki bebeğin hayatını kurtarmıştı. *Hiçbir şey değildi* tabii.

Rhea Silvia büyük, modern bir binayı işaret etti. "Burası da eskiden Venüs'ün tapınağıydı. Sonra bir kilise, daha sonra da bir saraya dönüştürüldü. Şurası da..."

"Lütfen," dedi Annabeth. "Başım dönmeye başladı."

Rhea Silvia güldü. "Özür dilerim tatlım. Burası tarih katmanlarıyla dolu ama Yunanistan'a kıyasla hiçbir şey değil. Roma da kerpiç kulübelerden başka bir şey yokken Atina eski bir şehirdi. Hayatta kalırsan sen de göreceksin."

"Bana hiç yardımcı olmuyorsunuz," dedi Annabeth.

"Geldik," dedi Tiberinus. Duvarları kirlenmiş ama yine de güzel görünen, büyükçe mermer bir binanın önüne çekti. Romalı tanrıların süslü oyma resimleri çatının kenarlarını çevreliyordu. Devasa büyüklükteki asansör de demir parmaklıklarla çevriliydi ve üstüne kocaman kilitler asılmıştı.

"Oraya mı gireceğim?" diye sordu Annabeth. Keşke Leo yanımda olsaydı ya da en azından alet kemerinden bir kesici alsaydım, diye düşündü.

Rhea Silvia ağzını kapatıp kıkırdadı. "Hayır tatlım. *Oraya* girmeyeceksin. *Altına* ineceksin."

Tiberinus binanın yan tarafındaki taş basamakları işaret etti; bina Manhattan'da olsaydı basamaklar bir bodrum katına iniyor olurdu.

"Roma'nın yukarısı karmakarışıktır," dedi Tiberinus. "Ama yeraltına kıyasla hiçbir şey sayılmaz. Gömülü şehre inmelisin Annabeth Chase. Yabancı tanrının sunağını bul. Senden öncekilerin başarısızlıkları sana yol gösterecek. Ondan sonra da... Sonrasını bilemiyorum."

Annabeth sırt çantasının daha da ağırlaştığını hissetti. Günlerdir bronz haritayı inceliyor, Daedalus'un dizüstü bilgisayarında araştırma yapıyordu. Ne yazık ki öğrendiği son bilgiler, bu görevin başarıyla tamamlanmasını imkânsız gösteriyordu.

"Kardeşlerim... Hiçbiri tapınağa girmeyi başaramadı, değil mi?"

Tiberinus başını salladı. "Evet ama bunu başarırsan ucundaki ödülü biliyorsun."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Evet," dedi Annabeth.

"Yunanistan'ın ve Roma'nın çocuklarına barış getirebilir," dedi Rhea Silvia. "Yaklaşan savaşın seyrini değiştirebilir."

"Hayatta kalırsam," dedi Annabeth.

Tiberinus hüzünle başını salladı. "Karşılaşacağın muhafızın kim olduğunu da biliyorsun çünkü, değil mi?"

Annabeth Sumter Kalesi'ndeki örümcekleri ve Percy'nin rüyasında gördüğü o tıslama sesini hatırladı. "Evet."

Rhea Silvia kocasına baktı. "Cesur bir kız. Belki de diğerlerinden daha güçlüdür."

"Umarım," dedi nehir tanrısı. "Hoşça kal Annabeth Chase. İyi şanslar.

Rhea Silvia neşeyle şakıdı. "Harika bir öğleden sonra planı yaptık! Dosdoğru alışverişe!"

Gregory Peck ve Audrey Hepburn böylece açık mavi renkli motosikletle uzaklaştılar. Annabeth dönüp basamaklardan tek başına inmeye başladı.

Annabeth birçok kez yeraltına inmişti. Ama basamakları yarıladığında tek başına bir göreve gideli aradan ne kadar zaman geçtiğini fark etti. Donakaldı.

Tanrılarım, diye düşündü... Çocukluğundan beri öyle bir şey yapmamıştı. Evden kaçtıktan sonra birkaç hafta kendi başına hayta kalmayı başarmış, ara sokaklarda yaşamış ve canavarlardan saklanmıştı; sonra, Thalia ve Luke onu kanatlarının altına almışlardı. Ondan sonra da melez Kampı'na gitmiş, on iki yaşına kadar orada yaşamıştı. Kampta verilen görevlere de hep Percy ya da diğer arkadaşlarıyla gitmişti.

En son bu kadar korktuğunda ve yalnız hissettiğinde yedi yaşındaydı. Thalia ve Luke'la birlikte Brooklyn'de bir kiklop inine girdikleri günü hatırladı. Thalia ve Luke yakalanmışlardı ve Annabeth'in onları kurtarması gerekmişti. Harap haldeki malikânenin karanlık bir köşesinde tir tir titreyerek beklerken kiklopların arkadaşlarının seslerini taklit edişini ve gizlendiği yerden çıkması için onu kandırmaya çalıştıklarını hatırladı.

Ya bu da bir tuzaksa, diye düşündü. Ya Athena'nın diğer çocukları Tiberinus ve Rhea Silvia onları bir tuzağa yönlendirdiği için ölmüşlerse? Gregory Peck ve Audrey Hepburn böyle bir şey yaparlar mıydı? Kendini ilerlemeye zorladı. Başka seçeneği yoktu. Athena Parthenos gerçekten de aşağıdaysa, savaşın kaderine karar verecekti. Daha da önemlisi, annesine yardımcı olabilirdi. Athena'nın ona *ihtiyacı* vardı.

Basamakların dibinde, üstünde demir bir halka bulunan eski, ahşap bir kapı duruyordu. Demir halkanın üstünde de bir anahtar deliği olan metal bir plaka vardı. Annabeth kilidi nasıl açabileceğini düşündü ama halkaya dokunur dokunmaz kapının ortasında alevden bir şekil belirdi: Athena'nın baykuşunun silueti. Anahtar deliğinden dumanlar çıktı. Kapı içe doğru açıldı.

Annabeth son bir kez yukarı baktı. Merdivenlerin tepesinde, gökyüzünün masmavi olduğunu gördü. Ölümlüler ılık öğleden sonrasının keyfini çıkarıyor, çiftler kafelerde el ele tutuşmuş oturuyor olmalıydılar. Turistlerse mağazalara ve müzelere akın ediyorlardı muhtemelen. Sıradan Romalılar günlük işlerini yapıyorlar, ayaklarının altındaki binlerce senelik tarihe aldırış etmeden, hâlâ orada cirit atan ruhlardan, tanrılardan ve canavarlardan ya da bir grup melez gigantları durdurmadığı takdirde, şehirlerinin o gün yok olacağından bihaber halde hayatlarına devam ediyorlardı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Annabeth kapıdan içeri girdi.

Kendini mimari bir sayborg olan bir bodrum katının içinde buluverdi. Eski tuğla duvarlar, elektrik kabloları ve su borularıyla kaplıydı. Tavanı çelik kirişler ve eski granit Roma sütunları destekliyordu. Bodrum katının ön yarısı sandıklarla doluydu. Annabeth sırf meraktan birkaçını açtı. Bazılarının içinde rengârenk iplik yumakları vardı; bunlar uçurtmalar ya da elişi projelerinde kullanılan ipliklere benziyordu. Diğer sandıklar da ucuz, plastik gladyatör kılıçları duruyordu. Belki de burası bir ara bir hediyelik eşya dükkânının deposuydu.

Bodrum katının arka tarafındaki zemin kazılmış, daha da derinlere inen beyaz taştan başka basamaklar çıkmıştı ortaya.

Annabeth sessizce basamakların yanına ilerledi. Hançerinden yansıyan ışığa rağmen içerisi epey karanlıktı. Elini duvarda gezdirip bir ışık düğmesi buldu.

Işığı yaktı. Parlak beyaz flüoresanlar basamakları aydınlattı. Aşağıda geyikler ve faunlarla süslü mozaik bir zemin olduğunu gördü; belki de burası, sandıklar dolusu sicim ve plastik kılıçla dolu bu modern bodrum katının altında gizli kalmış eski bir Roma villasının bir odasıydı.

Aşağı inmeye başladı. Oda altı metrekare kadardı. Duvarlar eskiden parlak bir renge boyanmıştı ama fresklerin çoğu ya dökülmüş ya da silikleşmişti. Tek çıkış yolu mozaiklerin kırıldığı bir köşeye kazılmış bir çukurdu. Annabeth çukurun yanına çömeldi. Aşağıda daha büyük bir mağara vardı ama dibini göremiyordu.

Dokuz-on metre aşağıda su aktığını duydu. Ama içerisi kanalizasyon gibi kokmuyordu; burnuna sadece durgun ve küflü bir su kokusu geliyordu. Belki de su kemerinden akan durgun suyun kokusuydu. Ama aşağı herhangi bir iniş yolu yoktu.

"Atlamayacağım," dedi kendi kendine.

Ona yanıt verir gibi, karanlıkta bir şey parıldadı. Athena'nın İşareti mağaranın dibinde parıldayarak on iki metre aşağıdaki bir yeraltı kanalının yanında ışıldayan tuğla duvarı aydınlattı. Ateşli baykuş sanki onunla dalga geçiyordu: *Buradan evlat. Bir şeyler düşünsen iyi olacak.*

Annabeth seçeneklerini düşündü. Atlamak çok tehlikeli olabilirdi. Merdiven ya da halat yoktu. Tavandaki metal kirişlerden birini alıp bir direk olarak kullanmayı düşündü ama kirişlerin hepsi yerine mıhlanmıştı. Hem binanın üstüne çökmesini de istemiyordu.

Sıkıntı hissi tahtakuruları gibi içini kemirmeye başladı. Hayatını diğer melezlerin olağanüstü güçler geliştirmesini izleyerek geçirmişti. Percy suyu kontrol edebiliyordu. Orada olsaydı su seviyesini yükseltir ve aşağı inerdi. Söylediğine göre Hazel yeraltında yolunu kesin olarak bulabiliyor, hatta tüneller oluşturabiliyor ya da yönlerini bile değiştirebiliyordu. Hazel burada olsa kendine rahatlıkla yeni bir yol açabilirdi. Leo alet kemerinden doğru aletleri çıkarıp aşağı inebilmek için bir şeyler inşa ederdi. Frank bir kuşa dönüşürdü. Jason rüzgârı kontrol edip aşağı süzülürdü. Piper bile büyükonuşunu kullanabilirdi ve Tiberinus'la Rhea Silvia'yı biraz daha yardımcı olmaya ikna edebilirdi.

Peki, kendisi ne yapabilirdi? Özel bir şey yapmayan bronz bir hançeri ve lanetli gümüş bir parası vardı. İçinde Daedalus'un dizüstü bilgisayarının, bir su matarasının, acil durumlarda kullanmak üzere birkaç ambrosianın ve bir kutu kibritin bulunduğu bir sırt çantası vardı; muhtemelen, bunlar işe yaramazdı ama babası her koşulda ateş yakabilmesi gerektiğini sokmuştu aklına.

Hiçbir olağanüstü gücü yoktu. New York Yankees görünmezlik kepi bile artık işe yaramıyordu ve *2. Argo*'daki kamarasında kalmıştı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Zekân, dedi içinden bir ses. Annabeth, acaba Athena mı konuşuyor, diye düşündü ama büyük bir ihtimalle sadece öyle olduğunu umuyordu.

Zekâ... Athena'nın en sevdiği kahraman Odiseus gibi. Odiseus, Truva Savaşı'nı gücüyle değil, zekâsıyla kazanmıştı. Karşısına çıkan yaratıkların ve zorlukların hepsini kıvrak zekâsıyla alt etmişti. Athena *buna* değer verirdi.

Bilgeliğin kızı yürüyecek tek başına.

Bu dize başkalarından söz etmiyordu. Annabeth bunun özel güçlere sahip olmadan görevi yerine getirmek anlamına geldiğini fark etti.

Pekâlâ... Aşağı nasıl sağ salim inecek ve gerektiği takdirde yukarı çıkmanın bir yolunu bulacaktı?

Tekrar bodrum katına çıkıp açtığı sandıklara baktı. Uçurtma ipleri ve plastik kılıçlar. Aklına gelen fikir o kadar saçmaydı ki neredeyse kendi kendine gülecekti ama yine de hiçbir şey yapamamaktan daha iyiydi.

Derhal işe koyuldu. Elleri ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Leo geminin makinelerinde ya da bilgisayarda mimari planlar çizdiğinde olduğu gibi, bazen her şeyi kendiliğinden yapabiliyordu. Daha önce hiç uçurtma ipinden ve plastik uçurtmalardan bir şey yapmamıştı ama kolayca ve doğal bir biçimde yapıyordu. Birkaç dakika içinde, yarım tomar iplik ve bir sandık plastik kılıç kullanarak eğreti bir ip merdiven yapmıştı: ipleri örüp sağlamlaştırdığı halde çok kalın olmamıştı; kılıçları da yarım metrelik aralıklarla el ve ayak tutacakları olarak iplere bağlamıştı.

İp merdiveni denemek için bir tarafını bir destek sütununa bağlayıp tüm ağırlığını verdi. Plastik kılıçlar eğrildi ama daha iyi tutunabileceği şekilde iplerdeki düğümleri sıkılaştırdı. İp merdivenin tasarım ödülü almayacağı kesindi ama en azından mağaraya düşmeden inebilirdi. İlk

önce sırt çantasını geriye kalan uçurtma ipleriyle doldurdu. Nedenini bilmiyordu ama ipler bir malzeme daha demekti ve ağır da değildi.

Mozaik zemindeki çukura doğru gitti. İp merdivenin bir ucunu en yakındaki kirişe bağladı, merdiveni mağaraya doğru fırlattı ve aşağı inmeye başladı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXXIV

ANNABETH

Annabeth havada asılıyken ve bir oraya bir buraya sallanan ip merdivenden ağır ağır aşağı inerken Kheiron'un onca sene Melez Kampı'nda verdiği tırmanma derslerine şükretti. Yüksek sesle sık sık halata tırmanmanın bir canavarı yenmesine yardımcı olmayacağını söylemişti. Kheiron'sa sanki o günün geleceğini biliyormuş gibi gülümsemekle yetinmişti.

Annabeth nihayet zemine indi. Tuğla duvarın kenarına tutunmayı başaramayıp kanala düştü ama kanalın sadece birkaç santim yüksekliğinde olduğunu fark etti. Spor ayakkabılarının içine buz gibi sular doldu.

Parıldayan hançerini havaya kaldırdı. Sığ kanal tuğladan yapılmış bir tünelin ortasından devam ediyordu. Her metrede bir, duvarlardan fırlayan seramik borular vardı. Boruların eski Roma su tesisatına ait su boruları olduğunu tahmin etti ama yüzyıllarca inşa edilmiş diğer borularla, bodrum katlarıyla ve kanalizasyon kanallarıyla birlikte bunun gibi bir tünelin yeraltında ayakta kalması ona şaşırtıcı gelmişti.

Aklına aniden gelen bir fikir onu sudan daha fazla ürpertti. Birkaç sene önce, Percy'yle birlikte Daedalus'un labirentinde bir göreve gitmişlerdi; labirent kuvvetli büyülerin yapıldığı, tuzakların bulunduğu ve Amerika'nın tüm şehirlerinin altında mevcut olan gizli bir tüneller ve odalar ağıydı.

Daedalus Labirent Savaşı'nda ölünce labirentin tamamı çökmüştü; daha doğrusu, Annabeth öyle olduğunu sanıyordu. Peki, bu olay ya sadece Amerika'da olduysa? Ya burası labirentin eski bir versiyonuysa? Daedalus ona bir keresinde labirentin canlı olduğunu söylemişti. Sürekli büyüyor ve değişiyordu. Belki de labirent de canavarlar gibi tekrar oluşabiliyordu. İşte bu mantıklıydı. Labirent, Kheiron'un deyimiyle arketip bir güçtü, yani asla ölemezdi.

Eğer burası labirentin bir parçasıysa...

Annabeth o anda bunu düşünmemeye karar verdi ama izlediği yönün çok tutarlı olmadığına da karar verdi. Labirent mesafeleri anlamsız kılıyordu. Dikkatli olmazsa yanlış yöne doğru altı metre yürür ve kendini bir anda Polonya'da bulabilirdi.

İşi sağlama almak için ip merdiveninin sonuna yeni bir ip yumağı bağladı. İlerledikçe ipi ardından serbest bırakacaktı. Eski bir numaraydı ama işe yarıyordu.

Hangi yöne gideceğini düşündü. Tünel her iki yöne doğru da ilerliyordu. Derken Athena'nın İşareti on beş metre kadar solunda beliriverdi. Annabeth, baykuşun parıldayan gözerliyle, *Derdin ne? Acele etsene!* der gibi baktığına yemin edebilirdi.

O baykuştan gerçekten de nefret etmeye başlamıştı.

Baykuşun olduğu yere vardığında iz silinmişti ve Annabeth'in ip yumağı tükenmişti.

İpin ucuna yeni bir yumak bağlamak üzereyken tünele göz attı. Tuğla duvarda bir çekiçle açılmış bir oyuğa benzer, kırık bir bölüm vardı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Göz atmak için oraya yöneldi. Hançerini bir ışık kaynağı olarak deliğin içine sokunca dar ve uzun, mozaik zeminli, boyalı duvarları olan ve her iki yanında sıralar bulunan bir oda gördü. Oda tıpkı bir metro treni vagonuna benziyordu. Bir şeyin ısırmayacağını umarak kafasını delikten içeri soktu. Odanın yakın tarafında tuğlalardan örülmüş bir kapı vardı. Diğer ucundaysa taş bir masa ya da bir sunak duruyordu.

Hmm... Su tüneli devam ediyordu ama Annabeth doğru yolu bulduğundan emindi. Tiberinus'un ne dediğini hatırladı: *Yabancı tanrının sunağını bul.* Sunak odasından çıkış yok gibi görünüyordu ama duvardaki deliğin hemen altında bir sıra duruyordu. Rahatlıkla yukarı tırmanabilirdi.

İpi tutarak delikten aşağı indi.

Odanın tavanı tuğla kemerli ve varil şekilliydi ama Annabeth kirişlerin duruşundan hoşlanmadı. Tam kafasının üstünde, tuğla duvara en yakın olan kemerdeki kapak taşı ortasından çatlamıştı. Gerilim kırmaları tavan boyunca ilerliyordu. Oda iki bin senedir bozulmamış olabilirdi ama Annabeth orada yine de uzun süre durmamaya karar verdi. Hiç belli olmaz, tavan iki dakika sonra çökebilirdi.

Zemin üstünde bir zaman çizgisi gibi dizilmiş yedi ayrı resim bulunan, uzun ve dar bir mozaikten oluşuyordu. Annabeth'in ayaklarının dibinde bir kuzgun resmi vardı. Ondan sonraki de bir aslan resmiydi. Birkaç diğer resim çeşitli silahları olan Romalı savaşçıları andırıyordu. Diğerleriyse ayrıntıları seçilemeyecek kadar silinmiş ya da tozla kaplanmıştı. Tünelin iki yanına dizilmiş sıralar kırık çanak çömlekle kaplıydı. Duvarlarda bir şöleni temsil eden resimler vardı: Bir dondurma kepçesini andıran, kıvrık bir kasket giymiş, cüppeli bir adam, güneş ışınları saçan bir başka adamın yanında oturuyordu. Etraflarında meşale taşıyıcıları, uşaklar ve arka planda da karga ve aslan gibi hayvanlar vardı.

Annabeth resmin neyi anlatmak istediğini anlayamadı ama ona bildiği herhangi bir Yunan efsanesini hatırlatmadı.

Odanın karşı tarafındaki sunağın üstünde, kıvrık kasketli adamı bir bıçağı bir boğanın boğazına tutarken gösteren süslü bir fresk vardı. Sunağın üstünde, havaya kaldırdığı ellerinde bir hançerle meşale bulunan ve dizlerine kadar yere gömülmüş bir adamın heykeli duruyordu. Annabeth bunların da ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Sunağa doğru bir adım daha attı. Ayağının altından *ÇIT* diye bir ses çıktı. Yere bakınca ayağını bir insan kaburgasına geçirdiğini fark etti.

Annabeth çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Daha az önce yere baktığında kemik falan görmemişti. Ama zemin birden kemiklerle kaplanmıştı. Kaburga kemiğinin eski olduğu belliydi. Ayağını geri çekince kemik un ufak oldu. Yakınında kendi hançerine benzer bronz bir hançer duruyordu. Ya ölen kişiye aitti ya da onu öldüren şeydi.

Hançerini önüne tutup yolu aydınlatmaya çalıştı. Mozaik yolun biraz ilerisinde, Rönesans dönemi tarzını anımsatan süslü, kırmızı renkli bir yelek giymiş, daha az parçalanmış bir iskelet vardı. Fistolu yakası ve kafatası sanki saçlarını bir meşaleyle yıkamış gibi fena halde yanmıştı.

Harika, diye düşündü Annabeth. Sunağın üstündeki, elinde bir meşale ve hançer tutan adam heykeline baktı. Bu bir sınav olmalı, diye düşündü. Belli ki bu iki adam sınavı geçememiş. Düzeltme: Sadece iki adam değil. Sunağa kadar daha bir sürü farklı giysili iskelet duruyordu. İskeletleri sayamadı ama bunların aynı görevi yerine getirmek için oraya gelen melezler, Athena'nın çocukları olduğundan emindi.

Cesur bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak sunaktaki heykele "Zeminindeki iskeletlerden biri olmayacağım," diye bağırdı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Bir kız, dedi odada yankılanan cılız bir ses. *Kızların girmesi yasaktır.*

Bir kız melez, dedi ikinci bir ses. *Affedilemez.*

Oda zangırdadı. Çatlak tavandan sıvalar döküldü. Annabeth derhal içeri girdiği deliğe koştu ama delik kapanmıştı. İpi de kopmuştu. Sıranın üstüne çıkıp deliğin yok oluşunun bir yanılsama olduğunu umarak duvarı yumruklamaya başladı ama duvar kaskatıydı.

Tuzağa yakalanmıştı.

Sıraların arasında bir düzine kadar hayalet belirdi; bunlar tıpkı Jüpiter Kampı'nda gördüğü Lar'lar gibi mor renkli Roma togaları giymiş hayaletlerdi. Annabeth toplantılarını bölmüş gibi dik dik ona baktılar.

Annabeth yapabileceği tek şeyi yaptı. Sıradan inip sırtını tuğla duvara yasladı. Cesur görünmeye çalıştı ama mor renkli hayaletlerin ters bakışları ve ayaklarının dibindeki iskeletler, bir köşeye sinip çığlık atmak istemesine neden oluyorlardı.

"Ben Athena'nın çocuklarından biriyim," dedi mümkün mertebe cesur bir sesle.

"Bir Yunanlı," dedi hayaletlerden biri tiksintiyle. "Daha da kötü."

Odanın diğer tarafında duran yaşlıca bir hayalet güçlükle ayağa kalktı (hayaletlerde de mi romatizma oluyordu yoksa?) ve kapkara gözlerini Annabeth'e dikip sunağa doğru ilerledi. Annabeth'in aklından geçen ilk şey, adamın papaya benzediğiydi. Üstünde parıltılı bir cüppe, sivri uçlu bir şapka ve bir çoban değneği vardı.

"Burası Mithras'ın mağarası," dedi yaşlı hayalet. "Kutsal ayinlerimizi böldün. Sırlarımızı görüp de sağ kalman imkânsız."

"Sırlarınızı görmek istemiyorum," dedi Annabeth. "Athena'nın İşareti'nin izliyorum. Bana çıkışı gösterirseniz hemen gideceğim."

Sesinin sakin çıkmasına kendisi de şaşırmıştı. Oradan nasıl çıkacağını bilemiyordu ama kardeşlerinin başaramadığını başarması gerektiğini biliyordu. Yolu ilerilere uzanıyordu – Roma'nın yeraltı katmanlarının daha da derinlerine gidiyordu.

Senden öncekilerin başarısızlıkları sana yol gösterecek, demişti Tiberinus. *Sonra... Sonrasını bilmiyorum.*

Hayaletler kendi aralarında Latince bir şeyler konuştular. Annabeth kız melezler ve Athena'yla ilgili birkaç tatsız laf edildiğini anlayabildi.

Nihayet, papa şapkası takmış olan yaşlı hayalet, çoban değneğini yere vurdu. Diğer Lar'lar sus pus kesildiler.

"Yunan tanrıçanın gücü burada geçmez," dedi papa. "Mithras, Romalı savaşçıların tanrısıdır! Lejyon ve imparatorluğun tanrısıdır!"

"Ama Mithras Romalı bile değildi!" dedi Annabeth. "Pers değil miydi?"

"Yalan!" diye bağırdı yaşlı adam değneğini birkaç kez daha yere vurarak. "Mithras bizi korur! Ben bu kardeşliğin *pederiyim*..."

"Babasısınız," dedi Annabeth.

"Lafımı kesme! *Peder* olarak sırlarımızı korumak zorundayım."

"Hangi sırlar?" diye sordu Annabeth. "Bir mağarada oturan bir düzine kadar togalı ölü adam olduğunuz sırrı mı?"

Hayaletler *peder* onları bir taksi çağırır gibi ıslık çalıp kontrol altına alana dek bir şeyler mırıldanıp sızlandılar. Yaşı adamın ciğerleri sağlamdı doğrusu. "Belli ki inançsızsın. Diğerleri gibi ölmen gerekiyor."

Diğerleri gibi. Annabeth iskeletlere bakmamaya gayret etti.

Zihni son sürat çalışmaya başladı, Mithras hakkında ne biliyorsa hatırlamaya çalıştı. Mithras'ın gizli bir savaşçılar kültü vardı. Lejyonda popülerdi. Bir savaş tanrıçası olarak Athena'ya destek verenlerdendi. Afrodit ondan Charleston'daki çay partisinde söz etmişti. Bunlar haricinde Annabeth onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Mithras, Melez

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Kampı'nda söz ettikleri tanrılardan biri değildi. Daedalus'un dizüstü bilgisayarında araştırma yapmasını hayaletlerin bekleyeceğine ihtimal vermiyordu.

Yerdeki mozaiğe baktı: Peş peşe dizilmiş yedi resmi inceledi. Hayaletlere bakıp hepsinin togasında aynı arma olduğunu fark etti. Armanın üstünde bir kuzgun, bir meşale ya da bir yay vardı.

"Geçiş töreni yapıyorsunuz," deyiverdi. "Üyeliğin yedi aşaması. En üst seviyede *peder* var."

Hayaletler neye uğradıklarını şaşırdılar. Sonra bir ağızdan bağrışmaya başladılar. İçlerinden biri "Bunları nereden biliyor?" dedi. "Kız sırrımızı biliyor!"

"Sessiz olun!" diye bağırdı peder.

"Ama sınavlarımızı da biliyor olabilir!" diye bağırdı bir diğeri.

"Sınavlar!" dedi Annabeth. "Evet, onları da biliyorum!"

Hayaletler yine afalladılar.

"Saçma!" diye bağırdı peder. "Kız yalan söylüyor!" Athena'nın kızı, ölümünü kendin seç. Seçmezsen tanrı nasıl öleceğini söyleyecek!"

"Ateş ya da hançer," diye tahmin yürüttü Annabeth.

Bu sefer, peder bile şaşırmıştı. Belli ki daha önceki cezaların yerde yatan kurbanlarını hatırlamıyordu.

"Na-nasıl bildin?" Yutkundu. "Kimsin sen?"

"Athena'nın çocuklarından biriyim," dedi Annabeth tekrar. "Ama herhangi bir çocuğu değilim. Ben... Şey, *rahibeyim.* Hem de *baş rahibeyim.* Bunlar benim için sır mır değil. Mithras benden hiçbir şey gizleyemez."

"*Başrahibe!*" diye bağırdı hayaletlerden biri korkuyla. "Yüce rahibe!"

"Öldürün onu!" diye hayaletlerden biri ellerini öne uzatarak ileri atıldı ama Annabeth'in içinden geçti.

"Ölüsün," dedi Annabeth. "Otur yerine." Hayalet utanıp yerine geçti.

"Seni bizim öldürmemiz gerekmiyor," diye bağırdı peder. "Bunu bizim için Mithras yapar!"

Sunaktaki heykel parıldamaya başladı.

Annabeth ellerini arkasındaki tuğla duvara yasladı. Çıkışın orası olması gerekiyordu. Sıvalar dökülüyordu ama kaba kuvvetle duvarı yıkabileceği kadar da çürük değildi.

Çaresizlik içinde etrafına bakındı: Çatlak tavana, zemindeki mozaiğe, duvarlardaki resimlere ve yontulmuş sunağa tekrar baktı. Parçaları bir araya getirmeye çalışarak konuşmaya başladı.

"Fayda etmez," dedi. "Her şeyi biliyorum. Üyelerinizi ateşle sınavdan geçiriyorsunuz çünkü meşale, Mithras'ın sembolü. Diğer sembolü de hançer, zaten bu yüzden hançerle de sınavdan geçirebiliyorsunuz. Beni tıpkı... Tıpkı Mithras'ın kutsal boğayı öldürdüğü gibi öldürmek istiyorsunuz."

Annabeth tamamen tahminde bulunmuştu ama sunakta Mithras bir boğayı öldürürken resmedildiği için Annabeth bunun önemli olduğunu düşünmüştü. Hayaletler cıyaklayıp elleriyle kulaklarını kapattılar. Bazıları kötü bir rüyadan uyanmak istermiş gibi suratlarını tokatladı.

"Yüce rahibe biliyor!" dedi içlerinden biri. "İmkânsız!"

Etrafına bir baksana salak, diye düşündü Annabeth cesaretini topladığını hissederek.

Az önce konuşan hayalete dik dik baktı. Üstündeki togada bir kuzgun arması vardı; ayaklarının dibinde duran resimdeki sembolün aynısıydı.

"Sen sadece bir kuzgunsun," dedi Annabeth. "En alt seviyedesin. Sessiz ol da pederinizle konuşayım."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hayalet irkildi. "Merhamet eyleyin! Merhamet eyleyin!"

Odanın ön tarafında duran peder ya öfkeden ya da korkudan titremeye başladı. Kafasındaki papa şapkası içi boşalmak üzere olan bir benzin göstergesi gibi yana yatmıştı. "Gerçekten de çok şey biliyorsun yüce rahibe. Bilgeliğine diyecek yok ama bu, buradan çıkmaman için daha da iyi bir sebep. Dokumacı bizi geleceğine dair uyarmıştı..."

"Dokumacı..." Annabeth korkuyla pederin neden söz ettiğini fark etti: Percy'nin rüyasında karanlıkta duran şey, tapınağın muhafızı. Bu sefer, yanıtı bilmek *istemiyordu* ama yine de sakin olmaya çalıştı. "Dokumacı benden korkar. Athena'nın İşareti'nin izlememi istemiyor. Ama siz geçmeme izin vereceksiniz."

"Bir sınav seçmelisin!" dedi peder ısrarla. 'Ateş mi, hançer mi? Sınavı geçersen belki geçmene izin verebiliriz!"

Annabeth kardeşlerinin yerdeki kemiklerine baktı. *Senden öncekilerin başarısızlıkları sana yol gösterecek.*

Hepsi de ya ateşi ya da hançeri seçmişti. Belki de sınavdan geçebileceklerini sanmışlardı. Ama hepsi ölmüştü. Annabeth'in üçüncü bir seçeneğe ihtiyacı vardı. Giderek daha fazla parıldayan taş heykele baktı. Heykelin odayı ısıtmaya başladığını hissedebiliyordu. İçgüdüleri ona hançere ya da meşaleye yoğunlaşmasını söylüyordu ama bunun yerine heykelin tabanına baktı. Heykelin bacaklarının neden yarıya kadar gömülü olduğunu merak etti. Sonra belki de Mithras'ın mink heykelinin taşa gömülü *olmadığını* düşündü. Belki de taştan *yukarı* doğru çıkıyordu.

"Hançere ya da meşaleye gerek yok," dedi kararlı bir sesle. "Üçüncü bir sınav daha var ki ben onu geçeceğim."

"Üçüncü bir sınav mı?" dedi peder.

"Mithras kayadan çıkmıştı," dedi Annabeth doğru tahminde bulunduğunu umarak. "Elinde bir meşaleyle hançer tutarak yetişkin haliyle çıkmıştı kayadan."

Hayaletlerin cıyaklamaları ve bağrışmaları doğru tahminde bulunduğunu gösteriyordu.

"Yüce rahibe her şeyi biliyor!" diye bağırdı bir tanesi. "Ama bu en büyük gizlilikle koruduğumuz sırdı!"

O *zaman belki de sunağınıza heykeli koymamalıydınız*, diye düşündü Annabeth. Ama aptal erkek hayaletlere minnettardı. Kültlerine kadın savaşçıları alıyor olsalar biraz daha sağduyulu olmayı öğrenebilirlerdi.

İçeri girdiği duvarı abartılı bir hareketle işaret etti. "Ben de tıpkı Mithras gibi kayadan çıktım!" dedi. "Bu yüzden sınavı geçmiş sayılırım!"

"Yok artık!" dedi peder. "Duvardaki delikten girdin içeri! Aynı şey değil."

Pekâlâ. Demek peder göründüğü kadar salak değildi ama Annabeth istifini bozmadı. Tavana bakarken aklına bir başka fikir geldi ve tüm ayrıntılar bir anda zihninde belirdi.

"Taşları kontrol edebilirim." Kollarını havaya kaldırdı. "Mithras'tan daha güçlü olduğumu şimdi ispatlayacağım. Tek bir darbeyle odanın tavanını çökerteceğim."

Hayaletler cıyaklayarak ve titreyerek tavana baktılar ama Annabeth onların kendi gördüğü şeyi görmediklerini biliyordu. Bu hayaletler mühendis değil, birer savaşçıydı. Athena'nın çocukları birçok yeteneğe sahipti ve bu yeteneklerin hepsi sadece savaşla ilgili değildi. Annabeth senelerce mimari çalışmıştı. Bu eski odanın çökmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Tek bir noktadan, başının tam üstündeki taş kemerden tavana yayılan o çatlakların ne anlama geldiğini biliyordu. Kapak taşı ufalanmak üzereydi ve ufalanacağı zamanı tam olarak tahmin edebilirse...

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

"İmkânsız!" diye bağırdı peder. "Dokumacı, Athena'nın tapınağımıza girme cesaretini gösterecek çocuklarını yok etmemiz için bize çok haraç ödedi. Onu bugüne dek asla hayal kırıklığına uğratmadık. Geçmene izin veremeyiz."

"O halde gücümden sakının!" dedi Annabeth. "Kutsal odanızı yok edebileceğimi kabul ediyorsun!"

Peder kaşlarını çattı. Huzursuz bir ifadeyle şapkasını düzeltti. Annabeth onu zor bir duruma soktuğunu fark etmişti. Peder bir ödlek gibi görünmeden geri adım atamazdı.

"Elinden geleni ardına koyma Athena'nın çocuğu," dedi. "Kimse tek bir darbeyle Mithras'ın tapınağını çökertemez. Hele bir kadın bunu asla yapamaz!"

Annabeth hançerini havaya kaldırdı. Tavan alçaktı. Kapak taşına kolaylıkla uzanabilirdi ama iyi bir darbe savurmalıydı.

Arkasındaki çıkış tıkalıydı ama teorik olarak oda çöktüğü takdirde tuğlaların da ufalanıp parçalanması gerekirdi. Tavan olduğu gibi çökmeden oradan çıkacak vakti *olabilirdi*. Tabii, tuğlaların ardında sadece kaskatı toprak değil, başka bir şey olduğunu ve yeterince hızlı, güçlü ve şanslı olduğunu varsayarak düşünüyordu bunu. Aksi takdirde, bir melez pastırmasına dönüşecekti.

"Evet, çocuklar," dedi. "Galiba yanlış savaş tanrısını seçmişsiniz."

Kapak taşına hançeriyle vurdu. İlahi bronz hançer kapak taşını bir kesme şeker gibi ufaladı. Bir an için hiçbir şey olmadı.

"Hah!" diye böğürdü peder. "Gördün mü? Athena'nın gücü burada sökmez!"

Birden oda zangırdamaya başladı. Tavandan yayılan büyükçe bir çatlak giderek yayıldı ve tavanın karşı tarafı sunağın ve pederin üstüne

çöktü. Tavanda başka çatlaklar da oluşmaya başladı. Kemerlerden tuğlalar döküldü. Hayaletler çığlıklar atıp kaçıştılar ama duvarların ötesine geçemediler. Belli ki ölümde bile bu odaya bağlıydılar.

Annabeth arkasını döndü. Olanca gücüyle tıkalı çıkışa omuz atınca tuğlalar gevşedi. Mithras mağarası ardında içeriye doğru çökerken karanlığa daldı ve düştüğünü hissetti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXXV

ANNABETH

Annabeth acının ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Melez Kampı'nda lav duvarından düşmüştü. Williamsburg Köprüsü'nde, zehirli bir hançerle kolundan yaralanmıştı. Hatta gökyüzünü omuzlarına taşımıştı.

Ama tüm o acılar, bileğinin üstüne sert bir biçimde düştüğünde hissettiği acıyla örtüşemezdi.

Bileğini kırdığını hemen anlamıştı. Kızgın bir çelik gibi bacağına ve kalçasına doğru müthiş bir acı yayıldı. Dünya daraldı, bileğinden ve acıdan ibaret hale geldi.

Neredeyse bayılmak üzereydi. Başı dönüyordu. Kesik kesik, hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Hayır, dedi kendi kendine. *Şoka giremezsin.*

Daha düzenli bir biçimde nefes alıp vermeye gayret etti. Acı dehşet verici bir işkencen sadece dehşet verici bir zonklamaya dönüşünceye dek elinden geldiğince kımıldamadan durmaya çalıştı. Bir yanı, bu kadar adaletsiz olduğu için tüm dünyaya haykırmak istiyordu. Oraya kadar gelip de kırık bir bilek yüzünden mi durmak zorunda kalacaktı?

Hissettiklerini bastırmaya çalıştı. Kampta bunun gibi yaralanmalar dâhil, her türlü kötü durumla baş etmeyi öğrenmişti.

Etrafına bakındı. Hançeri birkaç adım öteye fırlamıştı. Karanlıkta sadece odanın genel hatlarını görebiliyordu. Kumtaşı bloklardan oluşmuş, buz gibi bir zeminde yatıyordu. Tavan iki kat yüksekliğindeydi. İçinden düştüğü kapı da yerden üç metre yukarıdaydı ve diğer oda çökerken yerinden fırlayan taşlar ve molozlar kapıyı tamamıyla örtmüştü. Etrafa eski ahşap parçaları saçılmış, bazıları çatlamış ve kurumuş, bazıları da paramparça olmuştu.

Aptal, dedi kendi kendine. Kapıdan içeri aynı seviyede bir koridor ya da bir başka oda olabileceğini düşünerek atlamıştı. Boşluğa düşeceği hiç aklına gelmemişti. Parçalanan ahşaplar, muhtemelen eskiden çöken bir merdivenin parçalarıydı.

Bileğini inceledi. Ayağının şekli o kadar tuhaf görünmüyordu. Ayak parmaklarını hissedebiliyordu. Kan da yoktu. Tüm bunlar iyiye işaretti.

Parçalanan ahşaplardan birine uzandı. Ama bu ufacık bir hareket bile acıyla inlemesine sebep oldu. Elindeki tahta parçalandı. Asırlık, hatta binlerce senelik olabilirdi. Bu odanın Mithras'ın tapınağından ya da labirentten daha eski olup olmadığını bilmesi mümkün değildi; odalar farklı dönemlerden kalmış ve tesadüfî bir biçimde yan yana gelmişlerdi.

Yüksek sesle "Tamam," dedi sırf sesini duyabilmek için. "Düşün, Annabeth. Öncelikleri düşün."

Kıvırcık'ın ona kampta öğrettiği aptalca bir vahşi doğada hayatta kalma dersini hatırladı. Ders o zaman aptalca gelmişti tabii. İlk adım: Herhangi bir tehdit var mı diye etrafına bakın.

Oda her an çökecekmiş gibi görünmüyordu. Kapıyı tıkayan taşlar da artık kaymıyordu. Görebildiği kadarıyla tek parçadan oluşan taş duvar-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

larda çatlak da yoktu. Tavan da aşağı doğru sarkmıyordu. Güzel.

Tek çıkış, karşı duvardaki karanlığa açılan kemerli kapıydı. Onunla kapı arasında, ufak bir tuğla siper vardı ve suyun odaya soldan sağa doğru akmasını sağlıyordu. Roma döneminden kalan bir su tesisatı olabilir miydi? Su içilebiliyorsa bu da iyi bir gelişme olurdu.

Odanın bir köşesine içlerinden bir zamanlar meyve olabilecek kahverengi bir şeyler fışkırmış kırık seramik vazolar duruyordu. İğrenç. Bir başka köşede, daha sağlam görünen birkaç sandık ve deri kayışlarla bağlı hasır sepetler vardı.

"Tamam, ani bir tehdit yok," dedi kendi kendine. "Şu karanlık tünelden ansızın bir şey fırlamazsa tabii."

Şansını adeta zorlayarak kapıya baktı. Hiçbir şey olmadı.

"Tamam. İkinci adım: envanter listesi yap."

Neleri kullanabilirdi? Su matarası duruyordu, sipere ulaşabilirse daha da fazla içecek suyu olabilirdi. Hançeri yanındaydı. Sırt çantasında renkli sicimler (yaşasın), dizüstü bilgisayarı, bronz harita, birkaç kibrit ve acil durumlar için ambrosia vardı.

Tabii ya... bu da acil bir durum sayılırdı. İlahi yiyeceği çantasından çıkarıp yuttu. Tadı her zamanki gibi onu rahatlatan anıları andırıyordu. Bu sefer, tereyağlı patlamış mısır alıp babasının San Francisco'daki evinde, üvey annesi, üvey kardeşleri olmadan koltuğa kıvrılıp eski romantik komedi filmleri izledikleri zamanı anımsatmıştı.

Ambrosia tüm bedenini ısıttı. Bacağındaki acı hafif bir sızlamaya dönüştü. Ama Annabeth başının hâlâ büyük dertte olduğunu biliyordu. Ambrosia bile kırık kemikleri anında iyileştiremezdi. İyileşme sürecini hızlandırabilirdi ama en iyi ihtimalde, bir-iki gün ayağının üstüne basamayacaktı.

Hançerine uzanmaya çalıştı ama epey öteye fırlamıştı. O yöne doğru sürünmeye başladı. Ayağına iğneler batıyormuş gibi müthiş bir acı hissetti. Yüzü ter içinde kalmıştı ama biraz daha uğraştıktan sonra hançere ulaştı.

Hançerini elince alınca kendisini daha iyi hissetti. Bunun tek sebebi hançerin ışık kaynağı olması ve onu koruması değil, tanıdık bir şey olmasıydı.

Şimdi ne yapacaktı? Kıvırcık'ın hayatta kalma dersinde, bu tür durumlarda olduğu yerde kalıp yardım beklemesi gerektiği söylenmişti ama bunu yapması mümkün değildi. Percy izini bulsa bile Mithras mağarası çökmüştü.

Daedalus'un dizüstü bilgisayarıyla bir şeyler daha yapmayı denemeliydi ama orada sinyal alabileceğini sanmıyordu. Hem sinyal alsa dahi kimi arayacaktı? Ona yardım edebilecek kadar yakında olan kimseye mesaj yollayamazdı ki. Melezler yanlarında asla cep telefonu taşımazlardı çünkü sinyaller canavarların fazlasıyla dikkatini çekerdi. Zaten arkadaşlarının o sırada e-postalarını kontrol edecek hali yoktu.

Bir İris mesajı yollayabilir miydi? Yanında su vardı ama bunun bir gökkuşağı oluşturmaya yetmeyeceğini düşünüyordu. Yanındaki tek bozuk para da Athena'nın drahmasıydı; bunun pek de iyi bir adak olmayacağını biliyordu.

Yardım istemesiyle ilgili bir sorun daha vardı: Bu görevi tek başına yapması gerekiyordu. Annabeth yardım istediği takdirde, yenildiğini de kabul etmiş olurdu. İçinden bir ses, Athena'nın İşareti'nin ona böyle bir durumda yardım etmeyeceğini söylüyordu. Sonsuza dek orada kalabilir, Athena Parthenos'u asla bulamazdı.

Böylece... Hiçbir şey yapmadan yardım beklemenin işe yaramaya-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

cağına karar verdi. Yani tek başına yoluna devam etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Su matarasını açıp biraz su içti. Ne kadar susadığını fark etmemişti. Suyu bitince su birikintisine gidip matarayı doldurdu.

Su soğuktu ve hızla hareket ediyordu; bu yüzden de suyu rahatlıkla içebileceğini anlamıştı. Matarasını doldurup avuçlarına su aldı ve suratına çarptı. Bir anda canlandığını hissetti. Yara beresini elinden geldiğince temizlemeye gayret etti.

Sonra doğrulup ayak bileğine baktı. "Kırılmalıydın, değil mi?" diye bileğini azarladı. Bilek yanıt vermedi.

Bileğini bir şekilde alçıya almalıydı. Ancak bu şekilde hareket edebilirdi.

Hmm...

Hançerini havaya kaldırıp bronz ışığın altında odaya tekrar baktı. Açık kapıya artık daha yakın olduğu için, kapı daha az hoşuna gitmeye başlamıştı. Karanlık ve sessiz bir koridora açılıyordu. Dışarı sızan hava bayat ve her nasılsa tekinsizdi. Ne yazık ki Annabeth gidebileceği başka bir yer göremiyordu.

Güçlükle nefes almaya ve acıdan ağlamamaya çalışarak parçalanmış merdivenlere doğru süründü. Basamaklardan ikisi iyi durumdaydı ve bunlardan birer koltuk değneği yapabileceği kadar uzundu. Sonra hasır sepetlerin yanına gidip hançeriyle deri kayışları kesti. Dikkatini bileğini sabitlemeye vermeye çalışırken ahşap sandıklardan birinin üstünde bir yazı gördü: HERMES EKSPRES.

Annabeth heyecanla sendeleyerek kutunun yanına gitti.

Kutunun orada ne aradığını bilmiyordu ama Hermes tanrılara, ruhlara, hatta melezlere birçok faydalı şey getirirdi. Belki de bu bakım kutu-

sunu buraya gelen melezlere yardım olsun diye senelerce önce bırakmıştı.

Annabeth sandığı açıp birkaç kat baloncuklu naylonu kenara çekti ama kutunun içi boştu. "Hermes!" diye bağırdı.

Keyfi kaçmış bir halde baloncuklu naylona baktı. Sonra zihni hızla çalışmaya başladı ve *baloncuklu naylonun* hediye olduğunu anladı. "Tanrılarım... İşte bu mükemmel!"

Kırık bileğini baloncuklu naylonla iyice sardı. Sonra iki tahtayla tutturdu ve deri kayışlarla bağladı.

Daha önce bir kez ilk yardım dersinde bir başka kampçının sahte kırık bacağını alçıya almıştı ama bunu kendisi için yapacağı hiç aklına gelmemişti.

Zorlu ve canını yakan bir işti ama en sonunda bitirmişti. Koltuk değneği olarak kullanabileceği tahtaları bulana kadar harap olmuş merdivende tırabzanı aradı. Sırtını duvara yaslayıp sağlam ayağını yere bastı ve doğruldu.

"Offf." Gözlerinin önünde kara benekler oluştu ama ayakta durabilmeyi başardı.

"Bir dahaki sefere bir canavarla savaşayım. Daha kolay olurdu," dedi karanlık odaya. Açık kapının orada, Athena'nın İşareti kemerin üstünde parıldadı. Alevli baykuş, *Vakit geldi*, der gibi beklentiyle ona bakıyordu sanki. *Canavar mı istemiştin? Bu taraftan canım!*

Annabeth o yanan işaretin gerçek kutsal bir baykuşla ilgisi olup olmadığını düşündü. Eğer öyleyse hayatta kaldığında onu bulup suratına sıkı bir yumruk indirecekti.

Bunu düşünmek onu keyiflendirdi. Siperin oraya gitti ve ağır ağır koridorda ilerlemeye başladı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXXVI

ANNABETH

Tünel hiçbir yere kıvrılmadan dümdüz ilerliyordu ama Annabeth düştükten sonra işini şansa bırakmamaya karar vermişti. Dengesini koruyabilmek için duvara tutundu ve önünde tuzak olmadığından emin olmak için koltuk değneğiyle yeri yokladı.

Yürümeye devam ederken o tuhaf tatlı koku arttı ve Annabeth'in sinirlerini iyiden iyiye yıprattı. Arkasından gelen akan su sesi dindi. Onun yerine milyonlarca cılız sesin bir ağzından fısıldadığını duydu. Sesler duvarların içinde geliyor, gitgide de artıyor gibiydi.

Annabeth hızlanmaya çalıştı ama dengesini kaybetmeden ya da kırık bileğini daha fazla incitmeden bunu yapması mümkün değildi. Peşinden bir şey geldiğini hissederek telaşla ilerlemeye devam etti. Fısıltılar artıyor, daha da yaklaşıyordu.

Duvara dokununca ellerine örümcek ağları yapıştı. Elinde olmadan korkuyla bağırınca da ses çıkardığı için kendisine kızdı.

Sadece bir örümcek ağı, dedi. Ama kulaklarındaki uğultu yine de geçmedi. Örümceklerin karşısına çıkmasını bekliyordu. Neyle karşılaşacağını biliyordu: *Dokumacı Leydi. Karanlıktaki ses.* Ama örümcek ağları ona ne kadar yaklaştığını hatırlatmıştı. Taşların üstüne sürüp temizlemeye çalıştığı elinin titrediğini hissetti. Ne sanmıştı ki? Bu görevi tek başına yapamayacaktı.

Artık çok geç, dedi kendi kendine. Yola devam et.

Acı içinde, koridorda yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Ardından gelen fısıltı sesleri giderek arttı ve rüzgârda dönüp duran milyonlarca kuru yaprağın sesini andırmaya başladı. Örümcek ağları da kalınlaşarak tünelin daha fazla alanını kaplamaya başladı. Annabeth çok geçmeden ağları suratından siliyor, sprey iplerden yapılmış bir perde gibi üstüne dolananları da parçalayarak arasından geçiyordu.

Kalbi göğsünden fırlayıp kaçacakmış gibi atıyordu. Bileğindeki ağrıyı hissetmemeye çalışarak sendeleye sendeleye durmadan ilerledi.

Nihayet koridor, bel seviyesine kadar eski tahtalarla kaplı bir kapının olduğu yerde son buldu. Sanki birisi kapıyı tıkamaya çalışmıştı. Bu hayra alamet değildi ama Annabeth koltuk değneğini kullanarak elinden geldiğince tahtaları itmeye çalıştı. Geri kalan tahtaların üstünden sürünmeye kalkışınca da serbest eline kıymıklar battı. Barikatın diğer tarafında bir basketbol sahası büyüklüğünde bir oda vardı. Zemin Roma mozaikleriyle kaplıydı. Duvarlardan lime lime olmuş duvar halılarından arta kalanlar sarkıyordu. Koridorun her iki tarafındaki duvar oyuklarında iki tane örümcek ağlarıyla kaplı sönük meşale duruyordu.

Odanın diğer tarafında yanan Athena'nın İşareti bir başka kapıyı işaret etti. Ne yazık ki Annabeth'le o kapının arasında kalan zeminde on beş metrelik bir yarıkla ikiye ayrılmıştı. Yarığın bitiminde birbirine paralel biçimde duran ve iki ayağın basamayacağı kadar uzak duran iki tane tahta kiriş vardı ama Annabeth bir akrobat olsaydı, ayak bileği de

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

sağlam olsaydı, belki bir tanesinin üstünden yürüyüp karşıya geçebilirdi. Ne yazık ki bir akrobat değildi, ayak bileği de kırıktı.

Geldiği koridor tıslama sesleriyle yankılanıyordu. Örümceklerin ilk partisi belirdiğinde örümcek ağları titredi: Duvarlara ve zemine yayılan örümcekler birer damla sakızı büyüklüğündeydi ama hem tombullardı hem de kapkara.

Ne tür örümceklerdi bunlar? Annabeth bilmiyordu. Bildiği tek şey, örümceklerin onun için geldiği ve bir plan yapmak için sadece saniyelerinin olduğuydu.

İçinden ağlamak geliyordu. Birinin, *herhangi* birinin yanında olmasını istiyordu. Ateş gücü olan Leo'nun, şimşek çaktırabilen Jason'ın, tüneli çökertebilecek Hazel'ın orada olmasını istiyordu. Ama en çok da Percy'yi istiyordu. Percy yanında olduğunda kendini hep daha cesur hissederdi.

Burada ölmeyeceğim, dedi içinden. *Percy'yi tekrar göreceğim.*

İlk örümcek grubu neredeyse kapıya varmıştı. Onların hemen arkasında da kapkara ve iğrenç daha kalabalık bir örümcek denizi vardı.

Annabeth duvardaki oyuklardan birinden bir meşale kaptı. Meşalenin ucu daha kolay yansın diye ziftle kaplanmıştı. Parmakları külçe gibiydi ama elini sırt çantasına daldırıp kibritleri buldu. Bir tanesini çakıp meşaleyi yaktı.

Meşaleyi barikata doğru fırlattı. Eski ve kuru tahtalar hemen alev aldı. Alevler örümcek ağlarına kadar yükseldi ve bir anda koridora sıçrayarak binlerce örümceği küle dönüştürdü.

Annabeth ateşten uzaklaştı. Biraz vakit kazanmıştı ama bütün örümcekleri öldürdüğünü düşünmüyordu. Örümcekler tekrar bir araya toplanıp ateş söner sönmez üstüne geleceklerdi.

Annabeth yarığın kenarına gitti.

Hançeri yarığa tuttu ama dibi göremedi. Yarığın içine atlamak, intihardan farksız olurdu. Kirişlerden birine tutunup karşıya geçebilirdi ama bu sefer de kol gücüne o kadar güvenemeyeceğini hissetti. Dolu bir sırt çantası ve kırık bir ayak bileğiyle karşıya geçince de kendisini nasıl yukarı çekebileceğini bilemedi.

Yere çömelip kirişleri inceledi. İki kirişin içi tarafında da birer adım aralığında dizilmiş bir sıra demir kanca deliği vardı. Belki de tırabzanlar eskiden bir köprünün yan taraflarıydı, ortadaki tahtalar da ya çıkarılmıştı ya da parçalanmıştı. Bunlar destek kirişleri değildi. Daha çok...

Annabeth duvarlara baktı. Aynı tür kancalar lime lime olmuş duvar halılarını asmak içinde kullanılmıştı.

Kirişlerin bir köprü için inşa edilmediğini fark etti. Bunlar bir dokuma tezgâhının parçalarıydı.

Annabeth yanan meşaleyi yarığın diğer tarafına fırlattı. Planının işe yarayacağını pek sanmıyordu ama sırt çantasından ipi çıkardı ve bunu her kancaya çaprazlamasına bir desen izleye izleye, bunun üstünden ikişer üçer kez gide gide takmaya başladı.

Elleri inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Ne yaptığını düşünmeyi kesip sadece yaptığı işe yoğunlaştı, ipliği kancalara geçirmeye devam ederek ördüğü ağı yarığa doğru uzatmaya devam etti.

Bileğindeki ağrıyı ve ardındaki barikatta alevlerin sönmek üzere olduğunu unuttu. Yarıkta ağır ağır ilerlemeye başladı. Ağ, ağırlığını taşıyabiliyordu. Bir de baktı ki yarığın ortasına kadar gelmiş. Bunu nasıl yapmıştı?

Athena sayesinde olmalı, diye düşündü. Annesinin el işlerine olan yeteneği sayesinde yapmış olmalıydı. Dokuma o ana dek, Annabeth'e hiç

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

faydalı bir şeymiş gibi gelmemişti.

Arkasına baktı. Ateş sönmek üzereydi. Birkaç örümcek kapıdan içeri girdi. Çaresizlik içinde ağı örmeye devam etti ve nihayet karşı tarafa vardı. Meşaleyi kapıp ördüğü ağa tuttu. İp bir anda alev aldı. Kirişler bile yağlanmış bir gibi bir anda tutuştu.

Bir an için köprü üstünde bir şekil belirerek yandı: Birbirinin aynısı olan, yanan baykuşlar peşi sıra ağda belirmişti. Annabeth gerçekten de baykuş motifleri mi örmüştü, yoksa bu bir tür büyü müydü? Bunun yanıtını bilmiyordu ama örümcekler karşıya geçmeye çalışırken kirişler parçalanıp yarığın içine düştü.

Annabeth nefesini tuttu. Örümceklerin neden duvarlardan ya da tavandan karşı tarafa geçmediklerini merak etti. Öyle yaparlarsa ardına bakmadan kaçması gerekecekti ama yeterince hızlı hareket edebileceğini sanmıyordu.

Nedense örümcekler peşinden gelmediler. Yarığın kenarına hücum edip kıpır kıpır, kapkara bir örtü oluşturdular. Sonra Annabeth artık ilginçliğini yitirmiş gibi, bir anda dağılıp yanan koridora akın ettiler.

"Ya da sınavı geçtim!" dedi Annabeth yüksek sesle.

Meşalesi söndüğünden, hançerinin ışığına muhtaç kalmıştı. Eğreti koltuk değneğini yarığın diğer tarafında bıraktığını fark etti. Hem yorgun düşmüştü hem de fikirleri tükenmişti ama zihni açıktı. Paniği de ağla birlikte yanıp gitmiş gibiydi.

Dokumacı, diye düşündü. Yaklaşmış olmalıyım. En azından, neyle karşılaşacağımı biliyorum.

Kırık bileğine yüklenmemek için, sağlam ayağının üstünden hoplayarak bir sonraki koridora girdi. Çok da ilerlemesi gerekmedi.

Altı metre sonra tünel o kadar görkemli bir katedrale benzer bir mağaraya açıldı ki Annabeth gördüklerini idrak etmekte zorlandı. Buranın Percy'nin rüyalarında gördüğü yer olduğunu tahmin etti ama içerisi karanlık değildi. Tanrıların Olimpos Dağı'nda kullandıkları türden büyülü bronz fenerler, muhteşem duvar halılarıyla döşenmiş odanın çevresinde parıldıyordu. Taç zemin bir buz örtüsünü andıran yarıklarla kaplıydı. Tavan o kadar yüksekti ki mağaranın loşluğunda ve katman katman örümcek ağının ardında belli belirsiz görünüyordu.

Birer sütun kadar kalın ipek şeritleri tavandan odanın her yanına sarkıyor, duvarları ve zemini asılı bir köprünün kabloları gibi tutuyordu.

Sunağın merkezini çevreleyen örümcek ağları o kadar ürkütücüydü ki Annabeth kafasını kaldırıp bakmaya çekindi. Tam tepesinde, parıldayan fildişi renkli teni ve altın bir elbisesi olan on iki metre yüksekliğinde bir Athena heykeli dikiliyordu. Öne doğru uzattığı elinde kanatlı zafer tanrıçası Nike'nin bir heykeli duruyordu; heykel Annabeth'in durduğu yerden ufacık görünmesine rağmen, muhtemelen bir insan boyutlarındaydı. Athena'nın diğer eliyse ardından Athena'nın koruyormuş gibi durduğu bir yılan kafasının göründüğü, bir ilan panosu kadar kocaman bir kalkan duruyordu.

Tanrıçanın yüzü huzurlu ve sevecen görünüyordu... Gerçekten de Athena'ya *benziyordu.* Annabeth annesine hiç benzemeyen çok heykel görmüştü ama binlerce sene önce yapılmış devasa boyutlardaki bu heykel, heykeltıraşın onunla gerçekten tanışmış olabileceği izlenimini yarattı. Heykeli yapan kişi her kimse, onu tıpatıp annesine benzetmişti.

"Athena Parthenos," diye mırıldandı Annabeth. "Gerçekten burada."

Hayatı boyunca Parthenon'a gitmek istemişti. Şimdiyse eskiden orada olan heykel karşısında duruyordu ve Annabeth bunu bin senedir Athena'nın çocukları arasında gören tek kişiydi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Ağzının açık olduğunu fark etti. Kendini yutkunmaya zorladı. Annabeth bütün gününü heykele bakarak geçirebilirdi ama henüz görevinin yarısını tamamlayabilmişti. Athena Parthenos'u bulmuştu. Şimdi asıl mesele, bunu mağaradan çıkarmaktı.

Örümcek ağları heykeli gazlı bez gibi sarıp sarmalamıştı. Annabeth bu ağlar olmasa heykel çoktan zarar görüp zeminden aşağı düşerdi, diye düşündü. Odaya adım atarken zemindeki çatlakların ayağının içine girebileceği kadar büyük olduğunu gördü. Çatlakların altı bomboş ve karanlıktı.

Ürperdiğini hissetti. Muhafız neredeydi? Zemini çökertmeden heykeli nasıl yerinden oynatacaktı? Athena Parthenos'u geldiği koridora taşıması mümkün değildi.

İşe yarar bir şey bulabilir miyim diye etrafına bakındı. Bakışları insanın yüreğini derinden etkileyecek kadar güzel olan duvar halılarına kaydı. Bunlardan birinde üç boyutlu öyle bir kır manzarası vardı ki Annabeth bir pencereden dışarı bakıyormuş gibi hissetti. Bir başka duvar halısı da gigantlarla savaşan tanrıları gösteriyordu. Annabeth Yeraltı Dünyası'ndan bir manzara gördü. Bunun hemen yanında modern Roma şehrinin silueti vardı. Soldaki duvar halısındaysa...

Annabeth şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. Suyun altında öpüşen iki melezin resmine bakıyordu: Annabeth ve Percy. Arkadaşlarının onları kamptaki kano gölüne attıkları gün. Halının üstündeki resim o kadar gerçek gibiydi ki Annabeth bunu dokuyan kişinin su geçirmez bir kamerayla suyun altında olup olmadığını merak etti.

"Nasıl?" diye mırıldandı.

Yukarıdaki ağların arasından bir ses geldi: "Yüzyıllardır geleceğini biliyordum hayatım."

Annabeth irkildi. Aniden yedi yaşındaki haline geri dönmüş, yatak örtüsünün altına gizlenip geceleyin örümceklerin saldırmasını beklemeye başlamıştı. Ses tıpkı Percy'nin tarif ettiği gibi birkaç farklı tonda çıkan bir vızıltı sesi gibiydi; bir kadına aitti ama insana ait *değildi.*

Heykelin üstündeki ağlarda, kapkara ve kocaman bir şey hareket etti.

"Seni rüyalarımda görmüştüm," dedi koridordaki kokuyu andıran tatlı ve meşum ses. "Bunu başarabileceğinden emin olmalıydım; Sınavlarımı geçip buraya sağ salim girebilecek, Athena'nın tek çocuğunun sen olduğundan emin olmalıydım. Sen gerçekten de onun en yetenekli çocuğusun. *Tamamen* başarısız olduğunda, ölümün eski düşmanıma çok daha acı gelecek."

Annabeth'in bileğinin acısı, damarlarına dolan buz gibi yakıcı hisse kıyasla hiçbir şey sayılırdı. Oradan kaçmak istiyordu. Merhamet dilemek istiyordu. Ama zayıf tarafını gösteremezdi -o anda yapamazdı bunu.

"Arakne," dedi. "Bir örümceğe dönüşen dokumacı."

Şekil aşağı indikçe neye benzediği belirginleşiyor, daha da dehşet verici bir hal alıyordu. "Annen tarafından lanetlendim," dedi. "Herkes tarafından hor görüldüm ve bu dehşet verici yaratığa dönüştüm... Çünkü ondan daha iyi bir *dokumacıydım.*"

"Ama yarışmayı kaybettin," dedi Annabeth.

"Senin bildiğin öykü, kazanan tarafından yazılmıştır!" diye bağırdı Arakne. "Eserime bak! Kendin gör!"

Annabeth'in bakmasına gerek yoktu. Duvar halısı hayatında gördüğü en güzel eserdi –cadı Kirke'nin eserlerinden ve Olimpos Dağı'nda gördüğü bazı eserlerden bile daha güzeldi. Annesi yarışmayı *gerçekten de* kaybetmiş olabilir mi diye merak etti. Arakne'yi saklayıp tarihi yeniden yazmış olabilir miydi? Ama bunun o sırada bir önemi yoktu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Eski zamanlardan beri bu heykeli koruyorsun," dedi Annabeth. "Ama heykel buraya ait değil. Onu ait olduğu yere geri götüreceğim."

"Hah," dedi Arakne.

Annabeth bile tehdidinin kulağa saçma geldiğinin farkındaydı. Ayak bileği baloncuklu naylona sarılı bir kız nasıl olacaktı da koca heykeli bu yeraltı odasından çıkaracaktı?

"Ne yazık ki önce beni yenmem gerek canım," dedi Arakne. "Ama bu imkânsız."

Yaratık ağların arasında kımıldayınca Annabeth çaresiz bir durumda olduğunu anladı. Ölmek üzereydi.

Arakne'nin gövdesi bir karadul gibiydi; karnının alt kısmında kıllı, kırmızı renkli kum saatine benzer bir işaret ve içinden bir sıvı sızan bir çift memecik vardı. Sekiz cılız bacağının etrafında, Annabeth'in hançeri büyüklüğünde kıvrık dikenler vardı. Örümcek ona biraz daha yaklaşacak olsa, o iç bulandırıcı kokusu bile Annabeth'i bayıltabilirdi. Ama en kötü yanı, şekli bozuk suratıydı.

Arakne bir zamanlar güzel bir kadın olabilirdi. Ama artık ağzından uzun dişleri andıran siyah bir alt çene çıkıyordu. Diğer dişleri incecik ve beyaz iğnelere dönüşmüştü. İnce ve koyu renkli kıllar yanaklarını kaplıyordu. Gözleri iri, gözkapaksız ve kapkaraydı; iki tane daha küçük göz de şakaklarından fırlamıştı.

Yaratık gülüyormuş gibi *cırt-cırt-cırt* diye sesler çıkardı. "Şimdi seni afiyetle yiyeceğim hayatım," dedi Arakne. "Ama sakın korkma. Önce ölümünü tasvir eden harikulâde bir duvar halısı yapacağım."

XXXVII

LEO

Leo keşke bu işte o kadar iyi olmasaydım diye düşündü.

Bu yeteneği bazen gerçekten de onu utandırıyordu. Mekanik şeylere karşı büyük bir yeteneği olmasa, gizli geçidi asla bulamazlar, yeraltında kaybolurlar ve metal adamların saldırısına uğramazlardı. Ama elinde değildi.

Aslında suçun bir kısmı Hazel'a aitti. Yeraltında müthiş bir hisse sahip olan Hazel, Roma'da pek bir şey yapamıyordu. Onları şehrin etrafında gezdirip aynı noktaya getiriyor, başı dönüyor, iki büklüm oluyordu.

"Pardon," dedi. "Ben... Burada o kadar çok yeraltı, o kadar çok katman var ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Bir orkestranın ortasında durup tek bir çalgıya odaklanmak gibi bir şey. Sağır olmak üzereyim."

Sonuç olarak Roma'yı epey gezdiler. Frank kocaman bir çoban köpeği gibi Hazel'ın peşi sıra dolaşmaktan mutluydu (Leo onun gerçekten de bir çoban köpeğine hatta daha iyi bir şeye dönüşüp dönüşemediğini merak etti). Frank üstüne binebileceği bir ata dönüşse ne kadar güzel olurdu. Ama Leo sabırsızlanmaya başlamıştı. Ayakları sızlıyordu, hava

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

güneşli ve sıcaktı ve sokaklar turistten geçilmiyordu.

Forum fena değildi ama çoğu yeri çalılıklar ve ağaçlarla kaplıydı. Burayı Antik Roma'nın en işlek meydanı olarak hayal etmek biraz güçtü. Leo sırf Kaliforniya'daki Yeni Roma'yı gördü diye meydanın eski halini hayal edebiliyordu.

Büyük kiliselerin, tek başına duran kemerlerin, giysi mağazalarının ve hazır yemek restoranlarının yanından geçtiler. Eski bir Roma heykeli McDonald's'ı işaret ediyor gibiydi.

Daha geniş sokaklarda, trafik bir hayli sıkışıktı. Leo *Houston*'daki sürücülerin çılgın olduğunu düşünürdü ama vakitlerinin büyük bir kısmını ufak ara sokaklardan geçerek Leo'nun dinlenmesine izin verilmeyen çeşmelerle ve ufak kafelerle karşılaşarak geçirdiler.

"Roma'yı göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Hazel. "Hayattayken, yani ilk seferinde, Mussolini Roma'ya hâkimdi. Savaş vardı."

"Mussolini mi?" dedi Leo kaşlarını çatıp. "Hitler'le kanka değil miydi?"

Hazel hayretle ona baktı. "Kanka mı?"

"Boş ver."

"Trevi Çeşmesi'ni görmeyi çok isterim," dedi Hazel.

"Her sokakta bir çeşme var," diye homurdandı Leo.

"Ya da İspanyol Merdivenleri'ni," dedi Hazel

"İtalya'ya gelip de İspanyol Merdivenleri'ni ne yapacaksın? Çin'e gidip Meksika yemeği yemek gibi bir şey."

"Umutsuz vakasın," dedi Hazel.

"Biliyorum, bunu daha önce de duymuştum," dedi Leo.

Hazel sanki Leo bir anda görünmez olmuş gibi Frank'e dönüp elini tuttu. "Gel. Bence şu tarafa gitmeliyiz."

Frank şaşkınlıkla Leo'ya baktı: Sanki sevinçten bağırsın mı, yoksa

Leo salak gibi davrandı diye ona teşekkür mü etsin bilemiyordu ama neşeyle Hazel'ın elini tutup yürümeye başladı.

Uzunca bir süre yürüdükten sonra Hazel bir kilisenin önünde durdu. Daha doğrusu, bina Leo'ya bir kilise gibi gelmişti. Binanın ana bölümünde kocaman, kubbeli bir çatı vardı. Girişindeyse üçgen biçimli bir çatı, tipik Roma sütunları ve M. AGRIPPA diye bir yazı vardı.

"Latincede GRİP SALGINI falan mı demek bu?" diye sordu Leo.

"Burayı denememiz gerek." Hazel gördükleri diğer yerlere kıyasla, burası hakkında daha kesin konuşmuştu. "İçeride bir yerde, gizli bir geçit olmalı."

Basamaklarda turist kafileleri bekliyordu. Tur rehberlerinin üstünde farklı rakamlar olan pankartlar vardı ve uluslararası tombala oynuyorlarmış gibi bir sürü yabancı dilde açıklamalar yapıyorlardı.

Leo bir süre İspanyol tur rehberini dinledikten sonra duyduklarını arkadaşlarına açıkladı: "Burası Pantheon. Esasen Marcus Agrippa tarafından tanrılara bir tapınak olarak inşa edilmiş. Ama yandıktan sonra İmparator Hadrian binayı yeniden yaptırmış ve iki bin senedir de ayaktaymış. Dünyanın en iyi korunmuş Roma yapılarından biriymiş."

Frank'le Hazel ona baktılar.

"Bunu nasıl anladın?" dedi Hazel.

"Doğuştan muhteşemim."

"Saçmalama," dedi Frank. "Az önce tur rehberini dinliyordun."

Leo sırıttı. "Olabilir. Gelin. Gidip şu gizli geçidi bulalım. Umarım içeride klima vardır."

Ama içeride klima yoktu tabii.

Olumlu tarafıysa, ne kuyruk vardı ne de içeri giriş ücreti. Böylece tur

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

gruplarının arasından geçip içeri girdiler.

Binanın iki bin sene önce inşa edildiği düşünülecek olursa içerisi bayağı etkileyiciydi. Mermer zeminde bir Roma üç taş oyununu andıran kare ve daire şekilleri vardı. Ana alan çember biçiminde bir kubbesi bulunan, ABD'deki devlet binalarındaki odaları andıran kocaman bir odaydı. Duvarların önünde farklı sunaklar, heykeller, mezarlar ve başka şeyler vardı. Ama asıl dikkat çeken şey, tepedeki kubbeydi. Binadaki tüm ışık tepedeki yuvarlak açıklıktan geliyordu. Kubbenin içinden geçip zemine yansıyan güneş ışını, tıpkı Zeus eline bir ayna almış da minik insanları kızartmak istiyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Leo, Annabeth gibi bir mimar değildi ama yapının mimarisinden o da etkilenmişti. Romalılar kubbeyi iri taş panellerden yapmışlardı ama her panelin içini kare içinde kare olacak biçimde boşaltmışlardı. Son derece havalı görünüyordu. Leo bu tekniğin kubbeyi daha hafif ve daha kolay desteklenebilir yaptığını tahmin etti.

Bunu arkadaşlarına söylemedi. Umurlarında olacağını sanmıyordu ama Annabeth yanlarında olsaydı bütün günü kubbeyi konuşarak geçirirdi. Leo bunu düşününce Annabeth'in Athena'nın İşareti görevinin nasıl gittiğini merak etti. Leo hiç öyle hissedeceğini tahmin etmezdi ama gözünü korkutan o sarışın kız için endişeleniyordu.

Hazel odanın ortasında durup kendi etrafında döndü. "Harika bir yer. Eski zamanlarda Vulkan'ın çocukları gizlice buraya girer, melez silahlarını saklarlardı. Burası imparatorluk altınının büyülendiği yer."

Leo bunun nasıl yapılmış olabileceğini düşündü. Kapkara cüppeler giymiş bir grup melezin ön kapıdan içeri bir mancınık sokmaya çalıştığını hayal etti.

"Ama bu yüzden burada değiliz, değil mi?" dedi.

"Hayır," diye yanıt verdi Hazel. "Bir giriş var – bizi Nico'ya götürecek olan bir geçit. Yakınlarda olduğunu hissediyorum ama nerede olduğundan emin değilim."

Frank homurdandı. "Bu bina iki bin senelikse, Roma zamanından kalma gizli bir geçit olması mantıklı."

İşte o anda, Leo yeteneğini kullanmak gibi bir hataya düştü.

Tapınağın iç tarafına göz atarak şöyle düşündü: Gizli bir geçit inşa ediyor olsaydım, onu nereye yapardım?

Bazen bir makinenin nasıl işlediğini elini makinenin üstüne koyarak bile anlayabiliyordu. Helikopter kullanmayı bu şekilde öğrenmişti. Ejderha Festus'u o şekilde inşa etmişti (Festus çakılıp yanmadan önce). Hatta bir keresinde, Times Meydanı'ndaki elektronik reklam panolarına TÜM HATUNLAR LEO'YA BAYILIR yazmıştı... Tabii bunu kazara yapmıştı, o ayrı.

Şimdi de eski binanın sırrını çözmeye çalışıyordu. Üstünde bir Meryem Ana heykeli bulunan, kırmızı renkli, bir sunağa benzer mermer şeye baktı. "Bu taraftan," dedi.

Kendinden emin bir biçimde sunağa doğru ilerledi. Sunak bir şömineyi andırıyordu ve alt kısmında kavisli bir girinti vardı. Şöminenin üst kısmında da bir mezar başı gibi bir isim vardı.

"Geçit buralarda bir yerde," dedi. "Bu herifin nihai dinlenme yeri yolumuzun üstünde. Rafaello bir şey bir şey."

"Ünlü bir ressamdı galiba," dedi Hazel.

Leo omuzlarını silkti. Raphael isimli bir kuzeni vardı ve bu isim ona pek bir şey ifade etmiyordu. Alet kemerinden dinamit çıkarıp ufak bir patlatma yaratabilir miyim diye düşündü ama bina görevlilerinin bunu hoş karşılamayacağına karar verdi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Bir dakika..." Leo etrafına bakınıp kimsenin onları izlemediğinden emin olmak istedi.

Tur gruplarının büyük bir kısmı hayran hayran kubbeye bakıyordu ama gördüğü bir üçlü Leo'yu huzursuz etti. Yaklaşık on beş metre ötede, orta yaşlı, şişman ve Amerikan aksanlı adamlar yüksek sesle konuşuyor, sıcaktan şikâyet ediyorlardı. Plaj kıyafeti giydirilmiş denizayılarını andırıyorlardı. Sandaletler, şortlar, turist tişörtleri ve kocaman şapkalar vardı üstlerinde. Bacakları iri, etli ve damarlarla kaplıydı. Çok sıkılmış gibi durdukları için Leo adamların orada ne aradıklarını merak etti.

Adamlar onlara bakmıyorlardı. Leo neden huzursuz olduğunu anlayamadı. Belki de denizayılarından hoşlanmıyordu.

Boş ver, dedi kendi kendine.

Mezarın yan tarafına geçti. Elini bir Roma sütununun arkasına dayayıp ta en dibine kadar gezdirdi. Sütunun dibinde, mermere bir dizi çizgi kazılmıştı: bunlar Roma rakamlarıydı.

"Tamam," dedi Leo. "Çok özenli yapılmamış ama yine de işe yarar."

"Nedir o?" diye sordu Frank.

"Bir kilit şifresi." Leo sütunun arka tarafını biraz daha inceleyince bir elektrik prizi büyüklüğünde, kare biçimli bir delik keşfetti. "Kilidin ön yüzü çıkarılmış – muhtemelen son birkaç yüzyıl içinde birileri zarar vermiş. Ama içindeki mekanizmayı kontrol edebilirim. Eğer..."

Leo ellerini mermer zemine dayadı. Mermerin altında eski bronz dişlilerin olduğunu hissedebiliyordu. Sıradan bronz olsa, uzun süre önce aşınır ve kullanılmaz hale gelirdi ama bunlar ilahi bronzdu – yani, bir melez tarafından yapılmıştı. Bronzlara yoğunlaşıp Roma rakamlarını kullanarak yerlerinden oynatmayı denedi. Silindirler *klik, klik, klik* diye ses çıkararak döndü. Sonra iki *klik* sesi daha duyuldu.

Duvarın yanındaki zeminde, mermerin bir bölümü diğer mermerlerin altına kayarak birisinin güçlükle sığabileceği büyüklükte kare biçimli, kapkaranlık bir delik açtı.

"Romalılar ufak tefekti herhalde," dedi Leo dikkatle Frank'e bakarak. "Buradan geçebilmek için daha küçük bir şeye dönüşmelisin."

"Kabalaşma!" dedi Hazel.

"Ne? Ben sadece..."

"Sorun değil," diye homurdandı Frank. "İçeri girmeden önce gidip diğerlerini çağırmalıyız. Piper öyle demişti."

"Diğerleri şehrin ta öteki tarafında," dedi Leo. "Hem bu deliği tekrar kapatabileceğimden emin değilim. Dişliler çok eski."

"Harika," dedi Frank. "Aşağısının güvenli olup olmadığını nereden bileceğiz?"

Hazel yere çömeldi. Isıyı ölçermiş gibi elini açıklığın üstüne tuttu. "Aşağıda canlı hiçbir şey yok... En azından birkaç yüz metre boyunca. Tünel aşağı doğru eğim kazanıyor, sonra düzleşip güneye doğru ilerliyor. Tuzak da olduğunu sanmıyorum..."

"Tüm bunları nasıl anlıyorsun?" dedi Leo.

Hazel omuzlarını silkti. "Senin mermer sütunlardaki kilitleri açtığın gibi sanırım. Banka soymadığına sevindim."

"Ha, banka kasaları," dedi Leo. "Bak, bu hiç aklıma gelmemişti."

"Dediğimi unut o zaman," diye içini çekti Hazel. "Saat henüz üç olmadı. Kendi başımıza biraz keşif yapıp diğerlerine haber vermeden önce Nico'nun yerini saptamaya çalışabiliriz. Siz ikiniz ben sizi çağırana kadar burada bekleyin. Aşağıyı kontrol edip tünelin sağlam olup olmadığına bakmak istiyorum. Yeraltına inince daha fazla ayrıntı verebilirim."

Frank kaşlarını çattı. "Oraya tek başına gitmene izin veremeyiz. Ba-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

şına bir şey gelebilir."

"Frank, başımın çaresine bakabilirim. Yeraltı benim uzmanlık alanım. İlk önce benim aşağıya inmem hepimiz için daha güvenli olacak."

"Frank bir köstebeğe ya da sincaba falan dönüşürse de olur. O hayvanlar harika."

"Kes sesini," dedi Frank homurdanarak.

"Ya da bir porsuğa..."

Frank parmağını Leo'ya doğrulttu. "Valdez, yemin ederim ki..."

"İkiniz de sessiz olun," dedi Hazel. "Gecikmem. Bana on dakika verin. On dakika içinde benden ses çıkmazsa... Neyse, bir şey olmayacak. Ben aşağıdayken birbirinizi öldürmemeye gayret edin."

Hazel delikten içeri girdi. Leo ve Frank onu mümkün olduğunca gizlemeye çalıştılar. Omuz omuza verip hiçbir şey yokmuş gibi, iki ergenin Rafaello'nun mezarının başında dikilmesi son derece normalmiş gibi davranmaya çalıştılar.

Tur grupları içeri girip çıkıyordu. Birçoğu Leo'yla Frank'e bakmıyordu bile. Ama birkaç kişi dik dik onlara bakıp yollarına devam etti. Belki de turistler bahşiş isteyeceklerini sanmıştı. Leo sırıttığında nedense insanları gıcık ediyordu.

Üç Amerikalı ayıbalığı hâlâ odanın ortasında duruyordu. İçlerinden birinin üstünde ROMA yazan bir tişört vardı; sanki o tişörtü giymese o şehirde olduğunu unutacaktı. Arada bir Leo'yla Frank'e bakıyor, orada olmalarından hoşnut değilmiş gibi suratını buruşturuyordu.

Adam Leo'yu huzursuz etmişti. Hazel'ın elini çabuk tutmasını umdu.

"Benimle bir ara konuştu," deyiverdi Frank. "Hazel bana hayatımın bağlı olduğu şeyle ilgili gerçeği öğrendiğini söyledi."

Leo irkildi. Frank'in yanında olduğunu unutmuş gibiydi.

"Hayatının bağlı olduğu... Ha, evet, odun parçası. Evet." Leo elinde ateş yakıp *Ha, ha, ha!* diye gülmemek için kendini zor tuttu. Bunu düşünmek komikti ama Leo o kadar da gaddar değildi.

"Bak, sorun yok," dedi. "Seni tehlikeye atacak bir şeyi asla yapmam. Aynı takımdayız."

Frank asker rozetini çekiştirdi. "Ateşin beni öldüreceğini hep biliyordum ama büyükannemin Vancouver'daki evi yandığından beri... Bu durum bana *daha* gerçek geliyor."

Leo başını salladı. Haline üzülmüştü ama Frank'in aile malikânesinden söz edişi insanları zor durumda bırakabiliyordu. *Lamborghini'mi çarpıp parçaladım*, deyip, insanların, *Ah, zavallıcık!* demesini beklemek gibiydi.

Tabii Leo ona bunu söylemedi. "Büyükannen... O yangında mı ölmüştü? Bunu anlatmamıştın."

"Bi-bilmiyorum. Çok hasta ve yaşlıydı. Vakti gelince kendi bildiği gibi öleceğini söyledi. Ama sanırım yangından kurtuldu. Alevlerin arasından bir kuşun yükseldiğini gördüm."

Leo duyduklarını düşündü. "Yani, tüm ailen şekil değiştirebiliyor, öyle mi?"

"Galiba," dedi Frank. "Annem değiştirebiliyordu. Büyükannem onun bu yüzden Afganistan'da öldüğünü düşünüyor. Annem arkadaşlarına yardım etmeye çalışmış ve... Aslında tam olarak neler olduğunu bilmiyorum. Bir bomba patlamış."

Leo anlayışlı bir tavırla kaşlarını çattı. "Demek her ikimiz de annelerimizi yangında kaybetmişiz."

Leo bunu planlamadığı halde Frank'e Gaia'nın ona göründüğü ve annesinin öldüğü gece torna atölyesinde olanları anlattı.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

Frank'in gözleri doldu. "İnsanların, *Annen için çok üzüldüm*, demesi hiçbir zaman hoşuma gitmedi," dedi.

"İnsana samimi gelmiyor," dedi Leo.

"Ama annen için çok üzüldüm."

"Teşekkürler."

Hazel ortada yoktu. Amerikalı turistler hâlâ Pantheon'da dolanıp duruyordu. Sanki Rafaello'nun fark etmemesi için çaktırmadan mezara yaklaşıyor gibiydiler.

"Jüpiter Kampı'nda, kulübe Lar'ımız Reticulus bana Mars'ın oğlu olduğum için birçok melezden daha güçlü olduğumu, şekil değiştirme yeteneğimi de annemden aldığımı söylemişti. Hayatımın yanan bir odun parçasına bağlı olmasının sebebinin de bu olduğunu anlattı. O kadar büyük bir zayıflık ki çok fazla güce sahip olmamı dengeliyor."

Leo, Great Salt Lake'te intikam tanrıçası Nemesis'le yaptığı konuşmayı hatırladı. O da kefelerin dengelenmesini istediğinden söz etmişti. *Şans tekerleği bir saadet zinciri dalaveresi. Gerçek bir başarı elde etmek için fedakârlık yapmak gerekir.*

Nemesis'in verdiği fal kurabiyesi hâlâ alet kemerinde açılmayı bekliyordu. *Çok yakında kendi başına halledemeyeceğin bir sorunla karşılaşacaksın ama sana yardım edebilirim... Tabii, bunun bir bedeli var.*

Leo keşke bu anıyı zihnimden çıkarıp alet kemerine tıkabilseydim, diye düşündü. Bu anı zihninde fazlasıyla yer kaplıyordu. "Hepimizin zayıflıkları var," dedi. "Ben mesela. Trajik denecek derecede komik ve yakışıklıyım."

Frank alayla güldü. "Zayıflıkların olabilir. Ama hayatın bir odun parçasına bağlı değil."

"Haklısın." Sonra düşündü. Frank'inki gibi bir sorunu olsaydı, bunu

nasıl çözerdi? Hemen hemen her tasarım hatasının düzeltilebileceğini düşünürdü. "Acaba..."

Odaya göz gezdirince duraksadı. Üç Amerikalı turist bu sefer gayet aleni bir biçimde onlara doğru geliyordu. Gözlerini Leo'ya dikmiş, tek sıra halinde Rafaello'nun mezarına yürüyorlardı.

"Şey, Frank?" dedi Leo. "On dakika oldu mu?"

Frank Leo'nun baktığı yere çevirdi kafasını. Amerikalıların suratı sanki çok can sıkıcı bir kâbus görürken uykuda yürüyorlarmış gibi öfkeli ve şaşkındı.

ROMA tişörtlü adam "*Leo Valdez!*" diye seslendi. Sesi değişmişti. Boş ve metalik çıkıyordu. Aksanlı konuşmaya başlamıştı. "*Yine karşılaştık.*"

Üç turist gözlerini kırpıştırdı ve gözleri saf altına dönüştü.

"Eidolonlar!" diye cıyakladı Frank.

Ayıbalıkları iri yumruklarını sıktılar. Normal şartlar altında Leo kocaman şapkalar takmış üç şişman adam tarafından öldürüleceğinden endişe etmezdi ama eidolonların o bedenlerin içinde daha da tehlikeli olabileceğini hissetti çünkü ruhlar içine girdikleri bedenlere ne olacağını umursamazlardı.

"Deliğe sığamazlar," dedi Leo.

"Haklısın. Yeraltına girmek şu anda kulağa gayet iyi geliyor."

Frank bir yılana dönüştü ve deliğin kenarından içeri süzüldü. Leo da "*Valdez! Valdez'e ölüm!*" diye bağırmaya başlayan eidolonları geride bırakıp deliğe atladı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XXXVIII

LEO

Sorunlardan biri çözülmüştü: Üstlerindeki kapak otomatik olarak kapandı ve peşlerindekiler dışarıda kaldı. Kapak kapanınca, içeri giren tüm ışık kesildiği halde, Leo'yla Frank bununla başa çıkabilirdi. Leo sadece içeri girdikleri yerden dışarı çıkmak zorunda kalmayacaklarını umdu. Kapağı içeriden açıp açamayacağından emin değildi.

En azından, bedenleri ele geçirilmiş ayıbalığı adamlar diğer tarafta kalmıştı. Leo'nun başının üstündeki mermer zemin, adeta şişman turistler tekmeler atıyormuş gibi zangırdadı.

Frank tekrar insana dönüşmüş olmalıydı. Leo karanlıkta onun nefes alışını duyabiliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Frank.

"Tamam, korkma," dedi Leo. "Şimdi etrafı görebilmemiz için ufacık bir ateş yakacağım."

"Uyarı için teşekkürler."

Leo'nun işaret parmağı bir doğum günü mumu gibi yandı. Tam önlerinde alçak tavanlı taş bir tünel duruyordu. Tıpkı Hazel'ın tahmin

ettiği gibi, tünel aşağı doğru eğim kazanıyor, sonra düzleşiyor ve güney yönünde ilerliyordu.

"Tünel tek yönde ilerliyor," dedi Leo.

"Gidip Hazel'ı bulalım," dedi Frank.

Leo buna itiraz etmedi. Koridorda ilerlemeye başladılar. Parmağında ateş oluşturan Leo öne geçti. İri yarı, güçlü ve korkunç hayvanlara dönüşebilen Frank'in arkada olması ona güven veriyordu; bedenleri ele geçirilmiş turistler kapağı açıp delikten içeri girmeyi başarırlarsa onları takip edebilirlerdi. Eidolonlar acaba o bedenleri bırakıp yeraltına inebilir ve ikisinden birini ele geçirebilir mi diye merak etti.

Güne ne güzel şeyler düşünerek başladım! dedi Leo içinden.

Yaklaşık otuz metre sonra bir köşeyi döndüler ve Hazel'ı buldular. Altın süvari kılıcının ışığında bir kapıyı inceliyordu. Bu işe o kadar dalmıştı ki Leo "Selam," diyene dek geldiklerini fark etmedi.

Hazel spatha'sını çekerek arkasını döndü. Şansına, kılıç koridorda çekilemeyecek kadar uzundu ve Leo'nun yüzüne zarar vermemişti.

"Burada ne işiniz var?" dedi Hazel.

Leo yutkundu. "Kusura bakma. Birkaç öfkeli turistle karşılaştık da." Ona neler olduğunu anlattı.

Hazel sıkıntıyla ofladı. "Eidolonlardan nefret ediyorum. Piper'ın onları uzak duracaklarına söz verdirdiğini sanıyordum."

"Öff..." dedi Frank sanki tatsız bir şey aklına gelmiş gibi. "Piper onlardan gemiden uzak durmalarını ve *hiçbirimizi* ele geçirmemelerini istedi. Ama bizi takip ettilerse ve bize saldırmak için başka bedenleri kullanıyorlarsa verdikleri sözü teknik olarak tutuyorlar demektir..."

"Harika," dedi Leo. "Eidolonlar başımıza avukat kesildiler. Şimdi, onları *gerçekten* öldürmek istiyorum."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Tamam ama şimdilik onları unut," dedi Hazel. "Bu kapı beni deli etti. Leo, kilit açma gücünü kullanarak sen de dener misin?"

Leo parmaklarını çıtlattı. "Ustaya yer açın lütfen."

Kapı ilginçti, yukarıdaki Romen rakamlı şifreli kilitten çok daha karmaşıktı. Kapının tamamı imparatorluk altınıyla kaplanmıştı. Bir bovling topu büyüklüğündeki mekanik bir küre de tam ortasında duruyordu. Küre her birinin üstünde boğa, akrep gibi zodyak sembolleri bulunan beş tane iç içe geçmiş halkadan oluşuyordu ve tesadüfî rakamlardan ve harflerden oluşmuş gibiydi.

"Bunlar Yunan harfleri," dedi Leo şaşkınlıkla.

"Birçok Romalı Yunanca konuşurdu," dedi Hazel.

"Olabilir ama bu işçilik... Siz Jüpiter Kampı'ndan gelenleri kırmak istemem ama bunlar Romalılara ait olamayacak kadar karmaşık."

Frank kaşlarını çattı. "Siz Yunanlılar her şeyi daha karmaşık hale getirmeyi seversiniz zaten."

"Bak, demek istediğim şu: Bu makine narin ve ve gelişmiş. Bana şeyi hatırlatıyor..." Leo küreye bakıp, buna benzer eski bir makine hakkında bir şeyler okumuş muydum acaba, diye hatırlamaya çalıştı. "Daha gelişmiş bir kilit sistemi gibi," dedi. "Farklı halkalardaki sembolleri doğru sırayla dizerseniz kapı açılır."

"Doğru sıra ne peki?" diye sordu Hazel.

"Güzel soru. Yunan küreleri... Astronomi, geometri..." Leo birden içinin ısındığını hissetti. "Bir dakika, olamaz. Acaba... *Pi*'nin değeri nedir?"

Frank kaşlarını çattı. "Pi de ne?"

"Rakamı diyor sanırım," dedi Hazel. "Matematik dersinde öğrenmiştim ama..."

"Halkaları ölçmek için kullanılır," dedi Leo. "Eğer bu küre düşündüğüm kişi tarafından yapılmışsa..."

Hazel'la Frank boş boş baktılar ona.

"Neyse," dedi Leo. "*Pi*'nin, 3,1415 gibi bir şey olduğundan eminim. Rakam sonsuza dek devam ediyor ama düşündüğüm şey doğruysa, kürede sadece beş halka olduğuna göre, bu kadarı yeterli olmalı."

"Ya doğru değilse?"

"O zaman Leo yere düşer ve *güm*. Deneyelim bakalım!"

Leo dış halkadan başlayıp içteki halkalara devam ederek çevirmeye başladı. Zodyak sembollerinin harflerini dikkate almayıp doğru rakamları çevirerek *pi* değerine getirdi. Hiçbir şey olmadı.

"Ne aptalım," dedi Leo. "*Pi*'nin dışa doğru oluşturulması gerekiyordu çünkü sonsuza dek devam ediyor." Rakamların sırasını değiştirip içten dışa doğru ilerlemeye başladı. Son halkayı da çevirince kürenin içindeki bir şey *klik* etti.

Kapı aniden açıldı.

Leo sevinçle arkadaşlarına baktı. "İşte dostlarım, Leo Dünyası'nda bu işler böyle yapılır. İçeri gelin!"

"Leo Dünyası'ndan nefret ediyorum," diye homurdandı Frank.

Hazel güldü.

İçeride Leo'yu senelerce meşgul edecek kadar çok malzeme vardı. Oda, Melez Kampı'ndaki demir ocağı kadardı ve içeride duvarların önüne dizilmiş bronz tezgâhlar ve eski metal aletleriyle dolu sepetler vardı. Steampunk tarzı birer basketbol topunu andıran, farklı parçalara ayrılmış düzinelerce bronz ve altın küre vardı. Gevşek çarklar ve teller zeminde duruyordu. Kalın metal kablolar her masadan bir tiyatronun ses kabinini andıran kapalı bir bölmenin bulunduğu odanın arka tarafına

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

doğru uzanıyordu. Kabloların hepsi oraya gidiyor gibiydi. Soldaki merdivenlerin yanında, deri silindirlerle dolu bir sıra odacık vardı – bunlar muhtemelen eski parşömen kılıflarıydı.

Leo tam masalara doğru gidecekken soluna bakacak oldu ve fena halde irkildi. Kapıda iki tane zırhlı cansız manken duruyordu; bunlar bronz borulardan yapılmış, üstlerine tepeden tırnağa Roma zırhı giydirilmiş, kalkanlı ve kılıçlı iskeletimsi korkuluklardı.

"Dostum," dedi Leo bir tanesinin yanına giderek. "Bunlar çalışıyor olsaydı *harika* olurdu."

Frank cansız mankenlerden uzaklaştı. "Bunlar canlanıp bize saldırmayacaklar, değil mi?"

Leo güldü. "Hiç sanmam. Bunlar eksik." En yakındaki mankenin göğüs zırhının altından fırlamış bakır telleri gösterdi. "Bak, kafa telleri takılmamış. Şurada, dirsekte bu eklem için yerleştirilmiş itenek sistemi de ayarlı değil. Benim tahminim? Romalılar bir Yunan tasarımını taklit etmeye çalıştılar ama bunu tamamlayacak beceriye sahip değillerdi."

Hazel kaşlarını kaldırdı. "Sanırım Romalılar işleri *karmaşıklaştırmakta* pek de iyi değiller."

"Ya da narinlikte," dedi Frank. "Ve gelişmişlikte."

"Hey, size sadece gördüklerimi söylüyorum." Leo mankenin kafasını sallayarak manken de onunla aynı fikirdeymiş gibi yaptı. "Yine de... Etkileyici bir deneme. Romalıların Arşimet'in eserlerini ele geçirdiklerine dair efsaneler duymuştum ama..."

"Arşimet mi?" Hazel şaşırmıştı. "O çok eski bir matematikçi değil miydi?"

Leo güldü. "Ondan çok daha fazlasıydı. Hephaistos'un gelmiş geçmiş en tanınmış oğluydu."

Frank kulağını kaşıdı. "İsmini duymuştum ama bu mankenin onun tasarımı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle olmalı!" dedi Leo. "Bakın, Arşimet'le ilgili bir sürü şey okudum. Dokuz Numaralı Kulübe'nin kahramanıdır. Adam Yunanlı değil miydi? Roma gelişip idareyi ele almadan önce güney İtalya'daki Yunan kolonilerinden birinde yaşardı. Sonra Romalılar şehrini istila etti. Romalı general çok değerli bir kişi olduğu için Arşimet'i öldürmek istemedi çünkü adam antik dünyanın Einstein'ı gibiydi. Ama aptal bir Romalı asker onu öldürdü."

"İşte yine aynı şeyi yaptın," dedi Hazel. "*Aptal* ve *Romalı* sözcükleri her zaman bir arada kullanılmıyor Leo."

Frank ona hak verir gibi homurdandı. "Tüm bunları nasıl biliyorsun sen? Burada İspanyolca konuşan bir tur rehberi falan mı var?"

"Hayır dostum," dedi Leo. "Bir şeyler inşa eden bir melez olup da Arşimet'i bilmemek olmaz. Adam *cidden* aşmış biriydi. *Pi*'nin değerini hesaplayan da odur. Matematikte yaptıkları hâlâ mühendislikte kullanılır. Suyun borularda hareket etmesini sağlayan hidrolik bir vida icat etti."

Hazel kaşlarını çattı. "Hidrolik bir vida. Bu müthiş icadı bilmediğim için özür dilerim."

"Bir de düşman gemilerini yakabilen, aynalardan oluşan bir ölüm ışını icat etmişti," dedi Leo. "Yeterince müthiş mi senin için?"

"Televizyonda bununla ilgili bir şey izlemiştim," dedi Frank. "İşe yaramadığını ispatladılar."

"E tabii, bunun tek nedeni modern ölümlülerin ilahi bronzu kullanmayı bilmemesi," dedi Leo. "Asıl mesele *bu*. Arşimet ayrıca bir vinçten sallanan ve düşman gemilerini sudan çekip alan kocaman bir kol yaptı."

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

"Bu güzel işte," dedi Frank. "Bir şeyleri kapan kolları severim."

"Gördün mü? Neyse, tüm icatları anlata anlata bitmez. Romalılar şehrini yok ettiler. Arşimet de öldürüldü. Efsanelere göre, Roma generali Arşimet'in eserlerini çok takdir edermiş; bu yüzden, Arşimet'in atölyesine baskın düzenleyip hatıra olarak bir şeyler almış ve Roma'ya götürmüş. Aldıkları da tarihten silinmiş." Leo ellerini masaların üstündeki şeylere doğru uzattı. "Ama biz onları an itibariyle bulduk."

"Metal basketbol topları mı yani bütün olay?" dedi Hazel.

Leo arkadaşlarının baktıkları şeyleri takdir etmemesine inanamıyordu ama buna kızdığını gizlemeye çalıştı. "Arkadaşlar, Arşimet *küreler* yapıyordu. Romalılar bunların sırrını çözememişlerdi. Bunların zamanı gösteren ya da takım yıldızları izleyen şeyler olduğunu düşündüler çünkü hepsinin üstünde yıldızların ve gezegenlerin resimleri vardı. Ama bu bir tüfek bulup bunun bir baston olduğunu düşünmeye benziyor."

"Leo, Romalılar mühendislikte çok ileriydi," dedi Hazel. "Su kemerleri, yollar inşa ettiler."

"Kuşatma silahlarını ve sıhhi tesisatı da unutmayalım," diye ekledi Frank.

"Tamam, tamam," dedi Leo. "Ama Arşimet ayrı bir kategorideydi. Küreleri birçok şey yapabiliyordu ama kimse ne olduğundan emin değil."

Birden Leo'nun aklına o kadar müthiş bir fikir geldi ki burnu bir anda alev aldı. Alevleri hemen söndürmeye çalıştı. Aniden bir yanının alev alması cidden *utanç verici* bir şeydi.

Bölmelerin bulunduğu yere koşup parşömen kılıflarının üstündeki işaretlere göz attı. "Aman tanrılarım. İşte bu!"

Dikkatle parşömenlerden birini eline aldı. Antik Yunancası çok da iyi değildi ama kılıfın üstünde *Küre Yapımı* yazdığını anlayabilmişti.

"Millet, bu kayıp olan kitap!" Elleri titriyordu. "Arşimet bu kitapta küreleri nasıl yaptığını yazmıştı ama kitabın tüm kopyaları kaybolmuştu. Eğer bunu çevirebilirsem..."

Olasılıklar sonsuzdu. Leo için artık bu görev yepyeni bir boyut kazanmıştı. Küreleri ve parşömenleri zarar görmeden oradan çıkarması gerekiyordu. Dokuzuncu Depo'ya varana dek bunlara göz kulak olması ve sonra her birini incelemesi gerekiyordu.

"Arşimet'in sırları," dedi kendi kendine. "Bu olay, Daedalus'un dizüstü bilgisayarından da büyük. Romalılar Melez Kampı'na saldırırlarsa bu sırlar kampı kurtarabilir. Hatta Gaia'ya ve gigantlara karşı bile kullanabiliriz!"

Hazel'la Frank şüpheyle birbirlerine baktılar.

"Peki," dedi Hazel. "Buraya bir parşömen bulmak için gelmemiştik ama sanırım bunu da yanımıza alabiliriz."

"Tabii, bu sırları aptal ve basit Romalılarla paylaşmanın bir sakıncası yoksa," dedi Frank.

"Ne?" Leo boş boş ona baktı. "Hayır. Bak, ben size hakaret... aman, boş ver. Önemli olan, bunun iyi bir gelişme olması!"

Leo o gün ilk kez bir umut hissediyordu.

Doğal olarak her şeyin ters gittiği an da o oldu.

Hazel'la Frank'in yanındaki masadaki kürelerin birinden *klik* diye bir ses çıktı ve küre vızıldamaya başladı. Gövdesinden bir sıra cılız bacak çıkıverdi. Küre doğruldu, tepesinden iki tane bronz kablo fırladı ve Hazel'la Frank'e bir şok tabancası gibi ateş etti. Her ikisi de yere yığıldı.

Leo onlara yardım etmek için öne atıldı ama kımıldaması imkânsız olan iki zırhlı cansız manken *harekete geçti*. Kılıçlarını çekip Leo'ya doğru yürüdüler.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Soldaki, bir kurt kafası biçimindeki eğri miğferini düzeltti. Bir suratı ya da ağzı olmamasına rağmen vizörünün ardından tanıdık ve ifadesiz bir ses duyuldu.

"*Bizden kaçamazsın Leo Valdez. Makineleri ele geçirmeyi sevmeyiz ama bunlar yine de turistlerden daha iyi. Buradan sağ çıkamayacaksın.*"

XXXIX

LEO

Leo bir konuda Nemesis'e hak veriyordu: Şans denen şey gerçekten de bir yalandı. En azından kendisi için böyleydi.

Bir önceki kış, bir Kiklop ailesinin Jason'la Piper'ı acı sosla pişirmeye hazırlanışını dehşet içinde izlemişti. O durumda kafasını işletmiş, arkadaşlarını tek başına kurtarmıştı ama en azından o zaman ne yapacağını düşünecek vakti olmuştu.

O sırada düşünecek vakit yoktu. Hazel'la Frank, içine ruh girmiş bir Steampunk bovling topunun dokunaçları tarafından etkisiz hale getirilmişti. Kötü kalpli iki zırh da onu öldürmek üzereydi.

Leo onlara ateşle karşılık veremezdi. Ateş zırhlara zarar vermezdi. Hem Hazel ve Frank çok yakındaydı. Onları ya da Frank'in hayatını kontrol eden odun parçasını kazara yakmak istemiyordu.

Leo'nun sağında, aslan miğferli zırh boynunu gıcırdatarak çevirip yerde hâlâ baygın vaziyette yatan Hazel'la Frank'e baktı.

"*Bir erkek ve kız melez,*" dedi Aslan Kafa. "*Diğerleri ölürse bunlar işe yarar.*" Boş maskesini Leo'ya çevirdi. "*Sana ihtiyacımız yok Leo Valdez!*"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Hey!" dedi Leo kocaman bir gülümsemeyle. "Leo Valdez'e her zaman ihtiyaç vardır!"

Ellerini iki yana açıp çaresiz ve korkmuş değil, kendinden emin ve işe yarar görünmeye çalıştı. Gömleğine LEO REYİZ yazmak için geç olup olmadığını düşündü.

Ne yazık ki zırhlar, Narkissos Fan Kulübü kadar kolay ikna olmadı.

Kurt kafalı miğfer, "*Zihnindeydim Leo. Savaşı başlatmana yardım ettim,*" diye hırladı.

Leo'nun gülümsemesi silindi. "O sen miydin?"

Şimdi turistlerin onu neden hemen huzursuz ettiğini ve bu şeyin sesinin neden o kadar tanıdık geldiğini anlamıştı. Sesi zihninde duymuştu.

"Mancınığı ateşlememi sen mi sağladın?" dedi Leo. "Buna *yardım* mı diyorsun?"

"*Ne düşündüğünü biliyorum,*" dedi Kurt Kafa. "*Sınırlarını biliyorum. Ufak tefek ve yalnızsın. Seni korumaları için arkadaşlarına ihtiyacın var. Onlar olmadan beni yenemezsin. Seni bir daha ele geçirmeyeceğime dair yemin ettim ama seni öldürebilirim.*"

Zırhlı adamlar öne çıktı. Kılıçlarının ucu Leo'nun yüzünün bir-iki santim ötesinde durdu.

Leo birden korkusunun yerini müthiş bir öfkenin aldığını hissetti. Kurt miğferli eidolon onu utandırmış, kontrol etmiş ve Yeni Roma'ya saldırtmıştı. Arkadaşlarını tehlikeye atmış, görevlerini sekteye uğratmıştı.

Leo tezgâhlarda hareketsiz duran kürelere baktı. Alet kemerini düşündü. Arkasındaki bir ses kabinine benzeyen yeri düşündü. Tamamdı: *Hurda Operasyonu* için hazırdı.

"Bir kere, beni tanımıyorsun," dedi Kurt Kafa'ya. "İkincisi, hoşça kal."

Merdivenlere atılıp tepeye çıktı. Zırhlı adamlar korkutucuydu ama

yeterince hızlı hareket edemiyorlardı. Leo'nun tahmin ettiği gibi, kabinin her iki tarafında da katlanan metal kapılar vardı. Kabini kullananlar, tasarımlarının kontrolden çıkma ihtimaline karşılık kendilerini koruma altına almak istemişlerdi. Tıpkı, o anda olduğu gibi. Leo her iki kapıyı da kapatıp ellerinde ateş oluşturdu ve kilitleri lehimledi.

Zırhlılar iki kapıyı zorlamaya başladılar. Kapıları sarsıyor, kılıçlarıyla kırmaya çalışıyorlardı.

"*Bu, çok aptalca,*" dedi Aslan Kafa. "*Ölümünü geciktirmekten başka bir şey yapmıyorsun.*"

"Ölümümü geciktirmek en sevdiğim hobilerimden biridir." Leo yeni yuvasına şöyle bir göz attı. Tezgâhın karşısında bir kontrol paneline benzer bir masa vardı. Üstü hurdayla doluydu ama Leo bunların birçoğunu hemen eledi: asla çalışmayacak olan bir insan mancınığı; siyah renkli tuhaf bir kılıç (Leo kılıç kullanamazdı); büyükçe bronz bir ayna (Leo berbat görünüyordu) ve birisinin ya öfkeyle ya da sakarlıkla kırdığı bir dizi alet.

Leo dikkatini esas projeye vermeye çalıştı. Masanın tam ortasında, birisi bir Arşimet küresini parçalara ayırmıştı. Kürenin yanında çarklar, yaylar ve çubuklar duruyordu. Aşağıdaki odaya uzanan tüm bronz kablolar kürenin altındaki metal bir plakaya bağlıydı. Leo, ilahi bronzun bir kalbin damarları gibi atölyeden geçtiğini hissedebiliyordu. Yani, bu noktadan büyülü bir enerji üretmesi mümkündü.

"Hepsini kontrol eden tek bir basketbol topu var," dedi kendi kendine.

Bu küre, esas regülâtördü. Leo, Antik Roma'nın görev kontrol merkezindeydi.

"*Leo Valdez!*" diye kükredi eidolon. "*Kapıyı aç, yoksa seni öldürürüm!*"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Gayet adilane ve cömert bir teklif," dedi Leo gözlerini küreden ayırmadan. "Şunu bitirmeme müsaade et. Senden son ricam bu olsun, tamam mı?"

Leo'nun ricası eidolonları şaşırtmış olmalıydı çünkü kapıyı zorlamayı kestiler.

Leo'nun elleri küreye değer değmez parçaları bir araya getirmeye başladı. Aptal Romalılar ne diye bu kadar güzel bir makineyi parçalamışlardı ki? Arşimet'i öldürmüş, eşyalarını çalmış, sonra da zekâlarının asla yetişmeyeceği bir şeyi parçalamışlardı. Öte yandan, en azından, küreyi iki bin sene sonra Leo'nun bulması için buraya tıkmışlardı.

Eidolonlar kapıyı tekrar zorlamaya başladılar.

"Kim o?" diye seslendi Leo.

"*Valdez!*" diye böğürdü Kurt Kafa.

"Evde yok," dedi Leo.

Nihayet eidolonlar içeri giremeyeceklerini anladılar. Kurt Kafa Leo'nun zihnini gerçekten biliyor olsaydı onu işbirliğine zorlayacak başka yollar olduğuna karar verebilirdi. Leo'nun elini çabuk tutması gerekiyordu.

Çarkları bağladı, bir bağlantının yanlış olduğu fark edip baştan başladı. Hephaistos'un el bombaları aşkına, küreyi bir araya getirmek çok zordu!

En sonunda son yayı da yerine taktı. Beceriksiz Romalılar basınç düzenleyicisini neredeyse mahvetmişlerdi ama Leo kemerinden birkaç saatçi aleti çıkarıp birkaç ayarlama daha yaptı. Arşimet bir dâhiydi – tabii, küre çalışırsa.

Leo küreyi işletecek olan ateşleme kablosunu sardı. Çarklar dönmeye başladı. Leo kürenin üstünü de kapatıp üstündeki eşmerkezli ve atölye-

nin kapısındakilere benzer halkalara baktı.

"*Valdez!*" Kurt Kafa tekrar kapıya vurdu. "*Üçüncü arkadaşımız arkadaşlarını öldürecek!*"

Leo içinden bir lanet okudu. Üçüncü arkadaş. Hazel'ı ve Frank'i yere seren cılız bacaklı şok tabancasına baktı. Üç numaralı eidolonun orada gizlendiğini tahmin etti. Ama hâlâ bu kontrol küresini aktif hale getirecek doğru sıralamayı anlaması gerekiyordu.

"Tamam," diye seslendi. "Beni köşeye kıstırdınız. Bir... saniye."

"*Saniye falan yok!*" diye bağırdı Kurt Kafa. "*Ya hemen kapıyı açarsın ya da arkadaşların ölürler.*"

İçine ruh girmiş şok tabancası topu, dokunaçlarını dışarı çıkardığı gibi Hazel'la Frank'e bir şok dalgası daha yolladı. İkisinin de baygın bedeni sarsıldı. Bu tür bir elektrik akımı kalplerinin durmasına neden olabilirdi.

Leo gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Yaptığı şey onu zorluyordu. Beceremiyordu.

Kürenin yüzeyine baktı: Her biri minik Yunan harfleri, rakamları ve Zodyak işaretleriyle kaplı yedi halka vardı. Yanıt *pi* olamazdı. Arşimet asla aynı şeyi iki kez yapmazdı. Hem Leo elini küreye dayayarak sıralamanın tesadüfî bir şekilde yapıldığını da hissedebiliyordu. Bu ancak Arşimet'in bilebileceği bir şeydi. Arşimet'in son sözlerinin *Halkalarıma dokunmayın* olduğu söyleniyordu.

Bunun ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu ama Leo bu lafın küreyle ilgili olduğunu anlamıştı. Şifre fazlasıyla karmaşıktı. Belki birkaç senesi olsa işaretlerin sırrını çözebilir ve doğru sıralamayı bulabilirdi ama birkaç saniyesi bile yoktu. Vakit yoktu. Şansı da yoktu. Arkadaşları öleceklerdi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Çözemeyeceğin bir sorun, dedi zihnindeki ses.

Nemesis... Tanrıça onu bu ana hazırlamıştı aslında. Leo elini cebine attı ve fal kurabiyesini çıkardı. Tanrıça ona, yardım ettiği takdirde, büyük bir bedel ödeyeceğini söylemişti; üstelik bu bir gözünü kaybetmek kadar ciddi bir bedel olacaktı. Ama Leo bunu denemezse arkadaşlarını kaybedecekti.

"Bu kürenin erişim kodunu öğrenmek istiyorum," dedi.

Fal kurabiyesini kırdı.

XL

LEO

Leo fal kurabiyesinin içinden çıkan minik kâğıdı açtı.

İSTEĞİN BU MU? CİDDEN Mİ? (ARKAYA BAK).

Kâğıdın arkasında da şöyle yazıyordu:

ŞANSLI NUMARALARIN: ON İKİ, JÜPİTER, ORİON, DELTA, ÜÇ, THETA, OMEGA.

(BİTİR GAİA'NIN İŞİNİ LEO VALDEZ!).

Leo titreyen elleriyle halkaları çevirdi.

Kurt Kafa dışarıdan öfkeyle kükredi: "*Arkadaşlarının senin için bir önemi yoksa biraz daha teşvike ihtiyacın var demektir. Belki de bu parşömenleri, Arşimet'in eşsiz eserlerini yok etmeliyim!*"

Son halka da bir klik sesiyle yerine oturdu. Küre güçle dolup uğuldamaya başladı. Leo ellerini kürenin yüzeyinde gezdirince emirlerini bekleyen minik minik düğmeler ve kollar hissetti.

İlahi bronz kablolardan büyülü elektrik akımları geçti ve tüm odaya yayıldı.

Leo daha önce hiç bir müzik enstrümanı çalmamıştı ama küreyi kul-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

lanmanın buna benzeyebileceğini düşündü – ellerinin ne yapması gerektiğini düşünmeyecek kadar her tuşu ya da notayı bilmek gibi olmalıydı. Yapması gereken tek şey, istediği sesi çıkarmaya yoğunlaşmaktı.

İşe ufak ufak başladı. Ana odada bulunan ve diğerlerine göre parçaları daha eksiksiz gibi görünen altın küreye verdi dikkatini. Altın küre titredi. Gövdesinden üç ayak çıktı ve şok tabancası topuna doğru ilerledi. Altın kürenin kafasından ufacık, yuvarlak bir kesici çıktı ve şok topunun beynini kesmeye koyuldu.

Leo bir başka küreyi harekete geçirmeye çalıştı. Bu küre de odada ufak bir bronz toz ve duman bulutu yarattı.

"Pardon," dedi Leo. "Kusura bakma Arşimet."

"*Ne yapıyorsun?*" diye sordu Kurt Kafa. "*Aptallığı bırak da teslim ol!*"

"Ha, tamam, teslim oluyorum!" dedi Leo. "Tamamen teslim oluyorum!"

Üçüncü küreyi kontrol etmeye çalıştı. Bu küre de işe yaramadı. Leo bu eski tasarımları yok etmekten nefret ediyordu ama bu bir ölüm kalım meselesiydi. Frank onu makinelere insanlardan daha fazla değer vermekle suçlamıştı ama eski eserlerle arkadaşları arasında bir seçim yapması gerekecekse başka seçeneği yoktu.

Dördüncü küredeki denemesi daha iyi gitti. Tepesinden yakutlarla kaplı bir küre çıktı ve üstünde helikopter pervaneleri belirdi. Leo masası Buford'un orada olmadığına sevindi – masa kesin bu küreye âşık olurdu. Yakut küre havada yükseldi ve dosdoğru bölmelere doğru uçtu. Gövdesinin ortasından çıkan altın kanatları değerli parşömen kılıflarını alıverdi.

"*Yeter!*" diye bağırdı Kurt Kafa. "*Şimdi seni...*"

Tam o sırada, parşömenleri alan yakut kürenin havada olduğunu

gördü. Küre iyice havaya yükselip karşı duvarın köşesinde durdu.

"*Ne?!*" diye bağırdı Kurt Kafa. "*Esirleri öldürün.*"

Şok topuyla konuşuyor olmalıydı. Ne yazık ki şok topu ona itaat edecek durumda değildi. Leo'nun altın küresi topun kestiği kafasının üstüne çökmüş, bir kabağın içini boşaltır gibi içindeki telleri ve çarkları söküyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki Hazel'la Frank de kıpırdanmaya başlamışlardı.

"*Hah!*" Kurt Kafa, Aslan Kafa'ya karşıdaki kapıyı işaret etti. "*Gel! Melezleri kendimiz yok edelim!*"

"Hiç sanmam çocuklar." Leo, Aslan Kafa'ya döndü. Kontrol küresine dokununca zeminde bir şok dalgası hissetti.

Aslan Kafa titreyip kılıcını aşağı indirdi. Leo sırıttı. "Artık Leo Dünyası'ndasınız."

Aslan Kafa arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Hazel'a ve Leo'ya saldırmak yerine karşı basamaklara gidip arkadaşının karşısına dikildi.

"*Ne yapıyorsun?*" dedi Kurt Kafa. "*Bizim hemen...*" *GÜM!*

Aslan Kafa zırhını Kurt Kafa'nın göğsüne geçirdi. Kılıcının kabzasını da arkadaşının miğferine savurunca Kurt Kafa bir anda Düz, Şekli Bozuk ve Keyfi Kaçık Kurt Kafa oluverdi.

"*Kes şunu!*" diye bağırdı Kurt Kafa.

"*Elimde değil!*" diye cıyakladı Aslan Kafa.

Leo havaya girmişti. Her iki zırhlının da kılıçlarını ve kalkanlarını yere fırlatıp birbirlerini tokatlamasını sağladı.

"*Valdez!*" diye bağırdı Kurt Kafa titrek bir sesle. "*Bunu yaptığın için öleceksin!*"

"Evet," dedi Leo. "Şimdi kim kimi ele geçirdi bakalım Casper?"

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

Makine adamlar merdivenlerden aşağı yuvarlandılar; Leo onlara 1920'lerdeki kadınlar gibi swing dansı yaptırmaya başladı. Metal adamların eklemlerinden dumanlar çıktı. Odadaki diğer küreler de patlamaya başladı. Eski sistemde çok fazla enerji dolaşıyordu. Leo'nun elindeki kontrol küresi de gitgide ısınmaya başlamıştı.

"Frank, Hazel! Koruyun kendinizi!"

Arkadaşları hâlâ sersem gibi dans eden metal adamlara bakıyorlardı ama Leo'nun uyarısını duydular. Frank, Hazel'ı en yakındaki masanın altına çekip bedeniyle onu bir kalkan gibi korudu.

Küreyi son bir kez çevirince, Leo sisteme yüklü bir akım yolladı.

Zırhlı savaşçılar parçalanmaya başladılar. Çubuklar, itenekler ve bronz plakalar etrafa saçıldı. Bütün masaların üstündeki küreler de ısınmış gazlı içecek kutuları gibi patladı. Leo'nun altın küresi dondu. Havada uçan yakut küre de parşömenlerle birlikte yere düştü.

Oda arada bir duyulan kıvılcım ve minik patlama sesleri haricinde bir anda sessizleşti. Hava yanık araba motoru kokusu gibi kokuyordu. Leo merdivenlerden aşağı koşup, Frank'le Hazel'ın masanın altında sapsağlam olduğunu gördü. İkisini birbirine sarılmış halde gördüğüne hiç o kadar sevinmemişti.

"Hayattasınız!" dedi.

Hazel'ın sol gözü, muhtemelen şok topundan dolayı seğiriyordu. Bunun dışında gayet iyi görünüyordu. "Şey, neler oldu?"

"Arşimet imdada koştu!" dedi Leo. "Bu eski makinelerde son bir gösteriye yetecek kadar güç kalmış. Erişim kodunu bulduktan sonrası çorap söküğü gibi geldi."

Üstünden feci dumanlar tüten kontrol küresini okşadı. Leo bunun tamir edilip edilemeyeceğini bilmiyordu ama o anda arkadaşlarını sağ

gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki umurunda değildi.

"Eidolonlar," dedi Frank. "Gittiler mi?"

Leo sırıttı. "Son komut, makinelerin öldür düğmesine aşırı yük bindirdi. Kısacası devrelerinin tamamını kilitleyip içlerini eritti."

"Bizim anlayacağımız dilde?" dedi Frank.

"Eidolonları devreye hapsettim," diye açıkladı Leo. "Sonra da onları erittim. Artık kimseyi rahatsız edemeyecekler." Leo arkadaşlarının ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hayatımızı kurtardın," dedi Frank.

"O kadar da şaşırma canım." Leo yerle bir olan atölyeye baktı. "Bunların parçalanması yazık oldu ama en azından parşömenleri kurtardım. Bunları Melez Kampı'na geri götürebilirsem, belki Arşimet'in eski icatlarını tekrar inşa etmenin bir yolunu bulabilirim."

Hazel başının yan tarafını ovuşturdu. "Anlamadım," dedi. "Nico nerede? Tünelin bizi Nico'ya götürmesi gerekiyordu."

Leo az kalsın oraya neden geldiklerini unutacaktı. Nico'nun orada olmadığı belliydi. Burası tıpkı bir çıkmaz sokak gibiydi. Ama neden?

"Bir dakika." Sanki kafasının içinde bir daire testere vardı da kablolarını ve çarklarını kesiyordu. "Hazel, Nico'nun izini tam olarak nasıl takip ediyordun? Yani, sırf kardeşin olduğu için mi onun yakınlarda bir yerde olduğunu hissedebiliyorsun?"

Hazel hâlâ elektrik şoku yüzünden sarsılmış durumdaydı.

"Hayır, tam olarak değil. Bazen yakınlarda olduğunu bilebiliyorum ama dediğim gibi, Roma tüneller ve mağaralar yüzünden o kadar karmaşık ki..."

"Onu metal bulma yeteneğinle mi izliyorsun?" diye sordu Leo. "Kılıcını mı hissediyorsun?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hazel gözlerini kırpıştırdı. "Nereden bildin?"

"Buraya gelseniz iyi olacak." Hazel'la Frank'i kontrol kabinine götürüp siyah kılıcı gösterdi.

"Eyvah." Frank onu tutmasaydı, Hazel yere yığılabilirdi. "Ama bu imkânsız! Nico'nun kılıcı da o bronz kavanozun içindeydi. Percy rüyasında *öyle* görmüştü!"

"O halde, ya rüyasında bir hata var ya da gigantlar kılıcı buraya tuzak kurmak için getirdiler."

"Demek bu bir tuzaktı," dedi Frank. "Boş yere geldik."

"Ama *neden*?" diye bağırdı Hazel. "Kardeşim nerede?"

Kontrol kabinini bir tıslama sesi kapladı. Leo ilk önce eidolonların geri döndüğünü düşündü. Sonra masanın üstündeki bronz aynadan dumanlar çıktığını fark etti.

Ah, zavallı melezlerim. Gaia'nın uyuyan suratı aynada belirdi. Her zamanki gibi ağzını açmadan konuşuyordu ve yanında ancak bir vantrilok kuklası olsaydı daha tuhaf görünebilirdi. Leo o kuklalardan nefret ederdi.

Seçiminizi yaptınız, dedi Gaia. Sesi kabinde yankılandı. Ses sadece aynadan değil, taş duvarlardan da geliyor gibiydi.

Leo onun her yerde olduğunu hissetti. Tabii. Ne de olsa karadaydılar. Denizden ve havadan yolculuk edebilmek için *2. Argo*'yu inşa etmişlerdi ama kendilerini yine karada bulmuşlardı.

Hepinize kurtuluş önermiştim, dedi Gaia. *Geri dönebilirdiniz. Artık çok geç. En güçlü olduğum ve uyanacağım eski topraklara geldiniz.*

Leo alet kemerinden bir çekiç çıkardı. Çekici aynaya savurdu. Ayna metal olduğu için sadece bir çay tepsisi gibi titredi ama Gaia'nın burnuna bir çekiç indirmek yine de güzel bir histi.

"Henüz fark etmediysen söyleyeyim Çamur Surat," dedi Leo,"ufak tuzağın işe yaramadı. Üç eidolonun da bronzda eriyip gitti ve biz hâlâ ayaktayız."

Gaia hafifçe güldü. *Ah, tatlı Leo'm. Üçünüz arkadaşlarınızdan ayrı düştünüz. Önemli olan da buydu.*

Atölyenin kapısı kapandı.

Artık benimle baş başa kaldınız, dedi Gaia. *Bu arada, Annabeth Chase tek başına, dehşet içinde ve yaralı bir halde annesinin en büyük düşmanının karşısında ölümle yüz yüze.*

Aynadaki görüntü değişti. Leo, Annabeth'in karanlık bir mağaranın zemininde yattığını, bronz hançerini bir canavara karşı koymak ister gibi havaya kaldırdığını gördü. Suratı bembeyazdı. Bacağında atele benzer bir şey vardı. Leo onun neye baktığını göremiyordu ama belli ki çok korkunç bir şeydi. Bu görüntünün bir yalan olduğuna inanmak istese de gerçek olduğuna dair kötü bir his kapladı içini. Gördüğü olay o an gerçekleşiyordu.

Diğerleri, Jason Grace, Piper McLean ve sevgili dostum Percy Jackson – hepsi dakikalar içinde yok olacaklar.

Görüntü yine değişti. Percy eline Dalgakıran'ı almış, Jason'la Piper'ı karanlığa açılan merdivenlerden aşağı indiriyordu.

Güçleri onları yarı yolda bırakacak, dedi Gaia. *Kendi elementlerinde ölecekler. Neredeyse hayatta kalmalarını umacaktım. Benim için daha iyi birer kurban olurlardı. Ama Hazel ve Frank, siz de işe yararsınız. Yardımcılarım biraz sonra sizi alıp eski yere götürecekler. Kanınız en sonunda beni uyandıracak. O zamana dek, arkadaşlarınızın yok oluşunu izleyebilirsiniz. Lütfen... Başarısız olan görevinizin son görüntülerinin keyfini çıkarın.*

Leo buna dayanamıyordu. Eli ısınmış, kor gibi olmuştu. Avucunu

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

aynaya dayayıp bronzu eriterek vıcık vıcık bir şey haline getirişini dehşet içinde izleyen Hazel'la Frank geriye kaçtılar.

Gaia susmuştu. Leo sadece kendi kanının akışını duyabiliyordu. Derin ve titrek bir nefes aldı.

"Pardon," dedi. "Artık sinirime dokunmaya başlamıştı."

"Ne yapacağız?" dedi Frank. "Çıkıp diğerlerine yardım etmeliyiz."

Leo üstünden dumanlar tüten, parçalanmış kürelere göz attı. Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı. Bu, hâlâ onun gösterisiydi. Alet kemeri yanında olduğu müddetçe Leo Valdez, eli kolu bağlı bir halde Melez Ölüm Kanalı'nı izleyemezdi.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi. "Ama üçümüzün de bir şeyler yapması gerek."

Sonra onlara planını anlatmaya başladı.

XLI

PIPER

Piper durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştı.

O ve Jason güvertede volta attıktan, Koç Hedge'in "Ali Baba'nın Çiftliği" şarkısını (hayvanlar yerine silah isimleriyle söylüyordu) dinledikten sonra, parkta piknik yapmaya karar verdiler. Hedge de istemeye istemeye izin verdi. "Sizi görebileceğim bir yerde olun."

"Neyiz biz, çocuk mu?" dedi Jason.

Hedge güldü. "Oğlak desek? Sevimlidirler ve sosyal açıdan değerlidirler. Siz kesinlikle çocuk değilsiniz."

Örtüyü bir süs havuzunun yanındaki söğüt ağacının altına serdiler. Piper bereket boynuzunu ters çevirip örtüye bir sürü yiyecek döktü: özenle sarılmış sandviçler, kutu içecekler, taze meyve ve (nedense) mor renkli kreması ve yanan mumları olan bir yaş günü pastası.

Piper kaşlarını çattı. "Birisinin yaş günü müydü?"

Jason suratını buruşturdu. "Bir şey demeyecektim ama..."

"Jason!"

"Ama çok şey olup bitiyordu," dedi Jason." Gerçekten... Geçen ay-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

dan önce, zaten yaş günümün ne zaman olduğunu bile *bilmiyordum.* Thalia bana kampa son geldiğinde söyledi."

Piper bunun nasıl bir şey olduğunu düşündü – insanın ne zaman doğduğunu bilmemesi nasıl bir histi acaba. Jason iki yaşındayken Kurt Lupa'ya verilmişti. Ölümlü annesini hiç tanımamıştı. Kız kardeşiyle de geçen kış bir araya gelmişti.

"Temmuz Kalend'i," dedi Piper. "Temmuz ayının başlangıcı."

"Evet," dedi Jason sırıtarak. "Romalılar bunu şanslı bulabilirlerdi – Jül Sezar'ın isminin verildiği ayın ilk günü. Juno'nun kutsal günü. Aman ne hoş."

"On altı mı oldun?"

Jason evet der gibi başını salladı. "Yaşasın. Artık ehliyet alabilirim."

Piper güldü. Jason o kadar çok canavar öldürmüş, dünyayı o kadar çok kurtarmıştı ki ehliyet sınavında ter dökeceği düşüncesi bile çok saçmaydı. Onu tepesinde sürücü adayı yazan, önünde bir acil durum freni olan ve yan koltukta oturan aksi bir öğretmenle eski bir Lincoln'ün direksiyonunda hayal etti.

"Ne bekliyorsun?" dedi. "Mumları söndürsene."

Jason mumlara üfledi. Piper onun bir dilek tutup tutmadığını merak etti – bu görevi başarıyla tamamlayıp hayatta kalacaklarını ve sonsuza dek birlikte olacaklarını ummuş olsaydı keşke. Ona sormamaya karar verdi. Bu dileğin büyüsünü bozmak istemiyordu; dahası, başka bir dilekte bulunduğunu da duymak istemiyordu.

Önceki gece, Herkül Sütunları'ndan ayrıldıklarından beri, Jason bir şeyler düşünüyor gibiydi. Piper ona hak veremeden edemedi. Herkül bir ağabey olarak çok büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı, yaşlı nehir tanrısı Achelous da Jüpiter'in oğullarıyla ilgili pek hoş şeyler söylememiş-

ti. Piper bereket boynuzuna baktı. Acaba Achelous boynuzsuz olmaya alışabilmiş miydi? Öyle olduğunu umdu. Evet, tanrı onları öldürmeye çalışmıştı ama Piper yine de ona üzülüyordu. Öylesine yalnız ve moralsiz bir ruhun nasıl içinden ananaslar ve yaş günü pastaları fırlayan bir bereket boynuzu olduğunu anlayamıyordu. Acaba bereket boynuzu, tanrının içindeki tüm iyiliği emmiş miydi? Belki de artık boynuzsuz olan Achelous, biraz mutluluk hisseder ve bundan böyle öyle kalırdı. Piper onun tavsiyesini de düşünüyordu: *Roma'ya varmış olsaydınız, sel öyküsü daha çok işinize yarardı.* Bu öyküyü biliyordu. Ama ne faydası olacağını bilemiyordu.

Jason söndürdüğü mumlardan birini pastadan çıkardı. "Düşünüyordum da..."

Piper birden düşüncelerinden sıyrıldı. İnsanın erkek arkadaşının, *Düşünüyordum da...* diye lafa başlaması tedirgin edici bir şeydi.

"Neyi düşünüyordun?"

"Jüpiter Kampı'nı," dedi Jason. "Onca sene orada aldığım eğitimi. Bizler hep bir ekip olarak eğitim gördük. Bunun ne anlama geldiğini anladığımı sanıyordum. Ama işin aslı şu ki her zaman liderdim. Daha küçükken bile..."

"Jüpiter'in oğlu," dedi Piper. "Lejyondaki en güçlü çocuk. Sen yıldızdın."

Jason huzursuz olmuş gibiydi ama Piper'ın dediklerine itiraz etmedi. "Yedi melezden oluşan bu ekipte olmak... Ne yapabileceğimden emin değilim. Benimle eşit konumda olan bir sürü melezin arasında olmaya alışık değilim. Başarısız olduğumu hissediyorum."

Piper elini tuttu. "Başarısız *değilsin.*"

"Khrysaor saldırdığında öyle hissettim," dedi Jason. "Yolculuğun bü-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

yük kısmında baygın ve çaresizdim."

"Yapma," dedi Piper. "Bir kahraman olmak demek, yenilmez olduğun anlamına gelmiyor. Öne çıkıp yapman gerekenleri yapacak kadar cesur olduğun anlamına geliyor sadece."

"Peki ya ne yapmam gerektiğini *bilmiyorsam*?"

"Arkadaşlar bunun için var ya? Her birimizin farklı güçleri var. Bunu birlikte düşüneceğiz."

Jason dikkatle ona baktı. Piper dediklerine Jason'ın inanıp inanmadığını bilmiyordu ama ona açıldığına sevinmişti. Kendinden azıcık da olsa emin olmayışı hoşuna gitmişti. Jason her seferinde başarılı olamıyordu. Gök tanrısının yakın tarihte tanıştığı bir başka oğlunun aksine, bir şeyler ters gittiğinde, evrenin ona bir özür borçlu olduğunu düşünmüyordu.

"Herkül hıyarın tekiydi," dedi Jason ne düşündüğünü biliyormuş gibi. "Asla onun gibi olmak istemem. Ama sen yanımda olmadan ona karşı çıkabilmeyi isterdim. O anın kahramanı sendin."

"Bunu dönüşümlü olarak yapabiliriz," dedi Piper.

"Seni hak etmiyorum."

"Bunu söylememen gerek."

"Neden?"

"Çünkü insanlar birisinden ayrılırken böyle derler. Benden ayrılmıyorsan..."

Jason uzanıp onu öptü. Roma'nın renkleri sanki dünya yüksek çözünürlüğe geçmiş gibi birden daha canlı hale geldi.

"Ayrılmak falan yok," dedi Jason kararlı bir tavırla. "Birkaç kez kafamı bir yere çarpmış olabilirim ama *o kadar da* aptal değilim."

"Güzel. Şimdi şu pasta..."

Piper sustu. Percy Jackson onlara doğru koşarak geliyordu ve Piper surat ifadesinden kötü bir haber vereceğini anlamıştı.

Koç Hedge de olanları duysun diye güvertede toplandılar. Percy lafını bitirdiğinde Piper duyduklarına hâlâ inanamıyordu.

"Demek Annabeth bir motosikletle, Gregory Peck ve Audrey Hepburn tarafından kaçırıldı."

"Tam olarak kaçırıldığını söyleyemem," dedi Percy. "Ama içimde kötü bir his var..." Korkuya kapılmamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Her neyse, Annabeth gitti. Belki de gitmesine izin vermemeliydim ama..."

"İzin vermen gerekiyordu," dedi Piper. "Görevi tek başına yapması gerektiğini biliyorsun. Hem Annabeth güçlü ve zeki. Merak etme."

Piper sesine biraz da büyükonuş kattı ki bunun yapmaması gerekirdi ama Percy'nin toparlanması gerekiyordu. Savaşa gireceklerse Annabeth Percy'nin onu düşündüğü için yenilmesini istemezdi.

Percy'nin omuzları biraz gevşedi. "Haklı olabilirsin. Neyse, Gregory, yani Tiberinus Nico'yu kurtarmak için düşündüğümüzden de az vakit kaldığını söyledi. Hazel'la çocuklar hâlâ dönmediler mi?"

Piper dümen kontrolüne göz attı. Vaktin nasıl geçtiğine inanamadı. "Saat şu anda iki. Üçte buluşuruz demiştik."

"En geç," dedi Jason.

Percy Piper'ın hançerini işaret etti. "Tiberinus Nico'nun yerini şeyle bulabileceğini söyledi... Anlarsın ya, kılıcınla."

Piper dudağını ısırdı. Yapmak istediği son şey, Katoptris'te daha da ürkütücü şeyler görmekti.

"Denedim," dedi. "Kılıç her zaman görmek istediğim şeyi göstermi-

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

yor. Aslında, bunu *hiç* yapmıyor."

"Lütfen," dedi Percy. "Tekrar dene."

Deniz yeşili gözleriyle, yardıma ihtiyacı olan yavru bir fok balığı gibi yalvarıyordu. Piper Annabeth'in bu çocukla konuşurken bir tartışmadan nasıl galip çıkabildiğini merak etti.

"Tamam," dedi içini çekerek ve kılıcını çekti.

"Hazır kılıca bakacakken son beysbol maçlarının sonuçlarına da baksana. İtalyanlar beysbola hiç meraklı değiller," dedi Koç Hedge.

"Şşş." Piper bronz kılıca baktı. Kılıç parıldamaya başladı. Romalı melezlerle dolu bir apartman dairesi gördü. Bir düzine kadar melez, Oktavian'ın konuşup kocaman bir haritayı gösterdiği yuvarlak bir masada oturuyordu. Reyna pencerenin önünde dolanıyor, Central Park'a bakıyordu.

"İyi değil," dedi Jason. "Manhattan'da bir harekât üssü kurmuşlar."

"Harita Long Island'ı gösteriyor," dedi Percy.

"Bölgeyi araştırıyorlar herhalde," dedi Jason. "Nereden kampa ulaşabileceklerini planlıyorlar."

Piper bunu görmek *istemiyordu.* Görüntüye daha dikkatli baktı. Kılıcın üstündeki ışık dalgalandı. Çam ağaçlarının bulunduğu yeşillik bir tepede harabeler gördü: birkaç yıkık duvar, tek bir sütun ve yosunla ve kuru asma dallarıyla kaplı bir zemin.

"Az önce oradaydım," dedi Percy. "Burası eski Forum'da."

Görüntü yakınlaştı. Taş zeminin bir tarafında kazılarak ortaya çıkarılmış basamaklar üstünde asma bir kilidin bulunduğu modern bir demir kapıya gidiyordu. Kılıçtaki görüntü dosdoğru kapıya, döne döne aşağı inen merdivenlere ve bir tahıl ambarını andıran karanlık ve silindir biçimli bir odaya odaklandı.

Piper kılıcı yere düşürdü.

"Ne oldu?" dedi Jason. "Bize bir şey gösteriyordu."

Piper gemi sanki dalgaların arasında ilerliyormuş gibi zeminin sallandığını hissetti. "Oraya gidemeyiz."

Percy kaşlarını çattı. "Piper, Nico ölmek üzere. Onu bulmamız gerek. Roma'nın yok olmak üzere olduğunu da unutmayalım."

Piper konuşamıyordu. Silindir biçimli odayı daha önce gördüğünü o kadar uzun süre kendine saklamıştı ki şimdi bu konudan bir türlü bahsedemiyordu. Percy'yle Jason'a gördüklerini anlatsan bile, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini hissetmeye başlamıştı. Olacakları durduramazdı. Kılıcı tekrar eline aldı. Kabzası her zamankinden daha soğuktu.

Zorla da olsa, tekrar kılıca baktı. Kocaman praetor sandalyelerinde oturan, gladyatör zırhlı iki gigant gördü. Gigantlar önemli bir zafer elde etmiş gibi, ellerindeki altın kadehleri tokuşturdular. Aralarında kocaman, bronz bir vazo duruyordu.

Görüntü tekrar yakınlaştı. Vazonun içinde, Nico di Angelo kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu; önünde nar tanesi de yoktu.

"Çok geç kaldık," dedi Jason.

"Hayır, buna inanamam," dedi Percy. "Belki bu sefer daha derin bir transa girmiştir. Acele etmemiz gerek."

Kılıcın yüzeyi karardı. Piper kılıcını kınına sokarken ellerini sabit tutmaya çalıştı. Percy'nin haklı olduğunu, Nico'nun hâlâ hayatta olduğunu umdu. Öte yandan, bu görüntünün boğulduklarını gördüğü odayla ne ilgisi olabileceğini düşündü. Belki de gigantlar o, Percy ve Jason öldüğü için kadeh tokuşturup kutlama yapıyorlardı.

"Diğerlerini beklememiz gerek," dedi. "Hazel, Frank ve Leo biraz sonra burada olurlar.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Onları bekleyemeyiz," dedi Percy ısrarla.

Koç Hedge ofladı. "İki gigant var. İsterseniz, onları ben haklarım."

"Şey, Koç Hedge, bu harika bir teklif ama sizin gemiye göz kulak olmanız gerek."

Hedge suratını astı. "Üçünüzün eğlenmesine izin verirken ben burada sıkıntıdan patlayayım mı yani?"

Percy satirin kolunu tuttu. "Hazel'la diğerlerinin size burada ihtiyacı var. Geri döndüklerinde, liderliğinize ihtiyaç duyacaklar. Siz onların dayanağısınız."

"Evet," dedi Jason gülmemeye çalışarak. "Leo da hep böyle söyler. Onlara nereye gittiğimizi söyler, sonra gemiyi Forum'a getirirsiniz."

"Bunu alın." Piper Katoptris'i belinden çıkarıp Koç Hedge'in ellerine tutuşturdu.

Satirin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir melezin asla silahını geride bırakmaması gerekirdi ama Piper'ın artık dehşet verici görüntülere bakmaya tahammülü kalmamıştı. Neler olacağını görmeden de ölümle yüzleşebilirdi.

"Ona iyi bakın," dedi. "Hem bununla beysbol sonuçlarını da görürsünüz."

Böylece, Koç Hedge itiraz edemedi. Kasvetli bir edayla başını sallayıp görevdeki rolünü üstlenmeye hazırlandı.

"Tamam," dedi. "Ama gigantlar buraya gelecek olurlarsa..."

"O zaman, onları havaya uçurmakta serbestsiniz," dedi Jason.

"Ya can sıkıcı turistleri?"

"Hayır," dediler bir ağızdan.

"Öfff. Tamam. Ama geç kalmayın, yoksa mancınıkları ateşleyerek peşinizden gelirim."

XLII

PIPER

Orayı bulmak hiç zor olmadı. Percy onları dosdoğru harabeye dönmüş Forum'a bakan, ıssız tepeye götürdü.

İçeri girmek de zor olmadı. Jason'ın altın kılıcı asma kilidi kırdı ve metal kapı gıcırdayarak açıldı. Ölümlüler onları görmedi. Alarm zilleri çalmadı. Taş basamaklar kıvrıla kıvrıla karanlık odaya iniyordu.

"Önce ben gireyim," dedi Jason.

"Hayır!" diye cıyakladı Piper.

Çocuklar ona baktılar.

"Pipes, neyin var?" diye sordu Jason. "Şu görüntü... Bunu daha önce de gördün, değil mi?"

Gözleri yaşlarla dolan Piper evet der gibi başını salladı. "Size nasıl söyleyeceğimi bilemedim. O odanın suyla dolduğunu gördüm. Üçümüz de boğuluyorduk."

"Ben boğulmam ki," dedi Percy ama bunu soru sorar gibi söylemişti.

"Belki de gelecek değişmiştir," dedi Jason. "Kılıçta az önce gördüğümüz görüntüde su yoktu."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Piper onun haklı olduğunu umdu ama şanslarının yaver gitmeyeceğini hissediyordu.

"Bak," dedi Percy. "İsterseniz önce ben gideyim. Sorun değil. Hemen geri dönerim."

Piper itiraz edemeden, Percy merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Percy'nin geri dönmesini beklerken Piper içinden saymaya başladı. Otuz beşe geldiğinde, ayak seslerini duydu ve Percy her zamankinden de şaşkın bir ifadeyle merdivenlerin başında belirdi.

"İyi haber: Su yok," dedi. "Kötü haber: Aşağıda hiç çıkış yok. Bir de, şey, tuhaf bir haber: bunu görmeniz gerek..."

Dikkatle aşağı indiler. Percy Dalgakıran'ı çekerek önden gitti. Piper onun arkasındaydı, Jason da en arkada ilerleyerek onları koruyordu. Merdiven oldukça sıkışık yapılmıştı; çapı bir buçuk metreden fazla değildi. Percy aşağıda herhangi bir 'tehlike' olmadığını söylediği halde, Piper bir tuzak var mı diye gözlerini dört açmıştı. Her basamakta, saldırıya uğrayacaklarını düşünüyordu. Elinde silahı yoktu; yanında bir deri kayışla omzuna astığı bereket boynuzu vardı. İşler ters gidecek olursa, çocukların kılıçları da bu kadar dar bir yerde işe yaramayabilirdi. Belki de Piper düşmanları salam yağmuruna tutabilirdi.

Yeraltına inerken Piper taşların üstünde eski grafitiler olduğunu gördü: Roma rakamları, isimler ve İtalyanca cümlecikler. Bunlar oraya Roma İmparatorluğu döneminden sonra da birilerinin girdiğine işaret ediyordu ama Piper'ın içi hâlâ rahatlamamıştı.

Eğer aşağıda canavarlar varsa, ölümlüleri görmezden gelir, leziz melezlerin gelmesini beklerlerdi.

Nihayet, aşağıya vardılar. Percy dönüp "Son basamağa dikkat edin," dedi. Merdivenin son basamağından bir buçuk metre daha aşağıda olan

silindir biçimli odaya atladı. Neden böyle bir merdiven tasarlanmıştı acaba? Piper buna bir anlam veremedi. Belki de oda ve merdivenler farklı dönemlerde inşa edilmişti. Arkasını döndüğü gibi kaçmak istedi ama Jason arkasında olduğu için bunu yapamadı; hem Percy'yi aşağıda bırakamazdı. Gönülsüzce aşağı indi, Jason da peşinden gitti.

Oda tıpkı Katoptris'te gördüğü gibiydi ama içeride su yoktu. Kıvrımlı duvarlara bir zamanlar freskler yapılmıştı ama bunlar artık iyice silikleşmiş, üstlerindeki renkler zorla seçilir olmuştu. Kubbe biçimindeki tavan da yaklaşık olarak on beş metre yüksekliğindeydi.

Odanın arka tarafında, merdivenlerin tam karşısında, duvara dokuz tane oyuk açılmıştı. Her oyuk yerden hemen hemen bir buçuk metre yüksekteydi ve insan boyutlarında bir heykelin sığabileceği büyüklükteydi ama hepsi boştu.

İçerideki hava soğuk ve kuruydu. Percy'nin dediği gibi, başka bir çıkış yolu da yoktu.

"Pekâlâ." Percy kaşlarını havaya dikti. "İşin tuhaf tarafı şu. Şuna bakın." Odanın tam ortasına geçti.

Birden duvarlarda yeşilli mavili ışıklar dalgalandı. Piper bir çeşme sesi duydu ama içeride hâlâ su yoktu. İçerisi bir tek Percy'yle Jason'ın kılıçlarının parıltısıyla aydınlanıyordu.

"Okyanus kokusunu siz de hissediyor musunuz?" diye sordu Percy.

Piper ilk önce kokuyu fark etmemişti. Percy'nin yanında duruyordu ve o hep deniz gibi kokardı. Ama Percy haklıydı. Odayı tıpkı hızla yaklaşan bir yaz kasırgası gibi, tuzlu su ve fırtına kokusu kaplamaya başlamıştı.

"Bu bir yanılsama mı?" diye sordu Piper. Birden aşırı derecede susadığını fark etti.

"Bilmiyorum," dedi Percy. "Burada fazla miktarda su olması gereki-

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

yormuş gibi hissediyorum. Ama yok. Hiç böyle bir yere gelmemiştim."

Jason duvardaki oyukların yanına gitti. "Bu taş... Deniz kabuklarıyla kaplı. Burası bir *nimfeum*."

Piper ağzının kuruduğunu hissetti. "Bir ne?"

"Jüpiter Kampı'nda da bir tane var," dedi Jason. "Tapınak Tepesi'nde. Nimfalar için bir tapınak."

Piper elini bir diğer oyuğun dibinde gezdirdi. Jason haklıydı. Oyuk deniz salyangozları, deniz yumuşakçaları ve deniztarağı kabuklarıyla kaplıydı. Deniz kabukları dalgalanan ışıkta dans ediyor gibiydi. Dokununca buz gibi oldukları da anlaşılıyordu.

Piper nimfaların hep dostane ruhlar olduklarını düşünmüştü: Şapşal, flörtöz ve genellikle de zararsız yaratıklardı. Afrodit'in çocuklarıyla iyi anlaşırlardı. Dedikodu yapmaktan ve güzellik sırlarını paylaşmaktan keyif alırlardı. Ama burası ne Melez Kampı'ndaki kano gölü, ne de Piper'ın ekseriyetle nimfalarla karşılaştığı ormandaki nehirlere benziyordu. Burası doğal olmayan, düşmanca ve çok *kuru* bir yerdi. Jason geri çekilip oyuklara baktı. "Bu gibi tapınaklara Eski Roma'da çok sık rastlanırdı. Zenginler nimfalara saygı göstermek için, bunları evlerinin dışına koyarlar, suyun her daim taze olmasına dikkat ederlerdi. Bazı tapınaklar doğal pınarların etrafına inşa edilirdi ama birçoğu insan yapımıydı."

"Yani... Yani burada gerçek nimfalar yaşamıyor mu?" diye sordu Piper umutla.

"Emin değilim," dedi Jason. "Şu anda durduğumuz yerde çeşmeli bir havuz olmalı. Nimfalar bir meleze aitse, çoğu zaman onları orada yaşamaları için çağırırdı. Nimfalar gelirse, bu iyi şans sayılırdı."

"Tapınağın sahibi için," dedi Percy. "Ama aynı zamanda, nimfaları yeni bir su kaynağına bağlardı, yani çeşme su kemerlerinden pompalanan taze suyun bulunduğu güneşli bir parktaysa, güzel olurdu tabii."

"Ama burası yüzyıllardır yeraltında olmalı," dedi Piper. "Kuru ve gömülü kalmış. Nimfalar ne olmuştur peki?"

Su sesi birden tıslayan, görünmez bir yılanlar korosuna dönüştü. Dalgalanan ışık deniz mavisinden yeşile, sonra mora ve iç bayıltıcı bir limon sarısına dönüştü. Işığın yukarısında kalan dokuz oyuk parıldamaya başladı. Oyuklar artık boş değildi.

Oyukların her birinde öylesine kuru ve kırış kırış yaşlı birer kadın vardı ki, bunlar Piper'a mumyaları anımsattı; ama mumyalar genellikle hareket etmezlerdi. Gözleri sanki yaşam enerjilerinin berrak, mavi suyu yoğunlaşıp içlerinde kalınlaşmış gibi koyu mordu. Şık, ipek giysileri lime lime olmuş, renkleri solmuştu. Bir zamanlar lüle lüle olan ve Romalı soylu kadınlar gibi mücevherlerle süslü saçları keçeleşmiş, saman gibi kurumuştu. Su yamyamları diye bir şey olsaydı, herhalde bunlara benzerlerdi diye düşündü Piper.

"*Nimfalara ne olmuştur peki?*" dedi orta oyuktaki yaratık.

Diğerlerinden çok daha kötü durumdaydı. Sırtı bir sürahi tutacağı gibi kamburlaşmıştı. İskeletimsi ellerinde sadece incecik bir kat, kâğıdımsı deri katmanı kalmıştı. Kafasındaki yıpranmış, altın renkli taç leş gibi saçlarının üstünde ışıldıyordu.

Yaratık mor gözlerini Piper'a dikti. "Ne kadar ilginç bir soru sordun hayatım. Belki de nimfalar hâlâ buradadır, acı içinde intikam almayı bekliyorlardır."

Piper bir fırsat bulduğunda, Katoptris'i eritip hurda olarak satacağına yemin etti. Aptal hançer asla öykünün tamamını göstermiyordu. Evet, boğulduğunu görmüştü. Ama onu burada dokuz tane kurumuş zombi nimfanın beklediğini bilseydi, asla aşağı inmezdi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Merdivenlerden yukarı koşmayı düşündü ama arkasını dönünce girişin yok olduğunu gördü. Doğaldı tabii. Zaten zombi nimfalar üstlerine atlamadan, odanın diğer tarafına koşması da mümkün olmazdı.

Jason'la Percy kılıçlarını çekip, Piper'ın iki yanına geçtiler. Piper onların yakında olmalarına sevindi ama silahlarının işe yaramayacağından endişelendi. Bu odada neler olacağını görmüştü. Her nasılsa, bu yaratıklar onları yeneceklerdi.

"Kimsiniz?" dedi Percy.

Ortadaki nimfa kafasını çevirdi. "Ha, isimlerimiz mi? Bir zamanlar, isimlerimiz vardı. Ben dokuz nimfanın ilki Acuze'ydim!"

Piper, bir kocakarıya benzeyen nimfanın isminin *Acuze* olmasının kötü bir espri olduğunu düşündü ama bir şey dememeye karar verdi.

"Dokuzlar," dedi Jason. "Bu tapınağın nimfaları. Her zaman dokuz oyuk olurdu."

"Tabii." Acuze vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Ama *esas* dokuzuz, Jason Grace; babanın doğumuna katılan dokuzuz."

Jason kılıcını aşağı indirdi. "Jüpiter'i mi diyorsunuz? O *doğduğunda*, siz orada mıydınız?"

"O zamanlar ona Zeus derdik. Cıyak cıyak bağırmıştı. Rhea'nın doğum yapmasına yardım ettik. Bebek geldiğinde, babası Kronos'un onu yememesi için sakladık. Ay, ciğerleri ne kadar da güçlüydü! Zeus büyüyünce, bize sonsuza dek sürecek şan ve şeref vaat etti. Ama bunlar eski ülkemiz Yunanistan'da oldu tabii."

Diğer nimfalar oyuklarında cıyaklayıp inlediler. Piper nimfaların ayakları duvarları süsleyen deniz kabukları gibi taş duvara yapışık olduğunu ve oradan çıkamadıklarını fark etti.

"Roma iktidara gelince, biz de buraya davet edildik," dedi Acuze.

"Jüpiter'in oğullarından biri, bize iyilikler yaparak buraya kadar getirtti. *Yeni bir yuvanız olacak*, diye söz verdi. *Daha büyük ve daha iyi olacak! Ön ödemesiz ve kusursuz bir mahallede olacak. Roma sonsuza dek hüküm sürecek.*"

"Sonsuza dek," diye tısladı diğer nimfalar.

"Biz de ona kandık," diye anlatmaya devam etti Acuze. "Lycaeus Dağı'ndaki basit kuyularımızı ve pınarlarımızı terk edip buraya geldik. Yüzyıllarca, hayatımız harika geçti! Her hafta bizim için partiler verildi, yeni elbiseler ve mücevherler aldık. Roma'nın tüm melezleri bizimle flört edip, bizi onurlandırdılar."

Nimfalar yine bağırıp iç çektiler.

"Ama Roma sonsuza dek hüküm sürmedi," diye tısladı Acuze. "Su kemerlerimiz ters yüz edildi. Efendimizin villası terk edildi ve yıkıldı. Unutulduk, yeraltına gömüldük ama buradan kurtulamadık. Yaşam kaynaklarımız buraya bağlandı. Eski efendimiz bizi asla azat etmek istemedi. Yüzyıllardır burada, bu karanlık yerde kuruduk, susadık... Çok susadık."

Diğer nimfalar ellerini ağızlarına götürdüler.

Piper kendi boğazının da kuruduğunu hissetti.

"Çok üzüldüm," dedi konuşmasına büyükonuş katmaya çalışarak. "Korkunç bir şey olmalı. Ama bizler düşman değiliz. Size yardım edebilirsek..."

"Ay, ne kadar da tatlı bir ses!" diye bağırdı Acuze. "Ne kadar güzel bir surat. Bir zamanlar, ben de senin gibi gençtim. Sesim bir dağ ırmağı gibi dinlendiriciydi. Ama bir nimfa karanlıkta tutsak edilirse, nefretten başka bir şeyle beslenmezse, şiddet içeren düşüncelerden başka bir şey içemezse, ne olur biliyor musun? Evet, canım. Bize yardım edebilirsin."

Percy elini havaya kaldırdı. "Şey... Ben Poseidon'un oğluyum. Belki

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

size yeni bir su kaynağı bulabilirim."

"Hah!" diye bağırdı Acuze; diğer sekiz nimfa da "Hah! Hah!" d,ye bağrıştılar.

"Tabii, sen Poseidon'un oğlusun. Babanı iyi tanırım. Ephialtes ve Otis bana geleceğini söylemişlerdi."

Piper dengesini kaybetmemek için Jason'ın koluna tutundu. "Gigantlar," dedi. "Onlara mı çalışıyorsunuz?"

"Onlar komşularımızdır," diye gülümsedi Acuze. "Odaları burasının ötesinde, su kemerinin suyunun oyunlara yönlendirildiği yerdeler. Sizinle işimiz bitince... Siz bize *yardım* edince... İkizler bir daha acı çekmeyeceğimize söz verdiler."

Acuze, Jason'a baktı. "Sen, Jüpiter'in çocuğu... Atalarının sebep olduğu bu korkunç ihanetin bedelini ödeyeceksin. Gök tanrısının güçlerini biliyorum. Onu bebekken ben büyüttüm! Biz nimfalar bir zamanlar kuyularımızın ve pınarlarımızın üstüne yağan yağmuru kontrol ederdik. Sizinle işimiz bitince, yine bu güce sahip olacağız. Percy Jackson, deniz tanrısının oğlu... Suyu senden alacağız, sonsuz bir su kaynağımız olacak."

"Sonsuz mu?" Percy bir nimfadan diğerine baktı. "Şey... Bakın, *sonsuz* olup olmayacağını bilmiyorum. Ama birkaç galon bulabilirim belki."

"Ve sen, Piper McLean." Acuze'nin mor gözleri doldu. "Çok gençsin, çok güzelsin, tatlı bir sesin var. Senden güzelliğimizi geri alacağız. Bugünlük son yaşam gücümüzü harcadık. Çok susadık. Üçünüzden suyumuzu içeceğiz!"

Dokuz oyuk birden parıldamaya başladı. Nimfalar yok oldu ve oyuklardan nahoş, petrolü andıran kapkara bir su aktı.

XLIII

PIPER

Piper'ın bir masala değil, bir mucizeye ihtiyacı vardı. Ama o anda, bacaklarına kadar yükselen kapkara suyun arasında şok içinde dururken Achelous'un sözünü ettiği sel öyküsünü hatırladı.

Nuh'un öyküsü değil, dans eden hayaletlerin ve iskelet köpeğin olduğu, babasının anlattığı Cherokee sel öyküsünü hatırlamıştı.

Piper küçükken babasının kocaman yatar koltuğunda onun yanına kıvrılırdı. Pencereden Malibu kıyı şeridine bakardı, babası da ona Oklahoma'daki Kızılderili bölgesinde Büyükbaba Tom'dan duyduğu öyküyü anlatırdı.

"Adamın birinin bir köpeği varmış," diye başlardı hep öyküye.

"Bir öyküye böyle başlayamazsın!" dedi Piper. "*Bir varmış, bir yokmuş*, diye başlaman gerek."

Babası güldü. "Ama bu bir Cherokee öyküsü. Cherokee öyküleri hemen konuya girer. Neyse, adamın birinin bir köpeği varmış. Adam köpeğini su içmesi için her gün göl kenarına götürürmüş, köpeği de göle kızmış gibi sürekli olarak havlarmış."

"Kızgın mıymış peki?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Sabırlı ol tatlım. En sonunda, adam köpeğine çok havladığı için sinir olmuş ve onu azarlamış. "Yaramaz köpek seni! Suya havlamayı kes artık. Bu, sadece su!" Ama köpeği ona bakıp konuşmaya başlayınca, adam çok şaşırmış."

"Bizim köpeğimiz de *Teşekkür ederim*, diyor," dedi Piper. "Bir de *Hah* der gibi havlıyor."

"Evet, biraz öyle," dedi babası. "Ama bu köpek cümleler kurabiliyormuş. 'Bir gün fırtınalar çıkacak,' demiş köpek. 'Sular kabaracak ve herkes boğulacak. Kendini ve aileni bir sal yaparak kurtarabilirsin ama önce beni kurban etmen gerek. Beni suya atmalısın."

"Korkunç!" dedi Piper. "Köpeğimi asla boğmazdım!"

"Adam da aynı şeyi söylemiştir herhalde. Köpeğinin yalan söylediğini düşünmüş. Tabii, köpeğinin konuşmasının şokunu atlattıktan sonra. Köpeğine buna inanmadığını söyleyince, köpek 'Bana inanmıyorsan, enseme bak. Çoktan öldüm,' demiş."

"Çok üzücü! Bana neden bunu anlatıyorsun?"

"Çünkü anlatmamı istedin," dedi babası. Gerçekten de Piper nedense bu öyküden çok etkilenmişti. Defalarca dinlediği halde, aklından hiç çıkmıyordu.

"Her neyse," dedi, babası, "adam köpeği ensesinden tutmuş ve tüylerinin ve derisinin parçalanmaya başladığını görmüş. Bunların altında kemikten başka bir şey yokmuş. Karşısında iskeletten bir köpek duruyormuş."

"İğrenç."

"Bence de. Böylece, adam gözyaşları arasında, sinir bozucu iskelet köpeğini göle atmış ve suya batışını izlemiş. Sonra, bir sal yapmış ve sel gerçekleşince, ailesiyle birlikte kurtulmuş."

"Ama artık köpeği yokmuş."

"Evet. Köpeği yokmuş. Yağmurlar dinince ve sal karaya varınca, adam ve ailesi hayatta kalan tek insanlar olduklarını fark etmişler. Adam bir tepenin ardından sesler geldiğini duymuş; bunlar binlerce insanın gülme ve dans etme sesini andırıyormuş ama tepeye çıkınca, aşağıda kemiklerden başka bir şey görmemiş. Bu kemikler selde ölen binlerce insanın iskeletlerine aitmiş. Hayaletlerin dans ettiğini görmüş. Adamın duyduğu ses buymuş."

Piper bekledi. "Sonra?"

"Sonra bir şey olmamış. Öykü böyle bitiyor."

"Öykü böyle bitemez! Hayaletler neden dans ediyorlarmış?"

"Bilmiyorum," dedi babası. "Büyükbaban öykünün bu kısmını hiç açıklamadı. Belki de hayaletler bir ailenin hayatta kaldığına sevinmiştir. Belki de sonraki hayatın keyfini çıkarıyorlardır. Onlar hayalet. Kim bilebilir ki?"

Piper buna çok bozuldu. Yanıtlanmamış bir sürü soru takılmıştı aklına. Aile bir başka köpek bulabilmiş miydi? Kendisinin bir köpeği olduğuna göre, demek ki bütün köpekler boğulmamıştı.

Piper bu öyküyü asla unutamadı. Köpeklere bir daha asla aynı gözle bakamadı, iskelet köpek olup olmadıklarını düşündü. Hem ailenin hayatta kalabilmek için neden köpeklerini feda ettiğini de anlamamıştı. İnsanın ailesini kurtarmak için kendisini feda etmesi asil bir davranış olabilirdi – tıpkı bir köpeğin yapacağı bir şeydi.

Roma'daki nimfeumda, karanlık sular beline yükselirken Piper nehir tanrısı Achelous'un bu öyküden söz ettiğini düşünüyordu.

Keşke bir salı olsaydı diye düşündü ama daha çok öyküdeki iskelet köpek gibiydi. Çoktan ölmüştü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XLIV

PIPER

Çukur inanılmaz bir hızla dolmaya başladı. Piper, Jason ve Percy duvarlara vurmaya, bir çıkış yolu aramaya başladılar ama kaçacak hiçbir yer bulamadılar. Biraz daha yükseğe çıkabilmek için oyuklara tırmandılar ama her oyuktan sular aktığı için, bir çağlayanın ucunda dengede durmaya çalışıyor gibiydiler. Piper oyuklardan birinin içinde olduğu halde, su dizlerine kadar yükselmişti. Yerden muhtemelen iki metre kadar yükselmişti, hızla yükselmeye de devam ediyordu.

"Şimşek çaktırmayı deneyebilirim," dedi Jason. "Belki tavanda bir delik açabilirim, ne dersiniz?"

"Tavan olduğu gibi üstümüze çökebilir," dedi Piper.

"Ya da biz de bu arada küle dönüşürüz," dedi Percy.

Jason "Fazla seçeneğimiz yok," diye yanıt verdi.

"Zemini kontrol edeyim," dedi Percy. "Burası bir çeşme olarak inşa edildiyse suyu boşaltmanın bir yolu olmalı. Siz de gizli bir çıkış var mı diye oyukları inceleyin. Belki de şu midye kabukları kapı kolu gibi bir şeydir." Pek umut vaat eden bir fikir değildi ama Piper en azından yapacak bir şey buldular diye sevindi.

Percy suya atladı. Jason ve Piper da oyuktan oyuğa tırmanıp duvarlara yumruklar ve tekmeler savurdular, duvara yapışık midye kabuklarını oynatmaya çalıştılar ama hiçbir şey olmadı.

Percy, Piper'ın umduğundan çok daha kısa sürede nefes nefese, ellerini kollarını çırpa çırpa yüzeye çıktı. Piper ona elini uzatacak oldu ama Percy yukarı çıkamadan onu neredeyse dibe çekecekti.

"Suyun altında nefes alamadım," dedi. "Su... Normal değil. Yüzeye zor çıktım."

Nimfaların yaşam gücü olmalı, diye düşündü Piper. Öylesine zehirli ve kötü niyetliydi ki, deniz tanrısının oğlu bile kontrol edemiyordu.

Su etrafında yükselirken Piper da etkilenmeye başladığını hissetti. Bacak kasları sanki kilometrelerce koşmuş gibi titriyordu. Bir çeşmenin içinde olduğu halde, elleri kırışıp kurudu.

Arkadaşları güçlükle hareket ediyordu. Jason'ın suratı bembeyazdı. Kılıcını tutmakta zorlanıyordu. Percy'yse sırılsıklamdı ve titriyordu. Saçlarının rengi her zamanki gibi koyu değildi, sanki ağarmaya başlamıştı.

"Gücümüzü alıyorlar," dedi Piper. "Sahip olduğumuz tüm gücü emiyorlar."

"Jason, iyisi mi şimşek çaktır," dedi Percy öksürerek.

Jason kılıcını havaya kaldırdı. Oda zangırdadı ama şimşek çaktıramadı. Tavan çatlamadı. Bunun yerine, odanın tepesinde minnacık bir yağmur bulutu belirdi. Aniden, yağmur yağmaya başladı ve odayı daha da büyük bir hızla doldurmaya başladı ama normal bir yağmur gibi değildi. Buluttan yağan şey, odanın içinde biriken su kadar koyu renkliydi. Her damla Piper'ın tenini yakıyordu.

"Yapmak istediğim şey olmadı," dedi Jason.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Su boyunlarına ulaşmıştı. Piper gücünü tükendiğini hissediyordu. Büyükbaba Tom'un su yamyamları öyküsünün doğru olduğunu düşündü. Kötü yürekli nimfalar hayatını çalacaklardı.

"Hayatta kalacağız," diye kendi kendine mırıldandı ama büyükonuşla oradan kurtulmaları imkânsızdı. Çok geçmeden, zehirli su başlarının üstüne kadar çıkacaktı. Yüzmeleri gerekiyordu ama su hareketsiz kalmalarına neden oluyordu.

Tıpkı hançerinde gördüğü görüntüdeki gibi boğulacaklardı.

Percy bir köpeği kışkışlıyormuş gibi, elinin tersiyle suyu itmeye başladı. "O-olmuyor. Suyu kontrol edemiyorum!"

Öyküdeki iskelet köpek, *Beni kurban etmen gerek*, demişti. *Beni suya atmalısın.*

Piper birisi onu ensesinden tutmuş, kemiklerini ortaya çıkarmış gibi hissediyordu. Bereket boynuzunu sıkıca tuttu.

"Bununla başa çıkamayacağız," dedi. "Biz direndikçe, gücümüzü alıyor."

"Nasıl yani?" diye bağırdı Jason yağmurdan sesini duyurmaya çalışarak.

Su çenelerine kadar yükselmişti. Birkaç santim daha yükselince, yüzmeleri gerekecekti. Ama su henüz tavanla zemin arasında bir yerdeydi. Piper hâlâ vakitlerinin olduğunu umdu.

"Bereket boynuzu," dedi. "Nimfaları *taze* suyla şaşırtmalı, onlara kullanabileceklerinden fazlasını vermeliyiz. Bu zehirli suyu taze suyla karıştırabilirsek..."

"Boynuz bunu yapabilir mi?" dedi Percy kafasını suyun üstünde tutmaya çalışarak. Belli ki böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyordu. Ödü patlamış gibiydi.

"Yardım ederseniz yapabilir." Piper boynuzun nasıl işlediğini anlamaya başlamıştı. Yarattığı iyi şeyler bir yerden gelmiyordu. Herkül'ü meyve ve sebzelerle boğduğunda, Jason'la paylaştığı tüm güzel deneyimleri düşünmüştü. Odayı taze suyla doldurmak için, daha da derinlere inmeli, duygularına daha da fazla kulak vermeliydi. Ne yazık ki odaklanma becerisini kaybetmek üzereydi.

"İkinizin de her şeyini boynuza aktarmasını istiyorum," dedi. "Percy, sen denizi düşün."

"Tuzlu su mu?"

"Fark etmez! Temiz olsun yeter. Jason, sen de fırtına yağmurlarını düşün – *daha fazla* yağmur yağdığını düşün. İkiniz de bereket boynuzunu tutun."

Su onları tutundukları yerden alırken bir arada durmaya çalıştılar. Piper sörfe başladığında, babasının öğrettiği güvenlik derslerini hatırlamaya çalıştı. Boğulan birisine yardım etmek için, elinizi başının arkasına koymanız, bacaklarınızı önünüzde çırpmanız ve sırt üstü yüzüyormuş gibi geri geri gitmeniz gerekiyordu.

Aynı stratejinin *iki* kişiyle işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama kollarını arkadaşlarının omuzlarına doladı ve ikisi boynuzu aralarında tutarken onları suyun üstünde tutmaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı. Koyu renkli ve asidimsi yağmur hâlâ hızla yağmaya devam ediyordu. Piper'ın bacakları külçe gibiydi. Yükselen su dönüyor, onu suyun dibine çekmeye çalışıyordu. Piper gücünün tükenmek üzere olduğunu hissetti.

"İşe yaramıyor!" diye bağırdı Jason ağzına dolan suları tükürmeye çalışarak.

"Bir yere varamıyoruz," dedi Percy de.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Birlikte yapmanız gerek," diye bağırdı Piper bunun işe yarayacağını umarak. "İkiniz de temiz suyu düşünün – güçlü bir su akımı hayal edin. Kendinizi buna tamamıyla verin. Tüm gücünüzün, sahip olduklarınızın içinizden çıktığını düşünün."

"O kadar da zor değil!" dedi Percy.

"Ama gücünüzü *zorla* dışarı itin!" dedi Piper. "Her şeyinizi verin – sanki çoktan ölmüşsünüz de tek amacız nimfalara yardım etmekmiş gibi davranın. Bunun bir hediye... Bir kurban verme gibi olması gerekiyor."

İkisi de bu sözcüğü duyunca sus pus kesildiler.

"Tekrar deneyelim," dedi Jason. "Haydi, birlikte yapmalıyız."

Bu sefer, Piper da tüm dikkatini bereket boynuzuna verdi. Nimfalar gençliğini, yaşam enerjisini ve sesini mi istiyordu? Tamam. Bunları isteyerek onlara verdi ve tüm gücünün bedeninden ayrılmaya başladığını hissetti.

Çoktan öldüm, dedi içinden tıpkı iskelet köpek gibi. *Bu işin tek yolu bu.*

Birden, bereket boynuzundan öylesine büyük bir güçle taze su fışkırmaya başladı ki üçü birden duvara savruldu. Yağmur bembeyaz, o kadar temiz ve soğuk bir su akımına dönüştü ki Piper'ın nefesi kesildi.

"İşe yarıyor!" diye bağırdı Jason.

"Fazla işe yarıyor," dedi Percy. "Odayı daha da büyük bir hızla doldurmaya başladık!"

Haklıydı. Su o kadar hızlı bir biçimde yükselmişti ki tavana birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Piper elini yukarı uzatsa, minik yağmur bulutlarına dokunabilirdi.

"Durmayın!" dedi. "Nimfalar temizlenene dek suyu taze suyla karıştırmalıyız."

"Ya nimfalar *temizlenmiyorsa*?" dedi Jason. "Binlerce senedir içlerinde iyilik kalmamış."

"Vazgeçmeyin," dedi Piper. "Her şeyinizi verin. Suyun altına batsak bile..." Kafası tavana çarptı. Yağmur bulutları yok olup suya karıştı.

Bereket boynuzuysa hâlâ tertemiz sular fışkırtmaya devam ediyordu.

Piper Jason'ı kendisine çekip öptü. "Seni seviyorum."

Bu sözcükler, tıpkı boynuzdan akan temiz su gibi içinden çıkıvermişti. Jason'ın ne tepki verdiğini göremedi, çünkü artık suyun altında kalmışlardı.

Piper nefesini tuttu. Akıntı kulaklarında uğulduyordu. Etrafında baloncuklar dönüp duruyordu. Işık hâlâ odada dalgalanıyordu ve Piper bunu görebildiğine şaşırdı. Acaba su gerçekten de berraklaşıyor muydu?"

Ciğerleri patlamak üzereydi ama Piper yine de son enerjisini de bereket boynuzuna aktardı. Odada daha fazla su kaldıracak yer olmadığı halde boynuzdan hâlâ su akıyordu. Acaba duvarlar basınçla çatlayacak mıydı?

Piper'ın gözleri karardı.

Kulaklarında duyduğu uğultunun durmak üzere olan kalp atışları olduğunu sandı. Sonra odanın sallandığını fark etti. Su daha hızlı dönmeye başladı. Piper dibe battığını hissetti.

Son gücüyle, ayaklarını çırptı. Başı yüzeye çıktı ve nefes almaya çalıştı. Su nasıl odayı hızla doldurduysa, aynı hızla boşalmaya başlamıştı.

Piper arkadaşlarının başlarının hâlâ suyun altında olduğunu fark edince panik içinde çığlık attı. Onları yukarı çekti. Percy derhal nefes almaya çalışıp debelendi ama Jason bir bez bebek gibi hareketsiz duruyordu.

Piper onu sıkı sıkı tuttu. İsmini haykırdı, onu salladı, suratını tokatladı. Suyun odadan tamamen boşaldığını ve ıslak zeminde olduklarını sonradan fark etti.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

"Jason!" Çaresizlikle bir şeyler düşünmeye çalıştı. Onu yana mı çevirmeliydi? Sırtına mı vurmalıydı?

"Piper, sana yardım edebilirim," dedi Percy.

Onun yanına çömelip Jason'ın alnına dokundu. Jason'ın ağzından sular aktı. Gözleri aniden açıldı ve bir şimşek, Percy'yle Piper'ı geriye fırlattı.

Piper tekrar etrafını görebildiğinde, Jason nefes almaya çalışarak ayağa kalktığını ama suratına tekrar renk gelmeye başladığını gördü.

"Özür dilerim," dedi Jason. "Şey yapmak istememiştim..."

Piper üstüne atlayıp sarıldı. Onu öpebilirdi ama onu boğmak da istemiyordu.

Percy sırıttı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ciğerlerindeki temiz suydu. O yüzden rahatlıkla boşaltabildim."

"Sağ ol, dostum." Jason halsiz bir biçimde Percy'nin elini sıktı. "Ama bence asıl kahraman Piper. Hepimizi kurtardı."

Evet, kurtardı, dedi odada yankılanan bir ses.

Oyuklar ışıldadı. Her birinde birer şekil belirdi ama bunlar o kırış kırış olan yaratıklar değildi. Bunlar mavi elbiseli, siyah lüle saçları gümüş ve altın tokalarla süslü genç ve güzel nimfalardı. Gözleri de ya mavi ya da yeşildi.

Piper'ın gözlerinin önünde, nimfalardan sekizi buharlaşıp tavana yükseldi. Sadece ortadaki nimfa geride kaldı.

"Acuze?" dedi Piper.

Nimfa gülümsedi. "Evet, benim canım. Ölümlülerin bu tür fedakârlıklar yapabileceğini bilmiyordum... Özellikle de melezlerin. Üstünüze alınmayın ama..."

Percy ayağa kalktı. "Nasıl üstümüze alınmayalım? Bizi boğmaya ve enerjimizi emmeye çalıştınız."

Acuze suratını ekşitti. "Kusura bakmayın. Kendimde değildim. Ama bana güneşi, yağmuru ve çayırlardaki dereleri anımsattınız. Percy ve Jason, sizin sayenizde denizi ve göğü hatırladım. Artık temizlendim. Ama en büyük teşekkürü Piper'a etmem gerek. Temiz sudan çok daha iyi bir şeyi paylaştı." Acuze ona döndü. "İyi birisin, Piper. Ben de bir doğa ruhuyum. Neden söz ettiğimi biliyorum."

Acuze odanın diğer tarafını işaret etti. Yukarı çıkan basamaklar tekrar belirdi. Bunların tam altında da içinden güçlükle geçilebilecek kadar büyük, bir kanalizasyon kapağını andıran daire biçiminde bir çukur belirdi. Piper suların oradan boşaldığını tahmin etti.

"Artık yüzeye dönebilirsiniz," dedi Acuze. Ya da su kanalından gigantlara gidebilirsiniz. Ama hemen karar verin, çünkü ben gittikten sonra her iki çıkış da kapanacak. Bu boru, hem bu nimfeumu hem de gigantların yuvası olan yeraltı odasını besleyen eski bir su kemeri hattıdır."

"Off." Percy şakaklarını ovuşturdu. "Lütfen, karmaşık sözcükler söyleme," dedi.

"Ama *yuva* karmaşık bir sözcük değil ki." Acuze'nin sesi gayet samimiydi. "Ben de öyle olduğunu sanıyordum ama bizi buradan kurtardınız. Kız kardeşlerim kendilerine yeni yuvalar bulmaya gittiler... Belki bir dağ deresine, belki de bir çayırdaki bir göle gidecekler. Ben de peşlerinden gideceğim. Ormanları, otlakları ve akan tertemiz suları görmeyi iple çekiyorum."

"Şey, binlerce senedir yukarısı biraz değişti," dedi Percy endişeyle.

"Saçmalık," dedi Acuze. "Ne kadar kötü olabilir ki? Pan doğanın kirlenmesine asla izin vermez. Onu da görmeyi dört gözle bekliyorum."

Percy bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti.

"İyi şanslar Acuze," dedi Piper. "Teşekkürler."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Nimfa son bir kez gülümsedikten sonra buharlaştı.

Nimfeum bir an için bir dolunay gibi daha yumuşak bir ışıkla parıldadı. Piper'ın burnuna egzotik baharatların ve açan güllerin kokusu geldi. Uzaklardan müzik, mutlu konuşma ve gülüşme sesleri duydu. Sanki nimfalarla birlikte bu tapınakta yüzlerce sene boyunca yapılan kutlamaların ve partilerin anıları da serbest kalmış gibiydi.

"Bu da ne?" diye sordu Jason endişeyle.

Piper elini tuttu. "Hayaletler dans ediyorlar. Gelin. Gidip şu gigantları bulalım."

XLV

PERCY

Percy sudan yorulmuştu.

Tabii bunu yüksek sesle söylese muhtemelen Poseidon'un Küçük Deniz İzcileri'nden atılırdı ama umurunda değildi.

Nimfeumdan canlarını kıl payı kurtardıktan sonra yukarı çıkmak istiyordu. Kuru olmak ve uzunca bir süre güneşte oturmak istiyordu. Tercihen Annabeth de yanında olmalıydı.

Ne yazık ki Annabeth'in nerede olduğunu bilmiyordu. Frank, Hazel ve Leo da ortalıkta yoktu. Nico di Angelo'yu da kurtarmaları gerekiyordu, tabii hâlâ hayattaysa. Dahası, gigantlar Roma'yı yok etmek üzereydi, Gaia da uyanmak ve dünyayı ele geçirmek üzere.

Cidden, bu canavarlar ve tanrılar binlerce yıllıktı. Biraz mola verip Percy'nin hayatını yaşamasına izin veremezler miydi? Belli ki veremezlerdi.

Percy öne geçti ve drenaj borusunda emeklemeye başladılar. Sol tarafta, biraz ileriden kocaman bir makinenin yağlanması gerekiyormuş gibi gıcırtı ve uğultu sesleri geldiğini duydu. Sesin nereden geldiğini öğ-

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

renmeye hiç niyeti olmadığı için doğru yönün orası olduğunu anladı. Birkaç yüz adım sonra, tünelde bir dönemeçle karşılaştılar. Percy elini havaya kaldırıp Jason'la Piper'a durmalarını işaret etti. Köşeden diğer tarafa baktı.

Koridor altı metre yükseliğindeki bir tavanı ve sıra sıra destek sütunları bulunan kocaman bir odaya açılıyordu. Percy'nin rüyasında gördüğü otopark-garaj tarzı yeri anımsatıyordu ama içeride bir sürü şey vardı.

Gıcırtı ve uğultu sesleri, zemini nedensiz yere kaldırıp indiren kocaman dişlilerden ve makara düzeneklerinden geliyordu. Açık siperlerden sular akıyor (aman ne güzel, daha da su), makinelerden bazılarını işleten su çarklarına güç veriyordu. Diğer makinelerse içinde cehennem tazılarının bulunduğu heyula gibi kobay faresi tekerleklerine bağlıydı. Percy, Bayan O'Leary'yi ve bunlardan birinin içinde hapsolmaktan ne kadar nefret edeceğini düşünmeden edemedi.

Tavandan içinde canlı hayvanların bulunduğu kafesler sarkıyordu – bir aslan, birkaç zebra, bir sırtlan sürüsü, hatta sekiz başlı bir hidra bile vardı kafeslerde. Eski çağlardan kalmış gibi görünen bronz ve deri taşıma kayışları öbek öbek silahı ve zırhı çekiyordu; burası Amazonların Seattle'daki deposunu benziyordu ama oradan çok daha eski olduğu beliydi ve orası kadar düzenli değildi.

Leo buraya bayılırdı, diye düşündü Percy. Odanın tamamı dev gibi, korkunç ve güvenilmez bir makineyi andırıyordu.

"Burası ne?" diye fısıldadı Piper.

Percy ne yanıt vereceğinden emin değildi. Gigantlar ortalıkta olmadığı için, arkadaşların da gelip göz atmasını işaret etti.

Kapının yaklaşık altı metre ilerisinde, yerden normal bir insan boyutlarında ahşaptan bir gladyatör fırlayıverdi. Taşıma kayışına bağlanıp

vızıltılar çıkardı, sonra bir halata bağlandı ve tavandaki bir deliğe doğru yükseldi.

Jason "Bu da neyin nesi?" dedi.

İçeri girdiler. Percy odaya göz attı. Birçoğu hareket halinde olan binlerce şey vardı içeride ama DEHB olan bir melez olmanın iyi yanlarından biri de Percy'nin arasının karmaşayla iyi olmasıydı. Yaklaşık olarak yüz metre ileride, üstünde iki tane kocaman ve boş yargıç tahtı olan bir platform duruyordu. Bunların arasında da içine bir insanın sığabileceği kadar büyük bronz bir vazo duruyordu.

"Bakın." Vazoyu arkadaşlarına gösterdi.

Piper suratını buruşturdu. "Ama bu çok kolay," dedi.

"Tabii ki," dedi Percy.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Jason. "Nico'yu kurtarmamız gerek."

"Evet." Percy taşıma kayışlarının ve hareket halindeki platformların arasından dikkatle geçerek yürümeye başladı.

Kobay faresi tekerleğindeki tazılar onunla ilgilenmediler. Kırmızı gözleri birer araba farı gibi parıldayarak nefes nefese koşmakla meşguldü. Diğer kafeslerdeki hayvanlar da *Seni öldürebilirdik ama bunun için çok enerji sarf etmek gerek*, der gibi bıkkın bıkkın ona baktılar.

Percy tuzak olabilir diye temkinle yürüyordu ama içerideki *her şey* tuzağa benziyordu. Birkaç sene önce, bir labirentte kaç kere ölümle burun buruna geldiğini düşündü. Keşke Hazel orada olsaydı da ona yeraltı becerileriyle yardım etseydi diye düşündü (ve tabii erkek kardeşine kavuşmak için).

Bir su siperinin üstünden atlayıp, kafeslerde duran bir sıra kurdun altından geçtiler. Tam bronz vazoya giden yolu yarılamışlardı ki tavan açıldı. Aşağı bir platform indi. Platformun üstünde, bir elini havaya kal-

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

dırmış kafası dimdik tutan mor saçlı gigant Ephialtes duruyordu.

Yaklaşık olarak üç buçuk metre boyunda olan Koca E, Percy'nin rüyalarında da gördüğü gibi, gigant standartlarına göre ufak tefek sayılırdı ama bunu üstündeki cafcaflı giysilerle telafi etmeye çalışıyordu. Roma zırhını çıkarmış ve Dionisos'un bile zevksiz bulacağı renkli bir Hawaii gömleği giymişti. Gömleğinin üstünde parlak renklerde ölen kahramanları, korkunç işkenceleri ve Kolezyum'da, yani antik stadyumda köleleri yiyen aslanları tasvir eden desenler vardı. Gigantın saçları altın ve gümüş paralarla örülmüştü. Sırtında, gömleğine hiç uymayan üç metrelik bir mızrak duruyordu. Parlak beyaz renkli bir blucinle, deri sandaletler giymişti. Ayakları da normal ayak değil, kıvrılmış yılan kafalarıydı. Yılanlar bir gigantın ağırlığını taşımaktan hoşnut değillermiş gibi dillerini çıkarıyor, kıpırdanıyorlardı.

Ephialtes onları gördüğüne çok çok sevinmiş gibi melezlere gülümsedi.

"Nihayet!" diye böğürdü. "Çok sevindim! Açıkçası, nimfalardan kurtulabileceğinize ihtimal vermiyordum ama kurtulduğunuz çok iyi olmuş. Daha eğlenceli olacak. Asıl gösteriye tam vaktinde yetiştiniz!"

Jason'la Piper, Percy'nin iki yanına geçtiler. Percy arkadaşlarının yanında olmasından memnundu. Bu gigant karşılaştığı diğer canavarların çoğundan daha ufak tefekti ama yine de Percy'nin tüylerini diken diken ediyordu. Ephialtes'in gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı.

"Buradayız," dedi Percy ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz bunu söylemesinin gereksiz olduğunu anladı. "Arkadaşımızı serbest bırakın."

"Tabii!" dedi Ephialtes. "Ama sanırım son kullanma tarihi geçti. Otis, neredesin?"

Biraz ötede, zemin yarıldı ve diğer gigant da platforma çıktı.

"En sonunda, Otis!" dedi erkek kardeşi sevinçle. "Bak bu sefer bir örnek giyinmemişiz! Sen..."

Ephialtes'in suratına bir dehşet ifadesi belirdi. *"Ne giydin sen?"*

Otis dünyanın en iri, en hantal balerini gibi giyinmişti. Üstünde dapdaracık açık mavi renkli bir tayt vardı ki Percy keşke *biraz daha* bol olsaydı diye düşündü. Kocaman bale ayakkabılarının ucu, yılanları çıkabilsinler diye kesilmişti. Elmaslı bir taç (Percy hayal gücüne sığınıp bunu bir kral tacı olarak düşünmeyi tercih etti) yeşil renkli, havai fişeklerle örülmüş saçlarının tepesine yerleştirilmişti. Oldukça rahatsız ve huzursuz görünmesine rağmen, yılan ayakları ve sırtındaki kocaman mızrağı yüzünden güç bela bir dansçı selamı verip eğildi.

"Tanrılar ve Titanlar!" diye kükredi Ephialtes. "Gösteri vakti geldi! *Ne* yaptığını sanıyorsun?"

"Gladyatör kıyafetini giymek istemiyorum!" dedi Otis sızlanarak. "Kıyamet Günü meselesi yüzünden, hâlâ bir bale gösterisinin harika olacağını düşünüyorum." Umutla kaşlarını havaya dikerek melezlere baktı. "Birkaç fazla kostümüm de var ama..."

"Hayır!" diye bağırdı Ephialtes. Percy bir kez olsun gigantla hemfikirdi.

Mor saçlı gigant Percy'ye baktı. Öylesine acı çekermiş gibi gülümsedi ki sanki o anda elektriğe çarpılıyordu.

"Lütfen erkek kardeşime aldırış etmeyin," dedi. "Sahnesi berbattır ve gerçekten de tarz sahibi *değildir.*"

"Peki." Percy Hawaii gömleğiyle ilgili fikrini söylememeye karar verdi. "Arkadaşımız..."

"Ha, o mu?" dedi Ephialtes sırıtarak. "Onu herkesin önünde öldüreceğiz ama pek eğlendirici değil. *Günlerdir* vazonun içinde kıvrılmış

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

uyuyor. Ne biçim bir gösteri bu? Otis, vazoyu açsana."

Otis platforma yürürken arada bir durup bir plié yaptı. Vazoyu yere devirdi, kapak açıldı ve Nico di Angelo dışarı düştü. Bembeyaz suratı ve cılız bedeni neredeyse Percy'nin kalbinin durmasına neden olacaktı. Onun hayatta olup olmadığını anlayamamıştı. Hemen yanına gidip kontrol etmek istedi ama Ephialtes karşısına dikildi.

"Şimdi, elimizi çabuk tutmamız gerek," dedi Koca E. "Sahne talimatlarını gözden geçirelim. Hypogeum hazır!"

Percy gigantı ikiye ayırıp oradan gitmeye hazırdı ama Otis Nico'nun başına dikilmişti. Bir savaş başlayacak olursa, Nico'nun kendisini savunması imkânsızdı. Percy ona kendisine gelebilmesi için biraz vakit kazanmalıydı.

Jason altın gladius'unu havaya kaldırdı. "Gösterinizin bir parçası olmayacağız," dedi. "Buraya ne demiştin? Hypo..."

"Hypogeum!" dedi Ephialtes. "Sen Romalı bir melezsin, değil mi? Bilmen gerekirdi! Ama sanırım yeraltındaki işimizi doğru yaparsak, bir yeraltı odasının var olduğunu bile bilmeyeceksin."

"Bu sözcüğü biliyorum," dedi Piper. "Kolezyum'un altındaki alan demek. Özel efektler yaratmak için kullanılan tüm parçaların ve makinelerin muhafaza edildiği yer."

Ephialtes heyecanla ellerini çırptı. "Aynen! Sen bir tiyatro öğrencisi misin canım?"

"Şey... Babam bir oyuncudur."

"Harika!" Ephialtes kardeşine döndü. "Duydun mu Otis?"

"Oyuncu," diye mırıldandı Otis. "Herkes oyuncu zaten. Kimse dans edemiyor."

"Kabalaşma!" diye azarladı onu Ephialtes. "Her neyse kızım, kesinlikle haklısın ama bu hypogeum bir stadyum için bir sahne deposundan öte bir yer. Eski zamanlarda, bazı gigantların yeraltında tutsak edildiklerini ve zaman zaman kurtulmaya çalışırken zelzeleye neden olduklarını duymuşsundur. Biz daha iyisini yaptık! Otis'le birlikte ezelden beridir Roma'nın altında tutsağız ama kendi hypogeum'umuzu inşa etmekle meşguldük. Artık Roma'nın bugüne dek gördüğü en büyük gösteriyi sergilemeye hazırız – bu son gösteri olacak!"

Otis'in ayaklarının dibinde yatan Nico kıpırdandı. Percy göğsünde binlerce cehennem tazısı tekerleğinin dönmeye başladığını hissetti. En azından, Nico hâlâ hayattaydı. Şimdi yapmaları gereken tek şey, tercihen Roma'nın yok olmasını engelleyerek gigantları yenmek ve arkadaşlarını bulabilmek için oradan kurtulmaktı.

"Pekâlâ!" dedi Percy gigantların dikkatini üstüne çekmek için. "Sahne talimatları diyordun?"

"Evet!" dedi Ephialtes. "Ödülün senin ve Annabeth denen kızın mümkünse sağ kalması gerektiğini biliyorum ama dürüst olmam gerekirse, kızın işi neredeyse bitmek üzere; bu yüzden, planı harfi harfine uygulamazsak kusura bakmazsın umarım."

Percy ağzında leş gibi nimfa suyu tadı hissetti. "İşi bitmek üzere, öyle mi? Yoksa o..."

"Öldü mü?" dedi gigant. "Hayır. Henüz ölmedi. Ama merak etme! Diğer arkadaşlarınızı yakaladık!"

Piper neredeyse boğulacaktı. "Leo mu? Hazel ve Frank mi?"

"Evet, onlar," dedi Ephialtes. "Kurban olarak *onları* kullanabiliriz. Athena'nın kızı ölürse, Leydi'miz memnun olur. Siz üçünüzü de gösteride kullanırız! Gaia biraz üzülecek ama böylece kazanma şansı kesinleşir. Sizlerin ölümü *çok daha* eğlenceli olacak."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Eğlence mi istiyorsun?" dedi Jason. "Ben seni şimdi eğlendiririm."

Piper öne çıktı. Her nasılsa, tatlı tatlı gülümsemeyi başardı. "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi gigantlara. "Neden bizi serbest bırakmıyorsunuz? Hiç beklenmedik bir şey olur. Hem gösteri açısından süper eğlenceli, hem de dünyaya ne kadar havalı olduğunuzu ispat etmiş olursunuz."

Nico kıpırdandı. Otis ona baktı. Yılanlı ayakları dillerini Nico'nun suratına doğru salladılar.

"Ayrıca," dedi Piper hemen, "kaçarken birkaç dans figürü de yapabiliriz. Belki de bir bale gösterisi olur!"

Otis bunu duyunca, Nico'yu unuttu. Hantal hantal yürüdü ve Ephialtes'in yanına gitti. "Gördün mü? Ben de sana bunu söylüyordum! Harika bir gösteri olur!"

Percy bir an için Piper'ın gigantları ikna etmeyi başardığını sandı. Otis merakla kardeşine baktı. Ephialtes bunu düşünüyormuş gibi çenesini sıvazladı.

En sonunda, başını salladı. "Hayır... Hayır, ne yazık ki olmaz. Ben anti-Dionisos'um kızım. Korumam gereken bir itibarım var. Dionisos partilerden anladığını mı sanıyor? Çok yanılıyor! Onun o çılgın sandığı partiler, benimkilere kıyasla yavan kalır. Mesela, Olimpos'a varmak için dağları üst üste koyuşumuz..."

"Bunun bir işe yaramayacağını söylemiştim sana," diye homurdandı Otis.

"Kardeşimin her yanını etle kaplayarak drakonların engelli koşusunu koşması..."

"Hephaistos televizyonunun bunu en çok izlenen zamanda yayınlayacağını söylemiştin," dedi Otis. "Kimse beni *görmedi* bile."

"Ama bu gösteri *daha* muhteşem olacak," dedi Ephialtes kendinden emin bir tavırla. "Romalılar her zaman ekmek ve sirk peşinde koşmuştur – yemek ve eğlence! Şehirlerini yok ederken onlara her ikisini de sunacağım. Size bir örnek göstereyim!"

Tavandan düşen bir şey, Percy'nin ayaklarının dibine kondu: Üstünde kırmızı ve sarı renkli benekler olan beyaz plastik bir ambalaja sarılı bir sandviç ekmeği.

Percy ekmeği yerden aldı. "Harika Ekmek mi?"

"Muhteşem, değil mi?" Ephialtes'in gözlerinde çılgınca bir parıltı belirdi. "Ekmek sende kalsın. Romalıları yok ederken milyonlarca kişiye bunlardan dağıtmayı planlıyorum."

"Harika Ekmek iyidir," dedi Otis. "Ama Romalıların bunun için dans etmesi gerek."

Percy kıpırdanmaya başlamış olan Nico'ya baktı. Savaş başladığında, onun en azından emekleyebilecek kadar kendine gelmesini istiyordu. Dahası, gigantlardan Annabeth'le ve diğer arkadaşlarının nerede olduğuyla ilgili daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

"Belki de diğer arkadaşlarımızı da buraya getirmeniz gerek," dedi Percy. "Anlarsınız ya, ölümler ne kadar muhteşem olursa... Daha eğlenceli olur, değil mi?"

"Hmm." Ephialtes gömleğinin düğmelerini çekiştirdi. "Hayır. Artık koreografiyi değiştirmek için çok geç. Ama merak etmeyin. Sirk harika olacak! Ha, dediğim bildiğiniz sirklerden değil ama. O sirklerde palyaçolar olur ve ben onlardan nefret ederim."

"Herkes palyaçolardan nefret eder," dedi Otis. "Diğer palyaçolar bile."

"Aynen," dedi erkek kardeşi. "Ama biz daha iyi bir eğlence planla-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

dık zaten! Üçünüz yukarıda, tüm tanrıların ve ölümlülerin gözlerinin önünde, acı çekerek öleceksiniz. Ama bu sadece açılış töreni olacak! Eski günlerde, oyunlar günlerce ya da haftalarca sürerdi. Gösterimiz, yani Roma'nın yok oluşu, Gaia uyanana dek tam bir ay sürecek."

"Bir dakika," dedi Jason. "Gaia bir ay sonra mı uyanacak?"

Ephialtes soruyu geçiştirdi. "Evet, evet. Bir Ağustos'un tüm insanlığı yok etmek için en iyi gün oluşuyla ilgili bir şey. Önemli değil! Toprak Ana sonsuz bilgeliğiyle Roma'nın diğer yerlerden önce, yavaş yavaş ve muhteşem bir biçimde yok edilmesine razı geldi. Ancak böyle olabilirdi zaten!"

"Yani..." Percy elinde bir Harika Ekmek somununu tutarken dünyanın sonundan söz ettiğine inanamıyordu. "Yani, siz Gaia'nın ısınma turu gibi bir şeysiniz."

Ephialtes'in suratı asıldı. "Isınma turu falan yok, melez! Sokaklara vahşi hayvanları ve canavarları salacağız. Özel efektler bölümümüz yangınlar ve depremler yaratacak. Her yerde obruklar ve yanardağlar belirecek! Her yeri hayaletler basacak."

"Hayalet fikri yaramaz," dedi Otis. "Odak gruplarımız bunun reyting almayacağını söylüyor."

"Şüpheciler!" dedi Ephialtes. "Bu hypogeum her şeyi yapabilir!" Ephialtes bir örtüyle kaplı kocaman bir masanın başına gitti. Örtüyü çekince, Leo'nun *2. Argo*'daki kontrol panelinden daha da karmaşık görünen bir sürü kollar ve düğmeler çıktı ortaya.

"Bu düğme," dedi Ephialtes, "Forum'a bir düzine kuduz kurt salacak. Şuradaki Trevi Çeşmesi'nde turistlerle savaşacak otomaton gladyatörleri serbest bırakacak. Bu da Tiber'in taşmasını ve Navona Piazzası'nda bir deniz savaşı yapabilmemizi sağlayacak! Percy Jackson, Poseidon'un oğlu olarak bunun takdir etmen gerekir!"

"Şey... *Bizi serbest bırakma* fikri bana daha hoş geliyor," dedi Percy.

"Percy haklı," diye tekrar araya girdi Piper. "Yoksa bu yüz yüze karşılaşma işine girmiş olacağız. Sizlerle savaşacağız. Siz bizimle savaşacaksınız. Planlarınızı alt üst edeceğiz. Bildiğiniz gibi, son sıralarda epey gigantı yendik. İşlerin kontrolden çıkmasını istemem."

Ephialtes düşünceli düşünceli başını salladı. "Her şeyin zamanlamasının mükemmel olması gerek. Endişelenmeyin. Ölüm anınızın koreografisini yaptım. *Bayılacaksınız.*"

Nico inleyerek sürünmeye başladı. Percy onun daha hızlı sürünmesini ve daha az inlemesini istiyordu. Harika Ekmeği ona atsa mı diye düşündü.

Jason kılıcını diğer eline aldı. "Ya gösterinizde yer almak istemezsek?"

"Bizi öldüremezsiniz ki," diye güldü Ephialtes sanki çok komik bir şey duymuş gibi. "Yanınızda tanrılar yok; bizi ancak onlarla yenebilirdiniz. O yüzden, acı çekerek ölmeniz daha mantıklı. Kusura bakmayın, gösterinin devam etmesi gerek."

Percy, bu gigantın Atlanta'daki deniz tanrısı Phorkys'den daha da beter olduğunu fark etti. Ephialtes o kadar da anti-Dionisos değildi. Olsa olsa doping almış bir Dionisos olabilirdi. Dionisos'ın çılgın ve kontrolsüz partilerin tanrısı olduğu doğruydu. Ama Ephialtes zevk için isyan ve yıkım peşindeydi.

Percy arkadaşlarına baktı. "Bu herifin gömleğine bakmaktan sıkıldım," dedi.

"Savaş zamanı mı?" Piper bereket boynuzunu tuttu.

"Harika Ekmek'ten nefret ediyorum," dedi Jason. Hep birlikte saldırıya geçtiler.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XLVI

PERCY

İşler anında ters gitti. Gigantlar iki duman sütunu halinde ortadan kayboluverdiler. Sonra, farklı bir noktada, odanın tam ortasında tekrar belirdiler. Percy Ephialtes'e doğru hamle yaptı ama zeminde oyuklar açıldı ve iki tarafında demir duvarlar oluşarak onu arkadaşlarından ayırdı.

Duvarlar bir mengene gibi üstüne üstüne kapanmaya başladı. Percy yukarı sıçrayıp hidra kafesinin altına tutundu. Gözünün ucuyla, Piper'ın ateşli çukurların üstünden zıplaya zıplaya, sersemlemiş ve silahsız bir halde bir çift leoparın saldırmaya hazırlandığı Nico'nun yanına gitmeye çalıştığını gördü. Bu arada, Jason mızrağını çekip bir melezi daha öldürmektense, *Kuğu Gölü* balesini yapmak istermiş gibi içini çeken Otis'e saldırdığını gördü.

Percy tüm bunları saniyeler içinde gördü ama yapabileceği bir şey yoktu. Hidra ellerini ısırmaya çalıştı. Duvarın üstünden atlayıp diğer tarafta bir anda beliren, boyanmış kontrplak ağaçların arasına düştü. Percy ağaçların arasında koşmaya çalışırken ağaçlar yer değiştirdiği için, Dalgakıran'la kendisine yol açmaya çalıştı.

"Harika!" diye bağırdı Ephialtes. Percy'nin yaklaşık olarak on sekiz metre kadar solundaki kontrol panelinin orada duruyordu. "Bunu kostüm provası olarak düşünelim. Hidraları İspanyol Basamakları'na yollayayım şimdi?"

Bir kolu çekti ve Percy arkasına baktı. Az önce tutunduğu ve havada sallandığı kafes, o anda tavandaki bir deliğe doğru ilerliyordu. Üç saniye sonra gitmiş olacaktı. Percy giganta saldıracak olursa, hidra şehirde terör estirmeye başlayacaktı.

Lanet okuyarak Dalgakıran'ı bir bumerang gibi fırlattı. Kılıç havada uçmak için tasarlanmamıştı ama İlahi bronz kısmı hidranın kafesini tutan zincirleri kesti. Kafes yere düşüp yan yattı. Kapısı açıldı ve canavarlar dışarı fırladı – hem de Percy'nin tam karşısına dikildi.

"Of, amma *oyunbozansın*, Jackson!" diye seslendi Ephialtes. "Pekâlâ. Mecbursan onunla burada savaş ama ölümün tezahürat yapan bir kalabalığın karşısındaki kadar iyi olmayacak." Percy canavarla yüzleşmek için öne atıldı ama sonra kılıcını fırlattığını hatırladı. İyi plan yapamamıştı.

Sekiz hidra birden az önce durduğu yeri asit fırlatarak eritip dumanlara boğarken bir kenara yuvarlandı. Percy hidralardan gerçekten de nefret ederdi. Kılıcını kaybetmiş olması da iyiydi aslında, çünkü içgüdüsel bir biçimde kılıcını yaratıkların kafasına sallayabilirdi ve bir hidranın kafası kopunca, yerine iki kafa çıkardı.

Bir hidrayla son karşılaştığında, bir savaş gemisinin canavarı paramparça eden bronz havan olan bir savaş gemisi sayesinde kurtulmuştu. Bu strateji ona yine yardım edebilirdi... Edebilir miydi?

Hidralar saldırıya geçti. Percy büyük bir kobay faresi tekerleğinin ardına gizlendi ve rüyasında gördüğü kutular nerede diye etrafa bakındı.

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

O kutularda roket fırlatıcılar olduğunu hatırlıyordu. Bu sırada, platformunda orada olan Piper leoparlar yaklaşırken Nico'yu kolluyordu. Bereket boynuzuyla nişan aldı ve vahşi kedilerin kafalarına bir tencere dolusu rosto fırlattı. Rosto güzel kokuyor olmalıydı, çünkü leoparlar etin peşinden koşmaya başladılar.

Piper'ın yaklaşık olarak üç metre sağında Jason Otis'in mızrağına kılıcıyla karşılık vererek savaşıyordu. Otis'in kafasındaki taç düşmüştü ve bu yüzden öfkeli görünüyordu. Gigant o ana dek, Jason'ı birkaç kez yaralayabilirdi ama her saldırıda parmak ucunda döndüğü için hızı kesiliyordu.

Ephialtes kontrol panelindeki düğmelere basarken gülüyor, taşıma kayışlarının hızını arttırıyor, gelişigüzel hayvan kafeslerini açıyordu.

Hidra kobay faresi tekerleğinin etrafından saldırıya geçtiler. Percy hemen bir sütunun ardına sığınıp Harika Ekmek'le dolu bir çöp bidonunu kaptı ve canavara fırlattı. Hidra ona asit fırlattı ama bir hata yapmış oldu. Bidon ve içindekiler bir anda havada eridi. Harika Ekmek de asidi bir yangın söndürme köpüğü gibi emip hidraya geri püskürttü ve canavarı yapış yapış, yüksek kalorili zehirli bir örtüyle kapladı.

Canavar kafalarını sallayıp gözlerine dolan Harika Asit'ten kurtulmaya çalışırken gerilemeye başladı, Percy'yse fırsattan istifade ederek etrafına bakındı. Roket fırlatıcıların bulunduğu kutuları hâlâ görmemişti ama arka duvarın önünde üstünde füze rampaları bulunan, bir ressam şövalesini andıran tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Bir bazuka, bir el bombası, kocaman bir Roma mumu ve bir düzine kadar ürkünç görünümlü silah gördü. Bu silahların hepsi birbirine bağlı gibiydi, hepsi aynı yöne çevrilmişti ve kenardaki tek kola bağlıydı. Şövalenin üstüne karanfillerle MUTLU YIKIMLAR ROMA! yazılmıştı.

Percy cihaza doğru atıldı. Hidra tıslayıp peşinden gitti.

"Buldum!" diye bağırdı Ephialtes mutlulukla. "Şimdi Labicana Yolu'ndaki patlamaları gerçekleştirebiliriz! İzleyicilerimizi sonsuza dek bekletemeyiz ya?"

Percy şövalenin ardına geçip Ephialtes'e doğru çevirdi. Leo'nun makineler konusunda sahip olduğu beceriden yoksundu belki ama bir silahla nasıl nişan alınacağını bilirdi.

Hidra son sürat üstüne doğru gelirken gigantı görmesini engelliyordu. Percy bu düzeneğin iki hedefi birden vuracak ateş gücüne sahip olduğunu umdu. Kolu çekti. Ama hiçbir şey olmadı.

Sekiz hidra kafası birden onu asitleriyle eritmeye hazır bir biçimde tepesine dikildi. Kolu tekrar çekti. Bu sefer şövale sallandı ve silahlar uğuldamaya başladı.

"Eğilip kendiniz koruyun!" diye bağırdı Percy arkadaşlarının onu duyduğunu umarak.

Şövale ateş açmaya başlayınca Percy hemen kenara atladı. Patlayan bir barut fabrikasından çıkan sesler gibi gümbür gümbürdü. Ne yazık ki ateşlenen silahlar şövaleyi yana doğru geri itti ve odanın dört bir yanına mermiler yağdırdı. Tavanın büyükçe bir bölümü çöktü ve bir su çarkını ezdi. Bir sürü kafesin daha zinciri kırıldı, iki zebra ve sırtlan sürüsü serbest kaldı. El bombalarından biri Ephialtes'in kafasın üstünde patladı ama sadece dengesini bozmayı başardı. Kontrol paneline hiç zarar gelmemişti.

Odanın karşı tarafında, kum torbaları Piper'la Nico'nun etrafına yağmaya başladı. Piper Nico'yu güvenli bir yere çekmek istedi ama torbalardan biri omzunun üstüne düştü ve onu yere devirdi.

"Piper!" diye bağırdı Jason. Mızrağını sırtına doğrultan Otis'i unutup, Piper'a doğru koşmaya başladı. "Dikkat et!" diye bağırdı Percy.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Jason'ın refleksleri hızlıydı. Otis mızrağını fırlattığı anda, kenara yuvarlandı. Mızrağın ucu üstünden geçti ve Jason eliyle mızrağın gittiği yöne bir rüzgâr yolladı. Mızrak odada uçtu, tam o sırada ayağa kalkmakta olan Ephialtes'in yan tarafına saplandı.

"Otis!" Ephialtes kontrol panelinden sendeleyerek uzaklaştı, canavar tozuna dönüşmek üzereyken mızrağını tekrar yakaladı. "Beni öldürmeyi keser misin *lütfen*?"

"Ben bir şey yapmadım!"

Otis tam lafını bitirmişti ki Percy'nin füze rampası düzeneği son bir Roma mumu ateşi küresi fırlattı. Pembe renkli, ateşli ölüm topu (doğal olarak pembe renkli olması gerekiyordu) Otis'in tepesindeki tavana çarpıp, muhteşem bir ışık yağmuru altında patladı. Rengârenk kıvılcımlar gigantın etrafını özenle sardı. Sonra, tavanın üç metrelik bir bölümü daha çöktü ve gigantı eziverdi.

Jason hemen Piper'ın yanına koştu. Koluna dokununca Piper çığlık attı. Omzu tuhaf bir biçimde eğilmişti ama "İyiyim, iyiyim," diye mırıldandı. Yanında duran Nico doğrulup sanki bir savaş olduğunu yeni fark etmiş gibi şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Ne yazık ki gigantların işi henüz bitmemişti. Ephialtes yeniden oluşmaya başlamış, kafası ve omuzları bir toz öbeğinin arasından çıkıyordu. Kollarını da öbeğin arasından çıkarıp öfkeyle Percy'ye baktı.

Odanın diğer tarafındaki tozlar da kıpırdandı ve arasından Otis çıkıverdi. Kafası hafifçe içe göçmüştü. Saçlarındaki havai fişeklerin hepsi patlamıştı, örgülerinde de dumanlar çıkıyordu. Taytı lime limeydi; zaten o taytın ona biraz daha az yakışması ancak bu şekilde mümkün olabilirdi.

"Percy!" diye bağırdı Jason. "Kontroller!"

Percy kendine geldi. Dalgakıran'ın cebinde olduğunu fark etti, ka-

leminin kapağını açtı ve kontrol paneline doğru atıldı. Kılıcını panelin üstüne geçirerek kontrolleri bronz kıvılcımlar saçarak parçaladı.

"Hayır!" diye böğürdü Ephialtes. "Gösteriyi mahvettin!"

Percy arkasına dönmekte geç kaldı. Ephialtes mızrağını bir sopa gibi yanlamasına savurdu ve Percy'nin göğsüne indirdi. Percy midesinde kor gibi bir acı hissederek dizlerinin üstüne yığıldı.

Jason yanına koştu ama Otis peşindeydi. Percy ayağa kalkmayı başarıp, Jason'la omuz omuza durdu. Platformdaki Piper hâlâ yerde yatıyordu ve ayağa kalkamamıştı. Nico'ysa daha yeni yeni kendine geliyordu.

Gigantlar süratle iyileşiyor, güçleniyorlardı. Ama Percy aynı durumda değildi.

Ephialtes anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Ne o, yoruldun mu yoksa Percy Jackson? Dediğim gibi, beni öldüremezsin. Yani, bir çıkmaza girdik. A, bir dakika... bu hiç de doğru değil! Biz seni öldürebiliriz!"

"Bütün gün ilk defa doğru bir şey söyledin kardeşim," dedi Otis mızrağını yerden alırken.

Gigantlar Percy'yi ve Jason'ı birer melez şiş kebabına dönüştürmeye hazır bir biçimde, silahlarını onlara doğrulttular.

"Pes etmeyeceğiz," diye bağırdı Jason. "Sizi Jüpiter'in Satürn'ü parça parça ettiği gibi parçalayacağız!"

"Evet," dedi Percy. "İkiniz de ölüsünüz. Yanımızda bir tanrının olup olmaması da umurumda değil."

"Ah, çok yazık o zaman," dedi yeni bir ses.

Sağ tarafta, tavandan yeni bir platform alçalmaya başladı. Ucu kozalaklı bir asaya lakayt bir biçimde yaslanmış, mor tişörtlü, haki renk şortlu, beyaz çoraplı ve sandaletli bir adam duruyordu. "Bunca yolu boş yere geldiğimi düşünmek istemem doğrusu."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XLVII

PERCY

Percy daha önceden Bay D.'nin rahatlatıcı bir etken olabileceğini hiç düşünmemişti ama birden odadaki her şey sustu. Makineler durdu. Vahşi hayvanlar hırlamayı kesti. İki leopar Piper'ın rostosunu mideye indirip ağızlarını yalıyor, başlarını sevgiyle tanrının bacaklarına sürtüyorlardı. Bay D. hayvanların kulaklarını okşadı.

"Ephialtes, melezleri öldürmek ayrı konu, leoparları gösterinde kullanmak ayrı konu," dedi. "Çizgiyi aştın."

Gigant ezilip büzüldü. "Bu-bu, imkânsız. Di-Dio..."

"Aslında, ismim Baküs eski dostum," dedi tanrı. "Tabii ki de mümkün. Birisi bana burada bir parti olduğunu söyledi."

Baküs tıpkı Kansas'taki gibi görünüyordu ama Percy hâlâ Baküs'le eskiden beri iyi anlaşamadığı Bay D. Arasındaki farkı anlayamamıştı."

Baküs daha ince uzundu ve o kadar göbekli değildi. Saçları daha uzundu, daha bir yaylanarak yürüyordu ve gözleri daha öfkeli bakıyordu. Hatta ucu kozalaklı bir asa bile elinde daha tehlikeli görünüyordu.

Ephialtes'in mızrağı titredi. "Siz... Siz tanrıların işi bitti! Gaia aşkına,

defol buradan!"

"Hımm." Baküs bu sözlerden hiç etkilenmemişti. Paramparça olmuş dekorların, platformların ve özel efektlerin arasından geçti.

"Pejmürde." Eliyle boyalı ahşap gladyatörü gösterdi, sonra üstü iğnelerle kaplı kocaman bir merdaneyi andıran bir makineye baktı. "Ucuz. Sıkıcı. Hele bu..." Üstünden hâlâ dumanlar tüten roket fırlatma düzeneğine baktı. "Pejmürde, ucuz ve sıkıcı. Cidden, Ephialtes. Hiç tarz sahibi değilsin."

"TARZ MI?" gigantın suratı kızardı. "Benim *muhteşem* bir tarzım var. Tarz benden sorulur. Ben... Ben..."

"Kardeşimin her yanı tarz diye *bağırıyor*," dedi Otis.

"Teşekkürler!" diye bağırdı Ephialtes.

Baküs öne doğru bir adım atınca, gigantlar gerilediler. "İkinizin boyu mu kısaldı?" diye sordu tanrı.

"Ne alçakça bir laf," diye kükredi Ephialtes. "Seni yok edebilecek kadar uzunum, Baküs! Siz tanrılar hep ölümlü melezlerinizin ardına saklanıyor, Olimpos'un kaderini *bunların* eline teslim ediyorsunuz."

Pis pis Percy'ye baktı.

Jason kılıcını sıkıca kavradı. "Lord Baküs, bu gigantları öldürecek miyiz, öldürmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Öldüreceğinizi umarım," dedi Baküs. "Lütfen, işinize bakın."

Percy ona bakakaldı. "Buraya yarcım etmeye gelmedin mi?"

Baküs omuzlarını silkti. "Denizde sunduğunuz adağı takdir ettim. Bir gemi dolusu Diyet Kola. Çok güzel. Ama Diyet Pepsi'yi tercih ederdim."

"Ayrıca altı milyon dolar değerinde altın ve mücevher," diye mırıldandı Percy.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Evet," dedi Baküs. "Gerçi beş-altı kişilik melez gruplarına armağanlar da dâhildir, o yüzden onlara hiç gerek yoktu."

"Ne?"

"Boş verin," dedi Baküs. "Zaten dikkatimi çekmeyi başardınız. Buradayım. Size yardım etmeme değer misiniz, değmez misiniz, ona bakacağım. Haydi, işinize devam edin. Savaşın. Etkilenirsem, büyük kapanışta ben de devreye girerim."

"Birisine mızrak sapladık, diğerinin üstüne tavanı çökerttik. Bunlardan daha etkileyici ne olabilir?" diye sordu Percy.

"Ha, bak bu güzel bir soru işte..." Baküs kozalaklı asasını yere vurdu. Sonra öyle bir gülümsedi ki Percy içinden, *Eyvahlar olsun*, dedi. "Belki de bir şeylerden ilham almanız gerekiyordur! Sahne henüz doğru dürüst hazırlanmamış. Buna gösteri mi diyorsun, Ephialtes? Dur, sana bu işin nasıl yapıldığını göstereyim."

Tanrı bir anda mor bir pusa dönüştü. Piper'la Nico da ortadan kayboldular.

"Pipes!" diye bağırdı Jason. "Baküs, onu..."

Aniden, zemin sallandı ve yükselmeye başladı. Tavan birkaç panele ayrıldı. İçeri günışığı girdi. Hava bir serap gibi dalgalandı ve Percy yukarıdan bir kalabalığın sesini duydu. Hypogeum yıpranmış taş sütunların arasından yıkık stadyuma alçaldı.

Percy'nin kalbi bir an için duracak gibi oldu. Burası herhangi bir stadyum değildi. Burası *o* stadyumdu. Gigantların özel efektler makineleri dur durak bilmeden çalışmış, yıpranmış destek kirişlerinin üstüne kalaslar yığarak bunları sağlamlaştırmıştı; bu yüzden de stadyumun eskisi gibi gayet dayanıklı bir zemini vardı. Tribünler bembeyaz parıldayana dek, kendilerini onarmışlardı. Stadyumun üstünü örten dev gibi kırmızılı altın renkli bir çardak, izleyicileri öğleden sonrasının güneşinden koruyordu. İmparatorun locasına ipek örtüler serilmiş, flamalarla ve altın kartallarla süslenmişti. Kulakları sağır eden alkış sesleriyse son bir gösteri için geri getirtilen Roma'nın Lar'ları, yani binlerce parıldayan, mor renkli hayaletlerden geliyordu.

Zeminde delikler açıldı ve stadyumu kumla kapladı. Kocaman dekorlar çıktı ortaya – garaj büyüklüğünde plaster kümeleri, taş sütunlar ve (nedense) gerçek boyutlu, plastik çiftlik hayvanları. Bir kenarda, ufak bir göl belirdi. Belki birileri siper savaşı yapmak ister diye, zeminde zigzag biçiminde hendekler açıldı. Percy'yle Jason bir kez daha ikiz gigantların karşısındaydı.

"İşte, buna gösteri derler!" diye bağırdı Baküs. Üstüne mor renkli bir cüppe giymiş, başına altın bir çelenk takmıştı ve İmparator locasında oturuyordu. Solundaysa, omzu hemşire üniformalı bir nimfa tarafından tedavi edilen Piper'la Nico oturuyordu. Sağında da Baküs'e patates cipsiyle üzümler yediren bir satir vardı. Tanrı elindeki Diyet Pepsi kutusunu havaya kaldırınca izleyiciler itaatkâr bir biçimde sustular.

Percy öfkeyle ona baktı. "Orada *oturacak* mısın yani?"

"Melez haklı!" dedi Ephialtes. "Bizimle kendin savaşsana ödlek! Şey, yani melezler olmadan."

Baküs miskin miskin gülümsedi. "Juno çok değerli melezlerden oluşan bir grup kurduğunu söyledi. Gösterin bana. Eğlendirin beni Olimpos kahramanları. Bana size yardım etmem için bir neden sunun. Bir tanrı olmanın avantajları vardır."

Diyet Pepsi kutusunu açınca kalabalık çılgına döndü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XLVIII

PERCY

Percy çok savaşta yer almıştı. Hatta birkaç arenada da savaşmıştı ama hiçbiri bunun gibi değildi. Kocaman stadyumda, tezahürat yapan binlerce hayaletin arasından tanrı Baküs ona bakarken iki gigant da tepesinde dikilirken Percy kendisini bir böcek gibi küçük ve önemsiz hissetti. Bir yandan da *çok* öfkeliydi.

Gigantlarla savaşmak ayrı şeydi, Baküs'ün bunu bir savaş oyununa dönüştürmesi apayrı şeydi.

Percy, Luke Castellan'ın ona seneler önce ilk görevinden döndükten sonra söylediği bir şeyi hatırladı. Tüm bunların ne kadar gereksiz olduğunu görüyor musun? *Onca kahramanlık, Olimposluların piyonları olmaktan başka bir işe yaramıyor.*

Percy artık Luke'un o zaman olduğu yaştaydı. Luke'un neden o kadar öfkeli olduğunu daha iyi anlayabiliyordu. Son beş sene içinde,Percy de birçok kez piyon konumuna düşmüştü. Olimposlular farklı entrikaları için adeta onu sırayla kullanmışlardı.

Tanrılar, Titanlardan, gigantlardan ya da Gaia'dan daha iyi olabilirlerdi ama bu durum onları iyi yürekli ya da daha bilge yapmıyordu. Ayrıca Percy'nin bu aptal arena savaşını sevmesini de sağlamıyordu.

Ne yazık ki pek bir seçeneği yoktu. Arkadaşlarını kurtaracaksa, gigantları yenmeliydi. Hayatta kalıp Annabeth'i bulmalıydı.

Ephialtes ve Otis saldırıya geçerek Percy'nin bu kararı vermesini kolaylaştırdılar. Gigantlar birlikte Percy'nin New York'taki dairesi kadar kocaman ve sahte bir dağı alıp melezlere fırlattılar.

Percy ve Jason hızla harekete geçtiler. İkisi birden en yakın hendeğe atladılar ve dağ üstlerine şarapnel parçaları gibi sıvalar saçarak havada parçalandı. Parçalar ölümcül değildi ama canlarını fena halde acıtmıştı.

Kalabalık heyecanlanıp kan dökülsün diye tezahürat etmeye başladı. *"Savaş! Savaş!"*

"Otis'i yine ben alayım mı?" diye sordu Jason. "Yoksa bu sefer onunla sen mi savaşmak istersin?"

Percy düşünmeye çalıştı. İkisinin ayrı ayrı savaşması, gigantlara birebir karşılık vermeleri daha mantıklıydı ama geçen sefer o kadar da işe yaramamıştı. Farklı bir stratejiyle hareket etmeleri gerektiğini düşündü. Bu görev boyunca Percy arkadaşlarına liderlik etmiş, onları korumuştu. Jason'ın da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Ufak gruplar halinde çalışmışlar, daha güvende olacaklarını ummuşlardı. Bireysel olarak savaşmışlardı, her melez elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Ama Hera'nın onları yedi kişilik bir grup yapmasının bir nedeni vardı. Jason'la Percy birlikte savaştıklarında, Sumter Kalesi'nde fırtına oluşturduklarında, *2. Argo*'nun Herkül Sütunları'ndan kurtulmasını sağladıklarında, hatta nimfeumu doldurduklarında, Percy kendine daha çok güvenmiş, tüm hayatı boyunca bir kiklopmuş da birden uyanıp iki gözü olduğunu fark etmiş gibi sorunları daha iyi çözmüştü.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

"Birlikte saldıralım," dedi. "İlk önce Otis'e, çünkü daha güçsüz. Onu hemen etkisiz hale getirip Ephialtes'e geçeriz. Bronzla altın bir arada savaşacak. Belki tekrar oluşmalarını geciktirebiliriz."

Jason sanki utanç içinde öleceğini yeni anlamış gibi acı acı gülümsedi.

"Neden olmasın?" dedi. "Ama biz kardeşine saldırıp öldürürken Ephialtes öyle duracak değil. Tabii şey yaparsak..."

"Bugün rüzgâr iyi esiyor," dedi Percy. "Hem arenanın altında geçen su boruları da var."

Jason onun ne demek istediğini şıp diye anladı. Gülünce Percy aralarındaki dostluğun derinleştiğini hissetti. Bu çocuk da birçok şey hakkında tıpkı onun gibi düşünüyordu.

"Üç deyince saldıralım mı?" dedi Jason. "Beklemeye gerek var mı?"

Siperden dışarı fırladılar. Percy'nin tahmin ettiği gibi, ikiz gigantlar bir sahte dağı daha havaya kaldırıp, onlara fırlatmaya hazırlandılar. Dağı kafalarının üstüne kaldırdılar, fırlatmaya hazırlandılar ki Percy ayaklarının altında bir su borusunu patlatıp zemini salladı. Jason da vakit kaybetmeden Ephialtes'in göğsüne sert bir rüzgâr yolladı. Mor saçlı gigant geriye doğru düştü ve Otis de dağı tek başına tutamayınca, dağ kardeşinin üstüne düştü. Dağın altından sadece Ephialtes'in yılan ayakları görünüyordu ve sanki bedenlerinin geri kalanının nereye gittiğini anlamak istermiş gibi etrafa bakınıyorlardı.

Kalabalık sevinçle bağırdı ama Percy, Ephialtes'in sadece kısa süreliğine hareketsiz kaldığından şüphelendi. En fazla birkaç saniyeleri vardı.

"Hay, Otis!" diye bağırdı. "*Kuğu Gölü* balesini unut artık!"

"Ahhhhh!" Otis mızrağını kapıp fırlattı ama iyi nişan alamayacak kadar kızgındı. Jason mızrağı Percy'nin tam başına saplanmak üzereyken göle yönlendirdi.

Melezler suya doğru geri geri gidip bale hakkında hakaretler savurdular. Ama bu da kolay olmadı çünkü Percy bale hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Otis mızrağı olmadan paldır küldür onlara doğru yürümeye başladı ki, bir anda a) elinin boş olduğunu fark etti; b) Poseidon'un oğullarından biriyle bir gölde savaşmanın pek de iyi bir fikir olmadığını anladı.

Durmaya çalıştığında çok geç kalmıştı. Melezler bir yana kaydılar, Jason rüzgâr oluşturup gigantın kendi hızını kullanarak onu suya itti. Otis ayağa kalkmaya çalışırken Percy'yle Jason birlikte saldırıya geçtiler. Gigantın üstüne atılıp, kılıçlarını Otis'in kafasına savurdular.

Zavallı gigantın parmak ucunda dönecek vakti bile olmadı. Toz bir içecek karışımı gibi, gölün üstünde patlayıp toza dönüştü.

Percy gölde bir hortum yarattı. Otis'ten geriye kalan tozlar birleşmeye çalışıyordu ama suda tam kafası belirdiğinde, Jason bir şimşek çaktırıp onu bir kez daha toza dönüştürdü.

O ana dek iyi gidiyorlardı ama Otis'in sonsuza kadar o şekilde kalmasını sağlayamazlardı. Percy yeraltında yaptıkları savaş yüzünden zaten yorgundu. Böğrüne inen mızrak kabzası darbesi yüzünden hâlâ canı acıyordu. Gücünün azaldığını hissediyordu ama daha savaşacakları bir gigant daha vardı.

Percy'nin aklından geçenleri doğrularcasına, arkalarındaki plastik dağ patladı ve Ephialtes öfkeyle böğürerek arasından çıktı.

Percy'yle Jason gigantın mızrağını alıp yaklaşmasını beklediler. Plastik bir dağın altında kalmak gigantı daha da güçlendirmiş gibi görünüyordu. Bakışlarından ölümcül bir parıltı yayılıyordu. Güneş paralarla örülmüş saçlarının üstünde parıldıyordu. Yılan ayakları bile öfkeyle sivri dişlerini gösteriyor, tıslıyordu.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Jason bir şimşek daha oluşturdu ama Ephialtes bunu mızrağıyla yakalayıp şimşeği geri fırlattı ve gerçek boyutlardaki plastik bir ineği eritti. Önündeki taş bir sütunu da bir lego parçası gibi yumruğuyla paramparça etti.

Percy göldeki hortumun kaybolmaması için uğraşıyordu. Otis'in de savaşa katılmasını istemiyordu ama Ephialtes aralarındaki mesafeyi hızla aşarken Percy'nin dikkatini ona vermesi gerekiyordu.

Jason'la birlikte gigantın saldırısına karşılık verdiler. Hücuma geçip Ephialtes'i bir altın ve bronz fırtınasına tuttular, kılıçlarını savurdular ama gigant her darbeden sıyrılmayı başardı.

"Teslim olmayacağım!" diye böğürdü Ephialtes. "Gösterimi mahvetmiş olabilirsiniz ama Gaia dünyanızı yok edecek!"

Percy öne atılıp gigantın mızrağını ikiye ayırdı. Ephialtes buna tınmadı. Mızrağın elinde kalan kısmını aşağıdan sallayıp Percy'yi yere düşürdü. Percy kılıç tutan elinin üstüne sert bir biçimde düştü ve Dalgakıran elinden fırladı.

Jason fırsattan istifade etmeye çalıştı. Giganta iyice yaklaşıp kılıcını göğsüne saplamaya çalıştı ama Ephialtes bu darbeden de kurtuldu. Mızrağının ucuyla Jason'ın göğsünü çizip, mor tişörtünü bir yeleğe dönüştürdü. Jason tökezledi, karnından akan incecik kan çizgisine baktı. Ephialtes de ona bir tekme savurup geriye uçurdu.

Bu arada, imparator locasındaki Piper bağırdı ama sesi kalabalığın gürültüsünden duyulmadı. Baküs zevkle olanları izliyor, patates cipsini yiyordu.

Ephialtes Percy'yle Jason'ın tepesine dikildi, mızrağının iki parçasını kafalarının üstüne doğru kaldırdı. Percy'nin kılıç tutan eli uyuşmuştu. Jason'ın gladius'u da arenada bir yere fırlamıştı. Planları işe yaramamıştı.

Percy, Baküs'e baktı, şarap tanrısına son bir küfür olarak ne söyleyeceğini düşündü ki Kolezyum'un tepesinde bir şeyin uçtuğunu gördü: koyu renkli kocaman bir şey hızla alçalıyordu.

Otis gölden bağırıp erkek kardeşini uyarmaya çalıştı ama suratının ancak yarısı tekrardan oluştuğu için, sadece "Yukk-arr-bbak!" diyebildi.

Ephialtes "Merak etme, kardeşim!" dedi bakışlarını melezlerden ayırmadan. "Onlara acı çektireceğim!"

2. Argo'nun iskele tarafı ve yeşil renkli ateşlerle parıldayan mancınıkları gökte belirdi.

"İstersen bir arkana bak," dedi Percy.

Ephialtes havaya bakıp hayretle bağırırken Jason'la Percy yana yuvarlandılar. Büyük bir patlama Kolezyum'u titretirken Percy tam zamanında bir hendeğe girdi. Hendekten çıktığında *2. Argo* inişe geçmişti. Jason patlamadan saçılan parçalardan korunmak için ardına gizlendiği plastik atın yanından kafasını uzattı. Ephialtes her yanı alev almış bir halde arenanın zemininde yatıyordu, etrafındaki kumlar da Yunan ateşinin ısısıyla camdan bir örtüye dönüşmüştü. Otis gölde debeleniyor, yeniden oluşmaya çalışıyordu ama kollarının alt tarafı, tıpkı yanık bir yulaf ezmesi karışımını andırıyordu.

Percy sendeleye sendeleye Jason'ın yanına gidip omzunu sıvazladı. Hayaletlerden oluşan kalabalık onları ayakta alkışlarken *2. Argo* iniş takımlarını uzattı ve arenanın zeminine iniş yaptı. Leo dümendeydi, Hazel ve Frank de yanında durmuş sırıtıyorlardı. Koç Hedge ateş platformunun etrafında dans ediyor, yumruklarını sallayıp "İşte, bunu diyordum!" diye bağırıp duruyordu. Percy imparator locasına baktı. "Eee?" diye seslendi Baküs'e. "Bunlar yeterince eğlendirici miydi, seni şarap nefesli..."

"Bunlara hiç gerek yok." Şarap tanrısı aniden yanı başında belirdi. Mor cüppesinin üstüne düşmüş Doritos kırıntılarını silkeledi. "Bu savaş

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

için kayda değer ortaklar olduğunuza karar verdim."

"Ortaklar mı?" dedi Jason hışımla. "Orada oturdun, başka bir şey yapmadın ki!"

Baküs gölün kenarına yürüdü. Su bir anda çekildi ve geriye sadece Otis kafalı vıcık vıcık bir şey kaldı. Baküs göle inip kalabalığa baktı. Kozalaklı asasını havaya kaldırdı.

Kalabalık sevinçle bağırıp tezahürat etmeye ve başparmaklarını aşağı doğru çevirmeye başladı. Percy bunun yaşasın mı, yoksa ölsün mü anlamına geldiğini bilmiyordu. İki anlama da gelebileceğini duymuştu.

Baküs daha zevkli bir şey yapmayı seçti. Kozalaklı asasıyla Otis'in kafasına vurdu ve kocaman bir yulaf ezmesi halinde olan Otis tamamıyla eridi. Kalabalık yine çılgına döndü. Baküs gölden çıkıp kollarını yana açmış, haşlanmış ve üstünden dumanlar tüten Ephialtes'in yanına gitti. Asasını bir kez daha havaya kaldırdı. "YAP!" diye bağırdı kalabalık.

"YAPMA!" diye cıyakladı Ephialtes.

Baküs asasıyla gigantın burnuna vurunca Ephialtes de küle dönüştü.

Hayaletler yine tezahüratlara başlayıp zaferini kutlamak üzere ellerini havaya kaldırıp arenada gezinen ve kalabalığın coşkusuyla mest olan Baküs'e konfeti fırlattılar. Melezlere bakıp sırıttı. "İşte, *buna* gösteri derler dostlarım! Bu arada, *tabii ki* bir şey yaptım. İki gigantı öldürdüm!"

Percy'nin arkadaşları gemiden inerken hayalet kalabalığı parıldadı ve gözden kayboldu. Piper ve Nico imparator locasından hızla aşağı inerlerken Kolezyum'un büyüyle yenilenmiş kısımları da pusa dönüşmeye başladı. Arenanın zemini hâlâ sağlamdı ama bunun haricinde stadyum ezelden beridir iyi bir gigant ölümüne sahne olmamış gibiydi."

"Gayet eğlenceliydi," dedi Baküs. "Yola devam etmeniz için size izin veriyorum."

"*İzin* mi?" dedi Percy sinirle.

"Evet." Baküs tek kaşını havaya kaldırdı. "Ama *senin* yolculuğun sandığından da zor olabilir Neptün'ün oğlu."

"Poseidon," deyiverdi Percy birden. "*Benim* yolculuğum derken?"

"Emmanuel Binası'nın ardındaki otoparkı deneyebilirsin," dedi Baküs. "İçeri girmenin en iyi yolu orasıdır. Şimdilik hoşça kalın, dostlarım. Ha, şu diğer ufak meselede de size bol şans dilerim."

Tanrı belli belirsiz üzüm suyu kokan bir pusun arasında ortadan kayboldu. Jason hemen Piper'la Nico'nun yanına koştu.

Koç Hedge de Hazel, Frank ve Leo'yla birlikte Percy'nin yanına gitti. "O, Dionisos muydu?" dedi. "Bayılırım o adama!"

"Hayattasınız!" dedi Percy arkadaşlarına. "Gigantlar sizin tutsak alındığınızı söylemişlerdi. Neler oldu?"

Leo omuzlarını silkti. "N'olacak? Leo Valdez yine muhteşem planlarından birini yaptı. Bir Arşimet küresi, yeraltında bir şeyler hisseden bir kız ve bir samurla neler neler yapılıyormuş meğer."

"Samur bendim," dedi Frank keyifsiz bir tavırla.

"Kısaca anlatmak gerekirse, Arşimet'in icadıyla hidrolik bir vidayı harekete geçirdim. Bu arada, şu icadı gemiye taktığımda, her şey *harika* olacak. Hazel yüzeye delik açabilmek için en yakın mesafenin nerede olduğunu buldu. Bir samurun geçebileceği büyüklükte bir tünel kazdık; sonra, Frank hemen oracıkta yaptığım bir ileticiyle yukarı tırmandı. Ondan sonra da Koç Hedge'in en sevdiği uydu kanallarına girip bizi kurtarması için gemiyle birlikte yanımıza gelmesini söyledik. Hedge bizi aldıktan sonra, Kolezyum'daki ilahi ışık gösterisi sayesinde sizi bulmamız da kolay oldu."

Percy Leo'nun öyküsünün ancak yüzde onunu anlamıştı ama daha

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

önemli bir soru sormak istediği için bu kadarının yeterli olduğunu düşündü. "Annabeth nerede?"

Leo suratını ekşitti. "Ha, evet... Başının hâlâ dertte olduğunu düşünüyoruz. Yaralanmış, bir ayağı kırılmış olabilir. Daha doğrusu, Gaia'nın bize gösterdiği görüntüden öyle olduğunu tahmin ediyoruz. Bir sonraki adımımız onu kurtarmak olmalı."

Daha iki saniye önce Percy yere yığılacak gibiydi. Ama bedenine yeni bir adrenalin akımının dolduğunu hissetti. Leo'yu gırtlaklamak ve *2. Argo*'nun neden önce Annabeth'i kurtarmaya gitmediğini sormak istiyordu ama bunun biraz nankörce olacağını düşündü.

"Bana gördüklerini anlat," dedi. "Her şeyi anlat."

Tam o anda, zemin sallandı. Ahşap kalaslar yok olmaya başladı, kumlar aşağıdaki hypogeum'un çukurlarına döküldü.

"Gemide konuşalım," dedi Hazel. "Hâlâ uçabiliyorken bence gitsek iyi olacak."

Kolezyum'dan havalanarak ayrıldılar ve Roma'nın çatılarının üstünden güneye doğru uçmaya başladılar.

Piazza del Colosseo'nun etrafında trafik tamamıyla kilitlenmişti. Bir grup ölümlü toplanmış, muhtemelen harabelerden gelen tuhaf seslerin ve ışıkların ne olduğunu merak ediyordu. Percy'nin görebildiği kadarıyla, gigantların şehri yok etme düşüncesi gerçekleşmemişti. Şehir eskisi gibiydi. Kimse gökteki kocaman Yunan kadırgasının da farkında değildi.

Melezler dümenin etrafında toplandılar. Jason Piper'ın incinen omzunu sararken Hazel da kıç güvertesinde Nico'ya ambrosia yediriyordu. Hades'in oğlu başını bile zor kaldırıyordu. Sesi öylesine cılız çıkıyordu ki, konuştuğu zaman Hazel'ın eğilip dinlemesi gerekiyordu.

Frank ve Leo, Arşimet küreleriyle odada ne yaptıklarını ve Gaia'nın bronz aynada gösterdiği görüntüleri anlattılar. Sonra, Annabeth'i en iyi Baküs'ün verdiği gizemli mesaj sayesinde bulabileceklerine karar verdiler: Emmanuel Binası'na gideceklerdi. Frank bu ismi dümenin bilgisayarına girerken Leo da çılgınlar gibi kontrollere basıyor, "Emmanuel Binası, Emmanuel Binası," diye mırıldanıyordu. Koç Hedge de ters tuttuğu bir Roma haritasıyla boğuşarak yardımcı olmaya çalışıyordu.

Percy, Jason'la Piper'ın yanına çömeldi. "Omzun nasıl?"

Piper gülümsedi. "İyileşecek. Her ikiniz de süperdiniz."

Jason Percy'ye dirsek attı. "Senle ben fena bir takım değiliz."

"Kansas'taki bir mısır tarlasında, at sırtında birbirimize saldırmaktan daha iyi," dedi Percy.

"İşte, orada!" diye bağırdı Leo ekranı işaret ederek. "Frank, harikasın! Gemiyi hemen oraya yönlendiriyorum."

Frank omuzlarını sarkıttı. "Ekrandaki ismi okudum sadece. Çinli bir turist binayı Google Haritalar'da işaretlemiş."

Leo diğerlerine bakıp sırıttı. "Frank Çince okuyabiliyor!"

"Birazcık," dedi Frank.

"Süper bir şey bu yahu!"

"Çocuklar, iltifat seansınızı böldüğüm için kusura bakmayın ama bunu duymalısınız," diye araya girdi Hazel.

Nico'nun ayağa kalkmasına yardım etti. Nico'nun yüzü ezelden beri solgundu ama o sırada resmen süt tozunu andırıyordu. Çöküк gözleri Percy'ye serbest bırakılan savaş esirlerini hatırlatmıştı ki zaten Nico da öyle sayılırdı.

"Teşekkürler," dedi Nico güçlükle. Endişeli bir ifadeyle gruba baktı. "Umudumu kesmiştim."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Percy son bir haftadır Nico'yla tekrar karşılaştıklarında ona söyleyeceği ağır lafları düşünüyordu ama Nico o kadar narin ve hüzünlü görünüyordu ki Percy ona kızmayı beceremedi.

"Başından beri iki kampı da biliyordun," dedi. "Jüpiter Kampı'na ilk geldiğim gün bana kim olduğumu söyleyebilirdin ama söylemedin."

Nico dümene yaslandı. "Percy, çok üzgünüm. Jüpiter Kampı'nı geçen sene keşfettim. Beni oraya babam yönlendirdi ama niye böyle bir şey yaptığını bilmiyorum. Tanrıların yüzyıllardır kampları ayrı tuttuğunu ve bundan kimseye bahsetmemem gerektiğini söyledi. Ama kamptan haberdar olmamın önemli olacağını söyledi..." Nico öksürük krizine tutularak iki büklüm oldu. Kendi başına tekrar doğrulabilene kadar Hazel omuzlarından tuttu.

"Be-ben babamın bunu Hazel açısından dediğini sanmıştım," dedi. "Onu götürebileceğim güvenli bir yer olması gerekiyordu. Ama şimdi... Sanırım görevinizin ne kadar önemli olduğunu anlamam için her iki kamptan da bana söz etti, böylece Ölümün Kapıları'nı arayabilirdim."

Hava birden elektriklendi; Jason'ın üstünden resmen kıvılcımlar çıktı.

"Kapıları buldun mu?" dedi Percy.

Nico başını salladı. "Aptallık ettim. Yeraltı Dünyası'nda her yere gidebileceğimi sandım ama dosdoğru Gaia'nın tuzağına yakalandım. Bir kara delikten kaçmaya kalkışsaydım ancak bu kadar olurdu herhalde."

"Şey..." Frank dudağını ısırdı. "Ne tür bir kara delikten bahsediyorsun?"

Nico konuşacak gibi oldu ama söyleyeceği şey çok korkunç olmalıydı. Hazel'a döndü.

Hazel erkek kardeşinin kolunu tuttu. "Nico bana Ölümün Kapıları'nın iki tarafı olduğunu anlattı: bunlardan biri ölümlüler dünyasında, diğeri de Yeraltı Dünyası'nda. *Ölümlü* tarafı Yunanistan'da. Gaia'nın muhafızları tarafından da sıkı sıkı korunuyor. Nico'yu yukarı dünyaya oradan getirdiler. Sonra onu Roma'ya yollamışlar."

Piper endişeli olmalıydı çünkü bereket boynuzundan bir çizburger fırladı. "Bu kapı Yunanistan'da tam olarak neredeymiş?"

Nico titrek bir nefes aldı. "Hades'in Evi'nde. Burası Epirus'taki bir yeraltı tapınağı. Yerini haritada gösterebilirim ama... ama asıl sorun ölümlü tarafı değil. Yeraltı Dünyası'nda Ölümün Kapıları şeyde..."

Percy tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Bir kara delik. Nico di Angelo'nun bile Yeraltı Dünyası'nda gidemeyeceği ve kaçışı olmayan bir yer. Percy bunu daha önce *nasıl* düşünememişti? Oranın ucuna kadar gitmişti. Hâlâ orasıyla ilgili kâbuslar görüyordu.

"Tartarus," dedi. "Yeraltı Dünyası'nın en derindeki yeri."

Nico evet anlamında başını salladı. "Beni çukura çektiler Percy. Orada gördüğüm şeyler..." Nico daha fazla konuşamadı.

Hazel dudaklarını büktü. "Bugüne dek hiçbir ölümlü Tartarus'a giremedi," dedi. "Daha doğrusu, oraya gidip de sağ dönen kimse olmadı. Orası Hades'in en üst düzey güvenlik önlemleri alınmış hapishanesidir; Titanlar ve tanrıların diğer düşmanları da oradadır. Dünyadaki canavarlar da öldükleri zaman oraya giderler. Orası... Şey, aslında kimse Tartarus'un tam olarak nasıl bir yer olduğunu bilmiyor."

Hazel kardeşine baktı. Sonraki düşüncesini söylemesi gerekmiyordu: *Nico haricinde kimse bilmiyor.* Hazel ona karar kılıcını geri verdi.

Nico yaşlı bir adamın bastonuna yaslanır gibi kılıcına yaslandı. "Şimdi Hades'in neden kapıları kapatamadığını anladım," dedi. "Tanrılar bile Tartarus'a gitmezler. Ölüm tanrısı Thanatos bile oraya yaklaşmaz."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Leo dümenden ona baktı. "Peki, dur tahmin edeyim. Oraya gitmek zorundayız."

Nico hayır der gibi başını salladı. "İmkânsız. Ben Hades'in oğlu olduğum halde paçamı zor kurtardım. Gaia'nın güçleri beni bir anda ele geçirdi. Orada o kadar güçlüler ki... Hiçbir melezin şansı yok. Neredeyse aklımı oynatacaktım."

Nico'nun gözleri paramparça olmuş camlar gibi görünüyordu. Percy onun içinde bir şeylerin sonsuza dek parçalanıp parçalanmadığını düşündü hüzünle.

"O halde Epirus'a gidiyoruz," dedi Percy. "Bu taraftaki kapıları kapatırız."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi Nico. "Kapıların kapanabilmesi için her iki taraftan da kontrol edilmesi gerekiyor. İki taraflı bir kilit gibi. Ama belki, sadece belki diyorum, yediniz birden Hades'in Evi'nde savaşırsanız, Gaia'nın güçlerine karşı gelebilirsiniz. Ama Tartarus'ta da aynı anda savaşan bir ekibiniz olmazsa bir canavarlar lejyonunu kendi bölgesinde yenebilecek güçte bir ekip oluşturamazsanız..."

"Bunun bir yolu olmalı," dedi Jason.

Kimseden parlak bir fikir çıkmadı.

Percy midesinde bir tuhaflık hissetti. Sonra geminin bir saraya benzer kocaman bir binaya doğru alçaldığını fark etti.

Annabeth.

Nico'nun verdiği haberler o kadar dehşet vericiydi ki bir an için Annabeth'in tehlikede olduğunu unutmuş, büyük bir suçluluk hissine kapılmıştı.

"Tartarus sorununu daha sonra düşünürüz," dedi. "Burası Emmanuel Binası mı?"

Leo evet der gibi başını salladı. "Baküs arka taraftaki otoparktan söz etmişti galiba, değil mi? İşte orada. Şimdi ne yapacağız?"

Percy rüyasında gördüğü karanlık odayı, *Leydi* diye hitap edilen canavarın meşum, vızıltıyı andıran sesini hatırladı. Annabeth'in Sumter Kalesi'ndeki örümceklerle karşılaştıktan sonra geriye nasıl sarsılmış bir halde geldiğini hatırladı. Percy tapınakta ne olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı... Leydi, tüm örümceklerin annesi olmalıydı. Eğer düşündüğü şey doğruysa, Annabeth ayağı kırık bir halde, saatlerdir orada o yaratıkla baş başaydı... Bu noktada, Annabeth'in görevi tek başına sürdürmesi gerektiği de umurunda değildi.

"Onu kurtarmamız gerek," dedi.

"Evet, öyle," dedi Leo. "Ama şey..."

Ya geç kaldıysak? der gibiydi.

Neyse ki bunu yüksek sesle söylemedi. "Şurada bir otopark var."

Percy, Koç Hedge'e baktı. "Baküs içeri zorla girmekten de söz etmişti. Koç, mancınıklar için yeteri kadar cephaneliğimiz var mı?"

Satir çılgın bir keçi gibi sırıttı. "Hiç sormayacaksın sandım."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

XLIX

ANNABETH

Annabeth korkunun doruk noktasına ulaşmıştı.

Şovenist hayaletlerin saldırısına uğramıştı. Bileğini kırmıştı. Bir örümcek ordusu tarafından bir uçurumun üstünde kovalanmıştı. O anda, şiddetli bir acı hissediyordu, bileği tahtalarla ve baloncuklu naylonla sarılıydı ve hançeri haricinde hiçbir silahı yoktu. Bu halde Arakne'nin, yani onu öldürmek ve ölüm anını tasvir eden bir duvar halısı yapmak isteyen yarı örümcek bir canavarın karşısındaydı.

Son birkaç saattir, o kadar çok titremiş, terlemiş, inlemiş ve gözyaşlarını engellemişti ki bedeni artık korku hissetmiyordu. Zihni, *Tamam, pardon. Bundan daha fazla korkamam*, diyordu adeta.

Böylece, Annabeth düşünmeye başladı.

Canavar ağlarla örtülü heykelin tepesinden aşağı inmeye başladı. Bir ağdan diğerine geçerken keyifle hırlıyor, dört gözü karanlıkta parıldıyordu. Ya acelesi yoktu ya da yavaş hareket edebiliyordu.

Annabeth onun yavaş hareket edebildiğini umdu.

Gerçi bunun da önemi yoktu. Annabeth koşacak durumda değildi

ve yaratıkla savaşacak olsa fazla şansı olmadığını düşünüyordu. Arakne yüzlerce kilo ağırlığında olmalıydı. Dikenli bacakları avını yakalaması ve öldürmesi için idealdi. Hem Arakne muhtemelen başka korkunç becerilere de sahipti: zehirli bir ısırığı ya da bir tür Antik Yunan Örümcek Adam gibi ağ fırlatma özelliklerine sahip olabilirdi.

Hayır. Bu işten savaşarak kurtulamazdı.

Onu zekâsıyla kandırmalıydı.

Eski efsanelerde, Arakne *gururu* yüzünden başını derde sokmuştu. Dokuma becerisinin Athena'dan çok daha iyi olduğunu iddia ettikten sonra Olimpos Dağı'nın televizyonda yayınlanan ilk reality yarışması başlamıştı: *Yok Böyle Bir Dokuma!* Arakne yarışmayı fena kaybetmişti.

Annabeth fazla gururlu olmakla ilgili bir-iki ders almıştı. Bu, *onun* da ölümcül kusuruydu.

Sık sık kendisine her şeyi tek başına yapamayacağını hatırlatması gerekiyordu. *Her* iş için *her zaman* en iyi kişi değildi. Bazen etrafını görmüyor, başkalarının, hatta Percy'nin bile neye ihtiyaç duyduğunu unutuveriyordu. En sevdiği projelerden söz ederek de kolaylıkla dikkati dağılıyordu.

Peki bu zayıflığını örümceğe karşı kullanabilir miydi? Onu biraz oyalayacak kadar vakti olsa... Ama bunun da ne şekilde işe yarayabileceğini bilmiyordu. Arkadaşları nereye gitmeleri gerektiğini bilseler bile ona vaktinde yetişemezlerdi. Bir süvari birliği de yardımına koşacak değildi. Ama yine de yaratığı oyalamak, ölmekten daha iyi bir seçenekti.

Renk vermemeye çalıştı ama kırık bir bilekle bunu yapmak hiç de kolay değildi. Topallaya topallaya en yakındaki duvar halısına doğru gitti; halı Eski Roma'yı gösteriyordu.

"Muhteşem," dedi. "Bana bundan söz eder misin?"

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Arakne'nin dudakları alt çene kemiğinin üstünde kıvrıldı. "Neden umursuyorsun ki? Ölmek üzeresin."

"Evet, doğru," dedi Annabeth. "Ama ışığı harika bir biçimde yakalamışsın. Güneş ışınları için gerçek altın ip mi kullandın?"

Dokuma gerçekten de büyüleyiciydi. Annabeth'in etkilenmiş gibi numara yapmasına gerek yoktu.

Arakne bilmiş bilmiş gülümsedi. "Hayır, çocuğum. Altın ip kullanmadım. Renkleri karıştırdım, parlak sarıyı daha koyu renklerle kullandım. Halıya üç boyutlu görünüm veren şey de bu."

"Çok güzel." Annabeth'in zihni iki farklı seviyeye ayrıldı: Seviyelerden biri konuşmayı sürdürüyordu, diğeriyse çılgınlar gibi oradan nasıl kaçacağını düşünüyordu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Arakne sadece bir kere, Athena tarafından yenilmişti ve bunun için tanrılara özgü bir büyü ve bir dokuma yarışmasında inanılmaz bir beceri gerekmişti.

"Peki..." dedi. "Bu manzarayı kendiniz görmüş müydünüz?"

Arakne tıslayınca ağzı çirkin bir biçimde büküldü. "Ölümünü geciktirmeye çalışıyorsun. İşe yaramayacak."

"Hayır, hayır," dedi Annabeth. "Sadece bu güzel halıların herkes tarafından görülememesi çok yazık. Bunların bir müzeye ya da..."

"Ya da ne?" dedi Arakne.

O an Annabeth'in aklına tıpkı annesinin Zeus'ın kafasından fırlaması gibi çılgınca bir fikir geldi. Ama bakalım işe yarayacak mıydı?

"Hiç." Özlemle içini çekti. "Aptalca bir fikir geldi aklıma. Yazık olacak."

Arakne heykelin kalkanının üstüne tüneyecek kadar aşağı indi. Annabeth o mesafeden bile örümceğin pis kokusunu hissedebiliyordu; yaratık tıpkı bir ay hiç havalandırılmamış ve her şeyin bayatladığı bir fırın

gibi kokuyordu.

"Ne?" dedi örümcek ısrarla. "Neymiş o aptalca fikir?"

Annabeth geri çekilmemek için kendisini zor tuttu. Bileği kırık olsun olmasın, bedenindeki her sinirden korku fışkırıyor, tepesine dikilen örümcekten uzaklaşmasını söylüyordu.

"Ha... Bir süre önce Olimpos'u yeni baştan inşa etme görevi bana verildi," dedi. "Titan Savaşı'ndan sonra. İşin büyük bir bölümünü tamamladım ama kıymetli sanat eserlerine ihtiyaç var. Mesela tanrıların taht odası... Eserlerinin orada sergilenebileceğini düşünüyordum. Olimposlular nihayet ne kadar yetenekli olduğunu görebilirler. Ama dediğim gibi, aptalca bir fikir işte."

Arakne'nin kıllı karnı titredi. Dört gözü her birinin ardında farklı bir fikir varmış da bunları anlamlı bir biçimde bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi parladı. "Demek Olimpos Dağı'nı yeniden inşa ediyorsun," dedi. "Eserlerim... Taht odasında..."

"Şey, başka yerlerde de olabilir tabii," dedi Annabeth. "Ana çardağa da bunlardan birkaçı koyulabilir. Şu Yunanistan manzarası... Dokuz ilham perisi, Musa'lar, buna bayılırdı. Eminim ki halılarını saraylarına asabilmek için birbirleriyle yarışırlardı. Sanırım Athena dışında, eserlerini gören tanrı olmadı."

Arakne çenesini açıp kapadı. "Pek olmadı. Eski zamanlarda, Athena en iyi eserlerimi parçaladı. Duvar halıları tanrıları pek de hoş göstermiyordu. Annen de bundan hoşlanmıyordu."

"Bu, biraz ikiyüzlü bir davranış olmuş, çünkü tanrılar sürekli olarak birbirleriyle dalga geçerler. Sanırım asıl mesele iki tanrıyı birbirine düşürmek. Mesela, Ares annemle dalga geçen bir duvar halısına *bayılırdı.* Athena'dan hep nefret etmiştir."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Arakne kafasını tuhaf bir açıyla eğdi. "Kendi annene karşı bir şey yapabilir misin?"

"Sadece Ares'in ne tür bir şeyden hoşlanacağını söylüyorum," dedi Annabeth. "Zeus da Poseidon'la dalga geçen bir şeye bayılırdı. Olimposlular eserlerini görseler, ne kadar muhteşem olduğunu anlarlardı, ben de bir savaşın başlamasına ön ayak olurdum. Anneme karşı çalışmaya gelince, neden olmasın? Beni buraya ölüme yollamadı mı? Onu New York'ta son gördüğümde beni tanımadı bile."

Annabeth ona başından geçenleri anlattı. Hissettiği acıyı ve öfkeyi onunla paylaşırken anlattıklarının kulağa gerçek gibi geldiğine emindi. Örümcek üstüne atılmadı.

"Athena öyle işte," diye tısladı Arakne. "Öz kızını bile bir kenara atabiliyor. Tanrıça duvar halılarımın tanrıların saraylarına götürülmesine asla izin vermez. Beni hep kıskanmıştır."

"Ama en sonunda intikam aldığını düşünsene."

"Seni öldürerek!"

"Olabilir." Annabeth kafasını kaşıdı. "Ya da... Beni ajanın olarak kullanarak. Eserlerini Olimpos Dağı'na götürebilirim. Annem öğrenene dek iş işten geçmiş olur. Olimposlular bu arada senin eserlerinin çok daha iyi olduğunu *görebilirler.*"

"İtiraf ediyorsun demek!" diye bağırdı Arakne. "Athena'nın kızlarından biri eserlerimin daha iyi olduğunu itiraf ediyor! Ah, kulağıma müzik gibi geldi doğrusu."

"Üstelik sana çok faydası da var. Burada ölürsem, sen de karanlıkta yaşamaya devam edeceksin. Gaia tanrıları yok edecek, kimse de senin daha iyi bir dokumacı olduğunu bilmeyecek."

Örümcek tısladı.

Annabeth annesinin aniden ortaya çıkıp üstüne korkunç lanetler yağdırabileceğinden endişe etti. Athena'nın çocuklarının öğrendiği ilk ders şuydu: Anne her şeyi en iyi şekilde yapar, buna asla ama *asla* itiraz etmemelisiniz.

Ama kötü bir şey olmadı. Belki de Athena, Annabeth'in bunları canını kurtarmak için yaptığını anlamıştı. Ya da Yunan ve Roma kişilikleri arasında bölündüğü için o kadar kötü durumdaydı ki dikkatini ona bile veremiyordu.

"Olmaz," dedi Arakne. "Bunu yapmana izin veremem."

"Şey..." Annabeth ağırlığını zonklayan bileğine vermemeye çalışarak kıpırdandı. Yerde yeni bir çatlak oluşunca, geriye kaçtı.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Arakne. "Bu tapınağın zemini yüzyıllardır didikleniyor!"

Annabeth'in kalp atışları yavaşlar gibi oldu. "Didikleniyor mu?"

"Altımızda ne kadar büyük bir nefretin fokur fokur kaynadığını tahmin edemezsin," dedi örümcek. "O kadar çok canavar Athena Parthenos'a ulaşıp onu yok etmek istiyor ki. Ağlarım bu odayı bir arada tutan tek şey, çocuğum! Bir yanlış adım atarsan, Tartarus'u boylarsın. İnan bana, Ölümün Kapıları'nın aksine, hem çok sert bir düşüş olur hem de tek yönlü bir yolculuk olur! Eserlerimle ilgili fikirlerini duymadan burada ölmene izin *vermeyeceğim.*"

Annabeth ağzında pas tadı hissediyordu. *Tartarus mu?* Dikkatini dağıtmamaya çalıştı ama zeminden yükselen gıcırtıları ve çatlama seslerini dinlerken ve aşağıdaki boşluğa bir şeylerin düşmesini izlerken bunu yapmak hiç de kolay değildi.

"Tamam, planı anlatmaya devam edeyim," dedi Annabeth. "Şey... Dediğim gibi, duvar halılarını Olimpos'a götürmek ve her yere asmak

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

benim için büyük *zevk* olur. Athena'nın burnunu sonsuza dek sürtmüş olursun. Ama bunu ancak... yok. Çok zor. Sen işine bakıp beni öldürebilirsin."

"Hayır!" diye bağırdı Arakne. "Bunu kabul edemem. Artık düşünmek bana keyif vermiyor. Eserlerim Olimpos Dağı'nı süslemeli. Ne yapmalıyım?"

Annabeth başını salladı. "Kusura bakma, hiçbir şey dememeliydim. Sen iyisi mi beni Tartarus'a falan at."

"Olmaz!"

"Saçmalama. Öldür beni."

"Senden emir alacak değilim! Ne yapmam gerektiğini söyle bana! Yoksa... Yoksa..."

"Beni öldürür müsün?"

"Evet! Hayır!" Örümcek ön bacaklarını başına yasladı. "Eserlerimi Olimpos Dağı'nda *sergilemeliyim.*"

Annabeth heyecanını bastırmaya çalıştı. Planı gerçekten de işe yarayacak gibiydi... Ama hâlâ Arakne'yi imkânsız bir şeyi yapmaya ikna etmesi gerekiyordu. Frank Zhang'in verdiği o faydalı tavsiyeyi hatırladı. *Basit düşün.*

"Sanırım torpil için bir iki kişiyle bağlantı kurabilirim," dedi en sonunda.

"Bağlantı kurmak benim işim!" dedi Arakne. "Ben bir örümceğim!"

"Evet ama eserlerinin Olimpos'ta sergilenebilmesi için daha düzgün bir tanıtım yapmak gerek. Önce bu fikirden bahsedeceğim, sonra bir teklifte bulunacağım, ondan sonra da bir portfolyo hazırlayacağım... Portre fotoğrafın var mı hiç?"

"Portre fotoğrafı mı?"

"Parlak, siyah beyaz... Aman, boş ver. Asıl önemli olan, seçmelerde sunulacak olan fikir. Bu duvar halıları mükemmel. Ama tanrılar *çok* özel bir şey görmek isteyecektir... Yeteneğini en üst düzeyde gösterecek bir şeye ihtiyacımız var."

Arakne hırladı. "Bunlar en iyi eserlerim değil mi yani? Bana meydan mı okuyorsun yoksa?"

"Yok canım!" dedi Annabeth gülerek. "Bana karşı mı? Sen benden çok *çok* iyisin. Benimle yarışmak, kendi kendine, tek başına yarışmak gibi bir şey olur senin için. Böylece, eserlerinin gerçekten de Olimpos Dağı'na layık olup olmadığını anlarsın."

"Tabii ki layık!"

"Ben de kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum. Ama şu görüşme... Görüşmeyi formalite icabı da ne yazık ki yapmak gerekiyor. Çok zor olacağını düşünüyorum. Beni öldürmek istemediğinden emin misin?"

"Şunu söylemeyi kes artık!" diye cıyakladı Arakne. "Ne yapmam gerek?"

"Dur, göstereyim." Annabeth sırt çantasını açtı. Daedalus'un dizüstü bilgisayarını çıkarıp açtı. Ekrandaki delta logosu karanlıkta ışıldadı.

"O da ne?" dedi Arakne. "Bir tür dokuma tezgâhı mı?"

"Eh, öyle sayılır. Dokuma fikirleri geliştirmek için kullanabiliriz. Oluşturacağın sanat eserinin bir çizimi var burada."

Annabeth parmaklarının klavyenin üstünde titrediğini hissetti. Arakne ekranı görebilmek için biraz daha aşağı inince Annabeth birer iğneyi andıran o sivri dişlerin ne kadar kolayca boynuna saplanabileceğini düşünmeden edemedi.

Üç boyutlu tasarım programını açtı. Son çizdiği tasarım hâlâ oradaydı: Annabeth'in planının kilit noktası, aklına hayaline gelmeyecek bir

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

esin perisi tarafından ortaya atılmıştı: Frank Zhang.

Annabeth hızla hesap yaptı. Modelin boyutunu büyüttü, sonra Arakne'ye bunun nasıl yapılacağını gösterdi: Şeritler halinde dokunmuş ve uzun bir silindir oluşturacak biçimde örülmüş bir malzeme vardı ekranda.

Ekrandan yayılan altın rengi ışık örümceğin suratını aydınlatıyordu. "Bunu mu yapmamı istiyorsun? Ama bu bir şey değil ki! Çok basit ve ufak!"

"Gerçek boyutu bundan çok daha büyük olacak," dedi Annabeth. "Şu ölçüleri görüyor musun? Tanrıları etkilemesi için, doğal olarak yeterince büyük olmalı. Basit gibi görünebilir ama bu tasarımın inanılmaz özellikleri var. Örümcek ağların bunun için biçilmiş kaftan. Yumuşacık ve esnek ama çelik gibi de sağlam."

"Anladım..." Arakne suratını buruşturdu. "Ama bu bir duvar halısı bile değil."

"İşte, bu yüzden zor ya? Alışık olduğun şeyden daha farklı. Bunun gibi bir parça, yani soyut bir heykel, tam da tanrıların aradığı şey. Tüm ziyaretçilerin görebilmesi için, Olimpos'un taht odasının giriş koridorunda olması gerek. Böylece, sonsuza dek meşhur olursun!"

Arakne'nin boğazından boğuk bir uğultu yükseldi. Annabeth onun bu fikirden hoşlanmadığını anladı. Elleri buz kesmiş, terlemeye başlamıştı.

"Ama buna çok ağ gerek," diye sızlandı örümcek. "O kadar ağı ancak bir senede üretebilirim."

Annabeth onun bunu söylemesini bekliyordu. Tasarımın kütlesini ve boyutunu bunu düşünerek hesaplamıştı. "Heykelin üstündeki ağları da kullanman gerek. İpek ağları bunun için yeniden kullanabilirsin."

Arakne buna itiraz edecek gibiydi ama Annabeth elini kayıtsızca Athena Parthenos'a doğru salladı. "Hangisi daha önemli: Şu eski heykeli ağlarla örtmek mi, sanat eserlerini sergilemek mi? Tabii, çok dikkatli olman gerek. Odayı yıkmamak için, burada da yeteri kadar ağ kalması gerek. Çok zor geldiyse..."

"Öyle bir şey demedim!"

"Tamam. Sadece... Athena bu örgülü yapıyı kimsenin, hatta kendisinin bile yapamayacağını, bunun çok zor olduğunu söylemişti."

"Athena öyle mi dedi?"

"Evet, öyle dedi."

"Çok saçma! Bunu ben yapabilirim!"

"Harika! Ama Olimposlular başka birisini seçmeden önce hemen işe koyulmalısın."

Arakne kükredi. "Eğer bana oyun oynuyorsan..."

"Beni rehine olarak burada tutabilirsin," dedi Annabeth. "Bir yere gidemem ki zaten. Bu yapı tamamlandıktan sonra bunun bugüne dek yarattığın en muhteşem eser olduğunu sen de göreceksin. Öyle düşünmezsen ben de seve seve ölürüm."

Arakne tereddüt etti. Dikenli bacakları o kadar yakındaydı ki, tek bir hareketle Annabeth'i ikiye ayırabilirdi.

"Tamam," dedi örümcek. "Son bir mücadele – hem de kendime karşı!"

Arakne ağına tırmanıp Athena Parthenos'un üstündeki ağları açmaya başladı.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

L

ANNABETH

Annabeth zaman mevhumunu yitirdi.

Daha önce yediği ambrosianın bacağını iyileştirdiğini hissedebiliyordu ama canı hâlâ o kadar çok yanıyordu ki zonklamayı ta boynunda bile hissedebiliyordu. Duvarların üstünde örümcekler geziniyor, adeta sahibelerinin emirlerini bekliyordu. Binlercesi duvar halılarının ardında dolandığı için, dokunan manzaralar rüzgârda kıpırdanıyormuş gibiydi.

Annabeth çatlayan zemine oturup biraz güç kazanmaya çalıştı.

Arakne bakmadığında Daedalus'un bilgisayarından arkadaşlarına bir sinyal yollamaya çalıştı ama işe yaramadı tabii. Böylece dehşet ve hayranlık içinde, Arakne'nin sekiz ayağının insanı büyüleyen bir hızda hareket edişini, heykelin etrafını saran ipek ağları çözüşünü izledi.

Altın giysileri ve parıldayan fildişi rengi suratıyla Athena Parthenos, Arakne'den de ürkütücüydü. Sert sert aşağı bakıyor, *Ya bana leziz atıştırmalıklar getirirsin ya da bu işin sonunu bilemem*, diyor gibiydi. Annabeth Antik Yunan'da yaşayan biri olduğunu, Parthenon'a girip kalkanı, mızrağı ve pitonu olan, serbest elinde de zaferin kanatlı ruhu Nike'yi

tutan kocaman tanrıçayı gördüğünü hayla edebiliyordu. Onu gören her ölümlüyü ciddi ciddi ürkütecek nitelikteydi.

Bundan daha da ötesi, heykelden güç yayılıyordu. Athena'nın üstündeki ağlar çözülürken Annabeth etrafındaki havanın ılıklaştığını fark etti. Heykelin fildişi rengi tenine hayat gelmişti. Odadaki ufak örümcekler huzursuzlaşıp koridorun gerisine doğru akın ettiler.

Annabeth Arakne'nin ağlarının bir şekilde heykelin büyüsünü örttüğünü ve zayıflattığını tahmin etti. Heykel yavaş yavaş özgür kaldığı için, Athena Parthenos odayı büyülü bir enerjiyle doldurmaya başlamıştı. Karşısında yüzyıllar boyunca ölümlüler dua etmiş, adaklar yakmıştı. Oda, Athena'nın gücüyle doluydu.

Arakne bunun farkında değil gibiydi. Kendine kendine mırıldanıyor, metrelerce ipek ağı sayıyor ve projesine ne kadar şerit gerekeceğini hesaplamaya çalışıyordu. Ne zaman tereddüt edecek olsa, Annabeth onu teşvik etmek için yukarı seslenip duvar halılarının Olimpos Dağı'nda ne kadar güzel görüneceğini söylüyordu.

Heykel bir süre sonra o kadar ılıklaştı ve parlak bir hale geldi ki Annabeth tapınağın ayrıntılarını daha iyi görmeye başladı: Bir zamanlar bembeyaz bir parıltı saçan Roma taş içliğini, Arakne'nin daha önceki kurbanlarının kapkara kemiklerini, ağlarda asılı duran yiyecekleri ve tavanı zeminle birleştiren devasa büyüklükteki ipek ağları görebiliyordu.

Annabeth ayaklarının altındaki mermer fayansların ne kadar narin olduğunu da fark etti. Zemin tıpkı kırık bir aynanın parçalarını bir arada tutan macun gibi ince bir ağ örtüsüyle kaplıydı. Athena Parthenos birazcık olsun kımıldayacak olsa, yerde daha fazla çatlak oluşuyor ve genişliyordu. Bazı yerlerde, kanalizasyon kapakları kadar büyük delikler vardı. Annabeth keşke içerisi yine karanlık olsaydı diye düşünmekten

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

alamadı kendini. Planı işe yarasa ve Arakne'yi yense bile bu odadan nasıl sağ salim çıkacağını bilmiyordu.

"Ne kadar çok ağ var," diye mırıldandı Arakne. "Bunlarla yirmi tane duvar halısı yapabilirim."

"Devam et!" diye seslendi Annabeth. "Harika gidiyorsun."

Örümcek çalışmaya devam etti. Çok uzun bir süre sonra, heykelin ayaklarının dibinde, parıldayan kocaman bir ağ dağı oluştu. Odanın duvarları hâlâ ağlarla kaplıydı. Odayı bir arada tutan destek kablolarına hiç ellenmemişti. Ama Athena Parthenos artık özgürdü.

Lütfen uyan, diye yalvardı Annabeth içinden. *Anne, yardım et bana.*

Hiçbir şey olmadı ama çatlaklar sanki zeminde daha da büyük bir hızla yayılmaya başladı. Arakne'ye göre, canavarların meşum düşünceleri yüzyıllardır tapınağın temellerini kemirip duruyordu. Eğer bu doğruysa, artık serbest kalan Athena Parthenos, Tartarus'taki canavarların daha da ilgisini çekmeye başlayacaktı.

"Tasarım," dedi Annabeth. "Acele etmelisin."

Arakne'nin görebilmesi için, ekranı ona doğru kaldırdı ama örümcek "Onu hafızama yerleştirdim çocuğum," dedi aksi bir tavırla. "Ayrıntıları bir sanatçı gözüyle görürüm."

"Tabii ki," dedi Annabeth. "Ama yine de acele etmemiz gerek."

"Neden?"

"Şey... Acele etmeliyiz çünkü eserlerini dünyaya hemen tanıtılması gerek!"

"Hmm. Tamam, o zaman."

Arakne ağları dokumaya başladı. İpek şeritleri uzun kumaş parçalarına dönüştürmek ağır bir işti. Oda zangırdadı. Annabeth'in önündeki çatlaklar biraz daha genişledi.

Arakne bunu fark ettiyse bile umursamadı. Annabeth örümceği bir şekilde oluşan çatlaklardan birine itmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Yerde yeterince büyük bir çatlak yoktu; zaten Arakne bir çatlağın içine düşse bile, ağlarına tutunur ve kaçardı ama Annabeth ve heykel de Tartarus'a düşerlerdi.

Arakne yavaş yavaş uzun ipek şeritlerini tamamladı ve bunları örmeye başladı.

Bu konudaki yeteneği gerçekten de kusursuzdu. Annabeth ona hayran olmadan edemedi. Annesinden yine şüphe eder gibi oldu. Ya Arakne Athena'dan daha iyi bir *dokumacıysa*?

Ama asıl mesele Arakne'nin sahip olduğu yetenek değildi. Kendisiyle fazla gurur duyduğu ve kaba olduğu için cezalandırılmıştı. Ne kadar müthiş olunursanız olun, tanrılara hakaret edemezdiniz. Olimposlular sizden *her zaman* daha iyi birilerinin var olduğunu hatırlatırdı, o yüzden de kendinizi beğenemezdiniz. Yine de... Kocaman, ölümsüz bir örümceğe dönüştürülmek, böbürlenmeye verilen epey ciddi bir cezaydı.

Arakne daha hızlı çalışmaya, şeritleri birleştirmeye devam etti. Çok geçmeden de tasarımı tamamladı. Heykelin dibinde örgülerden oluşmuş, çapı bir buçuk metre ve uzunluğu da üç metre olan silindir biçiminde ipek şeritler duruyordu. Yüzeyi istiridye gibi ışıldıyordu ama tasarım Annabeth'in gözüne güzel görünmedi. Sadece işlevsel bir şeydi: Bir tuzaktı. Ancak işe yaradığı zaman güzel olabilirdi.

Arakne hırslı bir gülümsemeyle ona baktı. "Bitti! Şimdi ödülümü isterim! Bana verdiğin sözü tutacağını kanıtla bakalım."

Annabeth tuzağa baktı. Kaşlarını çatıp etrafında dolandı, dokunan silindiri her açıdan inceledi. Sonra kırık bileğine yüklenmemeye çalışarak ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü ve silindirin içine girdi. Ölçüle-

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

ri kafadan hesaplamıştı. Eğer bir yanlış yaptıysa hapı yutabilirdi. Ama silindirin kenarlarına dokunmadan içine girmeyi başardı. Ağlar yapış yapıştı ama o kadar da kötü değildi. Diğer taraftan çıkıp başını salladı.

"Bir kusuru var," dedi.

"Ne?" diye bağırdı Arakne. "İmkânsız! Talimatlarını harfiyen izledim."

"Kusur içinde," dedi Annabeth. "İçine gir de kendin bak. Tam ortasında, dokumada bir hata var."

Arakne ağzından köpükler saçtı. Annabeth bu işi fazla zorlamış olabileceğini ve örümceğin onu bir lokmada yutabileceğini düşündü. Sonra örümcek ağlarının arasındaki kemiklerden biri olacaktı.

Ama Arakne onu yemek yerine sekiz bacağını inatla yere vurdu. "Ben hata *yapmam.*"

"Aman canım, ufacık bir hata işte," dedi Annabeth. "Bence kısa sürede düzeltebilirsin. Tanrılara bugüne dek yaptığın en iyi şey dışında bir şey göstermek istemiyorum. Haydi, içine girip kontrol et. Hatayı düzeltebilirsen eserini Olimposlulara gösteririz. Böylece gelmiş geçmiş en büyük zanaatkâr sen olursun. Muhtemelen dokuz ilham perisini hemen işten atıp seni işe alırlar ve kültür-sanat işlerinin başına getirirler. Tanrıça Arakne... Evet, bak buna hiç şaşırmam."

"Tanrıça..." Arakne kesik kesik nefes almaya başladı. "Evet, evet. Hatayı düzelteceğim."

Kafasını silindirin içine soktu. "Nerede?"

"Tam ortasında," dedi Annabeth. "Haydi. Senin için biraz dar olabilir ama..."

"Sığarım ben!" diyen Arakne, silindirin içine sığışmaya çalıştı.

Annabeth'in umduğu gibi, örümceğin gövdesi güçlükle de olsa silin-

dirin içine sığdı. İçeri girerken ipek şeritler biraz esnedi. Arakne memeciklerini de tasarımın içine sokmayı başardı.

"Burada hata mata yok!" dedi.

"Sahi mi?" dedi Annabeth. "Çok tuhaf. Sen dışarı çık da ben bir daha bakayım."

İşte o an gelmişti. Arakne debelenip geri geri silindirden çıkmaya çalıştı. Örgülü tünel etrafını sıkı sıkı sardı. Öne doğru ilerlemeye çalıştı ama tuzak çoktan gövdesine yapışmıştı. Yani, öne doğru da hareket edemiyordu. Annabeth örümceğin dikenli bacaklarının ipek ağlara zarar verebileceğinden korkmuştu ama bacakları öylesine sıkı sıkı gövdesine yapışmıştı ki oynatacak durumda değildi.

"Bu-bu da ne?" diye bağırdı. "Sıkıştım!"

"Ay, sana söylemeyi unuttum," dedi Annabeth. "Bu sanat eserine Çin Kelepçesi deniyor. En azından, o fikrin çok daha büyük bir hali. Ben buna Çin Örümceği diyeceğim."

"Hain!" Arakne debelenmeye, yuvarlanmaya ve cıyaklamaya başladı ama tuzak onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Canımı kurtarmaya çalışıyordum," dedi Annabeth. "Sana yardım etsem de etmesem de beni öldürmeyecek miydin?"

"Tabii ki! Sen Athena'nın çocuğusun." Tuzak birden hareketsiz kesildi. "Yani, şey... Hayır! Verdiğim sözleri tutarım."

"Hı-hı." Örgülü silindir yine çılgınlar gibi sallanmaya başlayınca Annabeth geri çekildi. "Normalde bu tuzaklar örgü bambulardan yapılır ama örümcek ağı çok daha iyi. Hem seni sıkıca sarar hem de sen bile yırtamazsın, o kadar sağlam."

"Hıaaaaa!" Arakne yine debelenmeye ve kurtulmaya çalıştı ama Annabeth yanından uzaklaştı. Kırık bileğiyle bile kocaman, ipek bir par-

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

mak tuzağından kaçmayı başardı.

"Seni yok edeceğim!" dedi Arakne. "Yani, yok öyle yapmayacağım. Beni serbest bırakırsan, sana iyi davranacağım."

"Yerinde olsaydım enerjimi boşa harcamazdım." Annabeth derin bir nefes alıp saatlerdir ilk kez rahatladığını hissetti. "Arkadaşlarımı arayacağım."

"Se-sen onları sanat eserlerin için mi arayacaksın?" diye soru Arakne umutla.

Annabeth odayı gözden geçirdi. *2. Argo*'ya bir İris mesajı yollamanın bir yolu olmalıydı. Matarasında hâlâ biraz suyu vardı ama acaba karanlık bir mağarada yeterince ışık ve sis yaratıp bir gökkuşağı oluşturmaya yeter miydi?

Arakne tekrar debelenmeye başladı. "Beni öldürmek için arıyorsun arkadaşlarını!" diye cıyakladı. "*Ölmeyeceğim*! Bu şekilde ölmeyeceğim!"

"Sakin ol," dedi Annabeth. "Seni öldürmeyeceğiz. İstediğimiz tek şey heykel."

"Heykel mi?"

"Evet." Annabeth bu kadarını söylemekle yetinmeliydi ama korkusu öfkeye ve sıkıntıya dönüşmeye başlamıştı.

"Olimpos Dağı'nda, herkesin görebileceği bir yerde sergileyeceğim sanat eseri ne mi? Senin eserlerin olmayacağı kesin. Athena Parthenos oraya, tanrıların en merkezi parkına ait."

"Hayır! Hayır, bu korkunç bir şey!"

"Ha, hemen olacak demedim ki," dedi Annabeth. "İlk önce heykeli Yunanistan'a götüreceğiz. Bir kehanet bize heykelin gigantları yenmemize yardım edeceğini söyledi. Sonra da... Eh, onu Parthenon'da bırakacak halimiz yok tabii. Çok dikkat çeker. Olimpos Dağı'nda daha güvende olur. Athena'nın çocuklarını bir araya getirecek, Romalılarla Yunanlılar arasında barışı sağlayacak. Heykeli yüzyıllar boyunca koruduğun için sağ ol. Athena'ya büyük bir iyilik etmiş oldun."

Arakne çığlıklar atıp debelendi. Memeciklerinden bir ağ şeridi fırladı ve karşı duvardaki duvar halısına yapıştı. Arakne karnını içine çekip çılgınlar gibi ağları yırtmaya çalıştı. Sürekli yuvarlanarak gelişigüzel ağ fırlattı, büyülü ateş mangallarını ve zemindeki fayansları yerinden söktü. Oda zangırdadı. Duvar halıları yanmaya başladı.

"Kes şunu!" diye bağıran Annabeth, örümcek ağlarından uzak durmaya çalıştı. "Mağarayı çökertip ikimizi de öldüreceksin!"

"Kazandığını görmektense ölmeyi yeğlerim!" diye bağırdı Arakne. "Çocuklarım! Bana yardım edin!"

İşte bu harikaydı. Annabeth heykelin büyülü aurasının minik örümcekleri ondan uzak tutacağını umdu ama Arakne çığlıklar atmaya ve çocuklarından yardım istemeye devam etti. Annabeth sırf susturmak için örümcek kadını öldürmeyi düşündü. Hançerini artık rahatlıkla kullanabilirdi. Ama o kadar çaresiz durumda olan bir canavarı, Arakne'yi bile öldürmekte tereddüt ediyordu. Zaten örgülü ağların arasından hançerini saplayacak olsa tuzağı bozabilirdi. Arakne'nin işini bitirmeden kaçmasına neden olabilirdi.

Ama bunları düşünmek için geç kalmıştı. Örümcekler birden odaya akın etti.

Athena'nın heykeli daha da fazla parıldamaya başladı. Örümceklerin yaklaşmak istemedikleri belliydi ama sanki cesaret toplamaya çalışıyorlarmış gibi ağır ağır yaklaşmaya başladılar. Anneleri onlardan yardım istiyordu. Er ya da geç içeri girecek ve Annabeth'e saldıracaklardı.

"Arakne, dur!" diye bağırdı. "Yoksa..."

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Arakne nasıl yaptıysa, silindirin içinde döndü, gövdesini Annabeth'in sesine doğru çevirdi. Ağırsıklet bir boks şampiyonunun savurduğu bir yumruk gibi Annabeth'in göğsüne bir ipek ağ şeridi çarptı.

Annabeth bacağında keskin bir acı hissederek yere yığıldı. Arakne onu açılıp kapanan memecikleriyle kendisine doğru çekerken Annabeth çılgınlar gibi hançerini ağlara savurdu.

Şeridi kesip sürünerek uzaklaşmayı başardı ama minik örümcekler gitgide yaklaşıyorlardı.

Bunca çabanın bile kaçmak için yeterli olmayacağını fark etti. Oradan çıkamayacaktı. Arakne'nin çocukları onu annesinin heykelinin dibinde öldüreceklerdi.

Percy, çok üzgünüm, diye düşündü.

Tam o sırada, oda inledi ve mağaranın tavanı, alevlerle birlikte müthiş bir ışık saçarak patladı.

LI

ANNABETH

Annabeth o güne dek tuhaf şeyler görmüştü ama hayatında hiç gökten araba yağdığını görmemişti.

Mağaranın tavanı çökerken gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Bir anlığına *2. Argo*'nun tepede durduğunu gördü. Mancınıklarını kullanarak ta zemine kadar bir delik açmış olmalıydı.

Garaj kapısı büyüklüğünde iri iri asfalt parçaları, altı-yedi arabayla birlikte büyük bir gümbürtü eşliğinde mağaraya düştü. Bunlardan biri Athena Parthenos'u ezebilirdi ama heykelin aurası bir güç kalkanı görevi gördüğü için araba bir tarafa fırladı. Ve ne yazık ki dosdoğru Annabeth'e yönlendi.

Annabeth kenara kaydı ama bu sefer de yaralı ayağını burktu. Hissettiği acı neredeyse bayılmasına neden olacaktı ama sırt üstü geriye kayıp parlak kırmızı renkli bir Fiat 500'ün Arakne'nin ağlardan oluşan tuzağına çarptığını ve mağaranın zeminine fırlayarak Çin Örümceği'yle birlikte gözden kaybolduğunu gördü.

Arakne aşağı düşerken raydan çıkmış bir yük treni gibi çığlık attı ama haykırışı hızla dindi. Annabeth'in etrafında bir sürü moloz zemine

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

düşüp daha da çok çukur açtı.

Athena Parthenos zarar görmemiş gibiydi ama mermer tabanlığında bir yıldız yağmurunu andıran çatlaklar oluştu. Annabeth örümcek ağlarıyla kaplandı. Kollarına ve bacaklarına dolanan örümcek ağlarının geri kalanını bir kuklanın ipini çeker gibi çekti ama mucize eseri molozlar hiçbir yerine zarar vermemişti. Heykelin onu koruduğuna inanmak istiyordu ama bunun şans eseri olabileceğinden de şüpheleniyordu.

Örümcek ordusu yok olmuştu. Ya karanlığa geri kaçmışlardı ya da deliklerden birine düşmüşlerdi. Mağaraya gün ışığı dolarken Arakne'nin duvar halıları toza dönüştü; Annabeth bu manzarayı, özellikle de Percy'yle onu gösteren duvar halısının yok olmasını izlerken zorlandı.

Ama yukarıdan Percy'nin sesini duyunca bunun bir önemi kalmadı.

"Annabeth!"

"Buradayım," dedi hıçkırıklar içinde.

Annabeth'in ağzından çıkan tek bir sözcükle o ana dek hissettiği dehşet hissinin dindiğini hissetti. *2. Argo* alçalırken Percy'nin tırabzanlardan sarktığını gördü. Gülümsemesi, mağarada gördüğü tüm duvar halılarından daha güzeldi.

Mağara sallanmaya devam etti ama Annabeth ayağa kalkmayı başardı. Ayaklarını bastığı zemin bir an için sabit kaldı. Sırt çantası ve Daedalus'un dizüstü bilgisayarını göremedi. Yedi yaşından beri yanından ayırmadığı bronz hançeri de ortalıkta yoktu; muhtemelen zeminde açılan yarıklardan birine düşmüştü. Ama Annabeth'in umurunda değildi. Hayattaydı ya, ona bakıyordu.

Fiat 500 tarafından açılan kocaman çukura yaklaştı. Kenarı tırtıklı duvarlar gözünün alabildiğince aşağı uzanıyordu. Orada burada birkaç çıkıntı vardı ama Annabeth bunların üstünde hiçbir şey görmedi; gördüğü tek şey, Noel süsleri gibi kenarlardan sarkan ipek örümcek ağlarıydı.

Annabeth, Arakne'nin ona bu yarıklarla ilgili olarak doğruyu söyleyip söylemediğini düşündü. Acaba örümcek Tartarus'a mı düşmüştü? Öyle olduğunu düşünüp rahatlamaya çalıştı ama nedense hüzünlendi. Arakne gerçekten de *çok güzel* şeyler yapmıştı. Ezelden beridir de acı çekiyordu. Şimdi, son yaptığı duvar halıları da yok olup gitmişti. Bundan sonra Tartarus'a düşmek de biraz acı bir son gibiydi.

Annabeth *2. Argo*'nun zeminden 12 metre yüksekte durduğunu gördü hayal meyal. Gemiden bir halat merdiven sarkıtıldı ama Annabeth karanlığa bakakalmıştı. Birden Percy yanı başında belirdi ve parmaklarını parmaklarına geçirdi.

Annabeth'i yarığın başından uzaklaştırıp kollarına aldı.

Annabeth yüzünü Percy'nin göğsüne gömüp gözyaşlarına boğuldu.

"Geçti," dedi Percy. "Artık yanındayım."

Sen iyi misin ya da *ikimiz de hayattayız*, dememişti. Önceki sene olanlardan sonra, Percy hayattaki en önemli şeyin birlikte olmaları olduğunu biliyordu. Annabeth de onun bunu söylemesine bayıldı.

Arkadaşları etraflarına toplandı. Nico di Angelo oradaydı ama Annabeth'in kafası o kadar karışıktı ki onun orada olmasına bile şaşırmadı. Nico'nun da arkadaşlarının arasında olması ona doğal gelmişti.

"Bacağın." Piper yanına çömelip baloncuklu alçıyı inceledi. "Ah, Annabeth, *ne* oldu bacağına?"

Annabeth açıklamaya koyuldu. Konuşmak zordu ama olanları anlatırken rahatladığını hissetti. Percy'nin elini bırakmaması da kendine daha fazla güvenmesini sağlıyordu. Anlatmayı bitirdiğinde arkadaşlarının yüzünde büyük birer şaşkınlık ifadesi belirmişti.

"Olimpos tanrıları aşkına," dedi Jason. "Her şeyi tek başına yaptın.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hem de kırık bir bilekle."

"Şey... *Bir kısmını* kırık bileğimle yaptım aslında."

Percy sırıttı. "Arakne'nin kendi kendisine bir tuzak dokumasını sağladın ha? Yani, birçok şeyle başa çıkabileceğini biliyordum ama Kutsal Hera adına... Annabeth, görevi *başardın.* Athena'nın çocukları nesillerdir deniyor ve başaramıyor. Athena Parthenos'u buldun!"

Herkes heykele baktı.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu Frank. "Kocaman bir şey."

"Onu yanımızda Yunanistan'a götürmeliyiz," dedi Annabeth. "Heykel güçlü. Gigantları durdurmamıza yardım edecek."

"*Ağla örülü hapishanenin acısıyla kazanılacak, Gigantların altın rengi, soluk felaketi,*" dedi Hazel. Hayran hayran Annabeth'e baktı. "Kehanette sözü geçen şey, Arakne'nin hapsolduğu silindir biçimindeki ağ," dedi. "Üstelik o ağı örmesini *sen* sağladın."

Hem de *büyük* acılar çekerek, diye düşündü Annabeth.

Leo ellerini havaya kaldırdı. Athena Parthenos'u ölçüyormuş gibi parmağıyla etrafında bir çerçeve çizdi. "Birtakım ayarlamalar yapmamız gerekecek ama sanırım heykeli ahırın alt kapısından içeri sokabiliriz. Eğer bir ucu dışarıda kalırsa da ayaklarına bayrak falan bağlarım artık."

Annabeth ürperdiğini hissetti. Athena Parthenos'un kadırgadan tabanlığındaki AĞIR YÜK etiketiyle sarktığını hayal etti. Sonra kehanetin diğer dizeleri geldi aklına: *Sonsuz ölümün anahtarını tutan meleğin, İkizler söndürecek son nefesini.*

"Siz neler yaptınız?" diye sordu. "Gigantlara ne oldu?"

Percy ona Nico'yu nasıl kurtardıklarını, Baküs'ün ortaya çıkışını ve Kolezyum'da ikizlerle yaptıkları savaşı anlattı. Nico bir şey demedi. Zavallı çocuk altı haftadır bir bilinmezliğin ortasında dolanıp durmuş gibi

görünüyordu. Percy, Nico'nun Ölümün Kapıları'nı bulduğunu ve neden kapıların her iki tarafında da olmaları gerektiğini anlattı. Yukarıdan içeri gün ışığı sızıyor bile olsa Percy'nin anlattıkları kasvetli bir havanın esmesine neden olmuştu.

"Demek kapıların ölümlü tarafı Epirus," dedi Annabeth. "En azından gidebileceğimiz bir yer."

Nico yüzünü ekşitti. "Ama asıl sorun diğer taraf. Tartarus."

Tartarus sözcüğü mağarada yankılandı. Arkalarındaki yarıktan buz gibi bir hava akımı doldu içeri. Annabeth o anda bir şeyi kesin olarak anladı. Yarık *gerçekten* de Yeraltı Dünyası'na açılıyordu.

Percy de bunu hissetmiş olmalıydı. Onu yarıktan uzaklaştırdı. Annabeth'in kol ve bacaklarındaki örümcek ağları yere sarktı. Keşke hançerim yanında olsaydı da ağları kesebilseydim diye düşündü. Neredeyse Percy'den bunu Dalgakıran'la yapmasını isteyecekti ama bunu ondan isteyemeden önce Percy konuştu. "Baküs *benim* yolculuğumun sandığımdan daha zorlu olacağını söyledi. Neden bilmiyorum ama..."

Derken mağarada bir gümbürtü koptu. Athena Parthenos bir yana yattı. Kafası Arakne'nin destek kablolarından birine takıldı ama tabanlığın altındaki mermer temel parçalanmaya başladı.

Annabeth paniğe kapıldı. Heykel yarığa düşecek olursa onca çaba boşa gidecekti. Görevi başarıyla tamamlayamamış olacaklardı.

"Onu sağlama alın!" diye bağırdı.

Arkadaşları neden söz ettiğini hemen anladılar.

"Zhang!" diye bağırdı Leo. "Beni hemen dümene götür! Koç orada tek başına!" Frank kocaman bir kartala dönüştü ve ikisi birlikte gemiye doğru yükseldi.

Jason, Piper'a sarıldı. "Biraz sonra sizi almak için döneceğim," dedi

www.twilighttürk.com

www.Kitapfan.com

Percy'ye. Bir rüzgâr oluşturup havaya yükseldi.

"Ama zemin o kadar dayanmayabilir!" dedi Hazel. "Geride kalanlar halat merdivene gitse iyi olacak."

Zemindeki yarıklardan toz bulutları ve örümcek ağları fırladı. Örümceğin ipek destek kabloları kalın gitar telleri gibi titredi ve kopmaya başladı. Hazel halat merdivene doğru atıldı ve Nico'nun peşinden gelmesini işaret etti ama Nico'nun havaya sıçrayacak takati yoktu.

Percy, Annabeth'in elini sımsıkı tutarak "Merak etme," dedi.

Annabeth yukarı bakınca *2. Argo*'dan aşağı halatların fırlatıldığını ve bunların heykelin etrafına dolandığını gördü. Halatlardan biri bir kement gibi Athena'nın boynuna geçti. Leo dümenden talimatlar yağdırırken Jason'la Frank halattan halata koşup bunları bağlamaya çalıştılar.

Nico tam halat merdivene varmıştı ki Annabeth yaralı ayağında keskin bir acı hissetti. Nefesinin kesildiğini hissetti ve tökezledi.

"Ne oldu?" diye sordu Percy.

Annabeth güçlükle merdivene ulaşmaya çalıştı. Neden geri geri gidiyordu? Ayakları birden havalandı ve yüz üstü yere düştü.

"Bileği!" diye bağırdı Hazel halat merdivenden. "Kesin! Kesin!"

Annabeth'in zihni acıdan bulanmıştı. Bileğini mi keseceklerdi?

Percy de Hazel'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Sonra bir şey Annabeth'i geri çekti ve onu yarığa doğru sürükledi. Percy öne doğru atıldı. Annabeth'i kolundan tuttu ama o da onunla birlikte sürüklendi.

"Yardım edin onlara!" diye bağırdı Hazel bu sefer.

Annabeth, Nico'nun onlara doğru sendeleyerek ilerlediğini gördü. Hazel süvari kılıcını halat merdivenden kurtarmaya çalıştı. Diğer arkadaşları hâlâ heykelle ilgileniyorlardı ve Hazel'ın çığlığı mağaradaki bağırış çağırış ve mağaranın parçalanma sesleri arasında kayboluyordu.

Annabeth yarığın kenarına çarpınca ağlamaya başladı. Bacakları yarıktan aşağı sarktı.

Ama neler olduğunu çok geç fark etti: Ağı gördüğü anda kesmeliydi. Zemin ağlarla kaplı olduğu için bunun bir yere bağlı olmadığını düşünmüştü ve şeritlerden birinin ayağına dolandığını görmemişti. Oysa şeridin diğer ucu yarığın içindeydi. Karanlıkta gizlenen, ağır ve onu içeri çeken bir şeye bağlıydı.

"Hayır," diye mırıldandı Percy neler olduğunu anlayınca. "Kılıcım..."

Ama Annabeth'in kolunu bırakmadan Dalgakıran'a ulaşması mümkün değildi ve Annabeth'in gücü tükenmek üzereydi. Annabeth yarıktan aşağı kaydı. Percy de peşinden yarığın içine düştü.

Annabeth bir şeye çarptı. Hissettiği acı yüzünden bir süre bayılmış olmalıydı. Etrafı tekrar görebildiğinde kısmen yarığa düştüğünü ve yarığın kenarından aşağı sallandığını fark etti. Percy de yarığın tepesinden dört metre aşağıdaki bir çıkıntıya tutunmayı başarmıştı. Tek eliyle çıkıntıya tutunuyor, diğer eliyle de Annabeth'in bileğini tutuyordu ama bacağını çeken şey her ne ise çok güçlüydü.

Kaçış yok, dedi karanlıktan gelen bir ses. *Ben Tartarus'a gittiysem, siz de geleceksiniz.*

Annabeth, Arakne'nin sesini gerçekten duyup duymadığından emin olamadı.

Yarık sallandı. Percy yarığa düşmesini engelleyen tek şeydi. Bir kitap rafı büyüklüğünde bir çıkıntıya asılıyordu.

Nico yarıktan aşağı sarktı, elini uzattı ama onlara yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Hazel diğerlerine sesleniyordu ama sesini onca karmaşa arasında duysalar bile zamanında yetişemezlerdi.

Annabeth bacağı gövdesinden ayrılacakmış gibi hissetti. Acıdan ne

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

yapacağını şaşırmış durumdaydı. Gözleri acıdan bir şey görmüyordu. Yeraltı Dünyası'nın gücü onu kötücül bir yerçekimi gibi dibe çekiyordu. Artık direnecek gücü kalmamıştı. Kimse tarafından kurtarılamayacak kadar derinlere gittiğini biliyordu.

"Percy, bırak beni," dedi çatlak bir sesle. "Beni yukarı çekemezsin."

Yüzü, aşağı düşmemek için harcadığı çabadan bembeyaz kesilmişti. Percy'nin gözlerine bakınca durumun ümitsiz olduğunu anladığını fark etti.

"Asla," dedi Percy. Dört metre kadar yukarıda olan Nico'ya baktı. "Diğer taraf, Nico! Orada görüşürüz. Anladın mı?"

Nico'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama..."

"Onları oraya götür!" diye bağırdı Percy. "Söz ver bana!"

"Ta-tamam, söz."

Aşağıdan bir kahkaha sesi geldi. *Fedakârlıklar. Tanrıçayı uyandırmak için yapılan fedakârlıklar.*

Percy Annabeth'in bileğini sıkıca tuttu. Gücü tükenmiş, yara bere içinde kalmış, saçları ağlarla kaplanmıştı ama gözlerinin içine baktığında Annabeth, Percy'nin hiç o anki kadar yakışıklı görünmediğini düşündü.

"Birlikte olacağız," dedi Percy kararlı bir ses tonuyla. "Benden ayrılmayacaksın. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Annabeth neler olacağını o anda anladı. *Tek yönlü bir yolculuk. Çok sert bir düşüş.*

"Birlikte olduğumuz sürece umurumda değil," dedi.

Nico'yla Hazel'ın hâlâ yardım için bağırdıklarını duydu. Ta yukarılarda gün ışığını gördü. Belki de bunu son kez görüyordu.

Sonra Percy tutunduğu ufacık çıkıntıyı bıraktı ve el ele sonsuz karanlığa düştüler.

LII

LEO

Leo hâlâ şoktaydı.

Her şey bir anda olup bitmişti. Zemin tam çökerken halatları Athena Parthenos'a bağlamayı başarmışlardı ama son kayışlar da kopmuştu. Jason'la Frank arkadaşlarını kurtarmak için aşağı dalmışlardı ama Hazel'la Nico'yu bir halat merdivenden sarkarken bulmuşlardı. Percy'yle Annabeth ortada yoklardı. Tartarus'a uzanan yarık birkaç ton molozun altında kalmıştı. Leo, *2. Argo*'yu mağara patlamadan ve otoparkın tamamını yerle bir etmeden saniyeler önce havaya kaldırmıştı.

2. Argo şehre bakan bir tepeye indi. Jason, Hazel ve Frank karmaşanın gerçekleştiği alana inip molozları karıştırmak ve Percy'yle Annabeth'i kurtarmanın bir yolunu bulmak istiyorlardı ama geriye moralsiz döneceklerdi. Mağara tamamen yok olmuştu. Her yer polis ve kurtarma ekipleriyle doluydu. Ölümlü kimse yaralanmamıştı ama İtalyanlar aylarca şaşkınlıkla kafalarını kaşıyacaklar ve bir otoparkın tam ortasında nasıl bir yarık açıldığını ve bir düzine kadar gayet iyi durumdaki arabanın nasıl durup dururken yarığa düştüğünü merak edeceklerdi.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Arkadaşlarını kaybetmiş olmanın acısıyla Leo ve diğerleri dikkatle Athena Parthenos'u geminin hidrolik vinçlerini kullanarak ve Frank Zhang'den, yani yarı zamanlı filden yardım alarak yüklediler. Heykel gemiye zar zor sığdı ama Leo bununla ne yapacaklarını bilemiyordu. Koç Hedge de yardım etmeyi istemeyecek kadar huysuzdu. Gözlerinde yaşlarla güvertede volta atıyor, keçisakalını sıvazlıyor, kafasına vurarak "Onları kurtarmalıydım! Daha fazla şeyi havaya uçurmalıydım!" diye hayıflanıyordu.

En sonunda Leo ona aşağı güvertelere inmesini ve yolculuk için her şeyi ayarlamasını istedi. Hedge dövünerek ortalıkta dolaşıp hiçbir işe yaramıyordu.

Altı melez kış güvertesinde toplanıp patlama alanından hâlâ yükselmekte olan toz bulutuna baktılar.

Leo elini, dümene yerleştirmeye hazırlandığı Arşimet küresinin üstüne koydu. Heyecan hissetmeliydi. Bu küre hayatının en büyük keşfiydi, hatta 9. Depo'dan da önemliydi. Arşimet'in parşömenlerini anlamayı başardığı takdirde, inanılmaz şeyler yapabilirdi. Fazla umutlanmak istemiyordu ama belki bir ejderha arkadaşı için yeni bir kontrol diski bile yapabilirdi.

Yine de küreyi ele geçirmenin bedeli çok büyük olmuştu.

Nemesis'in güldüğünü duyabiliyordu. *Sana birlikte çalışabileceğimizi söylemiştim Leo Valdez.*

Leo fal kurabiyesini kırmıştı. Kürenin erişim kodunu bulmuş, Frank'le Hazel'ı kurtarmıştı. Ama fedakârlık, Percy'yle Annabeth olmuştu. Leo bundan emindi.

"Benim suçum," dedi keyifsizce.

Diğerleri ona baktılar. Sadece Hazel ne demek istediğini anlamış gibiydi. Çünkü Great Salt Lake'te yanında bir tek o vardı.

"Hayır," dedi Hazel. "Hayır, bu Gaia'nın suçu. Seninle bir ilgisi yok."

Leo buna inanmak istese de yapamadı. Zaten yolculuğa Leo'nun yaptığı bir hatayla, Yeni Roma'ya ateş açmasıyla başlamışlardı. Sonra eski Roma'ya Leo'nun bir fal kurabiyesini kırmasıyla birlikte varmışlar, bir göz kaybetmekten çok daha büyük bir bedel ödemişlerdi.

"Leo, beni dinle," dedi Hazel elini tutup. "Kendini suçlamana izin veremem. Buna... Sammy'den sonra izin..."

Hazel hıçkırıklara boğuldu ama Leo onun ne demek istediğini biliyordu. *Bisabuelo*'su Hazel'ın ölümünden kendini sorumlu tutmuştu. Sammy'nin iyi bir hayatı olmuştu ama lanetli bir elması harcadığına ve sevdiği kızı lanetlediğine inanarak ölmüştü.

Leo, Hazel'ı tekrar üzmek istemiyordu ama bu durum farklıydı. *Gerçek başarı fedakârlık ister.* Leo fal kurabiyesini kırmayı tercih etmişti. Percy ve Annabeth Tartarus'a düşmüşlerdi. Bu bir tesadüf olamazdı.

Nico di Angelo ayaklarını sürüye sürüye yanına geldi ve kara kılıcına yaslandı. "Leo, onlar ölmediler. Öyle olsaydı, bunu hissederdim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" dedi Leo. "O yarık şeye gidiyorsa... biliyorsun işte... bu kadar uzaktan nasıl hissedebiliyorsun onları?"

Nico ve Hazel birbirlerine baktılar; muhtemelen Hades/Pluto ölüm radarlarını kıyasladılar. Leo ürperdi. Hazel ona asla Yeraltı'na ait bir kız gibi gelmemişti ama Nico di Angelo cidden tuhaftı.

"Yüzde yüz emin olamayız," dedi Hazel. "Ama sanırım Nico haklı. Percy ve Annabeth hâlâ hayattalar; en azından şu anda."

Jason yumruğunu tırabzana geçirdi. "*Daha dikkatli* olmalıydım. Aşağı uçup onları kurtarabilirdim."

www.twilighttturk.com

www.Kitapfan.com

"Ben de öyle," dedi Frank. Ağladı ağlayacak vaziyetteydi.

Piper elini Jason'ın sırtına dayadı. "İkinizin de bir suçu yok," dedi. "Heykeli kurtarmaya çalışıyordunuz."

"Haklı," dedi Nico. "Yarığın üstü kapanmamış bile olsaydı aşağı çekilmeden içine giremezdiniz. Tartarus'a gidip geri gelen tek kişi benim. Oranın ne kadar güçlü olduğunu tarif etmek mümkün değil. Yaklaştığınız anda sizi içine çekmeye başlıyor. Ben bile buna karşı koyamadım."

Frank burnunu çekti. "O halde Percy'yle Annabeth'in de mi karşı koyma şansı yok?"

Nico parmağındaki gümüş kurukafa yüzüğünü çevirdi. "Percy hayatımda tanıdığım en güçlü melez. Alınmayın ama gerçekten e öyle. Eğer oradan birisi kurtulacaksa, Annabeth de yanında olduğu için, bu kesinlikle Percy olacaktır. Tartarus'tan çıkmanın bir yolunu bulacaklardır."

Jason ona baktı. "Ölümün Kapıları'na gitmenin bir yolunu bulacaklardır demek istedin herhalde. Ama bize kapıların Gaia'nın en güçlü birlikleri tarafından korunduğunu söylemiştin. İki melez nasıl olur da..."

"Bilmiyorum," dedi Nico. "Ama Percy bana sizleri Epirus'a, yani ölümlüler dünyası tarafındaki kapıya götürmemi söyledi. Bizimle orada buluşmayı planlıyor. Eğer Hades'in Evi'nden kurtulabilirsek, Gaia'nın güçlerini de alt edersek, belki Percy ve Annabeth'le birlikte çalışıp Ölümün Kapıları'nı her iki taraftan kapatmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Böylece Percy'yle Annabeth'i geri getirebilir miyiz?" diye sordu Leo.

"Belki."

Nico'nun ifadesindeki bir şey Leo'nun hoşuna gitmemişti, Nico sanki şüphelerinin hepsini onlarla paylaşmıyor gibiydi. Hem Leo da kilitler ve kapılarla ilgili birkaç şey bilirdi. Ölümün Kapıları'nın her iki taraftan kilitlenmesi gerekiyorsa, Yeraltı Dünyası'nda birileri kalmadan nasıl yapacaklardı bunu?

Nico derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorum ama Percy'yle Annabeth bir yolunu bulacaklar. Tartarus'ta yolculuk edip Ölümün Kapıları'nı bulacaklar. Buldukları zaman, bizim de hazır olmamız gerek."

"Kolay olmayacak," dedi Hazel. "Gaia, Epirus'a varmamızı engellemek için üstümüze güçlerini salacak."

"Eh, bu yeni bir şey değil," dedi Jason içini çekerek.

Piper evet anlamında başını salladı. "Başka seçeneğimiz yok. Gigantlar Gaia'yı tamamıyla uyandırmadan Ölümün Kapıları'nı kilitlemeliyiz. Yoksa Gaia'nın orduları asla ölmez. Elimizi çabuk tutmalıyız. Romalılar şu anda New York'talar. Yakında Melez Kampı'na doğru yola çıkacaklar."

"Önümüzde en iyi ihtimalle bir ay var," dedi Jason. "Ephialtes, Gaia'nın tam bir ay sonra uyanacağını söylemişti."

Leo omuzlarını dikleştirdi. "Bunu başarabiliriz."

Herkes ona baktı.

"Arşimet küresi gemiyi bir üst seviyeye çıkarabilir," dedi doğru bir şey söylediğini umarak. "Elimizdeki eski parşömenleri inceleyeceğim. Yapabileceğim farklı silahlar olmalı. Gaia'nın ordularına yepyeni silahlarla karşılık vereceğiz."

Geminin pruva tarafındaki Festus çenesini açıp cüretkâr bir tavırla ateş püskürttü.

Jason zorla da olsa gülümsedi. Leo'nun omzuna vurdu. "İyi bir plan amiral. Rotayı belirlemek ister misin?"

Leo'ya amiral diye hitap ederek dalga geçerlerdi ama Leo ilk defa bu unvanı gönülden kabullendi. Bu, onun gemisiydi. Bunca yolu durdurulmak için gelmemişti.

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Hades'in Evi'ni bulacaklardı. Ölümün Kapıları'nı kapatacaklardı. Ve Tanrılar şahit olsun, Percy'yle Annabeth'i Tartarus'tan çekip kurtaracak kadar uzun bir kol icat etmesi bile gerekse bunu yapacaktı.

Nemesis Gaia'dan intikam mı almasını istiyordu? Leo bunu memnuniyetle yapacaktı. Gaia, Leo Valdez'e bulaştığına bin pişman olacaktı.

"Evet." Günbatımında kan kırmızı bir renge bürünmüş olan Roma'ya tepeden baktı. "Festus, yelkenleri aç. Arkadaşlarımızı kurtarmamız gerek."

2013'te

Olimpos Kahramanları

Kitap Dört

HADES'İN EVİ

www.twilightturk.com

www.Kitapfan.com

Teşekkür

New York'taki Metropolitan Museum of Art küratörü Seán Hemingway'ye Athena'nın İşareti'ni kaynağına kadar izlememe yardım ettiği için teşekkürlerimi yollarım.

www.twilightturk.com